

ФРИДРИХ НЕЗНАНСКИ ПЛУТОНИЙ ЗА ИСУС

Част 11 от „Маршът на Турецки“

Превод от руски: Минка Златанова, 1998

chitanka.info

От началото до края тази книга е творческа измислица. Разбира се, за нея са използвани някои автентични материали както от личната практика на автора, бивш руски следовател и адвокат, така и от практиката на други руски юристи. Но събитията, местата на действие и героите са абсолютно измислени. Съпадението на имената и названията с реално съществуващи лица и места може да бъде само случайно.

ТЕРОР ОТ ИМЕТО НА ХРИСТА?

*И от дима излязоха на земята скакалци,
и бе им дадена власт, каквато
имат земните скорпиони.
Апокалипсис, 9:3-6*

Особено жесток терористичен акт бе извършен снощи в „Нихон-еноки“, най-големия супермаркет в столицата на Япония. Точно когато в магазина имало най-много купувачи, неизвестни престъпници затворили всички изходи и пуснали в помещенията лютив дим и отровен газ. Според предварителната информация — фосген.

Докато нещастните хора се мятали панически в адския капан, по високоговорителите била четена проповед от името на Тацуо Като, водач на сектата „Пътят на истината“, обявил се за втори Христос. В своята проповед този човек, или човекът, представил се за Тацуо Като, призовал присъстващите към всепечистваща, изкупителна смърт, тъй като светът и бездруго отивал към неизбежния Армагедон^[1]. След като разбили витрините, част от клиентите и служителите на супермаркета успели да излязат и да се спасят. Когато пристигнала полицията и поделенията на службите за сигурност, в „Нихон-еноки“ били намерени само пострадалите. Според предварителната информация десет души са загинали, а около триста са потърсили медицинска помощ.

ИТАР-ТАСС, 20 март 1995 година

---

[1] Армагедон — в християнските митологични представи мястото на есхатологичната (последната) битка при свършека на света, в която ще участват „царете на цялата земя“ (Апокалипсис, 16, 14–16). — Б.пр. ↑

ПЪРВА ЧАСТ

*Успееш ли да хванеш малкото дяволче за
опашката, то ще ти покаже къде се крие
големият дявол.*

Китайска поговорка

ПЪРВА ГЛАВА

„САША, НАМЕРИ СИНА МИ!“

1.

Старши следователят по особено важни дела при главната прокуратура на Руската федерация Александър Борисович Турецки не се вписваше в колектива пазител на законността в страната. Бяла врана беше и заместник-главният прокурор Константин Дмитриевич Меркулов. Но той все пак беше по-възрастен от Турецки и за разлика от него — доста врял и кипял в тази следствена кухня, така че, съдейки по поведението му, човек не можеше да разбере веднага, че той е по-скоро бяла, отколкото черна врана. А „асът“ Турецки не умееше или просто не искаше да крие отношението си към онова, което колегите му наричаха помежду си „комплексно и неотстъпно използване на служебните правомощия“, а по-просто казано — вземането на рушвети и злоупотребата със служебно положение. Ето защо всички бяха наясно що за човек е Турецки: и колегите му, и началството, и престъпниците.

Именно поради тази причина никой никога и за нищо не молеше Александър Борисович, нито пък му изпращаше добронамерени обекти на правосъдието, които са в състояние да се отблагодарят за избягнатото наказание и затвора с някой хубав подарък дори според западните стандарти. Началството пробутваше на Александър Борисович тежките, понякога забатачени следствени дела и потриваше ръце в очакване, че високомерният Турецки най-после ще се провали с гръм и трясък, а разпространяваната с години легенда за супер следователя ще изчезне, подобно на облаче цигарен дим. Но досега той успяваше да се справи с повечето неща. Впрочем затлъстелите от подкупи държавни съветници на болното и сляпо руско правосъдие все пак смятаха това за положителен фактор: нали все някой трябваше и да разкрива престъпленията!

Турецки не четеше мисли от разстояние, така че не подозираше какво мислят за него колегите му и ръководството. За щастие той бе дошъл в Главна прокуратура от Московската градска прокуратура, където вече бе успял да се увери в собствените си възможности, за които и другите бяха добили много добра представа. Така че в редките часове, когато оставаше в кабинета си, Александър Борисович не търсеше приятелски и полезни връзки, а предпочиташе самотата или контактите с експерти и оперативни служители.

Наистина през последните дни, докато боледуваше Меркулов — негов стар приятел и учител, — на Турецки му беше донякъде трудно да издържа относителното си затворничество, макар и доброволно избрано. Именно поради тази причина той почти се зарадва, когато иззвъня директният телефон и смътно познат плътен баритон произнесе:

— Добър ден. Търся Александър Борисович Турецки...

— Слушам ви.

— Познахте ли ме, Александър Борисович?

— Момент, нека да си спомня...

Притеснен, че професионалната памет вече му изневерява, Турецки трескаво се опитваше да си припомни защо този глас му се струва толкова познат.

С весел, макар и донякъде попресилен смях събеседникът му прекъсна паузата:

— Мога да подсказва, че не съм общувал с вас нито като потърпевш, нито като заподозрян!

— И слава богу! — отбеляза Турецки.

— Сетихте ли се?

— Кажете, не сме ли учили някъде... заедно? — неуверено предположи Турецки.

— Горещо! — възкликна мъжът. — Помниш ли Бибата?

Сега вече Турецки си спомни. В представителния университетски отбор по самбо така наричаха своя комсомолски секретар Сергей Бибарцев.

— Ти ли си, Серьога?

— Същият!

— И как ме откри?

— От нужда, Саша, от нужда — въздъхна Бибарцев. — За жалост бившите съученици най-често се търсят повече по необходимост, отколкото от душевен подтик!

— За бивш състезател полутежка категория си взел да се изразяваш доста изискано, Серьога! — пошегува се Турецки.

— Е, нали знаеш, с какъвто се събереш...

— Хайде, казвай какви са ти проблемите.

— Разбираш ли, Саша, работата е доста деликатна.

— Искаш ли да измъкнеш някого от гьола?

— Не, не, какво говориш?! Не ти предлагам никакви сделки с твоите морални и наказателни кодекси! Но ако имаш възможност, ела при мен, разговорът не е за телефон.

— Къде?

— След пет минути ще дойде да те вземе кола...

— Охо! Толкова ли си се издигнал, Серьога?

Бибарцев се разсмя.

— И ти не си сред плебеите на великата империя!

Турецки не можеше да каже с точност колко време измина, откакто затвори слушалката. Във всеки случай, по-малко от десет минути.

Кратко извън интеркомът. Турецки натисна бутона за свръзка. Секретарката отсечено съобщи:

— Александър Борисович, за вас пристигна кола... — И след кратка пауза добави с несдържано възхищение: — Черен линкълн!

„Охо — помисли си Турецки, — Бибата се рее по върховете!“

Докато се обличаше и прибираще в чантата си служебни формуляри, които можеше да потрѣбват в хода на разговора, секретарката успя да раздрънка на всички колеги и приятелки клюката — за праволинейния Турецки е пристигнала кола от суперкласа.

Александър Борисович слезе на улицата и несъзнателно погледна към прозорците: в оловносивите правоъгълници белееха неясни физиономии. „Я гледай — помисли си с ирония, — току-виж започнали да ме уважават. Ще си кажат: като е решил да се продава, измъкнал е добра цена!“

Зад волана на огромния блестящ автомобил седеше як, самоуверен младеж. Съдейки по всичко обаче, не беше от примитивните дебеловрати мутри.

— Вие ли сте Турецки?

— Да.

— Извинете, но трябва да ми представите някакъв документ.

Турецки разбра, че младежът не си придава важност, а просто следва нечий инструкции, но все пак не се съдържа да не реагира с малко високомерна, но иначе безобидна небрежност. Извади картата си, разтвори я и без да я изпуска, я навря пред очите на шофьора с думите:

— Извинете, но нямам право да я давам в чужди ръце.

— Качете се — кимна младежът.

Турецки се настани на разкошната седалка, където хлътна като в дълбок фотьойл, а брадата му се отпусна към гърдите и му придаде респектиращ вид. Може би затова попита по-заядливо, отколкото възнамеряваше:

— И какъв се явява нашият господин Бибарцев?

Младежът му хвърли бегъл поглед, в който се метеше известно недоумение.

— Той е банкер.

— Както изглежда, работата му върви добре?

— Вървеше нормално... — неопределено отговори младежът.

— А защо „вървеше“?

— Ами защото хора като вас никой не ги вика от добър живот.

2.

На улица „Народно опълчение“ линкълнът безшумно се плъзна под ниска арка и управляван от опитна ръка, елегантно влезе във вътрешен двор, където сред сивата маса от гаражи тип „раковина“ се издигаше ремонтирана с вкус триетажна частна сграда с красива фирмена табела по цялата фасада, където на руски и английски език бе написано „Банка Дук“.

— А защо „Дук“? — любопитства Турецки. — Да не би вашият управител да е от Одеса?

— Управител ни е Бибарцев. А „дук“ на английски значи херцог.

Турецки не можа да познае веднага Серьога в едрия и пълен мъж, облечен в скъп костюм със снежнобяла колосана риза и

вратовръзка. Очилата, модел „Сенатор“ с блестящи рамки и стъкла придаваха официална отчужденост на иначе веселия му, дружелюбен поглед.

— Нима това сте вие, Сергей Николаевич? — искрено се изненада Турецки.

Бибарцев леко вдигна ръка с намерението да махне пренебрежително, но се сети, че ще наруши строгите линии на костюма и се отказа.

— Абе остави се! — каза той. — Надебелял съм като шопар! Затова пък ти изобщо не си мръднал! Обядвал ли си?

— Не още — призна следователят.

— Да идем тогава в стаята ми за отдих.

Качиха се на втория етаж, минаха през приемната, където секретарката, в крак с времето, седеше не зад тежка пишеща машина, а до компютъра, и влязоха в шефския кабинет, обзаведен доста скромно със стандартна офисна мебел в черно. От кабинета се отиваше не само в приемната. Замаскирана врата водеше в стаята за отдих.

Тук вече веднага се усещаше, че банката е солидна, или поне се демонстрираше подобен стремеж. В стаята имаше ъгъл с мека мебел, тапицирана с копринен плюш, голям телевизор „Филипс“ с плосък екран, хладилник, хладилно барче и двукрил гардероб. Турецки беше готов да се обзаложи, че вътре висят на закачалки поне половин дузина изгладени ризи.

Черната лакирана масичка, служеща обикновено за вестници и списания, сега бе разтегната в чест на госта и сервирана като за малък коктейл. В единия край бяха поставени различни видове коняк, водка и всякакви горещи и разхладителни напитки. Бяха сервирани и съответните мезета и деликатеси, красиво подредени в големи плата.

— Само не ми казвай, господин Бибарцев, че пируваш така всеки ден! — възкликна Турецки, обикаляйки около ниската, богато сервирана маса.

— Бих могъл и всеки ден, само че не ми остава време от работа. Сядай.

Турецки хлътна в меките обятия на дивана и сега масата не изглеждаше вече толкова ниска.

— Ще пиеш ли нещо, или ви държат строго? — попита Сергей.

— Коняк. От него после няма да лъхам на кръчма.

— Всичко зависи от количеството — философски отбеляза Бибарцев и отвори висока бутилка с издължено гърло.

За Турецки, който нямаше опит с вносните напитки, вкусът на гръцкия коняк почти по нищо не се различаваше от руските марки, но от учтивост, след като отпи глътка, важно поклати глава: сиреч усеща се високото качество.

— С колко време разполагаш? — попита Бибарцев, смучейки парченцето лимон след изпитата чашка.

— Час и половина — два.

— Достатъчно е. Значи няма да бързаме и ще можем спокойно да си поприказваме. А ти, Саша, не се стеснявай да си пиеш — както те докараха с колата, така ще те върнат в прокуратурата. Или където искаш да отидеш.

Бибарцев деликатно изчака Турецки да поутоли глада си, след което пристъпи към причината за срещата им:

— Трябва да се посъветвам с теб, Борисич...

— Разбрах вече. Какъв ти е проблемът? Да не те рекетират?

— Е, не, такива проблеми ние си ги решаваме на местно ниво. Работата е съвсем друга... Навярно не знаеш, че имам син. Много умно момче!

— Метнал се е на баща си — усмихна се Турецки.

— О, задминал ме е! Аз едвам понаучих английски, и то разговорно, а той вече пердаши два езика! И то на двайсет години!

— Че толкова ли е голям вече?

— Ами аз, Саша, съм по-стар от тебе с шест години, пък и се ожених в трети курс. Та моят Едик следва в Мюнхен, в Европейската школа по мениджмънт и маркетинг. Разбира се, обучението му е платено и на мен ми идва доста нанагорно. Но момчето не ме излага, добър студент е, получава стипендия и дори мисля, че работи, за да припечелва по нещо. Във всеки случай не ме врънка всеки месец за пари, както правят някои други. Но завчера ми телефонира по спешност извън графика...

Турецки въпросително вдигна вежди.

— Сега ще ти обясня — кимна Бибарцев. — Имаме уговорка да се чуваме веднъж на две седмици по едно и също време... Ама и аз какво го усуквам?! В неделя, през първата половина на деня, когато не съм зает в банката. Но виж, ако се случи нещо спешно и непредвидено

и се налага да се свържем, тогава може да ми звъни по всяко време на денонощието — било в банката, било у дома. И ето че завчера той ми се обади тука. Телефонът ми е с факс и секретар, така че няма да ти преразказвам, просто го изслушай.

Сергей взе от полицата предварително оставената там касета и включи касетофона.

3.

През дългогодишната си практика Турецки бе слушал на запис гласовете на най-различни хора, така че понякога му се удаваше по гласа да определи характера на даден човек и дори в някои случаи да си представи неговата външност. Сега не само вникваше в смисъла на казаното, но се опитваше и да определи какво представлява Едуард Бибарцев. Тембърът му беше приятен, говореше твърдо и енергично като баща си. Но явно това не беше само наследствена черта. Сергей по всяка вероятност бе приучил сина си от малък да спортува и именно затова момъкът изглеждаше по-зрял от своите връстници.

„... Искам да ти кажа, татко, че Димка практикува ускорена медитация. Отидох там, за да видя как стоят нещата, и нищо не ми направи кой знае какво впечатление. Но по едно време при мене дойде техният гуру и взе да ме разпитва кой съм и откъде съм. И разбираш ли, татко, какво ме гипсира? По принцип на никого не съм споменавал нищо за твоята работа, както се бяхме уговорили. Така че аз си казах само фамилното име, защото Дмитрий вероятно му бе доложил анкетните ми данни. И тогава тоя гуру директно ме попита: вашият баща не се ли занимава с еди-какво си и еди-що си? По принцип беше глупаво да отричам, нали? Но когато взе да се интересува за оборота на банката, кои са вложителите, кредиторите, дебиторите, кои са чуждестранните партньори — веднага се стегнах и се престорих на ударен. Обаче ме обзе съмнение. Защото такава секта съществува и в Москва. А тук, в Германия, по едно време с тях имаше някакъв скандал... С една дума, взех адресчето на московския филиал и утре сутринта заминавам, идвам при теб. До скоро виждане...“

Записът свърши.

Бибарцев изключи касетофона и попита:

— Навярно имаш някакви въпроси?
— Естествено. И първият е: пристигна ли синът ти?
— Не.
— Вторият: търси ли го по телефона в Германия?
— Търсих го. Днес се обадох...
— И какво?
— Казаха ми, че е взел разрешение да отсъства за три дни и е заминал за Москва.
— С влак или със самолет?
— Не ми казаха. Не знаели.
— Но така или иначе той трябваше и в двата случая вече да е тук. Нали?
— Е, има още малко време. Ако е тръгнал с влака...
— Защо е записан само неговият глас?
— Защото тогава отсъствах от банката и Едик ми е оставил съобщението на телефонния секретар.
— Ясно. А защо синът ти, вместо да си гледа учението, е тръгнал да се шляе по разни секти? Какъв е тоя гуру? И кой е Димка? Запомни ли всичките ми въпроси?
— Да — леко се усмихна Бибарцев. — В същата последователност ли да отговарям?
— В каквато си щеш.
— Та значи така. Едуард не тръгна по моите стъпки в спорта. За него самбото е скучно занимание. Захвана се с карате. И знаеш ли, доста е добър. Дори искаха да го вземат в секцията по кикбокс, но аз се възпротивих, пък и той бе достатъчно разумен, за да откаже. Може би знаеш, Саша, че всички тези източни побойници са зациклени на тема философия, мистика и тем подобни неща. Ако при нас в самбото най-важни бяха физическата подготовка и техниката, то при тях, в каратето, това са само началните етапи към съвършенството. Дори имат такова поверие... или легенда, не знам как точно да го нарека. Те твърдят, че изтощителните тренировки, съчетани с дълбока и усърдна медитация и самовглъбение, могат да доведат до просветление. А след него ставаш просто непобедим. Изобщо няма нищо общо с нашето „сгащат ли те натясно, не можеш да мърдаш“, нали? И откровено казано, не знам дали в тази мистика няма някакво рационално зърно.

Докато беше в Москва, Едик посещаваше кришнарите и разни други, но все казваше, че не му харесва... Какви бяха другите въпроси?

— Гуруто и Димка.

— Ъхъ. Гуру е духовен учител във всички будистки секти. Нещо като нашите свещеници. А Дмитрий Лоев е колега на Димка, учат в една група. Безделник като баща си.

— А какъв е баща му?

— Заема сладка длъжност в президентството.

— Май не съм чувал да има такъв...

— Нали ти казвам, на сладка длъжност е. Май не фигурира никъде, но държавната заплата му стига, за да издържа синчето си да следва в Мюнхен.

— Ясно — кимна Турецки. — Знаеш ли поне как се казва сектата?

— Че откъде да знам?!

— Добре. Тогава се опитай да ми обясниш защо и кой би могъл да прояви интерес към твоята банка. И каква полза може да търси от нея някаква си религиозна секта?

— Хайде пък и ти, Саша. С какво може да е интересна една банка? С парите си, естествено. Някои имат нужда от голям кредит, други — от платежоспособен партньор... пък и малко ли неща могат да се правят съвместно с една банка. А нашата е съвсем нова. С никого не сме влизали в сериозни конфликти. В самото начало чеченците ни бяха хвърлили око — искаха да взема техен човек за свой заместник. Но докато ги баламосвахме, започна войната и те вече нямаха време да се занимават с нас. А виж, тия сектанти най-вероятно търсят възможност за някакъв шибан кредит или поръчителство: с други думи, в случай на нещо „Дук“ да покрие разходите по тяхната сметка. Нали сега всички се врат в политиката, като че тук не е Горна Волта с ракетите, а същински Клондайк! По-добре кажи какво ще ме посъветваш.

— За банката — нищо, ти си специалистът. Но за сина си може би трябва да подадеш официално заявление в милицията — да се обяви за издирване...

— Всичко това го разбирам — упорито врътна глава Бибарцев. — Но не бих искал да се вдига шум...

— Защо? Да не би момчето ти да има досие в милицията?

— Абе не, боже опази! Но разбираш ли, ако започнем да се разтакаваме по обичайния ред, това непременно ще се разчуе. А всяка негативна информация неизбежно ще се отрази върху имиджа на банката. С ума си човек разбира, че това е личен проблем и фирмата няма как да пострада, но просто подсъзнателно търси други начини да реши проблема.

— Не си ли мислил да се обърнеш към някоя частна детективска агенция?

— Винаги мога да го направя!

— Тогава има само такъв вариант: по смисъла на член 127-ми от процесуалния кодекс ще възложат на някого от криминалната милиция да се заеме с издирването. Ще докладва само на мен, а не на прекия си началник. Така хем работата ще върви интензивно, хем няма да се стига до излишна гласност. Но трябва да е човек, на когото може да се има доверие. Откровено казано, аз вече нямам такъв приятел в криминалната...

— Загина ли? — след кратка, но съчувствена пауза попита Бибарцев.

— Какво говориш, пепел ти на езика! Не се разбра с началството и си откри частна детективска агенция. Какво пък, ако държавните чиновници не си свършат работата, можем да се обърнем към него. Добър професионалист е и не е задник...

— Чакай, струва ми се, че имам предвид един, на когото може да се разчита — замислено произнесе bankerът. — И работи точно във вашата Московска криминална милиция...

— Какъв е?

— Оперативник. Капитан Майер.

— Майер ли?

Турецки познаваше почти всички инспектори от градската криминална милиция, но това име чуваше за първи път.

— Отскоро е в Москва — поясни Бибарцев. — Одески немец, което само по себе си е вече колоритно!

— Добре. Поприказвай с него. Ако се съгласи, обади ми се...

В същия великолепен автомобил на път към Главна прокуратура Турецки си мислеше дали той самият би имал толкова здрави нерви, че

да търси детето си, макар и вече пораснало, без да вдига шум, само и само да не пострада източникът на забогатяването му? И не можеше да си отговори еднозначно.

ВТОРА ГЛАВА

В ИГРАТА ВЛИЗА МАЙЕР

1.

Ако човек разговаря с капитан Майер, без да го вижда, чувайки само гласа му, би казал с увереност, че той е от Одеса, кореняк осмо поколение, с голям примес еврейска кръв. Ако пък се срещне очи в очи с мълчаливия капитан Майер, меланхолично премятащ в устата си дъвка, тогава твърдо би заявил, че този светлорус гигант с външност на Долф Лундгрен е роден и израсъл сред алпийските морави на Германия и Швейцария или някъде в суровата, брулена от северни ветрове Скандинавия.

А всъщност Марк беше син на немец и беларуска, роден в Мурманск, но израсъл и учил в Одеса, тъй като бащата беше флотски служител, голям специалист по радиозасичане, и висшето командване го прехвърляше от една флота в друга и от море на море. Готвейки се да излезе в оставка, Майер-старши отрано си издейства жилище в Москва, макар че все още служеше във Владивосток. А междувременно Майер-младши, който беше завършил юридическия институт и работеше като оперативен служител в Московската криминална милиция, се зае да пази квартирата.

Запознанството му с Бибарцев беше станало при неприятни за банкера обстоятелства, а за Марк — съвсем обичайни, работни, макар и нелишени от известни вълнения.

Това се случи една вечер. Марк беше в състава на дежурната оперативна група и си почиваше след проверка на обстоятелствата при банално битово убийство: докато пиели някакво менте, двама мъже се скарали и единият нанесъл на другия седемнайсет прободно-разрезни рани.

Към полунощ групата беше повикана за жилищна кражба. Странна изглеждаше тази кражба-грабеж или пък при обаждането си потърпевшият — С. Н. Бибарцев — е бил толкова разстроен, че е

говорил съвсем объркано и неясно. Във всеки случай дежурният беше получил съобщение, че входната врата на апартамента на Бибарцев е била разбита и собственикът е заварил вътре две съвсем непознати деца...

Апартаментът не беше голям, тристаен, но комфортен, с удобно разпределение и обзаведен с вкус. Бибарцев седеше в кухнята с две момченца, доста бедно облечени. Едното — на осем, а другото — на не повече от пет години. Малчуганите боязливо гледаха домакина, а през това време ръцете им чевръсто посягаха към голямата кутия шоколадови бонбони на масата, вземаха от нея различните тъмнокафяви бъчонки с крем асорт и ги пъхаха едната в устата, а другата — в джоба...

Съпругата на Бибарцев нервно сновеше из хола, нетърпелива да се увери, че повечето ценни неща не са откраднати, но не се осмеляваше да проверява навсякъде, докато милицията не огледа за следи.

Марк бегло огледа апартамента, разбра, че крадците не са задигнали кой знае колко неща, и като остави експерта да се занимава с пръстовите отпечатыци върху политурата на мебелите, отиде при домакина в кухнята.

— Добър вечер — поздрави той, наблюдавайки от вратата как уплашените малчугани, сякаш като курдисани, непрекъснато лапат падналите им на аванта бонбони.

Бибарцев мълчаливо кимна — не му се щеше нито да потвърждава, нито пък да опровергава думите на оперативния служител за качества на вечерта.

— Хей, вие, охраната! — строго подвижна Марк към децата. — Стига сте нагъвали тия бонбони, че току-виж тук забръмчали пчели!

Те послушно прибраха ръчички под масата и мълчаливо заследиха с ококорени очи високия гръмогласен милиционер.

— Може ли да поседна?

— Да-да, заповядайте — припряно го покани сепналият се Бибарцев.

— Разкажете ми какво и как се е случило.

Сергей Николаевич набързо разказа: върнали се от гости някъде към единайсет и половина и установили, че вратата е отключена. Влезли. Вътре заварили двете деца да ядат бонбони. „Какво правите

тук?“ — последвал съвсем уместният въпрос. „Минавахме, казали, и видяхме, че вратата е отворена, надникнахме — нямаше никой, и затова решихме да пазим апартамента, докато си дойдат собствениците...“

— Същински тимуровци! — иронично отбеляза Майер.

Децата не знаеха какви са тия тимуровци и мълчаха.

— А сега да ви чуя вас, калпазани, говорете! — заповяда Марк.

Малкият само се пулеше насреща му и преглъщаше навярно още сладката си слюнка. Големият бързо занарежда:

— Ние, чичко ченге, се връщаме от едно приятелче и видяхме, че вратата е отворена, а по стълбите тичат двама мъже с някакъв куфар. И веднага се усетихме, че са крадци. Затова решихме да останем тука и да вардим, докато се върнат стопаните...

— А бонбоните на масата ли бяха?

Момчето бегло погледна към Бибарцев и неохотно отговори:

— Ми не... В шкафчето.

— А защо сте бърникали в него?

— Може ли да си вървим, чичко? — вместо отговор захленчи момчето.

След него захленчи и малкият, може би негов приятел или брат.

— Я млък! Докато не ми кажете от кого сте научили думата „ченге“, никъде няма да ходите!

Големият заби поглед в пода и тихо произнесе:

— Тате вика така...

— Ами много ясно!

С тези думи Марк стана и отиде в хола, за да попита Бибарцева какво ѝ липсва след посещението на неканените гости. Откраднатите вещи не бяха много — три златни пръстена и трийсет хиляди рубли.

Експерт-криминологът Вася Чугунов на свой ред съобщи, че от най-пресните пръстови отпечатащи по мебелите може със сигурност да отдели съвсем мънички, очевидно детски отпечатащи.

— Кое то всъщност трябваше и да се докаже! — удовлетворено отбеляза капитан Майер и се върна в кухнята.

— Слушайте сега, малки разбойници — обърна се той към хлапетата. — За вас вече всичко ни е известно, освен как се казвате и къде живеете. Няма да ви пусна да си ходите сами, ще изчакате, докато дойде кварталният да ви вземе. А сега ще напишем протокола.

— Какъв протокол? — стресна се големият.

— Протокол за изземването на пръстенчетата и паричките. Вие сте добри деца и ще ги върнете доброволно, иначе едно ченге ще ви отведе в затвора. Ясно?

— Недей в затвора, чичко!

Малчуганите вече непресторено се разплакаха.

Бибарцев се чувстваше страшно неудобно. И когато, размазвайки сълзите по бузите си с изцапан от шоколада юмрук, голямото момче свали от врата си връвчица с нанизаните по нея пръстени, а от единия си чорап извади парите, Сергей Николаевич неочаквано попита:

— Може би не трябва да пиша заявление, господин капитан? Ще отбележите в книгата си, че неизвестни злосторници са разбили вратата, но не са успели да оберат апартамента...

— Това изобщо не би ме затруднило. С други думи, и моето сърце, макар и скрито под държавен мундир, ми подсказва да бъда снизходителен. Но първо бих искал да ви кажа, че съм имал в практиката си един изключително интересен случай с деветгодишно момче. То изглеждаше невинно като ангелче, но за половин година бе успяло да „очисти“ четиринайсет апартамента, при което стойността на откраднатото възлизаше на повече от петдесет хиляди долара. И второ, трябва да се уверя, че хлапетата сами са се решили на тая глупава кражба, а не ги е изпратил например престъпният им баща, който учи своите сополанковци на нови думи. Ако са работили за баща си, трябва да го осъдим като вдъхновител и организатор на престъплението, а в такъв случай ще имаме нужда от вашето заявление. Така се уговаряме, нали?

2.

След този инцидент беше минал почти цял месец. Майер не бе идвал втори път и Сергей Николаевич реши, че капитанът е потулил работата с малките крадци. А сега, когато му се наложи сам да го потърси, разбра, че или не е записал номера на телефона му, или пък го е драснал на някакво хвърчащо листче, след което го е загубил. Впрочем, не бе трудно да открие оперативния служител, след като знаеше местоработата му. Друг бе въпросът дали ще се съгласи да се

заеме с такова, тъй да се каже, негласно издирване. Във всеки случай отначало Майер се отнесе с големи задръжки към предложението на Бибарцев.

— Познавате ли следователя Турецки? — попита банкерът с надежда, че авторитетът на бившия му съотборник ще помогне.

— Чувал съм за него — уклончиво отговори Майер. — Но, слава богу, не ми се е случвало да го срещам.

— Защо е това недружелюбно отношение? — пообърка се Бибарцев.

— Знаете ли, любовта ни с прокуратурата е взаимна, но трудна. При това на вашия Турецки му се носи славата, че разнищва толкова мръсни дела, та после онези, които са му възложили разследването, направо са се разкайвали...

— Моят проблем е ясен и няма да се наложи да подлагате Елцин на разпит.

— Кой знае... — усъмни се Майер.

Попита от каква помощ има нужда Бибарцев, заинтригува се и позвъни на Турецки.

— Безпокои ви Майер от Московската криминална милиция...

— По-скоро вие сте обезпокоен от Бибарцев с мое съучастие! — възрази следователят и добави: — Изглежда, не ви се е искало да ме потърсите в прокуратурата?

— Меко казано, нямах особено желание. А що се отнася до банкера, стана ми дори интересно да потърся човек, който се е загубил не в Жмеринка например, а между Москва и Мюнхен, как мислите?

— Май имате право. Мога по приятелска линия да ви издам писмено нареждане за тая работа, за да се заемете с нея официално, Марк... как е бащиното ви име?

— Засега съм още млад и красив, така че можете да се обръщате към мен само с малкото ми име, Александър Борисович. А писменото нареждане няма да е никак излишно, защото гражданинът началник на нашия отдел, полковник Строгарев, така ме е затрупал с кражби, че не мога да вдигна глава.

— Значи, разбрахме се.

3.

След първия ден от издирването на Едуард Бибарцев Марк бе принуден да си признае, че тази работа е доста изтощителна, досадна и засега почти безрезултатна. Както си му е редът, той започна от аерогарата. Там бързо установи, че Едуард Сергеевич Бибарцев, е пристигнал с еди-кой си полет. След това, като показваше цветната му снимка на работниците от митницата, багажното отделение, ресторанта и другите служби, Марк се опита да изясни дали някой не е видял с кого, за къде и с каква кола е тръгнал от аерогарата. Но никой не можеше да си спомни за такъв пътник.

Тогава Майер преписа имената на няколко души, пътували със същия самолет, за да ги потърси и да поговори с тях. Набеляза си главно онези, които бяха седели до студента по бизнес или някъде наблизо. Сред тях се оказаха двама немци и след кратко колебание Марк записа и техните имена в бележника. На немски той говореше свободно. При това недългият му, но много наситен личен опит му подсказваше, че неговите съграждани, бившите съветски хора, твърде неохотно контактуват с милицията и не обичат да „фигурират“ като свидетели на каквито и да било Происшествия. В това отношение представителите на Западна Европа са много по-отзивчиви към закона, отколкото нашите „лалугери“.

Преди да се заеме с по-нататъшната рутинна, но необходима работа — да потърси и разпита евентуалните свидетели при отвлечането на Бибарцев-младши, — Марк реши да се обади на Бибарцев-старши, за да го пообнадежди. Вероятно банкерът би се почувствал по-добре, когато узнае, че синът му е изчезнал вече тук, на родната си, дявол да го вземе, земя. Пък и всичко е възможно, може би блудният син вече се е прибрал вкъщи и си хапва компот, сварен от любещата мама?

Уви, не беше така. Едуард не беше се появявал. Бащата ни най-малко не се зарадва, когато узна, че синът му все пак е пристигнал в Москва, а след това е потънал в неизвестност.

— Знаете ли, Сергей Николаевич, дали вашият син няма тука някое момиче? — попита Майер.

След кратка пауза Бибарцев колебливо отговори:

— Доколкото ми е известно, не е имал постоянна връзка. Както изглежда, съм успял да му внуша, че за любов е много по-безопасно да се мисли тогава, когато човек е стъпил вече здраво на краката си. А за

да не се получават разни фройдистки комплекси, винаги може да се намери квалифицирана утеха на час... Съгласен ли сте с мен?

— Че как може да не се съглася?!

— Иронизирате ли ме, Марк? Вече сте женен?

— Съвсем не!

— Ето на, виждате ли?! Впрочем, знаете ли, боя се, че всичко това е заради банката. Някой иска нещо от нас, доколкото разбрах от Едуард — някаква секта... Имали си филиали и тук, и в Германия...

— Подозирате шантаж?

— А какво друго?

— Тогава трябва да записвате на магнетофон всичките си разговори с онези, които ви се обаждат с такава цел.

— Това е ясно. Но какво ще ме посъветвате — как да осигуря безопасността на сина си?

— Засега нищо. Но при всички случаи ние няма да подплашим предполагаемите похитители: аз ви оказвам негласна помощ, а и вие не сте подавали заявление за издирване, така че смело може да се правите на сговорчив пред онези, които ви се обаждат...

— Помогнете ни, Марк, ние ще ви платим...

— Всичките ми старания не са за пари.

— А за какво? Та за вас това е допълнителна работа!

— Води ме нездрав любопитство! Шегувам се, разбира се. И вижте какво, Сергей Николаевич, вече няма да разговаряме с вас за работата по телефона. Ако са ви взели на мушка сериозни хора, те спокойно може да са включили подслушвателни устройства към всичките ви телефони...

— Разбрах. А какво ще правим тогава?

— Ако има нещо ново, ще намеря начин да ви го съобщя.

4.

Марк Майер набързо хапна един хотдог, позволи си и кутийка бира и тръгна да издирва спътниците на Едуард Бибарцев. Търговският директор на фирма „Подслон и Ко“, пристигнал вчера от Германия, отсъстваше от офиса, а младичката му секретарка с професионална любезност обясни на Марк, че господин Семьоновски е излязъл с

колата си по разни бизнес срещи из града и не се знае кога ще се върне във фирмата.

За щастие Гена Неквасов, още един спътник на Бибарцев, имаше собствен бизнес и същия ден бе карал от Германия някакви дребни стоки. А днес, както съобщи с уморен тютюнджийски глас съпругата му, е в своето павилионче на битака в Лужники.

Марк бързо го намери.

Неквасов, пълен и бузест млад мъж, мрачно гледаше предпролетната киша от подобната си на аквариум будка. Явно нещо не му харесваше в околния свят — било времето, било липсата на клиенти. Доловил това, Марк се подготви за труден разговор:

— Привет — наведе се към полуотвореното прозорче.

— Салют — с минимум интонация отговори Гена. — Кво искаш?

— Пусни ме да се посгрея.

— Просто така?

— А защо, да не ти се свиди топлината?

— Влизай бе! — с канещ жест подкрепи думите си Неквасов. — Майната му, грей се колкото искаш. И бездруго Лужков скоро ще прати всичко това по дяволите!

Сега вече Марк разбра причината за лошото настроение на Неквасов: кметството бе решило до майските празници да пооблагороди бившия образцов комунистически град и първата жертва на голямото разчистване трябваше да станат търговските бараки, набучкани навсякъде и направени от какво ли не.

Марк влезе в клетката от стъкло, винкел и желязо. Разбира се, вътре беше тесничко, но двамата се настаниха относително свободно.

— Гена, трябва да си поприказваме с тебе за един човек. А за да не се чувстваш като риба на сухо, ако искаш, да те почерпя от твоята биричка, но с мои пари?

Неквасов се позамисли малко, но трезвата търговска пресметливост надделя: хем да продадеш бира, хем сам да пийнеш, си е на чиста далавера дори на Брайтън Бийч.

— Може да почерпиш — каза той на Марк. — Но ако си ченге...

— Кво ти ченге бе?! — възмути се Марк. — Или не можеш да различиш един порядъчен бачкатор от някаква си фуражка?

— Че къде са ти мазолите бе, бачкаторче?

— Ей ги тука — почука се Майер с пръст по челото. — И за да се изясним напълно, веднага ще ти кажа, че аз работя в една частна детективска енд охранителна агенция.

— И кво общо имам аз с тая работа?

Преди да отговори, Марк извади пари, хвърли ги в кашончето от дъвка, служещо за каса, измъкна от полиетиленовия им плен две кутийки бира, подаде едната на Неквасов и чак тогава заговори:

— Нека се запознаем, аз се казвам Марк. А ти — Гена и благодарение на широките си възможности пътуваш не до Турция, а до Германия. Потенциалните ми клиенти — също.

— Е, и кво?

— Вчера си пристигнал, нали?

— Както виждаш.

— И твоят спътник е пристигнал, но до вкъщи не е стигнал. Татко му се тревожи.

— Да не говориш за Едик?

— Точно за него! Значи сте се запознали?

— Бе кво да правиш, когато си на път? Запознахме се, пийнахме по коняче. Аз бая се понаджапах, но той едвам близна, каза, че бил спортист. Добро момче, посъветва ме едно-друго, откъде да си взема по-евтина стока. Разбира ги тия неща!... И кво, татенцето да не е вдигнало вече пушилка?

— Не е, но от предпазливост се обърна към нас именно за да няма шум и пушилка. Защото, преди да замине, Едуард му се е обадил и му намекнал, че някой от лошите се интересува от фирмата му...

— Явно татенцето е ужасно задръстен! Ако беше пратил на аерогарата кола с „горили“, сега нямаше да се тревожи! Но ти му кажи, че Гена Неквасов го съветва да не се вълнува. Едик го посрещнаха добри хора, дори когато ги видя, той се втурна към тях, качиха се в една кола и отпрашиха. Тъкмо се канех да го привикам за още двеста грама, ама ония вече го бяха отмъкнали...

— Как така отмъкнали? — настръхна Марк.

— Ми така, нахвърлиха се отгоре му трима юнаци, взеха да го прегръщат, да го стискат, и тъй го помъкнаха към колата. Той също се радваше, смееше се, говореше им така и така — с други думи, оставете ме поне да дрънна едно телефонче на баща ми...

— А не дрънна ли?

— Ми не, отмъкнаха го. Викаха му: от нас ще се обадиш, няма време. Май бил пристигнал някой си голям тежкар.

— Не видя ли каква беше колата?

— Нали ти казвам: сам тръгна, не са го откраднали!

— Абе аз си гледам работата. Ще си получа хонорара само когато кажа къде и с кого са отишли.

— Беше... „Форд“, сребрист металик. Виж, на номера не обърнах внимание.

— А как ти се стори, Гена, какви са били тия младежи? От неформалите или просто някакви веселяци в компания?

— А, не, нито едното, нито другото. Знаеш ли, най-вероятно са някакви спортисти. С елегантни и скъпи костюми, чанти, пък и те самите бяха едни яки, стегнати, а не като ония разпасани мутри, дето ни рекетират.

5.

След като се сбoguва най-приятелски с Гена, Марк Майер се разходи до стадиона и намери стаята, където си почиваха милиционерите и прибираха дължимото от нарушителите на правилата за търговия. Те провериха служебното удостоверение на Марк и му разрешиха да се обади по телефона, а после отново се заеха с прекъснатото си занимание — да набиват коняк „Метакса“ с някаква вносна шунка.

Марк набра номера на управителя на банка „Дук“.

— Ало? — предпазливо и напрегнато откликна банкерът след третото позвъняване.

— Господин Бибарцев? Обажда се Майер. От данъчната милиция.

— От къде?... — не се усети отначало Сергей Николаевич, но после, така да се каже, загрея: — А-а, спомних си! Какво обичате?

— Трябва да си изясним един малък, чисто технически въпрос. Може ли сега да намина при вас?

— Да, заповядайте. Ще ви чакам.

Марк затвори с известна досада. Това чувство го бе обзело още по време на самия разговор, защото неочаквано му се мярна мисълта,

че банкерът би сметнал цялата тая конспирация за голяма идиотщина, ако накрая излезе, че синът му чисто и просто е бил на някакъв купон с приятели. И в този ред на мисли, как би изглеждал на околните тогава капитанът от Московската криминална милиция Марк Майер? Чак и кокошките да се изпонатръшкат от смях! Види се, общуването с прокуратурата е същото като да срещнеш на улицата поп — не предвещава нищо добро.

— Проблеми, а, приятел? — съчувствено, но с известно превъзходство попита милиционерският старшина и предложи: — Що не дойдеш при нас да си пийнеш? Според мен водчицата е по-хубава, ама нали ни е такава работата: пием, каквото ни дават.

— Е, добре, ще поостана за една чашка.

Вече се свечеряваше, когато стигна до банката.

— Нося ви новини и може би не са съвсем лоши — каза Марк още от вратата, защото погледът, с който го посрещна Бибарцев, бе по-красноречив от всякакви въпроси.

— Заповядайте, седнете — гостоприемно се засуети банкерът. — Мога да ви предложа чай, кафе или пък нещо по-силничко?

— Един горещ чай ще ми бъде достатъчен.

Бибарцев даде необходимите разпореждания и се обърна към капитана:

— Разказвайте, Марк.

— Първо вие. Обаждал ли се е някой?

— Не.

— В такъв случай може би всичко ще се размине само с това, че в най-скоро време вие просто ще нахокате сина си за лекомислено поведение. Успях да открия и разпитам един човек, който е пътувал със същия самолет и е седял до вашия Едуард. Дори двамата са пили коняк, за да убият времето. Този младеж има павилионче в Лужники. Та той твърди, че Едуард е бил посрещнат на аерогарата от група приятели и всички заедно са заминали с някакъв сребрист форд. Спомняте ли си някой от вашите познати да има сребрист форд?

— Струва ми се, че никой.

— Синът ви е спортувал.

— Да, и продължава да спортува. Каратист е.

— Моят свидетел казва, че компанията, с която е тръгнал вашият Едуард, много му прилича на група професионални спортисти. Вие

знаете ли къде е тренирал синът ви и при кого?

— Знам. Сега ще ви запиша координатите. И все пак защо поне не ми е позвънил от Шереметиево, за да ми каже, че има спешна работа и няма веднага да се прибере у дома?

— Според думите на неговия спътник, Едуард е искал да ви се обади, но приятелите му, кажи-речи, насила са го повлекли към колата.

— Не ви ли изглежда малко странна тая работа?

— Именно затова ви попитах къде да търся секцията, в която са учили вашия наследник да се мариши^[1].

— Да, заповядайте, ето адреса.

6.

Салонът, който Едуард Бибарцев бе посещавал, се намиреше в солидната спортна школа на клуб „Динамо“. Марк се отправи натам просто така, за всеки случай, защото времето вече бе напреднало — беше около осем часът. И той самият в извънработно време изучаваше екзотичните бойни изкуства, така че сега можеше с голяма доза вероятност да смята, че в салона все още е останал някой, който да го ориентира къде и кого да търси.

Оказа се именно така. Около трийсет юноши и девойки в бели кимона синхронно изпълняваха тренировъчните упражнения, следвайки гърлените възгласи, с които треньорът им броеше на японски:

— Ити, ни, сан, си, го...

Когато влезе в салона, Марк учтиво се поклони, но без да сведе поглед, и остана до вратата в почтително очакване треньорът да му обърне внимание.

Трябва да се каже, че онзи веднага го забеляза. Тихо нареди нещо на най-старшия от учениците си и той се зае да ръководи тренировката. А сенсеят, невисок около четиридесетгодишен мъж, с леко прошарена черна коса, отиде при Майер.

— Моля да ме извините за безпокойството — каза Марк. — Търся един човек. Навремето той е посещавал вашия додзю...

Треньорът кимна.

— Кажете името му. Ако е бил добър, ще си спомня.

— Едуард Бибарцев.

— Да, способно момче. Но тук няма да го намерите. От година и половина вече не тренира при мен. И изобщо, струва ми се, че е в Германия.

Марк накратко разказа на треньора онова, което бе научил от Неквасов.

— Сребрист форд, казвате? — уточни треньорът. — Значи е бил Кирил Воробьов, бившият ми помощник. Едуард започна да тренира при него.

— А защо бивш?

— Не бих искал да разговарям на тази тема. Но казано накратко, имаме различни разбирания за принципите в системата на карате. Той счете за възможно да печели от това големи пари, което по принцип е във вреда на самоусъвършенстването на каратиста. Отиде в кикбокса, зае се да подготвя професионални спортисти, искаше да привлече и Едик, но не успя. По-късно чух, че и там не е могъл да вирее. Отдавна не общуваме с него, но имаме общи познати. Някой ми каза, че се е забъркал с някакви вярващи — религиозни сектанти, „Пътят на истината“, май така се казваше сектата. Някакво съчетание между будизъм и християнство. Макар че не виждам какво би могъл да прави там, след като не е запознат с практиката на дзен.

— Знаете ли как бих могъл да го открия?

— Честно казано, не. Трябва да потърсите тая секта и там вече ще стигнете и до Кирюха.

Марк тъжно се усмихна.

— Да, съвсем лесна работа, нали? Да намериш в град като Москва някаква си сектичка!

— Иронията ви е неуместна. Те издават книгите си без спонсори, така че изобщо не са сектичка. А техните новопокръстени, които още не са се издигнали в общността, стоят в бели одежди, кажи-речи, на всеки ъгъл и просят милостиня. Идете и попитайте някого от тях, на драго сърце ще ви упъти, защото всяка нова овчица е добре дошла в стадото им!

Беше вече съвсем тъмно, когато Майер си тръгна към къщи. Разбира се, не срещна по пътя си нито един монах от „Пътят на истината“. По улиците не се срещаха дори обикновени минувачи. Порядъчните граждани отдавна се бяха прибрали по домовете си.

Марк се сети, че Бибарцев-старши му бе споменавал за някаква секта, която се интересувала от него, както подразбрал от обаждането на сина си. Дали пък това не са същите хора?

---

[1] Маризи — (жарг.) бой, сбиване ↑

ГЛАВА ТРЕТА

КОЙ НАПРАВИ НА ГЕНЕРАЛА ХАРАКИРИ?

1.

„ПРОТОКОЛ

от огледа на местопроизшествието

21 март 1995 година град Копеевск,

Челябинска област на Руската федерация

Аз, старши лейтенант Е. В. Ковальов, оперативен служител в районната криминална милиция на град Копеевск, бях повикан на мястото на произшествието — частната вила на гражданина В. Н. Тузик, разположена в кооперативното вилно селище Медное, — където са открити трупове на гражданите В. Н. Тузик, Ф. А. Колбин и Н.О. Фарсова. Направих оглед в присъствието на призованите свидетели...”

Турецки седеше в креслото, загърнат с вълнено одеяло и опрял босите си стъпала в горещите кахлени плочки на зиданата печка от холандски тип. С очилата на носа си и листовите хартия в ръце той можеше да мине за млад интелигентен пенсионер, който прекарва времето си през студената и кишава полузимна-полупролетна вечер в четене на вестници, ако не беше информацията, съдържаща се в сухите редове на протокола, от която би настръхнала косата на всеки обикновен гражданин. Стопанин на къщата, в която гостуваше московският следовател, беше полковник Сергеев, началник на областната криминална милиция — як и набит мъж, с леко прошарена коса, който в момента с неестествено изправен гръб прехвърляше в ръцете си снимките, приложени към протокола. В тях преобладаваха цветовете, характерни за всяка една месарница — червен, тъмнокафяв и синкавосив.

„... Тялото на гражданина Тузик, петдесет и четири годишен, се намира на дивана. Той е съвършено гол. Обилното количество кръв под трупа показва, че смъртта е настъпила именно на това място...

Причина за смъртта са разрезните рани, кръстообразно нанесени в коремната област, вследствие на което са настъпили множество увреждания на вътрешните органи. Съдейки по формата на разрезите, оръдие на убийството е била кама или голям двуостър нож.

Посмъртните изменения, а именно: понижаването на телесната температура и трупните петна, сочат, че смъртта е настъпила преди около 24 — 28 часа...”

— Слушай, Миша — каза Турецки, — изключва ли се вероятността това да е обикновено убийство с корисни подбуди? Може пък само персоната на гражданина Виктор Николаевич Тузик да налага присъствието на представител от Главна прокуратура, а не на районния следовател, а?

— Я не се офлянквай, Саша, ами вземи и прочети протокола докрай. Ако пък не ти се чете, погледни това!

Турецки не успя да възрази, защото поднесената пред очите му снимка го накара да потръпне от отвращение. Съвършено голият директор на военния завод „Маяк“ бе разпънат на собствения си диван като жаба в научна лаборатория. Но, дявол да го вземе, това не беше никакво си земноводно, а човек, при това доста едър, и точно затова представляваше още по-ужасна гледка с впилите се в китките и глезените му бели капронови въжета, с които бяха привързани крайниците му към резбованите странични облегалки на дивана. От разрезите в корема му бяха изскочили разкъсаните и кървави седефено синкави черва...

— Сякаш не само са искали да го намушкат, ами направо са го изкормили — промърмори Турецки. — Същинска диващина!

— Именно! Но ти виждаш всичко това на картинка, а представяш ли си ние на колко кръв и мръсотия се намирирахме, докато търсехме някакви улики? — промърмори Сергеев.

На следващата снимка имаше още един гол мъж със същите жестоки разрез.

— И успяхте ли да намерите нещо? — попита Турецки.

— Ами. Убийците са си отнесли ножовете, а пръстовите отпечатащи... На дактилоскопската лента се забелязва един, но не го открихме в картотеката. И това е съвсем естествено. Онези, които са устроили тази касапница, не са ни били клиенти!

— Защо си толкова категоричен?

— Защото другият убит мъж е Фрол Алексеевич Колбин. Той е също така и Тушкин, Зайонц, Генерала...

— Да не би случайно във връзка с конверсията военният завод да е произвеждал белезници?

— Ако беше така, нали знаеш какъв вой щяха да нададат?! Не, „Маяк“ преработва уран. А според общоруската мафиотска йерархия Фрол Алексеевич се явяваше нещо като губернатор на уралските земи. Та затова разни случайни, „непризнати“ бандити за нищо на света не биха дръзнали да посегнат на къща, където е отишъл да гуляе Генерала.

— Прав си. А знае ли се що за взаимен интерес е събрал директора на такъв завод с Генерала?

— Засега не — въздъхна Сергеев.

Турецки погледна и третата снимка, която му подаде полковникът. На нея видя около четиридесетгодишна жена, понапълняла, но все още доста привлекателна. Тя не беше вързана, а само разсъблечена и с акуратно прерязано гърло.

— Омъжена ли е?

— Не, така че отпада вероятността за побеснял от ревност съпруг — рогоносец.

— Не мога да проумея...

— Какво по-точно?

— Не мога да си обясня защо мъжете са били така жестоко разпрани, а с дамата са се отнесли сравнително хуманно.

— Да не смяташ, че е дело на жени?

— Защо пък не, ако Генерала и директорът са женени?

— Подобна версия не ни върши работа. В момента жената на Фрол е в Германия, а Тузик и съпругата му живееха разделени, кажи-речи, като разведени...

— А беше ли богат Виктор Николаевич?

— Какво да ти кажа... — сви рамене полковник Сергеев, — като всеки неглупав директор на рентабилно производство...

— Говорихте ли с жена му?

— Следователят се опитал, но тя веднага го отрязала — с други думи, пет години не са имали никакви контакти, та тя нямала представа с какво се занимава мъжът ѝ, пък и изобщо не се интересувала.

— Утре ще поговоря с нея. Виж какво, Миша, тука много добре би паснала версия за поръчково убийство. Но изпълнението е твърде мръсно, а ти знаеш, че в това отношение професионалните убийци са безупречни.

— Не само че е мръсно, ами нещо повече — жертвите са били изкормени на живо, а после оставени да издъхнат бавно в мъчения. Това едно. Другото е, че кой знае защо, и на тримата е отсечено кутрето на дясната ръка.

— И на жената ли?

— Да.

— М-да... а може би е някакво ритуално убийство?

— Ритуално ли? Мислиш, че Тузик е бил масон?

— Хайде и ти, Миша! Не помниш ли убийството на Шарън Тейт през шейсетте години?

— Някаква еврейка ли? Не, не си спомням.

— Беше артистка. Съпруга на режисьора Полански, дето снима филми на ужасите. Тя уредила парти във вилата си, а там нахлула банда млади сатанисти, изпоклали всички, включително и бременната Шарън. Намират ли ви се тук такива неформали?

— Виж какво, в Челябинск ги има всякакви: и пънкари, и рокери, и всякакви гъзари, извинявай за израза. Кой за каквото го бива, с това се изявява. Но в Копеевск едва ли има такива. Освен баптисти.

— За убийството са могли да пристигнат и от Челябинск.

— Да, така е — съгласи се Сергеев. — Но аз мисля, че са имали за цел да убият само една жертва, а другите двама са ликвидирани като свидетели.

— Добре. Но кой тогава е бил набелязаната жертва? Следиш ли отблизо криминалните среди?

— Доколкото ми е възможно.

— Може би сред младите, отскоро признати бандити е имало някои, които са искали да елиминират Генерала? Или пък той не е споделил с някого сферата си на действие? Не е ли стигала до тебе подобна информация?

— Не. Веднага щях да ти кажа. Тук всичко е тихо. Наистина, върлуват казаците, но с нашите бандити те си имат, как да го кажа... паритет. Всеки си оре в неговата нивичка. Дори и да се скарат, то става само заради някоя флърца.

— Докато не разберем две неща, драги ми Миша, да знаеш, че нищо няма да открием.

— И кои са те?

— На каква основа е почивало близкото и трогателно приятелство на директора с тоя бандит, това едно. И второ, кой е бил набелязаната жертва.

— Има още един въпрос, който бих задал, ако бях в състояние да му отговоря, без да се отделям от топлатата печка. И той е: защо Генерала е отишъл във вилата на Тузик без своите биячи.

— Без кого?

— Без бодигардовете, както ги наричат сега.

— Ето на, въпросите са повече, отколкото би могла да роди бедната ми глава!

— В такъв случай нека да последваме старата народна рецепта: утрото е по-мъдро от вечерта.

С тези думи Михаил Сергеев изпрати госта си до спалнята, а той самият се настави да спи в едно от креслата в хола. От известно време можеше да спи само седнал. Виновник за това беше Фрол Колбин, но сега полковникът не изпитваше злорадство за грозната и мъчителна смърт на дългогодишния си враг. По-скоро обратно, той беше склонен да мисли, че със смъртта си Генерала му бе нанесъл сериозен удар.

2.

Както мнозина в нашето смутно време, така и Александър Андреевич Лисовски водеше двойствен живот, при което се опитваше да извлече максимална изгода и от двете части на своето пълноценно и напрегнато съществуване. Ето защо в светлата му половина той беше

другарят Лисовски — началник-отдел на „Тонус“, малко дъщерно предприятие на завод „Маяк“. А в сенчестата половина беше помощник на Генерала и се подвизаваше под прякора Лисо. Така че никак не бе трудно да се обърка кога на кое име да отговаря, особено щом като директор на „Тонус“ беше Фрол Алексеевич Колбин, с други думи — Генерала. Такава беше диалектиката. С известни познания за хората и умение да лавира, изглаждайки острите ръбове, Лисовски можеше да работи дълго, да печели много и тайно да си мечтае за времето, когато развитието на нещата и доходите ще му позволяват да почива по-дълго, отколкото да работи, и то да почива по възможно най-комфортния начин. При правовата и икономическа неразбория, която цареше в страната, и при условие, че фактически всички сделки на „Тонус“ се извършваха легално, той нямаше от какво да се страхува.

Обаче се случи непоправимото. Когато се обади Георгий Николаев, заместникът на Тузик, и с треперещ глас му съобщи, че директорът и неговото приятелче Колбин са били заклани като свине, Лисо едва не припадна. Разбра, че нещата са много сериозни. Две седмици преди това кошмарно убийство Генерала му бе разказал, без особено да откровеничи, че някакви съмнителни типове са надушили нещо за немския им контракт и са му предлагали да го откупят. А докато говореше за това, Генерала го гледаше с подозрение, навярно преценявайки дали човек с такъв хитър прякор като Лисо не се е продал на някого. Тогава Лисовски успя да го успокои, пък и Генерала сам се отказа от своите подозрения, очевидно след трезви разсъждения. И ето каква стана тя...

Николаев целият се тресеше, докато разказваше какво е виждал, когато са го извикали за идентификация на труповете. А на Лисо му се доповръща само докато слушаше. Но когато осъзна, че сега цялата сделка увисва само на него, Лариска и Борка... Да, но те двамата си седят на завет в Германия и чакат рибката да доплува в тигана, а тук виж каква касапница настана!

От две неща се страхуваше най-много Александър Лисовски. Първо, че Тузик и Фрол са били убити от същите типове, надушили сделката. Ако това е тяхна работа, значи те хич не са дребни мошеници и рано или късно ще стигнат до него. И второ, Генерала. Той бе поставен на това място по решение на общото събрание на бандитските босове и никой нямаше право да посяга на живота му.

Сега те ще свикат извънредно заседание, за да си изяснят чии ръце са изцапани с кръв, кой не е бил достатъчно бдителен. И ще се окаже, че не друг, ами Лисо!... А всъщност той дори не биваше да присъства на тази среща, не беше достоен да седи наравно с признатите бандити, защото благодарение на хитростта си нито веднъж не беше пращан на лагер. С други думи, беше само приобщен към тяхната дейност. И освен че ще го разпитват защо Генерала е отишъл във вилата без охрана, босовете ще изберат заместник на убития „губернатор“, за да контролира територията, да обединява и помирява местните бандитски групировки. И, разбира се, новият генерал автоматично ще поеме ръководството на „Тонус“ и не се знае дали ще поиска да държи Лисо. Ако не поиска, единственият изход на Лисо ще бъде да изчезне час по-скоро, и то без да оставя никакви следи. Да, но пък не му се щеше да го прави!

А на всичкото отгоре, както каза Николаев, за разследване на убийството е бил изпратен следовател по особено важните дела чак от Москва, от Главна прокуратура. Това представляваше още едно главоболие. Сам по себе си този столичен „тежкар“ можеше и да няма желание да разследва това убийство, но за да се издокарат пред него, местните копои ще преровят всичко и ще вземат да открият неща, които не би трябвало да бъдат откривани.

Докато Фрол беше още жив и уговаряха условията на контракта, немският гост, бившият съветски гражданин Борис Матвеевич Лазкин, заяви, че в работата ще бъде включен човек от столицата на име Месхиев. Тогава Колбин се заинтересува защо е необходимо това. Боря се разнервничи, каза, че без помощта на Месхиев ще бъде много трудно да се прехвърли стоката през границата. Очевидно Генерала не повярва на Лазкин, но премълча. От което следва, че сега той, Саша Лисовски, ще трябва да се свърже с тоя Месхиев-Месо и да го уведоми кога точно ще бъде готова стоката за изпращане.

Лисовски с тревога очакваше да го потърсят признатите бандити. В момента това беше най-важното. Ако оцелее при извънредното заседание, тогава вече ще може да помисли и за работата. Значи трябваше да вземе всички мерки, за да мине между капките при тая реорганизация. Вече бе изпратил телеграма на Лазкин и на Лариса Колбина. Разбира се, ако се вземе под внимание, че покойният Фрол Алексеевич съвсем открито го беше ударил на любов с Натка,

законната съпруга едва ли щеше да се скъса да го оплаква. Но чувствата са си чувства, а бизнесът — бизнес. Лариса принципно можеше да се появи на извънредното заседание и, разбира се, щяха да я допуснат, защото тя не е просто „призната флърца“, както се кодошеше Фрол, но и сподвижник. А Борка най-вероятно щеше да го хване шубето. Нали и той като Лисовски не е стъпвал в лагер.

„И ето какво още ще трябва да направя — реши Александър Андреевич, — ща не ща, трябва да се обадя на Месхиев. Щом като е включен в бизнеса, нека да го прикрива. Сега тия, техните мургани братства, разполагат с големи сили и възможности, добре са се окопали, циганите му с цигани!“

Лисовски успя да се свърже с московския номер едва при третия опит. След няколко дълги сигнала в слушалката се чу слабо прашене и мелодичен женски глас с леко метален оттенък, тъй като беше на запис, произнесе:

— Включен е телефонният секретар. След сигнала разполагате с една минута, за да оставите съобщение...

Лисовски изчака сигнала и бързо изрече:

— Нека Алик се обади в Копеевск. Умря дядо.

След това остана да седи още няколко минути, вперил немигащ поглед през прозореца.

Вратата се отвори.

В кабинета безшумно се вмъкна мускулестият, но надебелял от лесните пари Вася Глупака, който изпълняваше при Генерала задълженията на шофьор, страшилище и ординарец.

Лисовски неволно трепна, когато Вася с червенобузестата си физиономия изникна като планина в кабинета, и нервно му подвикна:

— Що не тропаш бе!

Вася се позахили, подсмръкна и провлечено произнесе:

— Ще тропаме, когато почнем да се крием от нашите приченгетата! Не увардихме шефа!...

Лицето на охранения гигант се разкриви, сякаш той се готвеше нагледно да покаже безутешната си скръб, но след секунда се сети за какво е дошъл:

— За тебе е дошъл някакъв хабер, Лисо.

— Глупак! — изсъска злобно Александър Андреевич. — Така можеш да ме наричаш в твойта кочина! Ясно ли е?

— Да бе, като те обесят за топките, ще те видим какъв си баровец! — весело подметна Вася, подавайки му някакъв плик.

— Какво толкова злорадстваш? Да не мислиш, че само аз ще го отнеса? Хайде, дай го!

Лисовски отпрати Вася и чак след това отвори писмото. Всичко можеше да пише в него, а за контракта знаеха само няколко души, но тая горила Васка изобщо не беше сред малцината избрани и посветени.

Писмото беше от Месхиев. Напечатано на електрическа машина, то на пръв поглед съдържаше суха търговска информация за стоки в тонове и на стойност хиляди рубли. Лисовски доста години бе работил с Генерала и бе успял да научи закодирания език, така че умееше да чете между редовете. Онова, което сега прочете, го зарадва. Месо му съобщаваше, че извънредното заседание на босовете във връзка с убийството на Генерала ще се състои след една седмица в Москва. Взели са решение да не се събират в Челябинск, тъй като там е пълно с ченгета заради извънредното произшествие. Пишеше още, че се налага и Лисо да дойде на срещата не само защото трябва да докладва по случая, но и за да участва в съвещанието около уточняването на последните подробности по контракта. То ще бъде в съвсем тесен кръг, ще присъстват само Месо, Лисо и Боря Лазкин, който специално за тая цел ще пристигне от Германия.

Това развитие на нещата беше съвсем приемливо за Лисовски. Независимо какво е мнението на Месхиев за него, той ще го пази като писано яйце, поне докато продължава работата по контракта.

Лисо смачка писъмцето, сложи го в пепелника и го запали. Това не беше наложително, намирисваше малко на театралничене, но понякога Александър Андреевич обичаше външните ефекти.

3.

На вратата се почука и влезе секретарката Люсочка, снажна хубавица, но с вулгарна красота. Обикновено тя прачеше от здраве, защото не обременяваше ума и сърцето си с мисли и съмнения. Разбираше, че трябва да изглежда скръбна заради гибелта на шефа, и най-добросъвестно се опитваше да придаде на лицето си умърлушен и печален вид, но нещо не се получаваше.

— Сан Андреич, там един момък настоява да влезе при вас.

— Защо е дошъл?

— Казва, че иска да бъде назначен на работа.

— Люда!... Но ти знаеш!...

— Знам: не вземаме никого, щатът е пълен. Ама той казва, че вие ще го приемете, дори ми предложи да се хванем на бас.

— Я гледай! Добре, пусни го за минутка, да го видим що за чешит е.

Тежко стъпвайки, Люда изчезна зад вратата.

На нейно място на прага израсна висок млад мъж, облечен скъпо, но безвкусно.

— Здравсти! Ти си Лисо, нали?

— Зависи за кого — предпазливо отговори Лисовски, опитвайки се да си спомни дали пистолетът му е в бюрото. — За едни съм Лисо, а за други — Александър Андреевич.

— Дойдох да ме назначиш — продължи момъкът, сякаш не беше го чул.

— Боя се, че не мога да помогна. Нямаме нужда от работници.

— Я не ме будалкай! Тъкмо сега при вас се оваканти едно място!

— И кое по-точно?

„Явно е дребен мошеник, от ония, дето са слугували на Фрол в лагера. Смята, че сега аз ще посрещам всекиго от тях пред вратата на затвора и ще му осигурявам работа!“

— Ами при тебе, Лисо, е свободно например директорското място!

Лисовски се стъписа от подобна наглост.

— Слушай, синко, може би нещо не ти е добре или си махмурлия... Хайде да се разберем така: аз това не съм го чул, а ти не си го казвал. Ще ти дам пари за литър водка и върви да пийнеш за бог да прости на Фрол Алексеевич!

Момъкът се усмихна снизходително:

— Я не се изхвърляй, дядка, че да не те пратя портиер! Сигурно вече си пресметнал как да придушиш и частта на Генерала, а? И как ще я люснеш за един мерцедес? Не се юркай толкова. Фрол Алексеевич си има наследник.

С тези думи момъкът поднесе на Лисовски широката си месеста лапа, върху която проблясваше полукръгчето на половинка монета със

стойност един щатски долар.

Такава половинка винаги носеше със себе си и Фрол Алексеевич Колбин, по прякор и по същност Генерала...

4.

Турецки не обичаше много да разговаря с жени. Разбира се, това се отнасяше преди всичко за служебните разговори. Изключение правеха може би само доброволните свидетелки, но те най-често се падаха на оперативните, работещи по горещите следи. За следователя почти винаги оставаха разни дами с богат житейски опит, които бяха доста упорити, обикновено имаха какво да крият и умееха да го правят добре.

Турецки предполагаше, че и разговорът с Елена Ивановна Тузик няма да е лесен, но все пак очакваше някакъв, макар и нищожен резултат.

Трудно беше да се добере човек до нея — тя бе останала да живее в празния, ехтящ четиристаен апартамент, намиращ се в затвореното за външни лица заводско градче на „Маяк“. Първо се наложи Турецки да вземе писмено разрешение за влизане в градчето, после да мине през няколкото въоръжени поста и едва след това да се качи на четвъртия етаж в пететажния блок.

Елена Тузик веднага отвори вратата, без да поглежда през шпионката и да пита кой и защо е дошъл.

— Заповядайте в хола. Ей сега ще донеса кафето.

Жилището беше подготвено за тъжната необходимост да прибере между стените си покойника: бяха прибрани всякакви по-ярки вещи и украшения, мебелите, освен най-необходимите, бяха изтеглени встрани и покрити с калъфи, а огледалата обвити в черен креп.

Елена Ивановна вкара в хола масичка на колелца, върху която бе сервирано кафето.

— Ако искате, пушете — предложи тя.

Турецки кимна с благодарност и извади пакетчето цигари.

Тя последва примера му.

— Не са ли ви казали още, Александър...

— Борисович.

— ... Борисович, че аз съм съсипала живота на Тузик?

Думите ѝ прозвучаха толкова двусмислено, че Турецки неволно впери поглед в нея: дали не влага в тях някаква ирония. Но явно не беше така, защото в очите ѝ се забелязваше скрита уплаха и болка.

— Не, Елена Ивановна, с никого не съм обсъждал личния ви живот, макар че не бе изключена и версията за убийство от ревност.

— Ами да, разбира се! Но в такъв случай убийцата не съм аз, а Лариска Колбина!

— Познавате ли я?

— Да. Имах честта...

— Именно това не мога да проумея: директор на голям военен завод, подчинен пряко на Москва, и същевременно — приятел с един бандит...

— Ще се опитам да ви обясня. На идване към нашето градче вие сте минали с колата покрай един път, който навлиза в гората и е затворен с барикада, нали така?

— Да.

— Там се намира нашият резерват, мястото, на което Виктор винаги гледаше със суеверен ужас. Вътре има един участък, който е заразен с радиоактивни вещества — нашият малък Чернобил. Преди около две години стана пробив и докато ръководството тука се помайваше, бяха заразени няколкостотин хектара гора и пасища. Аварията стана при предишния директор. На негово място назначиха Виктор, който просто лягаше и ставаше със страха да не се случи същата авария. Изглеждаше направо смешен... Не беше подходящ за тази административна работа нито по поведение, нито по характер. Един умен страхливец. Така бих го определила. Отговорността го смазваше. И ако издържа на този пост цели осем години, то е благодарение на мен. Всичките си страхове и огорчения изплакваше на гърдите ми — аз му бях съветник и консултант, готвачка и перачка. Именно затова ме държеше вкъщи и не ми позволяваше да работя. Така се мъчих с него, докато не започна перестройката, новото мислене и разоръжаването. По-късно онези, които бяха по върховете и от които се страхуваше Виктор, загубиха интерес към завода. В най-добрия случай му предлагаха да се заеме с конверсия на производството. Е, добре, един танков завод например може да се конверсира, но ние изработвахме заряди за атомни бомби — как да се

реорганизираме и реструктурираме? Никой не знаеше. Скришом поработвахме и с големи закъснения получавахме някакви пари. И всичко това — след по-раншното ни привилегировано положение и снабдяването първа категория?! Разбира се, които можах — напуснаха и заминаха навън. А Тузик беше длъжен да остане и да пази завода. Когато нещата потръгнаха криво-ляво, изведнъж на хоризонта се появи Колбин. Нямам представа какъв е бил навремето — бандит или бизнесмен, но много бързо успя да влезе под кожата на Виктор. Създадох дъщерно предприятие, фирма „Тонус“. Струва ми се, че започнах с производството на най-различни тренажори. Виктор получаваше своя дял от печалбата. И колкото повече нарастваше този дял, толкова посмел и безгрижен ставаше Витя. Взе да попийва, а след това и да хойка по жени. И се започна верижната реакция. Докато по-рано се страхуваше от всекиго и от всичко, сега морето му беше до колене...

— Та с какво се занимаваше това предприятие? С тренажори ли казахте?

— Тренажорите са само за прикритие. Предприятието е учредено към нашия завод, което ще рече, че дейността му е доста по-сериозна и не се занимава с доставка на банани в отдалечените северни райони. При това учредителите намекваха на по-висшестоящите органи, че част от печалбата на малкото предприятие ще минава по сметките на голямото, за да поддържа, така да се каже, истинските професионалисти в ядрената физика през този период на временни затруднения.

— Изразявате се чудесно, Елена Ивановна, сякаш привеждате цитати.

— Правилно сте забелязали. Всъщност аз им изготвих всички учредителни документи!

— Ясно. И какво, не произведоха нито един тренажор, така ли?

— Че защо пък не? Какво по-приятно от това да имаш статут на предприятие към „Маяк“ и да се занимаваш с търговско-спекулативна дейност? Някоя частна фирмичка „Гоги и синове“ ще се разори да дава рушвети, докато получи подобен лиценз за износ или внос. А при своите възможности „Тонус“ търгуваше с какво ли не, освен може би с балистични ракети. И няма да скрия, че отначало наистина бях доволна, че Виктор се зае с такъв бизнес. Вкъщи потекоха много

пари... Но когато Колбин взе да се изхвърля все повече и повече, а Виктор като дресирано кученце се втурваше да му помага...

— Извинете, но за какво по-точно е взел да се изхвърля.

— Ами ако по-рано „Тонус“ посредничеше в покупко-продажбите за процент, в последно време започна тайно да разпродава заводското имущество. Аз предупреждавах Виктор: не бъди толкова самонадеян, защото ако сгафиш, твоите началници от министерството най-много да те свалят от длъжност, обаче сегашните ти съдружници направо ще ти откъснат главата, когато се опомниш и решиш да се оттеглиш. Той само ми се изсмя и каза, че след месец-два доброволно ще напусне и ще замине да живее някъде в Европа. Можел и мен да ме вземе, ако се държа добре.

— Че чак толкова ли много се забогатява в тоя „Тонус“?

— О, не! „Тонус“ беше добър само за осигуряване на един щогоде сносен живот в тая страна.

— Защо казвате „беше“? Закриха ли предприятието?

— Засега не. Но при всички случаи то ще западне. Заместникът на Колбин, Саша Лисовски, може и да е добър като изпълнител, но по отношение на далаверите, в които Колбин беше факир, едва ли ще може да се справи. Пък и Виктор вече го няма, кой ще го прикрива?

— Ясно. Ако не ви затруднявам, нека се върнем към намерението на съпруга ви да заживее, така да се каже, нов живот. Не ви ли е споменаващ за проект се готви да осъществява?

— Директно — никога!

— А иначе?...

— Разбира се, аз бях наясно за всичко, знаех дори, че именно при тоя техен голям „удар на века“ ще се случи нещо ужасно... Е, не точно че знаех, но го чувствах. И предчувствията ми се оказаха верни!

— И какъв е бил тоя „удар на века“?

— Прост и нагъл. Да продадат изгодно онова, което фактически се търкаля в краката ни... — Елена Тузик замълча, за голяма досада на следователя Турецки.

— Е, хайде да не си играем на гатанки, Елена Ивановна — колкото се може по-деликатно помоли той. — Искате да ме изпитате ли, да проверите моята квалификация? Може би ще ви се предостави по-удобен случай за това. Така че — какво именно се търкаля под краката ни?

— Нямам никакво намерение да проверявам способностите ви. Не съм сляпа, виждам, че сега разкриването на едно престъпление зависи не толкова от талантите на детектива, колкото от връзките на престъпника. А онова, което се търкаля под краката ни, е годният за оръжейно производство плутоний-239!

5.

След като представи на Лисо половинката от еднодоларовата монета, непознатият млад мъж известно време се любовува на произведения ефект, после небрежно запали цигара и попита:

— Е, какво, Александър Андреич, говорил ли ти е Генерала за мен? Спомни ли си вече?

Лисо си спомняше, но беше още доста несигурен, затова не бързаше да проявява радушие.

Наистина имаше такъв разговор с Генерала, и то две седмици преди кошмарното убийство. Както обикновено, Лисовски седеше в кабинета си и подреждаше книжата. Към това богатство трябваше да се отнася с толкова по-голямо уважение и внимание, колкото по-малко истина беше написана във всичките контракти и договори. Междувременно успяваше да хвърля по едно око и през прозореца: дявол знае кой можеше да довтаса. Ако дойдат рекетъори — добре, ама току-виж се изтърсила данъчната полиция — те са хем по-алчни, хем по-нагли.

Но наоколо нямаше жива душа, никой не идваше да безпокои „Тонус“. По едно време се зададе колата на многоуважаемия и безценен директор на завод „Маяк“. Той докара с личната си волга не по-малко уважаемия директор на фирма „Тонус“ — Фрол Колбин. Фрол тежко слезе от колата, като се поразкрачи небрежно, тъй като беше хем пълен и висок, хем всесилен. Директорите размениха помежду си няколко думи, при което лицата и на двамата имаха доста угрижен вид, както забеляза Лисо. После Тузик си замина, а Генерала тежко закрачи към вратата на офиса.

Още щом влезе, без да поздравява, той отиде на бюрото на своя заместник, сграбчи го за реверите на самото и така го дръпна нагоре, че шевовите на плата изпукаха.

— Айде сега признавай, копелдак гаден, на кого си издрънkal за контракта?

Предпазливо, за да не скъса костюма си, Лисо се опита да се освободи от тази чудовищно силна хватка, мънкайки:

— Но моля ви, Генерале, елате на себе си!... Че кой ще реже клона, върху който седи?!

Фрол го бутна назад в креслото и промърмори:

— Клона, върху който седи, казваш? Не, братко, клонът е мой и на него ти си една нищо и никаква клечица!... Е, добре де, знам, че може и да не си ти!

— Но какво може и да не съм аз?! — обидено възкликна Лисо.

— Изтекла е информация. При нас има някой, който се е раздрънkal. Една брънка от нашата верига е ръждясала.

— Ами естествено! Щом като се правят толкова дълги вериги!

— Не ме прекъсвай! Днес при нас дойдоха трима нафуканяци! Един от друг по-жилести и гърчави. Но очите им святкат като на Александър Матросов пред амбразурата на немския бункер. Седим ние с Тузик и кроим планове, а те ни предлагат да откупят всичко. При това предложението им беше направено така настоятелно, че Тузик едва-що не се подмокри. Е, поприказвах си с тях... Тръгнаха си кротко и възпитано. Но изглеждаха някак странни. Ако бяха от нашия бранш, веднага щях да ги надуша. Пък и не са местни...

— В Москва се е раздрънkal някой — заяви Лисо.

— Ще видим! — заплашително проточи Генерала.

— Само че да не стане късно?

— Я не прокобвай!

— Аз не прокобвам. Притеснявам се за работата, сърцето ми се свива!

— Това е добре. А сега слушай какво ще ти кажа, Лисо. С мене може да се случи всичко...

Лисовски чак подскочи от креслото си, но протестът му остана ням, защото Фрол с властен жест спря готовия да се излее от устата му поток от думи.

— Не ми губи времето с досадни дрънканици! Онова, което сега ще вземеш да ми редиш, аз си го повтарям всеки ден. На тоя свят всички сме смъртни. Така че, ако се случи нещо, недей да разчиташ много на Тузик — той е слабохарактерен. Колко години вече работи с

нас „за родината“, а аз и до ден-днешен не мога да съм сигурен в него. Ще го притиснат мъничко и... пак ще вземе да мине в другия лагер. Но сега вече едва ли ще може, защото е затънал до шия в тая работа. Ти обаче не го оставяй да те командва, нека той да върви по твоята свирка, разбра ли?

— Разбрах.

— Някой трябва да го държи в ръцете си, той е безволев. И ако ти не го подчиниш на твоята воля, това ще направи Николаев. Тогава вече ще се простиш с контракта! А за по-голяма сигурност знай, че имам наследник...

— Син?! — ахна Лисо.

— Ако се съди по възрастта, можем да го наречем и син. Не роден, а приемен. Той ми е най-тайният бодигард и наемен убиец. Никой не го познава, но той знае всичко за всички, с които общувам. Ето, виж...

Генерала леко подхвърли на бюрото на Лисо сребристата половинка на акуратно разсечената американска монета.

— Разгледай я внимателно. Ако съдбата реши да ме прати на оня свят, моят наследник ще се яви с втората половинка на това доларче и ще ти каже какво да правиш!

И ето че той дойде, седи срещу него, сух и мускулист, млад и опасен. Чака Лисо — вечно вторият или третият, вечно прислужващият Лисо — да клекне, да сведе глава, за да се качи на нея поредният му господар. Интересно би било да се разбере доколко знае за контракта.

— Да, момко, спомням си, разговаряхме за тебе с Генерала. А що се отнася до работата, тя, както сигурно ти е известно, не е в особено розово положение...

— Спокойно, знам това. Впрочем можеш да ми викаш Гена, ако пък те интересува прякорът ми — Секача.

— Впечатлен съм. И кой ти го даде?

— Покойният ми татко — усмихна се Гена. — Както виждам, ти си доста впечатлителна натура, Лисо. Значи си вдянал и не се налага да ти доказвам, че Генерала живя, Генерала е жив, Генерала ще живее! Засега — в мое лице, в мутрата на прост капитан, но още не е късно, има време.

Александър Андреевич увери посетителя си, че е напълно удовлетворен от неговото доказателство, а сега остава да заздравят

бъдещото си сътрудничество с коняк.

След кратката, но обилна почерпка той разбра, че Секача има доста неясна представа с какво се е занимавал приемният му баща, а за контракта, види се, изобщо не беше и чувал. И слава богу!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

ДЕСЕТИНА МОНАСИ ПОБОЙНИЦИ

1.

Когато утрото озари с бледа светлина калкана на отсрещния блок, към който гледаше кухненският прозорец, капитан Марк Майер вече довършваше скромната си ергенска закуска от яйца, шунка и кафе — обикновено и доста втръснало му меню. Всъщност в хладилника имаше и солена червена риба, и сушени пипалца от калмари — тихоокеански дарове, изпратени от родителите му. Но Марк си бе оставил този разкош за вечерта, когато уморен, но със съзнанието за честно изпълнен дълг, ще се върне у дома, натоварен с бира.

След закуската, без да е свалил още пантофите си, той пристъпи към работа. Най-напред трябваше да се обади в службата, за да се презастрахова. За негов късмет слушалката вдигна началникът на отдела, полковник Токарев — Ловеца на „скакалците“, както го бяха нарекли престъпниците заради уменията му да разкрива жилищни кражби.

— Добро утро, Иван Иванич!

— Абе ти си такава напаст, че и най-доброто утро ще отровиш!

— Защо трябва веднага да ми се скарате, а?

— Защото си безделник и калпазанин, затова!

— Аз?! Че кой залови Вася Ръката на работното му място?

— Знам кой! — неохотно промърмори Токарев.

— Ами Лена Шантавата?

— Абе нали ти казвам — калпазанин!

— А ако искам да поработя из средите на капиталистите и интелектуалците? За там ми трябва специално нареждане, персонална заповед, Иван Иванич...

— Е, имаш я вече. Нали, ако я нямаше тая проклета заповед, отдавна да съм изпратил за тебе кола с буркан и сирена. За кого

работиш, Фрице? Ние тук си имаме такава кражба — направо бонбонче, лигите да ти потекат! А ти гледаш да си бачкаш частно!

— Каква по-точно, Иван Иванич?

— Майната ти... Е добре, ще ти кажа, може пък някъде да попаднеш на информация. Една жена скрила в сутиена си към хиляда и петстотин гуцера. В автобуса ѝ ги отмъкнали заедно със сутиена!

— Факир! — възхити се Марк.

— Ами! Професионалист! Разрязал с бръснарско ножче палтото на гърба, роклята, закопчалката и презрамките на сутиена, прибрал парите и — айде чао! Твърде е възможно да не е крадец, ами крадла.

— Благодаря за доверието, Иван Иванич!

— Ще го отработиш!

Сега вече можеше да се заеме със сектата.

Обади се в съответния отдел на кметството, представи се по установения ред и помоли да му дадат координатите на религиозното обединение „Пътят на истината“.

— А вие защо се интересувате? — попита го любезно, но доста хладно и официално някаква дама. — Навярно към вас са се обърнали родители на млади членове в това обединение? Те и нас вече ни затрупаха с жалби.

— Засега не мога да ви отговоря едносрично — с игрив и същевременно заговорнически тон ѝ изгука Марк в отговор, — но и не бих казал категорично „не“.

— Разбира се, не е моя работа да ви се бъркам, но трябва да знаете, че те имат могъщи покровители. А сега записвайте...

Марк ни най-малко не се изненада, че сектата се ползва с благоразположението на някого от властимащите. В наше време всичко е възможно. Най-вече за пари.

2.

След около час Марк стигна до бившия младежки клуб на „Петрозоводска“. Нямаше я старата табела на входната врата отляво, но и на нейно място никой нищо не беше закачил — така си стоеше празният правоъгълник, като кръпка на стената. Навярно затова погледът му по навик се плъзна по небрежно боядисаната фасада,

обсипана със светли и тъмни като от влага петна, после се спря на новата масивна и здрава врата с шпионка и домофон. Отстрани на нивото на очите имаше звънец.

Марк натисна бялото, съвсем крехко в сравнение със солидната врата бутонче. Не чу обаче очаквания звън. Или гласът на този мелодичен уред бе отведен навътре в помещенията, или вратата беше двойна. А не му се вярваше звънецът да е повреден и да няма кой да го поправи. Подобно предположение беше просто глупаво.

Не бяха минали и две минути, когато от домофона се чу стържещ, изопачен от слабите репродуктори глас:

— Какво обичате?

— Интересувам се от сектата „Пътят на истината“.

— Тука няма такава секта.

— Какво има тогава? Пансион за благородни девици със строг режим? — раздразнено попита Марк.

Може би раздразнението му бе предизвикано не само от начина, по който се водеше разговорът, но и защото гласът по домофона беше на млада жена.

— При нас има не само девици.

— Къде при вас?

— При нас, обединилите се за Праведния път.

— Ами тогава какъв е проблемът? Нали точно вас търся?

— Защо?

— Искам да задам няколко въпроса.

— За какво?

„Представям си с какъв идиотски вид стърча пред тая врата!“ — ядно си помисли Марк.

— За каквото поискам, за това и ще питам! Отворете незабавно!

— Вие от милицията ли сте?

— Драга леличко, аз не съм дошъл да отговарям на въпроси, а да ги задавам! И ако продължавате да се криете зад вратата и да ми се правите на интересни, ще извикам представители на местната власт и ще ви отворим като рибена консерва!

— Аз не се правя на интересна! — провикна се девойката сектантка.

Знанията на Марк за сектантството се ограничаваха в рамките на учебната програма, но и те му бяха достатъчни, за да си представи

образа на някоя сбутана глупачка, пребрадена с кърпа, между чиито гънки се подава плаха и отблъскваща физиономия. И затова искрено се изненада от кръшния смях, който се чу по домофона. Но въпреки това той навярно бе обезпокоил някого от онези, които бяха чужди на светската суета, защото двете здрави, добре смазани ключалки звънко изщракаха. Крилото на тежката врата бавно взе да се мести напред и Марк едва се сдържа да не отскочи. Той беше разговарял с девойка, а вратата бе отворена от мургав и чернокос здравеняк, впрочем със славянски черти на лицето, облечен в бяло одеяние, нещо средно между японско кимоно и попско расо.

Мъжът, очевидно монах, бързо измери с преценяващ поглед фигурата на Марк, кимна леко, сякаш доволен от видяното, и без да поздравя, попита:

— Кой сте вие?

Нещо удържа Марк по навик да извади от вътрешния си джоб служебната карта и да упражни натиск върху този служител на неизвестен бог: натиск, който действаше по един проверен и безотказен досега начин — чрез генетичния страх у съветските хора пред силата и строгостта на закона, оръжието на властта. Този мъж обаче, изглежда, не беше руснак, макар че говореше без акцент. Със сигурност не беше и американец или немец, които винаги се отличават с нещо неуловимо дори от най-образованите или богати и самонадеяни руснаци. Въпреки нелепото си за пролетта облекло, мъжът имаше по-скоро вид на някой от всемогъщите бизнесмени, пръкнали се на тази нещастна, но плодородна земя, който сега благодарение на дебелия си портфейл и недългите си упражнения в разговорен английски се чувства навсякъде у дома си, тоест — като господар.

— Аз съм частен детектив — представи се Марк.

— Имате ли някакъв документ?

— Имам — каза той, почти сигурен, че ако монахът настоява, ще се наложи да покаже само онова, с което разполага.

Но небрежният отговор накара мъжа да му повярва.

— Въпреки всичко вие сте длъжен да се съобразявате със закона за неприкосновеността на жилището, затова можете да влезете тук само с наше разрешение или с прокурорско нареждане.

— Не виждам обаче какво общо има жилището.

— Общото е, че освен вярващи миряни, тук живеят и монаси. Храмът и монашеските килии представляват манастир, който съчетава в себе си както култовата площ, така и жилищната.

— А вие вероятно сте най-главният тук?

— Защо смятате така?

— Изразявате се гладко и красиво, звучи просто като мед в ушите!

— Мед в ушите ли? Това е по-скоро лепкаво и неприятно.

Марк се изненада от този отговор, но запази самообладание и като махна с ръка, продължи:

— Нали ви казвам, от вас струи образованост, ако ще да се маскирате с бедрена препаска вместо с тия чаршафи. Та значи вие ли сте най-главният?

— Зависи от това какво искате.

— Моят клиент иска да намери сина си.

— Имате ли основание да предполагате, че той е тук?

— Че е в сектата — да.

— Това не е секта, а религиозно обединение.

Марк реши да не спори.

— Разберете, че за мен времето е пари, питам колкото се може по-накратко.

— Разбирам. И така, кого търсите?

— Едуард Бибарцев.

Мъжът не отговори веднага, може би се мъчеше да си спомни, или се преструваше, че иска да си спомни подобен човек.

— Тук няма такъв — отсече накрая.

— Ами в другите ви там...

— Обители? — подсказа монахът.

— Да-да, в тях?

Монахът се усмихна и разпери ръце:

— Това не мога да ви кажа. Знаете ли колко наши филиали има в Москва?

— Не — простодушно призна Марк.

— Повече от двайсет.

— Добре сте се настанили, момчета!

— Това само означава, че нашата служба е угодна на Бога.

— Бибарцев има един приятел, Кирил Воробьов. Познавате ли такъв?

— Него го знам. Идва понякога. Той обаче не е монах, а вярващ мирянин. И не живее тука.

— Бих искал да вляза и да погледна все пак. Току-виж, че докато разговаряме с вас, двамата са прескочили през прозореца и сега най-спокойно си се молят вътре.

— Не може! Само с тяхно съгласие, със съгласието на настоятеля или на висшестоящо началство.

— Ами ако дойда с милиция?

— Няма да стане. Ние се ползваме със закрилата на властите и сме в много добри отношения с тях.

— Ами ако ви блъсна, да речем, и нахълтам?

Момъкът едва забележимо се усмихна.

— Опитайте. Пък и аз не съм сам. Докато сме в договорни отношения с кметството, ние ще пускаме само онзи, когото пожелаем, и там, където пожелаем. Не казахте ли, че за вас времето е пари?

— Казах.

— Тогава хайде да не се препираме излишно. Почакайте тук. Ще ида да видя дали не е вътре Чу... Воробьов. Ако искате, той ще излезе.

— Благодаря ви — потрисайки се от собствената си примирена любезност каза Марк и остана да чака пред затворената врата.

Минаха почти петнайсет минути, преди той да се усети, че никой няма да излезе и че може би злополучният Бибарцев е вътре, но го държат в усмирителна риза. „Всички тука са каратисти — яростно си помисли Марк, безславно напускайки малкия, но задръстен с вехтории двор. — Е, добре тогава, драги ми каратисти, срещу ръжен наистина не се рита... особено ако ръженът е капитан и се казва Майер!“

3.

Марк пристигна в Главна прокуратура с бясната амбиция чрез всички позволени и непозволени средства да получи от следователя Турецки заповед за обиск в сектата на „Петрозаводска“. Впрочем това беше чисто емоционален порив. Същевременно Марк съзнаваше, че без да има каквито и да било юридически основания, Турецки няма да

я издаде. Пък и какви основания може да има, след като хитрият банкер не бе подал заявление за издирване в районната милиция. Така че ще се наложи Марк да иска от Турецки по-скоро съвет, а не заповед. Макар че гордият син на военния моряк нямаше желание да прави именно това...

В приемната на следствената служба при Главна прокуратура над все още младоликата, но вече заприличала на баба Шапоклак^[1] секретарка се бе надвесил висок млад мъж с канадка и куфарче за документи в ръка. Когато чу шума от отворилата се и тутакси затворилата се врата, секретарката се поизправи и надникна иззад посетител номер едно, за да види кой друг е дошъл.

— Здравейте.

Мъжът се обърна, а лелката свадливо попита:

— Кого търсите?

— Турецки.

— Александър Борисович го няма, в командировка е.

— Къде? — попита настойчиво Марк.

— Не съм длъжна да ви давам обяснения.

— За дълго ли?

— Командировъчното му е за една седмица, но може да се забави, случаят е сериозен.

Мъжът погледна към Марк, след което се наведе към секретарката и високо ѝ пошепна:

— Кажете ми на ухото, нали сме стари познати...

Естествено, Марк се засегна, обърна се кръгом наляво и излезе в коридора.

Докато вървеше ядосан към изхода, чу, че вратата на приемната още веднъж се отвори и затвори. После — приближаващи се бързи стъпки, а след миг и мъжки глас, който му подвикна:

— Ей, господин Деликатния! Почакайте!

Марк се обърна: да, същият, който обича да си шушука тайнички със секретарките.

— Какво ще обичате? — унило и кротко като евреин шивач попита той.

— Следовател Величко, от Московската градска прокуратура — представи се мъжът и като позамълча, добави: — Олег.

— Марк Майер, капитан, оперативен служител в Московската криминална милиция — отговори Марк.

— Борисич са го изстреляли в Челябинска губерния — събщи Величко. — Там е бил убит началникът на някакво производство. С особена жестокост, както пишеше в бюлетина. По лична или служебна работа търсите Саша?

— Абе по работа, но дявол я знае каква...

— Забъркал ви е в някакви бакии, а?

— Така изглежда. Първо са забъркали него, а после той и мене, по препоръка.

Слязоха по стълбището и излязоха на улицата. Качиха се в раздрънкания москвич на Величко и потеглиха към Градската прокуратура. По пътя Марк накратко разказа на какви мъки се е обрекъл, след като се бе съгласил да поработи за следователя Турецки и неговия приятел банкиер.

— Ако искате, елате с мен — предложи Величко. — Доскоро се занимавах с тая секта и съм понасъбрал някои сведения...

Кабинетът на Величко бе скромнен като на заклет аскет болшевик. Но не защото следователят мечтаеше за лаврите на „железния Феликс“. Всъщност той бе получил самостоятелен кабинет съвсем наскоро, буквално преди два-три дни, и се бе наложило да се обзавежда с мебели от склада на стопанското управление, а там не можеше да се намери почти нищо свястно. Олег се надяваше, че след време ще успее да се сдобие с нещо по-прилично. Сред очуканите, изподраскани и разнебитени мебели единственото, което недвусмислено показваше, че все пак е краят на двайсети век, беше компютърът, поставен върху бюро с ужасяващо крехки крака.

Олег придърпа към него два стола и като предложи на госта да закачи якето си в стенния гардероб, позамълча, преди да попита с леко смущение:

— Ще пийнете ли нещо, Марк?

Марк сви рамене и отговори:

— По принцип не съм Хамлет.

— Моля? — не разбра Олег.

— Да пия или да не пия — подобен въпрос никога не е стоял пред мен — обясни охотно капитанът.

— Ясно — усмихна се приветливо Величко.

След малко на крайчеца на бюрото се появиха последователно току-що отворена бутилка „Кремльовска“, две чаши и чинийка с ядки.

Пиха за запознанството, след което Олег включи компютъра и започна да обяснява:

— Ще ти кажа, капитане, че има нещо гнило в това дело, защото разполагаме само със сигнали от гражданите. С една дума, в милицията взеха да постъпват заявления и оплаквания, че у нас се е появила секта на някакви търсачи на истината. Сектантите мътят главите на младите и по някое време тийнейджърите вземат, та напуснат дома си, като при това откъсват всичко най-ценно, след което отиват да живеят в тая общност. Така че при нас идваха какви ли не татковци и мамички. Някои например казваха: да върви по дяволите тоя глупак, само да ни върне скъпоценностите. На такива веднага им предлагаме да напишат заявление, че детето им ги е окрало, и тогава ние веднага ще измъкнем отрочето от сектата по законен път. Разбира се, когато сигналите на гражданите взеха да идват през час-два и надминаха сто, а те пишеха дори до президента, да не говорим за градския прокурор... та тогава наистина се наложи да направим проверка. И наяве излязоха странни неща...

Олег плъзна пръсти по клавишите на компютъра и на синия екран на дисплея бавно се появи първата порция информация:

„Пътят на истината — религиозно обединение, което съчетава в своите постулати основните положения на будизма и християнството. Основател и първосвещеник на сектата е Тацуо Като, роден през 1950 г., японец, по професия фармацевт и специалист по иглотерапия. От 1987 г. се смята за просветлен — според будистките канони. През 1988 основава сектата «Пътят на истината». През 1992 г. се обявява за живия Христос.

Понастоящем в целия свят се наброяват около сто хиляди последователи на Тацуо Като. От тях около 1500 души са монаси, постоянно живеещи в общините, а останалите са вярващи миряни. (Сведенията са неточни, получени са по официални канали.)

Централата на обединението «Пътя на истината» се намира в Япония — Токио, район Шетагая. Освен това има огромна мрежа от филиали.

В Япония: Сапоро, Фуджи, Шибуйа, Нагоя, Киото, Хирошима, Кумамото.

В Германия: Бон, Мюнхен.“

— Ами че това си е направо някаква Организация на обединените нации, а не секта — изръмжа Марк. — Всички тия места са толкова хубави, как ли им е хрумнало да се навират тук, у нас?

— В хубавите места се подлъгват по-малко хора. Там всеки си гледа благосъстоянието и работи. А у нас — в мътна вода риба да ловят! Я погледни тук...

На екрана се появи поредният пасаж от текста:

„В Русия: Москва (Петровка, Звездния булевард, Петрозаводска).“

— В сравнение с Япония не са чак толкова много — отбеляза Марк.

— Така е, само че в страната на изгряващата йена сектантите са към десет хиляди, а у нас — над трийсет хиляди.

— Я гледай ти!

— Абе няма значение! Независимо колко хиляди членове има тая секта, ако установим нарушение на нашите закони, ще я закрием, по дяволите. И съдейки по онова, което разправят хората, наистина работата не е добра. Но... има едно „но“. Не само че не можем да я закрием, ами дори нямаме право да влизаме в нейните общини без разрешение на ръководството й.

— И защо?

— Ами защото, драги мой, още с пристигането си японците са отишли със своите дарове и предложения за взаимноизгодно сътрудничество не при Негово светейшество Руския патриарх, ами при председателя на Експертния съвет към президентството — Олег Лоев. И са поискали съдействие да основат Японско-руски университет, а не

манастир. Срещу пари или от добро сърце Лоев им помогнал. Именно така са успели да се настанят тук хитрите японски попове. И то съвсем солидно! От Министерството на информацията и печата са получили цял пакет от лицензи. Например за издателска дейност, за телевизионното предаване „Светите небеса“. А на радио „Маяк“ са броили два милиона долара за ефирно време.

— Но по този начин те ще отмъкнат всички енориаши на Православната църква!

— Не всички, а само по-младите и по-заможните. И именно затова са толкова опасни, защото мътят главите най-вече на тийнейджърите. Ако не беше перестройката и падането на „желязната завеса“, би могло да се каже, че има особено изтънчена и прикрита диверсия срещу бъдещето на Русия!

— Добре се изразяваш, Олег, като същински политкомисар.

— Ами как иначе? — позасегна се Величко. — Натрапиха ми тия теснооки християни, а после ми връзват ръцете! Нищо не се е променило в страната ни след Илич втори. Ама нищо! Само думите са малко по-различни. Достатъчно беше Лоев да спомене — ей така, между другото, — че никак не му харесва особеното внимание на прокуратурата към сектата „Пътят на истината“, че Московската прокуратура си имала по-важна работа... и край. Отрязаха ме: „Олежек, драги, не форсирай така, сега у нас имаме религиозна търпимост“.

— Чудя ти се, Олег, наистина. Може да ти се стори некрасиво, че го казвам, но в нашите среди е прието да се радваме, когато от гърба ни падне някое дело.

— Да де, но зависи какво е делото, нали? Всъщност изобщо няма дело, но аз бях понасъбрал едно-друго, имах материали и можех да го възбудя. Така че, ако се възползвам от твоята забележка за лексиката ми, ще споделя, макар да прозвучи високопарно: боли ме за нашата страна! Аз лично като руснак се чувствам обиден. Ти знаеш ли за какво дават парите си, парите на своите родители?! Не? Погледни тогава!

Марк послушно впери поглед в екрана.

„Ценоразпис на стоките и услугите, които предлага на вярващите религиозното обединение «Пътят на истината»:

Чудотворен еликсир — бутилка вода (200 г) от ваната, в която е извършил ритуалното си умиване учителят Като — 200 долара.

Шактипат — прехвърляне на «висок дух» от старши член на сектата към младши: новопокръстеният докосва челото на старшия член, за да вземе от него духовна енергия — 500 долара.

Значка на сектата «Пътят на истината» — 500 долара.

Озарение — венозна инжекция с някакъв препарат, вероятно химически, с неустановен състав — 500 долара.

Астрална телепортация — сектата се «включва» към една от вълните, които уж излъчвал учителят — 1000 долара.

Кръвно посвещение — ритуал, при който се пие кръвта на учителя Като, последното стъпало преди Просветлението — 2000 долара.“

— Видя ли? — попита Олег.

— Пак добре, че не ги карат да му пият пикнята на тоя учител! — мрачно отбеляза Марк. — Но шегата настрана, тази лавка на всяка цена трябва да се затвори, и то с пълна конфискация.

— Трябва, но как? При мен има няколко заявления от родители, чиито деца са отишли в сектата. От тях разбрах, че са ги виждали в отдалечени райони да просят милостиня. По-предприемчивите дори са успели да открият къде нощуват и се молят чедата им. Именно затова исках тайно да си издействам от Александър Борисович една заповед за обиск. Само веднъж да проникна там! Сигурен съм, че има нещо мръсно и незаконно. Най-важното е да се мине през първия кордон. Ако се окажа прав, Лоев няма да посмее да ги прикрива, дори напротив, ще се погрижи за собствената си кожа и ще се окопае. Но засега той не ни трябва...

— В старите и дебели романи авторът би писал за нас: съдбата ги събра. Но господин Турецки го няма. И ще се пръсна от яд — сякаш

че точно пред гражданското годеникът е избягал!

— Хайде пък и ти с твоя вносен хумор!

— Как го нарече?

— Вносен, от „внос“.

Марк се усмихна, но без да коментира, продължи:

— Освен Турецки нямаш ли и други съюзници в тая работа?

— Имам. Константин Дмитриевич Меркулов, той е приятел на Турецки.

— И той ли е следовател?

— В славното минало. А сега е заместник-главен прокурор.

— Удобен приятел!

— Иронията ти е неуместна — намръщи се Величко. — Двамата работеха при нас в градската прокуратура и заедно опъваха каиша като следователи по особено важните дела.

— Това не е ирония, а констатация на факт. Какво съм виновен, че нямам дикция на артист!

— Добре де, добре. А съгласен ли си да се обадим на Меркулов за получената информация?

— Защо не?

— Да, но през последните два месеца той нещо боледува и не ходи на работа. Пък е някак неудобно да го безпокоим у дома.

— Ти познаваш ли го, или само си чувал, че е приятел на Турецки?

— Срещали сме се.

— Ами обади му се тогава. Търсиш го по неотложна работа, няма да го врънкаш за повишение на заплатата.

Олег кимна, посегна към телефона, но в същия миг апаратът, сякаш за да го изпревари, рязко зазвъня. Съвсем немузикално, като новите вносни телефони.

Олег вдигна слушалката и кратко подхвърли:

— Величко.

После мълчаливо слуша една-две минути. Според характера на чутата информация лицето му все повече се оживяваше. Преди да затвори, той каза:

— Добре, нека дойде!

Погледна Марк и му съобщи:

— На добрия ловец дивечът сам му пада в ръцете!

— Да не е Меркулов? — невъзмутимо попита Марк.
— Какви ги говориш! Плюни, да не урочасаш нещата!
В този миг на вратата се почука.

4.

В кабинета влезе момиче, облечено скъпо и с вкус. Наистина първото впечатление беше, че е навлякла чужди дрехи, с един-два размера по-големи от необходимото. Но когато се позагледа, Марк разбра, че тя просто много е отслабнала и затова тесните сини дънки висят на нея като на закачалка. По слабото ѝ безкръвно лице човек можеше да ѝ даде не повече от седемнайсет години, но когато я погледнеше в очите, щеше да се коригира с не по-малко от осем години.

— Здравейте — почти шепнешком поздрави тя.

— Добър ден! — весело ѝ отговори Величко. — Ако не греша, Светлана Андреевна Годунова?

— Да.

— След последната ни среща доста сте се изфинили, Светлана Андреевна. Според мен сте надминали амбицията си да станете супермодел!

Марк забеляза, че следователят говори с открита подигравка. Забеляза и това, че девойката сведе поглед с виновна усмивка. Значи смяташе, че е заслужила този тон.

— Впрочем с нас има трети човек! Запознайте се, Светлана, това е Марк, оперативен служител.

— Смутен съм, мила фройлайн — забъбри Марк, — студентка ли виждам пред себе си, или някаква приказна фея?

— Светът се стреми да тръгне по „Пътят на истината“ в една от нашите обители. Преди месец и половина донесе на господин градския прокурор голямо колективно писмо, в което петстотин уважавани граждани твърдят и доказват, че сектата „Пътят на истината“ заедно с Японско-руския университет са истинско щастие за нашата страна. А следователят Величко — напаст, съчетаваща в себе си всички пороци на Лубянский площад и Кутузовски проспект, взети заедно. Какво ни носите този път, Светочка?

— Нищо. Идвам да ви помоля за помощ... но ако вие не искате, да отида при някой друг?

— Трябва да ме извините за моя сарказъм, Светлана Андреевна, но имам основание да се държа така. Благодарение на вас моят триседмичен труд бе пратен по дяволите. Но ако имате някакви претенции към вашите проповедници, няма към кого друг да се обърнете освен към мене. Така че — разказвайте.

Светлана Годунова дълбоко въздъхна, пооправи с привично движение и без това добре сресаната си коса и със същия отпаднал глас започна да разказва:

— Знаете ли, аз попаднах в общината повече от любопитство. Общо взето, цялото ни семейство няма никакво отношение към религията, макар че навремето баща ми е бил кръщаван. Затова аз бях по-скоро атеистка. Виж, съпругът ми... Той е техникар, но проявява любителски интерес към всякакви учения и религии. И така се запали по учението на Като. Вие нито веднъж ли не сте присъствали на някоя от службите?

— Не. Нямаме право да влизаме там — отговори Олег и добави: — Засега.

— Та значи Сергей, така се казва мъжът ми, реши да постигне такова съвършенство, че лично великият гуру да му помогне да получи просветление. С една дума, той ме кандърдиса да влезем в общината. На трийсети октомври миналата година ние се преселихме на „Петрозаводска“...

— Аха! — възкликна Марк тихо, за да не прекъсва младата жена. Светлана бегло го погледна, но продължи да разказва:

— Двамата със Серьожа се включихме в групата на начинаещите... Но всъщност, както ми се стори, там всички бяха начинаещи. Първото, което направиха монасите, бе да ни вземат всички пари и скъпоценности...

— Много ли бяха? — попита Олег.

— Много. Трябва ли да ви кажа точно колко?

— Засега не се налага. Това ще стане, когато предявите претенции към своите пастири.

— Всички живеехме в едно огромно помещение, спяхме на пода върху някакви стари дюшеци и по цели дни четяхме книгите на Тацуо Като. Някои се видиотиха от тия идиотски религиозни текстове, други

нищо не разбираха, но се преструваха, че изпадат в транс. А аз най-искрено се опитвах да вникна в съдържанието им, но така и не можах.

— Защо? Трудни ли са за разбиране?

— Ами! Зад привидната сложност и дълбочина се крие някакъв миш-маш от будизъм и християнство, при което колкото повече се опитваш да го разбереш, толкова по-неясно ти става. Защото в крайна сметка всичко стига до пълен абсурд...

— Абсурд ли?

— Да. Учението гласи, че учителят Като е новият Христос. Настъпило е, така да се каже, Второто пришествие.

— Очевидно добре сте вникнали във всичко това — с непресторено уважение отбеляза Олег.

Годунова се усмихна леко:

— Всъщност аз следвах философия, преди да изпадна в това временно умопомрачение. Дори нещо по-лошо, гражданино следовател, именно глупашката ми философска любознателност ме накара да последвам мъжа си и толкова време да изкарам там. Искаше ми се да разбера защо едно толкова безсмислено учение има толкова много привърженици и последователи.

— И разбрахте ли?

— Да. Само че не с ума си за съжаление. Най-напред ме разделиха с мъжа ми. Той бе изпратен в друго помещение и остана да живее там. За един месец заприлича на сянка — така беше отслабнал и можеше да говори само за великия учител Като. Когато поисках от монасите да се видя със Серьожа, те ме посъветваха да гълтам някакви таблетки, които щели да освободят съзнанието ми и да ми помогнат по-лесно да вникна в същността на учението. Още тогава трябваше да се опомня, но бях чела, че навремето американският лекар Джон Лили е вземал ЛСД, химическия наркотик, за да изпробва върху себе си неговото действие. С една дума, и аз направих такъв експеримент. Като допълнение на таблетките ми сложиха един уокмен с някаква какофонична музика. И трябва да призная, че постигнах страхотен ефект: после цяла седмица ходех като отнесена и нямах желание нито да ям, ни да пия, ни да се любя с мъжа си. Но точно в този период монасите допуснаха грешка — трябваше да ме натъпчат с още една порция, преди да съм дошла на себе си, и да продължат така, докато не откача напълно. Естествено, след това започна кризата, изпаднах в

депресия, изпитвах отвращение към живота и така нататък. За сметка на това пък осъзнах в какво съм се забъркала. Престорих се на примирена, дълбоко вярваща и ми бе гласувано голямо доверие: изпратиха ме да продавам из града книгите на Тацуо Като. И ето ме тук, защото искам да измъкна оттам мъжа си и всички, които пожелаят да си отидат.

— Ако правилно съм разбрал, никой не може да напусне общината доброволно?

— Не, това не е точната дума. Който е дал цялото си имущество на сектата, фактически изцяло се е обрекъл на нея. Някои смелчаци се опитаха да напуснат по легален път, но не успяха. Затваряха ги в някаква празна стая, без прозорци и мебели — виждаш само голи стени, — и там ги биеха с палки. На другите обясняваха, че в тези хора се е вселил дяволът, а той, както и слабият, безхарактерен човек, се страхувал от боя и празното пространство. Съвсем случайно узнах, че Серьожа ще бъде подложен на една процедура, наречена „шлем на спасението“. Тя се извършва в специално изолирано помещение и, както разправят, налагала се употребата на компютър. Който е минал през нея, се превръща в робот. Такива после ги преместват някъде, говори се, че дори ги откарвали в Япония. Обикновено на тази екзекуция се подлагат членовете, които са специалисти в новите области на съвременната наука и са особено ценни за сектата.

— А вашият съпруг спада към тази категория членове, така ли?

— Да, той е химик-технолог.

— Ясно, Светлана — кимна Олег. — А да разбирам ли, че сега вие правите срещу тях официално оплакване?

— Какво оплакване?

— Ами че в общината на „Петрозаводска“ се извършва насилие над вашия съпруг и че при вас са използвали наркотични или психотропни средства, за да пречупят волята ви?

Годунова се позамисли, но след миг решително каза:

— Да! Правя такова оплакване.

— Добре. Кажете ми сега колко души има в общината, колко са монасите — така ли ги наричат? И изобщо каква е обстановката? Най-вероятно ще отидем там още днес, сега, в краен случай малко по-късно, но непременно днес. Така че трябва да знаем как да се ориентираме вътре.

— Разбирам. Вечер в общината се събираме около шейсет души. Денем част от вярващите печелят пари за сектата. Монасите, които ни ръководят, са дванайсет души, от тях трима японци. Те са най-главните и се разпореждат за всичко.

— Добре. А сега, Света, ще ви помоля да се опитате да ми начертаете, доколкото можете, подробен план на сградата, къде какви помещения има, прозорци, врати...

— Ще се опитам. Само че прозорците със сигурност няма да ви свършат работа. Те са с огледални стъкла, а отвътре е опъната мрежа, за да не може да излиза никой.

Величко подаде на приседналата до бюрото Годунова химикалка и лист хартия. Обясни ѝ как се пише заявление за възбуждане на дело, след което отиде в съседния кабинет да се обади по телефона.

Известно време Марк мълчаливо наблюдаваше младата жена.

Тя съсредоточено мръщеше чело, докато съчиняваше заявлението и описваше какво е разположението на стаите, а от време на време, когато се опитваше да си припомни нещо, поглеждаше изпод вежди към него. Той си помисли, че присъствието му я смущава, но не се решаваше да излезе от кабинета — не беше сигурен дали следователят не е забравил на бюрото нещо, което не бива да бъде видяно от чужди очи. Пък и компютърът...

Когато бегълката се подписа под заявлението и започна да чертае плана, прехапала устни от напрежение, Марк я попита:

— Може ли да ви попитам някои неща? Ще ви преча ли?

— Какви неща?

— За вашата обител на „Петрозаводска“...

— Питайте... Макар че кой сте вие?

— Капитан Майер от Московската криминална милиция.

— А-а, питайте тогава. Там има с какво да се заемете.

— Интересуват ме двама, или по-скоро трима души, които може би са във вашата община.

— Кажете кои.

— Ето, погледнете.

Марк подаде на жената снимката на Едуард Бибарцев.

Тя ѝ хвърли един поглед и я върна с думите:

— Не съм го виждала, но може би е на друго място. Трябва да проверите и останалите филиали...

— А те колко са? — попита Марк, за да се увери, че информацията в компютъра все още е актуална.

— Откровено казано — не знам. Един ден Сергей ме води на „Пятницка“. За там съм сигурна, че има.

— Разбирам. А да сте чували нещо за Кирил Воробъев — каратист?

— Н-не.

— А да сте срещали мъж по прякор Чука?

— Не ми се е случвало, но съм чувала за него.

— И какво по-точно?

— С него заплашваха момчетата, когато някой откажеше да се подчини за нещо. Казваха му: ще те пратим на Чука за превъзпитание и веднага ще омекнеш като памук!

— Значи той не живее в общината на „Петрозаводска“?

— Не. Според мен е външен човек, който има някакви интереси в сектата. Не е послушник, нито пък монах, вероятно тренира служителите. Нали е спортист?

— Да, бил е.

— Когато веднъж стана дума за него, споменаха за някакъв учебен център.

— Така ли? И къде се намира той?

— Не знам.

В същия миг енергично влезе Величко и разговорът от само себе си прекъсна.

— Е, какво? — попита го Марк.

— Всичко е наред! Обадих се на Меркулов у дома. Най-внимателно ме изслуша, а после ми се скара, че не сме го потърсили по-рано. Той се свърза с началника на следствената служба при Главна прокуратура и му нареди лично или чрез Московската градска прокуратура да осигури заповед за обиск и провеждане на оперативно-следствени действия в помещенията и всички филиали на сектата „Пътят на истината“.

— Значи вече можем да започваме?

— Точно така. Сега въз основа на подаденото от Годунова заявление ще възбудим дело по член 227-ми от наказателния кодекс на Руската федерация и ще напишем заповед за обиск. Ще вземем от началството санкция за провеждането му, а после ще включим

милицията, за да придадем максимална законност на влизането си в тоя храм.

5.

С две коли потеглиха към „Петрозаводска“. В едната бяха Олег Величко, Марк Майер и Светлана Годунова плюс шофьорът. В другата — четирима здравеняци от патрулно-постовата служба.

Марк предвкушаваше удоволствието, с което ще покаже заповедта на оня нафукан монах, представяше си как ще нахълтат в общината и как всички тия сектанти ще разберат, че не са господарите в тоя град.

Решиха да оставят колата в съседната уличка, за да не ги видят от прозорците и да се подготвят за тяхното идване. А после вече нямаше какво да правят, щяха да бъдат поставени пред свършен факт.

Ето я познатата врата.

— Светлана, идете отзад, до нашите сержанти — нареди Олег на Годунова. — За всеки случай.

След като звъняха дълго и настойчиво, от домофона се чу мъжки глас:

— Какво обичате?

— Искаме да влезем! — безапелационно заяви Олег.

— И защо?

— Трябва ни Сергей Годунов. И ще ви помоля да отворите побързо!

— Много съжалявам, но първо трябва да получите разрешение в главния ни филиал на „Пятница“.

— А не е ли достатъчна заповед за обиск, подписана от градския прокурор?

Меко изщракаха ключалките. Вратата се откряна и на площадката излезе същият монах с лице на рязански селянин и широки рамене, който преди няколко часа не бе пуснал Марк в общината.

Марк не си отказа удоволствието да мине крачка напред и с иронична усмивка да му подхвърли:

— Ето ме и мен, праведнико мой! Сигурно си се надявал, че ще ти поникне бяла брада, преди да ме видиш отново?

Монахът премълча, само бегло го изгледа. Вниманието му бе съсредоточено върху Олег Величко, когото не без основание смяташе за главния в групата.

— Може да влезем, нали? — попита Олег.

Очевидно монахът беше объркан. Нямаше инструкции какво да прави в подобни случаи, пък и ясно си даваше сметка, че сам няма да се справи с неколцината яки мъже. А когато съгледа Светлана, веднага разбра, че тя ги е довела.

— Струва ми се, че Годунов си отиде — измънка той за всеки случай.

Олег се приближи плътно до него и предложи:

— Нека влезем да се уверим, защото иначе много скоро ще изгубим търпение.

Монахът се отстри, като остави вратата откритата, за да влизат един по един.

— А-а, не — поклати глава Олег, — ще вървиш пред нас да ни водиш!

Монахът смутено подръпна деколтето на своята одежда, удобна както за молитва, така и за работа, пък и за бой. После се сети за какво още би могъл да се заяде.

— Ей тоя господин — посочи с пръст към Майер — не е представител на държавните органи, така че не мога да го пусна.

— Можеш, можеш — натърти Олег. — Той е само на хонорар при милионера, припечелва от частпром. Хайде тръгвай, че да не се налага да нахълтаме със сила!

Изчерпал всичките си доводи, монахът ги поведе по тъмния коридор. След него тръгнаха двама от милиционерите, като закачиха с палките си дървените плоскости на ламперията. Следваха ги Олег, Марк и Светлана. Другите двама сержанти закриваха шествието.

Марк вървеше и напрегнато се взираше в полумрака — подозираше, че по този коридор може да има и тайни врати. По навик безшумно стъпваше на пети, местейки тежестта си към пръстите, с отпуснати рамене и леко пружиниращи колене, готов за внезапно нападение. Същевременно мълчаливо и неодобрително следеше как милиционерите, свикнали да се движат напористо и безпрепятствено като булдозери, безгрижно тропат с ботуши, тътрят крака и високо си

приказват. Впрочем може би така беше по-добре — ще отвлекат вниманието на евентуалните недоброжелатели с агресивни намерения.

Мрачният коридор свърши, но не стана по-светло и когато неканените посетители се озоваха в голямо помещение с площ почти колкото на гимнастически салон в средно училище. Трите широки прозореца бяха с плътни щори, а от вътрешната им страна бе опъната метална мрежа. Нямаше никаква вентилация, а съдейки по облачетата пара при дишане — нямаше и отопление. Миришеше на пот, прах и на още нещо специфично и неприятно. Навярно с този букет от миризми помещението най-лесно можеше да се сравни с обор.

Въпреки студа и спарения въздух, по мръсните одеяла и дюшеци, постлани на редици върху отдавна немития под, лежаха и седяха близо петдесет мъже и жени. Но когато се позагледа, Марк установи, че това всъщност бяха момчета и момичета. Най-възрастният ученик в това „стадо“ от последователи на учителя пастир Като беше на не повече от двайсет и пет години.

Те прилежно четяха книгите на своя учител, медитираха или просто се излежаваха в кирливите си „легла“ и никой от тях не обърна внимание на новодошлите. Макар че, от друга страна, най-вероятно им беше забранено да се отвличат от усърдните си занимания.

В срещуположната на входа стена на салона имаше три врати, съвсем еднакви и с нищо неозначени. За ревностните последователи на вярата това, разбира се, нямаше никакво значение, но Марк изпита досада: както за собствената им безопасност, така и за тази на наивния Сергей Годунов беше желателно веднага да открият търсеното помещение. Очевидно монасите нямаха намерение да се предават така лесно.

Една от вратите се отвори и в салона влязоха всички налични монаси — единайсет души, от които трима бяха дребни и доста приличаха на японци. Те се приближиха към неканените гости. Единият от японците, криещ очите си зад огледални очила, се поклони до пояс, но беше ясно, че при това не откъсва поглед от посетителите. След това той се усмихна и каза почти без акцент:

— Здравейте! Как сте?

Олег изръмжа:

— Добре сме, след толкова молитви, отправени от вас! Величко, следовател от Московската градска прокуратура. С кого имам честта да

разговарям?

Японецът отново се поклони:

— Ямада, настоятел на общината. По какъв въпрос сте дошли?

— Откровено казано, заболя ме устата да обяснявам, господин Ямада. Интересува ме вашият... как ги наричате — Олег посочи с ръка обитателите на салона.

— Те са послушници — обади се монахът, който ги бе посрещнал.

— Значи, интересува ме послушникът Сергей Годунов.

— Аз не познавам по име всички послушници, уважаеми господин Величко — каза Ямада.

При тези думи Марк се извърна, за да не види японецът неволната му усмивка. Но тя тутакси изчезна, когато той забеляза как, следвайки нечутите команди на монасите, послушниците припряно се събират в единия ъгъл на салона. Не беше нужно човек да е голям стратег, за да разбере, че освобождават място за действия. Но какви? Във всеки случай не и за да се поклони по-дълбоко Ямада-сан на Величко-сан...

Марк докосна по ръката единия от милиционерите и когато здравенякът обърна към него широкото си лице, той му каза само с устни:

— Стойте нащрек!

Междувременно Олег Величко заяви, едва сдържайки гнева си:

— Предупреждавам ви, че за неподчинение или препятстване на властите тази обител ще бъде затворена и запечатана! Покажете ми къде е тук вашата апаратура, наречена „шлемът на спасението“. Явно е зад оная врата, нали?

Следователят посочи средната врата. На нея, както и на външната врата, белееше бутонче на звънец.

— Много съжалявам — Ямада отново се поклони, — няма я, на ремонт е.

— Добре, ще видим...

Олег бързо се огледа, за да се увери, че гвардията му е при него, и решително тръгна към заветната врата.

В същия миг се чу тихо еднотонно подсвирване...

Очевидно по тая команда цялата тълпа от немити послушници с безумни очи и книжките на Като в ръце се втурна стремително към

седмината посетители. За броени секунди този човешки вихър разпръсна малката група.

В един момент Марк усети, че вече не го блъскат хаотично насам-натам, а го държат за ръцете. Бързо погледна наляво и надясно и видя до себе си двама монаси. Държаха го здраво и очевидно не бяха се учили само да четат молитви. „Точно това ни трябва — помисли си Марк, — колкото по-силно, толкова по-добре!“ Като отпусна центъра на тежестта си, той започна да се стяга като пружина. През това време ръцете му с изпънати като остриета на мечове длани се завъртяха около осите си и се събраха светкавично. Само един специалист можеше да долови това движение и да разбере защо двамата яки мъже с танцови стъпки се втурнаха един към друг, след което изведнъж отхвърчаха на два метра от своята жертва, която допреди секунди бяха държали много здраво...

В следващия миг както монасите, така и послушниците се нахвърлиха върху Марк, така че неговото майсторство не можа да му помогне. Десетина ръце го сграбчиха, повлякоха го през салона, после по коридора и го изхвърлиха през вратата навън, където вече се отърсваха с псувни Величко и четиримата милиционери.

— Ти все пак им оказа съпротива! — с уважение произнесе Величко, докато старателно почистваше панталоните си от мръсносивия мокър сняг.

Марк сви рамене.

— И каква полза? Нали ни изхвърлиха като крастави котета!

— Мисля си, че ни изхвърлиха само за да заличат някаква следа — отбеляза Величко.

— Сигурно — съгласи се Марк.

— Значи все пак има нещо, което непременно трябва да запазят в тайна, дори и с риск да пожертват своята лавка.

— Ами да — кимна Марк.

— Значи трябва да действаме бързо! — натърти Олег с тон на учител, ядосан от тъпоумието на своя ученик.

— Как да действаме? По какъв начин? — попита Марк с характерната си невъзмутимост.

— Засега не знам — намръщено призна Олег. — Не е моя работа да ловя злосторниците и да ги карам да проговорят!

— А с какво се занимават господа следователите, какви са им успехите? — ехидно, но съвсем дружелюбно попита Марк.

Олег го погледна изпод вежди и веднага го парира:

— Ами същите, каквито и на ченгетата!

— Хрумна ми една идея — изрече Марк. — Как мислиш, дали монасите и послушниците имат нужда от отходно място? Или като поглъщат духовна храна, те не произвеждат отпадъци?

— Хубава идея! — одобри Олег.

— Стига само да не са сложили мрежа и на това прозорче... Ще се поразходя наоколо да проверя.

6.

Архитектът на тази сепла сграда не беше затруднил нито себе си, нито строителите с излишни архитектурни приумици. Навсякъде преобладаваха правите линии и единството на формата. Всички прозорци бяха широки, с по три крила, но помещенията за общо ползване — умивалнята и клозетите — имаха по два еднокрили прозореца, поставени един до друг. Още преди идването на монасите стъклата им бяха боядисани с блажна боя, но неизчерпаемата фантазия на подрастващите и техните неуморни ръце бяха надраскали по бялата повърхност подходящи думи и рисунки. През пролуките на тези драсканици Марк видя, че и тук имаше мрежа. Но на единия от прозорците в умивалнята долният ляв ъгъл на мрежата се бе измъкнал от гвоздеа на закрепващата рамка и се бе изметнал нагоре.

„Навярно ги е домързяло сами да зачукват мрежите и са наели някой пияница да им свърши тая работа“ — помисли Марк.

Сложи си ръкавиците и акуратно, без излишен шум, изби стъклото, откачи целия долен край на мрежата и провери дали ще успее достатъчно бързо да се провре през образувалия се отвор. След това тичешком се върна при групата.

— Е, какво? — попита го Олег.

— Всичко е тип-топ, шефе! А сега ми дайте едно пищовче и викайте подкрепления!

— Извикахме вече — успокои го Олег и се обърна към милиционерите. — Я някой от вас да му даде пистолета си!

Те се стъписаха.

— Ами това е строго забранено, другарю следовател — намръщено се обади един. — Много ще загазим, ако капитанът вземе и застреля някого.

— Никого няма да застреля, дайте го на моя отговорност!

— Добре, така може!

Едрият червендалест сержант непохватно разкопча с дебелите си пръсти кобура и подаде на Марк топлия си, нагрят от разгорещеното му тяло пистолет.

След малко Марк отново се озова при прозореца. За секунда замря и се ослуша. Не чу никакъв шум. Хвана се за перваза, вдигна се на мускули, напипа с едната си ръка студената и влажна тръба на радиатора, след което се вкопчи в нея и предпазливо, бавно като змия, се вмъкна в умивалнята. Когато се изправи на крака, извади пистолета и отново се ослуша, оглеждайки се наоколо. В умивалнята имаше зациментиранни в стената три чугунени мивки с пожълтял от ръждивата вода емайл, а над тях унило провесваха нос три крана. Над средната мивка бе закачено парче от счупено огледало. Преградната стена между умивалнята и клозетите не беше от край до край и Марк долови шум в съседното помещение. Шумът не беше характерен за онова толкова прозаично място.

Леко стъпвайки с меките си подметки по плочките, Марк крадешком отиде до отвора.

Шумът се чуваше откъм далечния край, някъде при прозореца.

„Нима се е намерил още някой умник като мене? — помисли си Марк. — Решил е да духне през прозореца, за да си няма неприятности.“ Предпазливо надникна иззад стената и в първия миг просто не разбра какво става там, сякаш някакъв огромен бял паяк се опитваше да изпълзи по паяжината на рамката. Но когато се позагледа, разбра: монах или послушник в бяло кимоно с развързан пояс стоеше леко приведен, опрял длани в перваза на прозореца. Под него, със смъкнати до глезените дънки, стоеше друго същество, с по-малки габарити, явно момиче, приведено още по-ниско, за да се опре с ръце в долната тръба на радиатора. Самата поза плюс характерните движения и сумтенето недвусмислено говореха какво по-точно се върши при прозореца.

Докато двойката бе погълната от заниманието си, Марк огледа вратата. Нямаше ключалка, не се заключваше нито отвътре, нито отвън. Какво пък, щом като тия грешници бяха добили такъв кураж, значи общината наистина няма време да се занимава с тях. Лекичко я откrehна и надникна, очаквайки да види големия салон, превърнат в общежитие. Но не, тук имаше квадратно антре с още две врати.

На излизане Марк не се сдържа и нарочно хлопна вратата на умивалнята, после отвори едната от другите две врати. Тя водеше в малко помещение, където имаше малка готварска печка на газ с две тенджери отгоре ѝ, както и маса с цяла камара железни купички. Долавяше се неприятна миризма на хранителни отпадъци.

Зад другата врата се чуваше шум. Там беше салонът.

Марк надникна. Енергичното суетене вътре твърде много приличаше на евакуация. Да, точно така беше. Част от послушниците прибираха скромния си багаж и го овързваха заедно с одеялата и дюшеците на бежански денкове.

Марк погледна наляво. Вратата със звънеца, до която монасите не ги пускаха, сега беше отворена. Монаси и послушници с кимона изнасяха някакви кашони и ги нареждаха на купчини в центъра на салона. На няколко крачки от себе си Марк съгледа един монах, който стоеше с гръб към него и даваше нареждания. Той много му заприлича на онзи, който цял ден трябваше да отваря вратата ту на него, ту на Величко.

— По-бързо! По-бързо! — подвикваше монахът.

Японците никакви не се виждаха. Навярно работеха в секретната стая.

До неравната пирамида от кашони имаше две туби. Марк се досети, че монасите са намислили да предизвикат пожар и в суматохата да изчезнат. Трябваше веднага да предприеме нещо. „Няма как, ще се наложи да прекъсна заниманията на онези грешници“, реши той и се върна в умивалнята. Долепи ухо до вратата и се послуша. Не се чуваше нищо освен шума на течаща вода и плющенето на струята в дъното на мивката. Значи не беше наложително да се бърка в хорския интимен живот, толкоз по-добре.

Марк бързо отвори вратата, мушна се вътре и бързо я затвори зад гърба си, при което се озова съвсем близо до двамата послушници грешници, застанали като привидения наред умивалнята.

— Я горе ръчичките! — кресна им той.

Момчето и момичето стреснато се обърнаха и послушно вдигнаха ръце. Направи му впечатление, че на синкавите им изпити лица не се отрази никакво чувство, дори страх, а още по-малко радост. Бледи и унили физиономии, сякаш допреди малко не се бяха любили, а бяха погребвали любимото си кученце.

— Ти монах ли си? — обърна се Марк към младежа.

Той облиза изпръхналите си устни и отговори:

— Не... послушник.

— Малката, я иди до него!

— Къде? — ококори тя очи, изглеждащи огромни на слабото ѝ лице.

— Казах, при него!

Момичето застана до партньора си и впери въпросителен поглед във въоръжения непознат.

— Свали от него тия свещени парцали! И не ги хвърляй на пода, а ги закачи на ей онова пиронче!

Когато младежът остана по дънки и поло, Марк издаде следващата си заповед:

— Малката, дръпни се на три крачки от него. Така. А сега вие двамата ще ми кажете: вярвате ли на своя татко Като?

— Вярваме! — твърдо и самоотвержено, почти в един глас отговориха те.

Марк сви рамене.

— Тогава ще ме прощавате, но се налага да ви затворя в клозета! Тръгвай към столчетата — ходом марш!

С клозетните кабинки извади късмет. На вратите имаше резета както от вътрешната, така и от външната страна.

Накара любовниците да влязат в отделни кабинки, след което строго ги предупреди:

— Сега ще ви заключа. Ще кротувате тук петнайсетина минути, а после започвайте да крещите и да блъскате по вратите! Но само ако гъкнете преди определеното време, ще ви застрелям. Ясно ли е?

Двамата мълчаливо кимнаха.

Марк ги заключи. После навлече широката дреха на момчето, изтича до вратата на салона и надникна през ключалката. Монахът

надзирател стоеше на старото си място и все така подвикваше на носачите.

7.

Марк безшумно се вмъкна в полутъмния салон и побърза да се отдалечи от своя познат. Мина покрай групата послушници, скупчили се до прозорците, и се озова зад камарата кашони, където монахът не можеше да го види. Само шестима послушници бяха заети с пренасянето, но ако се присламчеше към тях, веднага щеше да се забележи, че има един в повече. Трябваше обаче да рискува.

Прекара пръст по един от кашоните — беше облепен с тиксо. Побутна го — не беше празен, но и не тежеше. След това решително грабна два и по същия път се върна обратно, като гледаше да се държи между стената и тълпата от послушници. Накрая му остана най-опасната отсечка — от ъгъла до вратата. Смешно разстояние, петнайсетина крачки, но ако хрумнеше на монаха да се обърне, нищо нямаше да му попречи да види натрапника в цялата му наглост.

И Марк се забърза, уж едва чуто стъпвайки, но по закона за световната гадост монахът усети или по-скоро долови леките му стъпки, светкавично се обърна и за миг се стъписа, виждайки как някой изчезва зад вратата с два кашона под мишница. Марк, за щастие, успя да забележи, че е разкрит. Не прекоси антрето. Остави кашоните до стената и се притаи зад вратата на салона.

В следващия миг монахът отривисто я разтвори. Бледо снопче светлина разсея полумрака и косо легна върху пращия кафяв под. Отсреща се виждаше вратата към кухненското помещение, но тази част на антрето, където се криеше Марк, оставаше в сянка.

— Кой влезе тука? — изкряска монахът, оставайки на мястото си. — Веднага излез!

Марк реши да поизчака, преди да го нападне — искаше да се увери, че противникът му не е въоръжен. Но очевидно той наистина нямаше друго оръжие освен палката, която държеше и която му беше напълно достатъчна при разправата с беззащитните послушници. Сега пошляпваше с нея свободната си длан, намеквайки какво очаква виновника, ако не се подчини и разкае. След малко обаче със

сигурност щеше да изгуби търпение и да влезе, за да прибере кашоните.

Монахът наистина влезе, макар и съвсем предпазливо, само на една крачка. Сега вече бе дошъл моментът Марк да го нападне. Интересно му беше доколко похватен ще се окаже този каратист. С бързо и финтиращо движение изскочи от скривалището си.

Монахът го забеляза с периферното си зрение и с неподозирана за габаритите му ловкост се втурна към него, вдигнал над главата си палката като бокен — дървения меч на японските фехтовачи.

За миг Марк замря, сякаш вцепенен от уплаха, а когато палката стремително се насочи към главата му, той още по-стремително прекрачи напред и встрани, пресрещна ръката на нападателя и здраво го стисна за китката. С другата ръка го прегърна през врата, хвана главата му и отстъпи назад с леко завъртане, при което го повлече със себе си, използвал собствената му сила и устрем. А когато монахът инстинктивно се помъчи да запази равновесие и да се измъкне от това завихряне, Марк тутакси направи крачка напред и го отблъсна. От изненада противникът му не успя да реагира, политна назад и тежко се сгромоляса по гръб на мръсния под, при което болезнено си удари главата.

Марк изчака няколко секунди, но монахът остана да лежи неподвижно. Тогава го хвана за краката и го завлече в кухнята. Там здраво му завърза ръцете и краката с връзките от собствените му маратонки, а с полите на кимоното му запуши устата. После взе кашоните, отнесе ги в умивалнята и бързо отвори единия: в него бяха наредени целофанени пликчета, пълни с някакъв бял прах. Марк взе едно и го прибра в джоба си, след което хукна обратно към салона, за да отиде в секретната стая, откъдето изнасяха кутиите и където по всяка вероятност беше „шлемът на спасението“, от който се опасяваше Светлана Годунова.

И още веднъж Марк извади късмет. Пренасянето бе приключило, в центъра на салона се издигаше камара колкото човешки бой, няколко монаси все още подреждаха кашоните, а други двама ги заливаха с течността от тубите. Към всички миризми на този манастир казарма сега се прибави и острият мирис на бензин.

Марк скри пистолета в широкия ръкав на кимоното и безпрепятствено влезе в секретната стая. Вътре имаше две дървени

кушетки, между които бе поставена някаква електронна, подобна на медицинска апаратура. Около нея се суетяха двама японци. На кушетките лежаха мъж и жена, съвършено голи, които имаха на главите си нещо като плувни шапки, но от пластмасова материя, а върху тях бяха наслагани електроди, чиито проводници бяха включени с щекери в един компютър.

Мъжът и жената лежаха мълчаливо, но през няколко секунди болезнено потръпваха. Под мъжа имаше локвичка урина, но монасите продължаваха да си вършат работата, без да обръщат внимание на това.

В жената Марк позна, макар и с известно усилие, Светлана Годунова, а до нея най-вероятно лежеше съпругът ѝ.

— Горے ръцете, господа монаси! — изкрещя Марк с насочен към тях пистолет.

Те замряха и послушно вдигнаха късите си в сравнение с европейските стандарти ръце.

— Я чакайте малко — коригира се Марк. — Нека един от вас веднага да изключи цялата тая дяволска машинария!

Монасите мълчаливо го гледаха, без да реагират.

— Да превода ли какво означава „машинария“?! — изръмжа Марк, при което насочваше пистолета си ту към единия, ту към другия.

— Няма нужда, благодари — изписука единият и се втурна да натиска клавишите на компютъра.

Марк се обърна към втория:

— Какво има зад отсрещната врата?

Японецът се усмихна, оголвайки едрите си зъби:

— Нишитичко.

— Отвори я!

— Не може. Ямада-сан не давал.

— Ей сега ще ти прострелям крака и ще те оставя тук!

— Не нужда! Моли ви се!

Японецът бързо заситни към вратата и широко я отвори. В тъмната и гола стая без прозорци Марк отново съгледа кушетка, на която лежеше човек.

— Кой лежи там?

— Ямада-сан знае.

В същия миг откъм улицата се чуха сирените на милиционерските коли, а от салона — силен тропот и уплашени човешки гласове.

— Требва излиза, пориция-сан, има пожар — извика японецът, който бе изключил компютъра.

— Тогава се пръждосвайте, аз ще ви настигна!

И сякаш нищо не е било, двамата японци се поклониха и тръгнаха към вратата. Но с един скок Марк ги настигна и с насочен пистолет ги предупреди:

— И хич да не сте си помислили да ме заключвате тук!

Японците едновременно се обърнаха и усмихнаха, а поречовитият го увери:

— Не безпокойте себе си, пориция-сан, това никак не трябва на нас!

Марк обаче напъха за всеки случай няколко клечки кибрит в ключалката, за да затрудни евентуалните им помисли да му устроят капан.

В сградата и около нея вече бе настъпила паника от пожара.

Марк свали „шлема“ от главата на Светлана. Очите ѝ бяха изцъклени от болка, а на челото ѝ се виждаха червени петна от изгаряне — местата, където са били електродите. В същото състояние беше и Сергей Годунов, само дето неговите изгаряния бяха значително по-сериозни — от разранената кожа бликаха капки кръв. „Тия двамата са ясни, ще се наложи да ги нося“ — реши Марк и хукна към другата стая. Напипа до вратата ключа за осветлението и запали лампата.

В това помещение нямаше „шлемове на спасението“. Съдейки по парчетата хартия край стените, то бе служило не само като карцер, но и за склад. Мъжът, който лежеше на кушетката, беше млад, а ръцете и краката му бяха вързани за специалните куки в ъглите. Гърдите и коремът му, гладки и мускулести, бяха осеяни с прорезни рани, сякаш някакви садисти се бяха състезавали върху него в мятане на джобни ножчета. Когато го погледна в лице, Марк разбра, че личната му битка със сектантската напаст по бреговете на Москва река вече приключва. Пред него лежеше издирваният Едуард Бибарцев. И то в пълно съзнание.

— Кой сте вие? — дрезгаво попита младежът.

Но в стаята вече взе да мирише на дим и без да губи време за разговори, Марк побърза да намери сред различните боклуци някакъв нож, с който да отреже въжетата. После попита:

— Можеш ли да вървиш сам?

Макар и с известни усилия Едик стана, подскочи на място и уверено каза:

— Разбира се! А мога и да им размажа мръсните муцуни на ония гадни копелдаци!

— Ще имаш време за това! Сега първо трябва да се измъкнем от тука. Нали усещаш, има пожар!

Младежът кимна и двамата изтичаха в стаята с двете кушетки. Марк се увери, че Едик се справя доста добре и дори изглежда повнушителен и мускулист от самия него. Затова му посочи Сергей Годунов и помоли:

— Помогни ми да го изнесем на чист въздух!

Отначало Едик кимна, но когато се позагледа, гнусливо проточи:

— Е-е, ама той се е осрал!

— Интересно какъв подвиг в гащите щеше да извършиш ти, ако ти бяха нахлупили тая усмирителна шапка!

— Ама аз... — искаше да възрази Едик, но се отказа, послушно нарами отпуснатото тяло на мъжа и тръгна след Марк, който вече носеше Светлана към умивалнята.

Там вече стояха нерешително излезлите от вонящия си затвор злополучните любовници и плахо се оглеждаха.

— Може ли вече да си вървим? — учтиво, като възпитана ученичка попита момичето.

— Може, само че ще минете ей през този прозорец, защото вашият храм вече гори в пламъците на ада.

В същия миг-два чифта яки ръце избиха от прозореца цялата мрежа заедно с рамката, но изблъскал двамата командоси, пръв подаде любопитната си физиономия Олег Величко и строго попита:

— Защо подпали този пожар бе, Марк? Да не са те ядосали нещо ония?

Марк облекчено се разсмя и весело му подвикна:

— Я ми дай твоя въшкарник да увия в него Светлана и да ти я подам! Направо я носи в линейката на „Бърза помощ“!

Наметнал якето, услужливо подхвърлено му от някого, Едик Бибарцев наблюдаваше как единият от командосите носи към прозореца кашоните, които капитан Майер бе спасил от огъня.

---

[1] Отрицателна героиня от мултипликационните филми за крокодила Гена и Чебурашка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

ЛИСО, СЕКАЧА И СЛЕДОВАТЕЛЯТ ТУРЕЦКИ

1.

— Ако узнаеш миналото на жертвата, ще стигнеш и до нейния убиец, казват английските детективи. В нашия случай, драги ми Миша, няма какво толкова да научаваме — ония двамата имат доста подробни досиета. Остава Тузик. Но и за него вдовицата му ми разказа немалко неща. Както излиза, убили са ги техни конкуренти. Но защо пък така дивашки?

Александър Борисович Турецки се разхождаше из кабинета на началника на милицията в Копеевски район и разсъждаваше на глас.

Началникът на областното криминално управление полковник Михаил Сергеев предпочиташе да седи, заради болките от стари ранявания. А в другия край на дългата заседателна маса, съвсем в сянка, се бе настанил притесненият от идването на големите шефове собственик на кабинета.

— Може да са ги изтезавали? — неуверено предположи той само защото се опасяваше, че ако мълчи от скромност, ще вземат да го помислят за некадърник и ще си направят съответните изводи.

Не успя обаче да създаде нужното впечатление. Турецки се поспря, но след секунда отново закрачи енергично, като в такт с всяка крачка почти изрецитира:

— Характерът на раните не допуска подобно обяснение. Изтезанията имат за цел да развържат езика на жертвата, при което тя все пак има някакъв избор, а ако проговори, очаква да се отърве от болките, да спаси живота си или поне да разчита на по-лека смърт. А в нашия случай убитите са били направо изкормени и оставени да умрат бавно и мъчително. В това има нещо източно... Проверихте ли кавказците?

— Да — отговори Сергеев. — Всички са налице и кротуват. Нали знаеш как става при тях — ако техен човек сгази лука и се вдигне шум,

всички останали наведнъж се вдигат като цигански катун и се местят на друго място, докато се нормализират нещата.

— Ясно — нетърпеливо го прекъсна Турецки. — Вдовицата на Тузик ми каза, че покойният ѝ съпруг и неговите приятели замисляли някаква сделка за продажба на оръжееен плутоний, а може дори вече на няколко пъти да е реализирал подобни сделки. Вие, разбира се, нищо не знаете за това, нали?

Сергеев пренебрегна иронията му и отговори с присъщите си сериозност и достойнство:

— Разбира се, че не знаем! Заводът е пряко подчинен на Москва, пък и оная дъщерна фирма допълнително ни ангажира вниманието. А нашата работа знаеш каква е: насвятка се Ванка и тресне Манка с брадва по главата... Ти пита ли бившите кагебисти?

— Службата за сигурност? Питах. Нищо не знаят. Те ловят шпиони... По езерата, с въдици...

— Значи, ако вдовицата не е наприказвала всичко това само от огорчение, трябва да очакваме, че някой ще вдигне тоя плутоний от завода, нали така, Саша?

— Напълно възможно е. И какво?

— Например: акуратно, без излишен шум, ще блокираме завода и ще контролираме всяко влизане и излизане, а там, знаеш, няма дупки в оградата. Заводът е под земята... Може и да подплашим крадците, но суровината ще си остане на мястото.

— Предлагаш да поставим кордони от милиция и войници? — попита Турецки със скептична усмивка.

— Не, това е несигурно...

При тези думи районният началник наведе глава.

Сергеев намигна на Турецки и продължи:

— Ще ни трябва твоята помощ, Саша...

— И с какво мога да помогна?

— Уреди да дойдат на учение тук спецчастите.

— А това възможно ли е?

— Да. Преди година-две бяха тук почти цял месец, тренираха обезвреждане на терористи в завода. Изглеждаше направо красиво, също като по филмите! Нека да дойдат и сега, в това кишаво време, за да си усъвършенстват похватите. А между другото — ще наблюдават кой влиза и излиза от завода и кой какво носи.

— М-да, идеята си я бива, интересна е, но навярно така няма да открием убийците.

— Зависи как ще се развият нещата. Ако хванем крадците, те ще ни насочат към убийците. Или пък току-виж си признаят, че именно те са извършили убийството. Веригата е една и съща.

— Е, макар и твърде заобиколен, този начин може би е единственият — съгласи се Турецки. — Какво ново има за пръстовите отпечатащи?

— Проверихме ги в компютъра и нищо. Явно са прелетни птици.

— А това какво показва? Или че ги е наел някой от местните, който иска да пипне големите пари от бизнеса, или че конкурентите на Генерала не са тукашни и ще бъдат принудени да влязат във връзка с някой местен, за да получат стоката. При всички случаи ще трябва да проверим кой от обкръжението на Генерала е най-подходящ за ролята на Юда.

Сергеев и началникът на районната милиция кимнаха, макар и не едновременно.

— Та чии кандидатури можем да номинираме?

— Може би най-напред трябва да набележим онези, които имат достъп до цеха — тихо се обади районният началник.

И за своя радост заслужи одобрението на московския гост.

— Напълно съм съгласен с вас. Значи кръгът значително се стеснява. И кого ще пишем в него?

— На първо място — заместник-директора Георгий Николаев.

— Така. А на второ?

— На второ — десетината служители, които по принцип държим под наблюдение.

— А във фирма „Тонус“ има ли някой, който да представлява интерес за нас?

— Освен Колбин — никой друг.

— Ами заместникът му, търговският директор?

— Лисовски ли? — попита Сергеев. — Ами, едва ли. Държат го там само за да има кой да обикаля данъчните служби и да урежда документацията по всички инстанции...

2.

Деликатно, но настойчиво почукване на вратата прекъсна разговора.

— Влезте! — обади се районният началник.

В кабинета надникна дежурният лейтенант.

— Другарю майор, един посетител моли да го приеме следователят от Москва. Казва, че е дошъл по делото за Колбин.

Майорът въпросително погледна Турецки. Той му кимна.

— Нека влезе.

Милиционерът излезе, а след миг вратата отново се отвори и на негово място се изправи високата и някак несъразмерна фигура на мъж, облечен елегантно и с вкус. Озовал се неочаквано пред трима служители на закона, той се пообърка и не съобрази веднага да каже едно общо „здравейте“.

Освен майора другите двама в кабинета бяха цивилни. Мъжът се опита да определи сам кой от двамата е московчанинът. И доста бързо се ориентира. Пристъпи към Турецки и с лек поклон се представи:

— Казвам се Лисовски, Александър Андреевич.

— Александър Борисович Турецки.

— Много ми е приятно — галантно отбеляза Лисовски и обръщайки се към двамата свидетели на състоялото се запознанство, любезно каза: — Моля да ме извините, господа, бих искал да поговоря на четири очи с Александър Борисович.

— Я виж ти! — измърмори Сергеев.

— Погрешно ме разбрахте — неочаквано се усмихна Лисовски.

— Не ви предлагам да ни оставяте сами, а просто искам разрешение да ви отнема за известно време компанията на господин Турецки.

Турецки окуражаващо махна с ръка.

— Отнемайте ме, щом ще е в интерес на делото.

— Може да отидете в бившата ленинска стая — предложи районният началник. — По коридора вдясно, сега е означена с номер осем. Ще предупредя да не ви безпокоят.

— Благодаря — каза с безукорната си учтивост Лисовски, толкова различен от съвременните бизнесмени.

— Вие тръгвайте, Александър Андреевич — каза му Турецки, — аз ще ви настигна по коридора.

Когато вратата се затвори след Лисовски, Турецки попита:

— Какво ще кажете?

— Добре е да го изслушаш — посъветва Сергеев. — Сигурно тоя мазник иска да отклони подозренията от себе си. А как може да ги отклони? Само като ги насочи към друг!

— И аз така мисля — съгласи се Турецки. — Имам една молба към теб, Миша. Обади се в Челябинск на твоите момчета и прати някой по-оправен на аерогарата да прегледа имената на всички, които вчера, завчера и днес са заминали от града. А после да направи същото и за деня преди убийството, и през първата половина на кървавия ден. Току-виж открие нещо интересно в тия два полета...

— Разбирам какво имаш предвид, незабавно ще се обадя.

3.

Турецки седна на масата срещу Лисовски и любезно го подкани:

— Слушам ви, Александър Андреевич.

Лисовски леко се смути.

— Не знам откъде да започна...

— Има два варианта: или да започнете от самото начало, или — от най-важното по ваша преценка.

— Прав сте, от най-важното. Не знам дали ще ми повярвате или не, но макар и да съм търговски директор на фирма „Тонус“, всъщност аз съм най-малко запознат с онова, което са вършили под нейната „шапка“ Колбин и Тузик.

— Но всички документи са минавали през вашите ръце, нали така?

— Не съвсем. Моята работа е да осигурявам някак легалната сфера на фирмените интереси.

— И все пак не мога да повярвам, че не сте знаели нищо за сенчестия бизнес на ръководителите на „Тонус“.

Лисовски съкрушено кимна.

— Е, някои неща знаех...

— Какво например?

— Ето на, вече ме подлагате на разпит! Права беше жена ми, че сега аз ще отговарям за всички бакии!

— Май нещо не ви разбирам, Александър Андреевич, всъщност по каква работа дойдохте при мен? Засега ме интересува само

убийството на вашите началници, а не дейността на „Тонус“. Ако имате да ми казвате нещо по този въпрос, ще говорим, в противен случай — извинявайте, но...

— Добре, явно започнах не откъдето трябва. Разбирате ли, аз се досещах, че Колбин е някакъв авторитет от престъпния свят, но не подозирах, че е чак толкова мащабна личност. Сега във връзка с неговото убийство се свиква извънредна среща на мафиотските босове...

— Е, това е нещо обикновено — реши да запълни възникналата пауза Турецки. — Гибелта на един признат бандит е доста основателна причина за такова съвещание.

— Моля ви, Александър Борисович, на никого не казвайте за какво сме говорили с вас. Дори само онова, което вече ви казах, ще бъде достатъчно на бандитите да ме осъдят на смърт.

— Преувеличавате. Вие още нищо не сте ми казали...

— Но ще ви кажа, затова ви предупреждавам. И така, от съображения за сигурност, понеже тука ври от ченгета, босовите са взели решение да проведат съвещанието в Москва.

— Кога и къде?

— Засега не знам. Но ето какъв ми е проблемът: те ме викат да присъствам, а аз нямам нищо общо с престъпния свят, разбирате ли?! Не само че не съм съден, но дори не съм нощувал нито веднъж в изтрезвител! И какво да правя на тая среща? Жив ще ме изядат!

— Хайде де! Откъде ви хрумна?

— Нали трябва да хвърлят върху някого вината за убийството! Ще ме попитат защо Колбин е отишъл във вилата на Тузик без охрана. Къде си зяпал, ще кажат. А Фрол не ме възприемаше като личност! Третираше ме като дребен заваркаджия, който се е присламчил към големия бизнес.

— Овладели сте специалната лексика, речникът ви е богат — усмихна се Турецки.

— Ами с какъвто се събереш...

— Струва ми се, че опасенията ви са напразни, Александър Андреевич. Бандитите все пак не са идиоти.

— Ще ми се да мисля така, но Секача каза друго.

— Секача ли? Кой е той?

— Един момък, който се представи за пълноправен наследник на Фрол Колбин и претендира за неговия престол.

— Нима Колбин е имал деца?

— Той му е наследник не по кръвна линия, а за заслуги. Засега никой не знае за съществуването на Секача, освен ние двамата с вас...

И Лисовски разказа на следователя всичко, което му бе известно за секретния бодигард на Фрол Колбин — Геннадий Бобров, дори не забрави да спомене за разсечената монета. А разказа си завърши така:

— ... Секача... има намерение да дойде с мен в Москва. Тоя младок е доста буен и невъздържан. Изпи ми половин бутилка коняк и като го стегна шапката, взе да ми крещи, че ако московското братство го обвини, задето не е опазил своя покровител, той ще ме пробута за изкупителна жертва, защото иска на всяка цена да стане господар на региона. И как да се чувствам аз след всичко това? Бих отишъл на тая среща, да им дам отчет, да послушам какво ще говорят, пък може и да се открие някаква следа за убийството. Майната му на Фрол, рано или късно той щеше да си отиде от насилствена смърт. Жал ми е само за директора, че залудо си отиде.

— Залудо ли? Хайде де! Май са печелили двамата доста добри пари!

— Ами... — проточи неопределено Лисовски.

— Само от едни тренажори не се докарват такива доходи.

— Така е, наистина — съгласи се търговският директор.

— Дори ми казаха, че цялата тази структура, към която и вие имате честта да принадлежите, е създадена само за да се изпращат по-лесно някои стратегически материали в чужбина.

— Какво говорите?! — плесна с ръце Лисовски от вълнение. — Не може да бъде! Та това е огромен риск! Защо му е на Тузик, директор на такъв завод, да се излага на подобен риск? Ами той и без това си живееше доста заможно!

— По-спокойно, Александър Андреевич, спецификата на моята професия ми налага да не вярвам на голословни твърдения. Но намеря ли доказателства, тогава вече е друго. Ако правилно съм ви разбрал, вие се страхувате от Секача?

— Всъщност не е точно така! Страхът ми идва по-скоро от това, че съм се решил на необмислена стъпка и предлагам сделка на един служител от Главна прокуратура...

— Нищо, нищо, доизкажете се — окуражи го Турецки.

— Казах ви вече, че Генка дойде само при мене, никой друг не го е виждал, никой не го познава. Така че моето предложение е следното: вие прибирате Секача, а аз ви уведомявам за всичко, което успея да науча за убийците.

— Сделката е приемлива — след кратко мълчание призна Турецки. — Но проблемът е как да го приберем? За какво да го арестуваме? Може пък иначе Секача да минава за порядъчен гражданин и примерен съпруг и баща.

— О, той е наемник! Няма семейство и е гол като пушка. Живее в апартамента, който Колбин е наел за него. Има и добър повод за неговото арестуване: по поръчка на Фрол Секача е очистил двама души в Челябинск. Убийствата не са разкрити...

— Добре де, а доказателства?

— Намират се едно-две...

— Адреси?

— Също.

— Добре, Александър Андреевич, благодаря ви за искреното желание да ни помогнете. Все пак трябва да подложа вашата информация на някои проверки, след което ще се свържем по телефона, за да се разберем окончателно. Съгласен ли сте?

— Разбира се.

— В такъв случай кажете ми по-точно кога са станали тези убийства и кои са жертвите?

— Преди около шест месеца Секача е убил братя Смеслови, двама бизнесмени и бандити. Те тъкмо са се качвали в колата си, а той минал покрай тях с мотоциклет и ги направил на решето с дълъг автоматичен откос. Ще допълня само, че в жилището му има злато, което роднините на убитите могат да идентифицират, а също така и малко наркотици.

— Колко малко?

— Към петстотин грама.

— Наистина дреболия! — промърмори саркастично Турецки. — Е, добре, Александър Андреевич, обадете ми се към три часа.

— Непременно.

Разделиха се най-приятелски и сърдечно, макар че никой от двамата не хранеше спрямо другия никакви светли илюзии. Турецки

беше сигурен, че Лисовски крие нещо, а търговският директор тръпнеше от вълнение дали замисълът му ще успее. Струваше му се, че от това зависи успехът на цялото начинание.

4.

Информацията на Лисовски се оказа вярна: Егор и Дмитрий Смысловы, два пъти осъждани, учредители на малка фирма, действително бяха застреляни с автомат пред офиса си. Мнозина бяха видели убиеца — инцидентът станал в дванайсет по обяд, — но никой не пожелал да даде свидетелски показания.

Полковник Сергеев каза, че подозренията веднага са паднали върху „горилите“ на Генерала, но всеки от тях си имал безупречно алиби, потвърдено от свидетели. Ето защо разследването на убийството било прекратено и делото останало висящо.

Докато слушаше увещанията на Сергеев да приеме сделката с Лисовски, Александър Борисович Турецки обмисляше как и двамата да извлекат полза от нея. Той разбираше силното желание на областния началник — приключването на едно дело за убийство, което е останало неразкрито половин година, е голяма радост за целия колектив на областното управление на МВР „Но какво ще постигна аз? — питаше се следователят от Главна прокуратура. — Ако Лисовски не блъфира и наистина ми предаде Секача, значи иска да се отърве от него. Оня, разбира се, ще се досети благодарение на кого е загазил, така че със сигурност ще реши на свой ред да натопи и него. Ето един плюс за следствието. Втори въпрос: какво още цели Лисовски? Очевидно отговорът се крие в съвсем простото обстоятелство, че му е писнало да бъде подчинен на Генерала и мълчаливо да наблюдава как оня прибира лъвския пай от печалбите. И, естествено, сега се стреми това положение да не се повтори.“

Някаква смътна идея замъждука, готова да изскочи от лабиринта на мислите му — нещо във връзка с двойната игра. Сега обаче Турецки нямаше време за нея и без съжаление я пренебрегна. Но само за известно време, защото беше сигурен, че макар и да е още в зародиш, тя вече няма да го напусне и в най-подходящия момент тутакси ще

изплува до най-малката подробност. А засега се съгласи със Сергеев, че трябва да арестуват Секача.

Точно в три часа без една минута търговският директор на фирма „Тонус“ се обади на Турецки и когато чу желаната вест, му даде цялата необходима информация за оперативните действия.

5.

Според Лисовски най-удобното време за арестуването на Секача бе три часът през нощта. Геннадий Бобров по принцип старателно се грижел за добрата си форма и водел спартански живот със строг дневен режим и изтощителни физически тренировки. Лягал си редовно точно в единайсет часа вечерта, а сутринта ставал в шест и половина.

Съдейки по всичко, тоя приятел наистина бе доста опасен, така че трябваше да се подготвят добре за предстоящата отговорна операция. Турецки предложи да не поемат излишен риск и да извикат от областния център групата за бързо реагиране на ОМОН^[1]. Но надделяха амбициите не само на полковник Сергеев, а и на районния началник на МВР: „Месеци наред ще ни се смеят, ако за един никому неизвестен бандит извикаме отряда!“ — в общи линии аргументите им бяха такива. И макар че и двамата бяха водени повече от емоции, отколкото от здрав разум, Турецки реши да не спори. В края на краищата тактиката при залавянето на престъпниците си беше тяхна работа, влизаше в техните правомощия. Но категорично подчерта, че иска да присъства на арестуването.

Късно през нощта Сергеев, Турецки и трима от местните специалисти по залавяне и обезвреждане на престъпници се качиха на втория етаж на пететажния панелен блок в град Копеевск. Тук, в апартамент номер осем, живееше без адресна регистрация и без документи за самоличност Гена Бобров, получил от приемния си баща Фрол Колбин прякора Секача.

По подвижната стълба на една пожарна кола без светлини към прозорците на осми апартамент пълзяха още трима оперативни служители.

Секача живееше безгрижно. Вратата на жилището му не беше укрепена, нямаше специални ключалки — обикновена врата, при това без шпионка.

Един от оперативниците натисна звънеца. Не последва никаква реакция от другата страна на вратата. Той още веднъж позвъни, а Сергеев полугласно промърмори:

— А казват, че дълбокият сън бил признак на чиста съвест...

— Така ли било? — промълви Турецки, когото снажните мъже деликатно изместваха зад широките си гърбове.

Сергеев, който след раняването си беше трудноподвижен и безполезен при схватка, сам предвидливо бе застанал отстрани.

След третото позвъняване, също като в театъра след третия гонг, на сцената настъпи леко раздвижване и зад вратата неочаквано се чу глас:

— Абе вие да не сте откачени?! Кво сте се раздрънчали по това време?

Турецки и Сергеев си размениха многозначителни погледи: сиреч виждаш ли колко тихо стъпва момчето — професионалист!

— Телеграма! — обади се оперативникът.

— За кого бе?

— За тебе!

Известно време Секача мълча, явно, все още сънен, се мъчеше да съобрази що за идиотски разговор води през вратата в три часа през нощта.

— А ти кой си? — попита накрая той.

— Нали ти казвам — нося телеграма!

Оперативникът съзнаваше, че губи инициативата, и започваше да се ядосва.

— Ами тогава я прочети и се разкарай от тука! — почти насмешливо подхвърли Секача, явно вече разсънен.

При тези думи Турецки не издържа и с потреперващ от нервна възбуда глас неочаквано и за самия себе си извика:

— Слушай бе, приятел, какво се опъваш? Да не си без гащи или пък сакат?! Я отваряй веднага! Ще приберем каквото ни трябва и ще се ометем!

— А-а, ето кои сте били вие! Мародерите на Генерала, нали?

— Никакви мародери не сме ние, ама виж, ти си пълен боклук. Отваряй, щото и без това ще влезем!

— Както влезете, така и ще излезете, тъпи копелета!

— Разбийте вратата! — прошепна Турецки на оперативниците.

Онова, което се случи след това, го потресе не по-малко от собствената му дързост и той си даде сметка, че до този момент не е съзнавал колко необятна и дивашка е неговата мила родина. Александър Борисович наивно си бе представял, че арестът ще се проведе по всички правила на съвременното оперативно изкуство: ей сега момчетата ще извадят спецкарабината и за секунди ще избият бравата... а после всичко е въпрос на техника.

Но нищо подобно! Оперативникът извади предварително взетата фомка — стар апашки инструмент, който представляваше нещо средно между монтажен лост и скъсен каменарски лом. После намести извитите зъбци в тесния процеп между вратата и касата, където се намираше езичето на бравата, и започна безшумно да го избива.

— Какво правите бе, момчета? — можа само да извика потресеният Турецки.

— Спокойно, свикнали сме — подсмихна се Сергеев. — И добави, обръщайки се вече към оперативниците: — Пипайте по-леко! Да не ви гръмне през вратата!

В този миг се чу гласът на Бобров:

— Ей, вие! Навихте ме! Не трошете вратата, сега ще отворя!...

— Внимавайте! — успя високо да прошепне Сергеев. — Да не е уловка!

Ключът отвътре се завъртя обратно на часовниковата стрелка, но заяде.

— По дяволите! Сигурно вече сте я строшили! — се чу да промърморва Секача, който се мъчеше да превърти ключа докрай.

Всички чакаха напрегнато, притиснати до стената от двете страни на касата...

— Е, кво? — изръмжа Геннадий Бобров, който най-сетне се появи по ярки спортни гащета и с пъхнати в джобовете ръце. А в тях освен тежките му като топузи юмруци можеше да има какво ли не — нож, пистолет или граната.

Никой от групата не беше с униформа, не се виждаха и бронижилетките, скрити под якетата и палтата. Автомат „Калашников

специален“ можеше да има всеки, така че очевидно Гена Бобров все още не беше наясно със ситуацията. Той се поклащаше от пети на пръсти, без да обръща внимание на дулата, насочени към него.

— Я глей ква тайфа ми се изсипала на гости! Редете сега мъжката — кво искате?

В същия миг зад гърба му безшумно се приближиха тримата оперативници, влезли през прозореца. Двама здраво го сграбчиха за китките, както държеше ръцете си в джобовете, а третият го подпря с дулото на автомата и строго му заповяда:

— Не мърдай!

Втурнаха се на помощ и колегите им от стълбищната площадка.

Хванат натясно, Секача не оказа съпротива. Когато го пребъркаха, извадиха от джобовете му пистолет и граната „лимонка“. За щастие халката ѝ си беше в ложето.

С двама от оперативните работници Турецки поведе към колата окования с белезници Бобров, за да го откара в копеевската милиция, а Сергеев остана заедно с другите да направи оглед на помещенията.

6.

Турецки не беше обмислял каква тактика да приложи на разпита, нито пък имаше намерение да води дълъг и изтощителен словесен двубой с арестувания. В конкретния случай успехът на следствените действия зависеше само от това дали оперативните служители ще открият някакви уличаващи доказателства.

Геннадий Бобров седеше пред следователя на завинтената за пода табуретка. Седеше изправен, с леко отпуснати рамене — широки и мускулести, сякаш на помпани.

— Да започваме, а? — попита Турецки.

Вместо отговор Секача попита през сподавена прозявка:

— Не ви ли се спи?

— Вече ми се отспа. Защо?

— Ми така. Щото аз например бих поспал.

— Колкото по-бързо приключим, толкова по-бързо ще отидете да си спите в килията.

— В килията?! И що пък там?

— Виж, на тоя въпрос вече ще търсим отговора съвместно.

— Да бе, да участвам в своето си наakisване, как ли пък не...

Турецки придърпа към себе си протокола за разпит.

— Тъй като у вас не са намерени никакви документи за самоличност, кажете ми, ако обичате, трите си имена.

— Генадий Леонидович Бобров.

— Аз съм следователят Турецки — представи се Александър Борисович и попита: — За какъв генерал споменахте, преди да ви арестуваме?

— Аз?!

— Вие.

— Сигурно пък не знаете!

В този миг на вратата се почука. Влезе сержант с голяма папка в ръце. Като заобиколи Секача, седящ почти в центъра на кабинета, той отиде при бюрото и я подаде на Турецки. Върху нея на белия етикет за бележки бе написано с едрия енергичен почерк на Сергеев: „Не се налага да го въртиш на шиш, намерихме каквото трябваше.“

Бобров мълчаливо, но напрегнато го наблюдаваше.

Александър Борисович се прокашля и с официален тон му заяви:

— Гражданино Бобров, вие сте арестуван по обвинение в убийство.

Секача така подскочи на табуретката, че тя застрашително заскърца под тежестта на едрото му тяло.

— Вие кво бе?! Да не мислите, че аз съм видял сметката на Генерала?

— Не мисля. Не става дума за това престъпление.

— А за кое тогава?

— За онова в Челябинск.

— А-а! — дори се усмихна Бобров. — Няма да ми го лепнете, не сте познали! Аз не съм убил братя Смысловы!

— Зеленичък сте още, Генадий Леонидович. Страхувам се, че ако ви бях подложил на разпит, щеше да ми бъде много скучно...

По мъжественото загоряло лице на Секача се изписа глупаво изражение.

— Що? Да не съм се издал нещо? А? Не вдявам кво точно искате от мене.

— Засега ви питам за убийството на Григорий Константинович Кондратиев, станало преди две години.

— Че аз кво общо имам с него?

— Вие сте го застреляли, след което сте искали да опожарите жилището му, но сте се разбързали...

— Как съм се разбързал?

Очевидно Бобров беше изкаран от релси, не можеше да разсъждава трезво и задаваше глупави въпроси, сякаш се мъчеше да увърта.

— Първо сте запалили вестници и разни парцали, а чак на тръгване сте се сетили за газовата печка и сте пуснали четирите котлона едновременно. Взрив обаче не е имало, защото огънят, който сте запалили преди това, е изконсумирал необходимия за експлозията кислород.

Бобров заклати глава, сякаш за да прогони кошмарно видение.

— Чакайте, чакайте! Нали все още нищо не съм подписвал? Нали така?

— Да.

— Тогава откъде знаете, питам?

— Помните ли филма „Седемнайсет мига от пролетта“?

— Горедолу. Що?

— В него Мюлер, шефът на Гестапо, твърди, че онова, което знаят двама, знае го и свинята.

— И що говорите така грубо за себе си?

— А-а, не — усмихна се Турецки. — За ваше щастие, аз се уважавам достатъчно. А вие не се хващайте за думите, понякога в тях се влага друг смисъл. Що се отнася до вашите подвизи, те са доста подробно описани в тази папка лично от Фрол Колбин, по прякор Генерала. Това имах предвид.

— И що му е трябвало да го прави?

— Предполагам, защото е искал да държи изкъсо своя верен Секач.

Бобров криво се усмихна.

— И моя ли прякор знаете?

— Знаем го.

— Значи да ме държи изкъсо, а? Ми ако ме пързаяте?

— Нямаме никакъв интерес. Ако бяхте само заподозрян, без да разполагаме с цял куп доказателства, вероятно наистина щяхме да предприемем някаква игра с вас. Но сега вие можете сам да проверите дали Генерала не е сбъркал нещо при изготвянето на вашето досие. И, разбира се, да си облекчите душата с чистосърдечни признания.

— Само не говорете за душата, гражданино следовател!

— Защо, Геннадий Леонидович? Аз не виждам смисъл да си играя с вас на котка и мишка, така че няма да ви давам никакви обещания...

— Аз пък съм заритал за тях!

— Разбирам, че нашата среща е съвсем ненавременна за вас. Успяхте ли вече да се почувствате голям авторитет? Не? В такъв случай вероятно сте доста огорчен. Само че, както ми се струва, Генерала не е имал толкова великодушни намерения спрямо вас. Той е смятал да живее и да управлява, пък има и жена. Така че богатството му ще наследи тя. Чувате ли — богатството. Но не и властта. А властта няма как да се падне на вас. И то не защото ви арестувахме. Дори ако Фрол Колбин беше жив и лично ви бе препоръчал на някоя мафиотска среща, колегите му щяха да се позамислят, преди да ви одобрят. А сега, когато вече е мъртъв, изобщо нямате шансове... На всичкото отгоре, клети ми Секачо, Колбин те е имал само за плашило — тайнствен, никому неизвестен убиец, с когото е държал в шах местната си измет. На московската сбирка такива като тебе ще ги има предостатъчно, но едва ли на някой от тия смелчаци е хрумвала мисълта да командва парада. Ако Фрол наистина беше имал желание да те направи свой приемник, той щеше първо да те въведе в бизнеса си, да ти обясни кое, с кого и кога се прави, на кого да имаш доверие и кого да държиш под око. На теб обаче не е имал. Дори не те е взел на онова съвещание с Тузик, което завърши така трагично. Както не е взел и никого друго, нали не греша? Или си бил там?

— Не. Не съм бил.

— Да, и навярно не знаеш дори какъв проект са искали да осъществят?

Бобров го погледна изпитателно.

— Бъзикате ме, нали? Чакате да се изтърва нещо?

— Нищо не чакам. И така не е трудно да се досетя. А за да не си помислиш, че искам да очерня твоя покоен вожд и учител, чуй част от записа, който е оставил на тайно място в собственото ти жилище.

Турецки включи предварително подготвения за тази цел касетофон, пусна касетата и след кратко съскане се чу плътният и малко дрезгав властен глас, така добре познат на Секача.

„Взех при себе си Гена Бобров, след като го хванах в крачка. Беше пречукал Свинкята. Разбира се, и той е педал, при това с хлабава халка, но не е наша вината, че се налага да работим с такива. Та значи прибрах тоя здравеняк, прикотках го с блага дума и мангизи, защото беше нещастник, изпаднал в пълно отчаяние след връщането си от някаква война. Но пък стреля като дявол с всякакво оръжие. Предавам го на братството като удобен кадър, в случай че стане нещо с мене. Може да бъде използван за едно-две акуратни изпълнения. После е най-добре да бъде премахнат, защото е откачалка и може да се издъни. Дълго време се занимавах с него и го котках, но сигурен съм, че вие няма да имате такова търпение. А за да не се опъва, съм го притиснал с компромати. Значи, на първо място — Свинкята, за него той носи цялата вина...“

Турецки изключи касетофона, искаше Бобров сам да разкаже историята си. Това можеше да му даде известен шанс пред съда — все пак не беше убивал съвсем невинни хора. Само от единия Смеслов в болницата бяха свалени почти четиристотин грама злато във вид на масивни пръстени, гривни и голям кръст с ланец. Разбира се, тези неща не бяха фамилните скъпоценности — с тях човек обикновено не се перчи, а ги държи, както се казва, на сухо и тъмно място. Турецки изпитваше жалост към Гена Бобров. Наистина често пъти следователите се опитват да спечелят подследствения със съчувствие и разбиране, за да му развържат езика. Но има и случаи, в които някои го правят, с цел да обвинят невинен, а други — да оневинят виновен. Вършат се всякакви неща, каквито по принцип не би трябвало да имат място в правосъдието. Но някой от класиците е казал, че Темида не вижда, защото е с вързани очи — мечът, който държи, е за да наказва с него, а везните — за да търгува. С какво ли? Само с онова, което притежава — с правосъдие.

Турецки със свито сърце гледаше този млад човек, мамен очевидно неведнъж и доведен от мръсните негодници до пълно падение. Геннадий Бобров седеше вече силно отпуснат на твърдата табуретка и гледаше в една точка над главата на следователя. Но там

нямаше нищо, което да задържи погледа му, освен светлото петно на тапетите, където навремето бе висял портретът на Дзержински.

— Но нали той ми даде половинката от долара — с убит глас произнесе Секача. — А другата прибра в джоба си и каза: сега двамата с тебе сме едно цяло, като тази разсечена монета...

— Евтина романтика, Геннадий Леонидович, разбери.

— Да, естествено, ама сега го разбирам... Край, гражданино следовател, направо ме нокаутира с тия песнички — изрече той, като сочеше касетофона. — Знаеш ли, воювахме с един мой много добър приятел. И през цялото време гледахме да се държим един за друг, сякаш предчувствахме, че ако по някаква причина се разделим, смъртта няма да ни пощади. И наистина, при всички битки оцелявахме, двамата, сякаш куршум не ни ловеше, дори нямахме драскотина. А после... аз заминах за боеприпаси, а той решил да ходи на акция с някакви смотаняци. Носеше се слух, че ония цигани, метежниците, очаквали да им бъдат докарани мангизи — нормални, в зелено. Та нашите решили да заловят тая ценна пратка. Не знам случайно ли са се натъкнали на черните, или пък е било засада, но щом тръгнали четиримата, веднага били притиснати като в клещи. Ония били цял взвод — убили двама, а другите двама взели в плен. От тях единият е бил моят приятел. Пуснали ги на караманьол... е, изнасилили ги, целият взвод им се изредил значи, а после живи ги изгорили...

Бобров замълча и помоли за една цигара.

Турецки не му досаждаше с въпроси, искаше да му даде възможност да си излее мъката, а после вече да го разпитва за каквото трябва. След малко Геннадий продължи:

— Не можах повече да остана, заминах си. А къде да ида, никого си нямам. Та дойдох тука. Чудех се какво да правя и тоя Гришка Кондратиев взе, че ме прилъга. При мен, вика, ще се намери работа за теб, щото ти си яко момче, оперено. Ще придружаваш стоката. На мен ми беше все тая, съгласих се само и само с работа или с пиянство да се поразтуша. Заведе ме той в един разкошен апартамент, готино си живее... живееше... и дума да не става, подредил едно-друго, пълно с пиячка, с кльопачка. Влезе той в банята и се изкъпа, а после ми предложи и аз да взема един душ. Когато седнахме на масата, взе да се отърква о мене, пък аз отначало не загриях, мислех си, че се пресяга

човекът... А след банята ми беше горещо, та седях гол до кръста. И по едно време оня като се вкопчи с едната лапа за рамото, пък с другата — *дръж!* — за оная работа. При това положение дори на идиот като мене ще му светне, че оня е с обратна резба. С една дума, така ми причерня пред очите, че когато се опомних, Свинкята вече бавно се вкочаняваше. А после вече знаете, мисля, че Фрол доста подробно го е разказал...

— Слушай, Гена, ако ти имаше зад гърба си само тази издънка, аз щях да направя всичко възможно с един добър адвокат да получиш минимална присъда.

Бобров тъжно се усмихна.

— Де да беше така... Може би куршумът ще бъде най-добър изход за мен.

— Не е хубаво да разсъждаваш по този начин.

— А да живея по този начин?! Фрол напразно ме е смятал за глупак, все пак нещичко ми е известно. Мисля си, че някой от неговите хора ме е предал, нали?

— Може би — отговори уклончиво Турецки.

— Е, добре — тогава танто за танто! Фрол топи мене — аз него ще го топна. С една дума, работата е такава: те са уредили да продават на немците оръжеен плутоний. Как му викаха на това... май контракт. Та значи те си имат дългосрочен контракт и за тая цел са намерили в Германия някакъв мошеник, от бившите съветски. И заедно със сина му жената на Фрол отиде при него и учредиха съвместна фирма, за да пращат стоката на немския адрес. И всичко им вървеше добре, всеки миг трябваше да тръгне първата пратка, ама като че напук точно тогава се случи пробойна, някой се беше издънил или направо си беше продал информация. Дойдоха някакви конкуренти, а кво са искали — това вече не знам. Но ето как свърши — карантията навън и капут!

— Генадий, а случайно да знаеш как се казва фирмата в Германия?

— Съвместната ли? Не, не знам. Но вие лесно ще разберете, ако ви потрябва. А за да бъде гладко партньорството им с Германия и никой да не се заяжда, директорът Тузик и Фрол си откриха своя фирма...

— Как се казва?

— „Тонус“.

---

[1] Отряд милиции особого назначения — специални части за опазване на общественя ред. — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА ШЕСТА

ДВОЙНИЯТ КАПАН ЗА ЛИСО

1.

Турецки се върна в Москва, за да ръководи оттам по-нататъшното издирване на убийците, както и осуетяването на сделката за износ на стратегически суровини от Русия. Трябваше да се консултира в каква форма и опаковка малки количества радиоактивни вещества могат да бъдат превозвани с обикновените видове транспортни средства. Разбира се, такава информация той получи още в Копеевск, но тя трябваше да бъде потвърдена. Освен това трябваше да уведоми Московската криминална милиция и РУОП^[1], че се очаква мафиотска среща по необичайно време и на неудобно място — рано пролетта в столицата.

Турецки нервно се разхождаше из кабинета си. Не го напускаше усещането, че съвсем скоро събитията ще добият непредсказуемо и стремително развитие, което налагаше незабавно да бъдат предприети някакви мерки. Ако не могат да изпреварят престъпниците, то поне да не бъдат поставени пред свършен факт... А за да не бъде допусната грешка още в самото начало, трябваше да разберат със сигурност кой ще движи нещата след убийството на Колбин и Тузик. За ролята на приемници можеха да претендират двама души: заместникът на Тузик — Георгий Николаев, и заместникът на Колбин — Александър Лисовски. Дълбоко в себе си следователят изпитваше желанието палачи на копеевските жертви да се окажат техните придворни. В такъв случай в издирването щяха да бъдат хвърлени по-малко време и сили.

Кратко иззвъня вътрешният телефон. Александър Борисович прекъсна размишленията си и вдигна слушалката.

— Слушам.

— Следователят Величко моли да го приемете — съобщи секретарката.

— Нека влезе — разреши Турецки.

Олег влезе, придружен от снажен и светлокос млад мъж с малко насмешлив поглед. Очевидно тази насмешка нямаше конкретен обект, а беше по-скоро с универсален характер — така гледат на живота добродушните умници.

— Здравейте, Александър Борисович! — поздрави Величко.

Русокосият непознат също избоботи с гърлен бас:

— Здраве желаем!

— Запознайте се, Александър Борисович, това е капитан Марк Майер, който с ваше съдействие стана частно ченге.

— А-а! — искрено се зарадва Турецки и стисна ръката на Марк.

— Е, какво, намерихте ли блудния син?

Марк кимна.

— Завърна се в семейното лоно. Заварихме го почти готов за бифтек. И трябва да е благодарен на Олег, защото именно той уреди бумагите, чрез които влязохме на частна територия. Иначе направо щяха да му източат мозъка и да го направят пълен олигофрен.

Олег Величко накратко разказа как е успял чрез Меркулов да получи заповед за обиск, как са нахълтали в общината на „Петрозаводска“ и каква суматоха е настъпила в Москва след тези събития.

Александър Борисович слушаше и току поглеждаше към Марк с известна изненада и удивление. Младият мъж се почувства неловко от подчертаното внимание на толкова важна личност като Турецки. Той не знаеше, че следователят иска да го попита дали няма роднина, който да се казва Бобров. От момента, когато го видя, Турецки се мъчеше да си обясни защо физиономията на този човек му се струва позната. Ядосваше се, че неговата винаги така услужлива памет този път му изневерява. Но изведнъж го осени догадката, че Марк Майер прилича на Генадий Бобров. Приликата обаче не беше чак толкова очевидна — наистина, в челото беше като негов двойник, но останалите сходства се изчерпваха само с някои черти на лицето и отделни движения. Неочаквано в съзнанието на следователя припламна смътната идея, която го бе спходила в Копеевск, а след миг тя придоби съвсем конкретни очертания. Идеята беше такава: Секача-Бобров трябва да се появи на мафиотската среща, на нея обаче няма да отиде истинският Бобров. И това ще стане със знанието на Александър Андреевич

Лисовски, който ще запази тайната от страх за живота си. Защото именно той ще въведе мнимия Секач във висшето общество на престъпния свят... „Всичко това е много хубаво, но има едно «но» — помисли си Турецки и тази мисъл поохлади въодушевлението му. — За тази работа не се издават заповеди. В подобни авантюри се впускат само доброволци, които отлично съзнават на какъв риск се излагат.“

— Марк, горите ли от желание отново да се върнете под крилцето на Иван Иванович Токарев? — попита Турецки.

— Всъщност вече се върнах, но ме пратиха...

— Къде?

— Да търся един специалист по смъкване на сутиени в градския транспорт.

— Приятно занимание, нали?

— Да. В автобуса по трийсет и осма линия вече ме взеха за сексуален маниак и още при перфоратора се закахиха да ме кастрират!

— Май не долавям в гласа ви никакъв младежки ентусиазъм, а?

— А аз май започвам да подозирам, че имате някакво предложение за мен, така ли? — отговори Марк на въпроса с въпрос.

— Така.

След този кратък отговор Турецки погледна изразително към Олег Величко, който веднага схвана намека и побърза да си тръгне, тъй като го чакала спешна работа.

2.

А през това време в далечния, все още заснежен Копеевск, в притихналият след кошмарните събития офис на фирма „Тонус“ Александър Андреевич Лисовски седеше в собствения си кабинет и размишляваше. Той бе останал след работно време, за да поумува какви ли предпазни мерки са предвиждали да вземат Тузин и Колбин срещу неочакваните конкуренти. Беше се досетил, че в онзи трагичен ден двамата инициатори на грандиозния по своята дързост и предполагаеми печалби проект са се уединили в оная вила само за да измислят и разработят план за бързото и безболезнено ликвидиране на проблема. А Александър Андреевич не без основание смяташе, че по умствен потенциал ни най-малко не отстъпва на двамата, взети заедно.

Като начало трябваше да изходи от най-важното обстоятелство — неговите ръководители са били принудени да избират измежду всички възможни начини и средства такива, които не предполагат шум или кръв, та дори и не предизвикват спор. Драконът, който бяха скрили в мъртвата, пожълтяла от проникващата радиация борова гора, имаше нужда от тишина, внимание и предпазливо отношение.

Най-простото и сигурно средство при такава ситуация беше измамата. „Какво бих направил лично аз? — строго се запита Лисовски. — Най-лесно и убедително, при това съвсем безопасно, е да пробуташ на тия алчни профани някоя «кукла» — касета, която или да е празна, или пък пълна със силно радиоактивна, но съвсем безполезна шлака. Браво!“ — похвали покойните и самия себе си Александър Андреевич. Той изобщо не страдаше от мания за величие и беше убеден, че дори директорът и неговият приятел да не са стигнали до тази проста и ефикасна идея, то непременно щяха да стигнат, ако не им бяха попречили, затова на драго сърце ги прие задочно, или по-скоро посмъртно, за съавтори на този хитър план. Още повече че на дадения етап той не предполагаше материални загуби.

Лисовски погледна през прозореца. Наситеният синкав здрач бе прорязван от лъчите на прожектори, фенер и фаровете на пристигащите към заводския портал коли. Николаев му бе казал, че челябинските командоси отново са дошли на учение да отработват похвати за освобождаването на стратегическия обект от терористи и диверсанти. Лисовски с презрителна усмивка започна да наблюдава техните маневри. И едно дете би разбрало, че се мотаят тук, за да не бъдат изнесени радиоактивни материали. А това значи, че някой действително се е раздрънкарал. И това е или истеричната жена на Тузик, или пък Секача, който е подразбрал нещо. Но и двамата знаят съвсем малко, фактически нищо, не са наясно и за най-важното — как точно трябва да се изнесат касетите със стоката.

Александър Андреевич изпита остро желание да посети обекта, за да се увери, че стоката е на мястото си. Всъщност вече нямаше кой да му нарежда какво да прави или да не прави. И може би сега за пръв път от деня на жестокото убийство Лисовски напълно осъзна, че в копеевското звено на грандиозната операция той е главният изпълнител и единствен претендент за цялата печалба. И вече нищо не можеше да го разтревожи — нито евентуалният гняв на останалите

съдружници, нито дори гневът на Лариса, жената на Фрол, нито пък неясната, но съвсем реална заплахата от неизвестните конкуренти. Едно-единствено нещо го притесняваше сега и дори го накара да се пригответи за път до едно недалечно, но опасно място. И това притеснително нещо беше мисълта, че трябва да провери дали стоката е налице, както и убеждението, че някой ще дойде да я поиска...

В тясното антре, претенциозно наречено фоайе, до масата дремеше пазачът Вася Глупака. Дочул леките и бързи стъпки на Лисовски, той с усилие вдигна голямата си, късо подстригана глава и с ленива надежда попита:

— Тръгвате ли си вече?

— Хич не се надявай! Отивам до обекта и се връщам. И да ме чакаш! Така и така спиш...

— Аз не спя!

— Добре де!

Пред вратата бе паркирана стара, но добре запазена уазка, която директорът на завода бе осчетоводил като бракувана и на минимална цена бе продал на фирма „Тонус“.

Отзад в купето между двете редици дървени седалки бяха оставени на пода три старателно сгънати комплекта за индивидуална химическа защита — комбинезони, противогази, дозиметри.

Лисовски запали и потегли по кишавия път, обикалящ плътната и фактически непреодолима ограда на завода. Отляво започваше закритата зона — триста и петдесет хектара гора, върху която се бе изсипал радиоактивният облак преди десет години. В началото, когато по този повод се вдигна голям шум на местно равнище, а еколози и гъбари излизаха по митинги, границите на заразената участък бяха охранявани от постове, за да не допускат никого в гората. По-късно скандалът естествено отшумя, постове бяха вдигнати и на тяхно място останаха само жълти табели с надпис: „Опасно за живота! Висока степен на радиация!“

Общо взето, жителите се оказаха дисциплинирани и никой не влизаше без особена нужда в пожълтялата гора. Може би, ако облакът бе паднал — както в Чернобил — върху селището или друг населен пункт, там постоянно щяха да се навъртат мародери. Но какво може да бъде откраднато в една гора? Още повече че след аварията в нея не вирееше никакъв живот — не прелитаха птици, а и всички други твари

измряха или се преселиха по други места. А това плашеше хората много повече от най-страшните предупреждения.

Там, в мъртвата гора, бе откаран и сякаш захвърлен като непотребен голям железен шкаф. В него бяха прибрани за известно време малките, компактни, но доста тежки касети с оръжеен плутоний — стоката, която с нетърпение се очакваше в Германия.

Преди да навлезе в гората, Александър Андреевич облече защитен костюм, после продължи с колата по черния разбит път. След пет минути пътят свърши до празно и затънтено място. Лисовски остави колата и тръгна нататък пеша, затъвайки до колене в дълбокия мокър сняг. Беше тъмно, но той се ориентираше добре сред боровете със зеленясала кора и провиснали мръсно жълти клони. Скоро стигна до целта си, отключи желязната врата на шкафа с грижливо смазани панти и пристъпи към работа. След като се увери, че стоката е на мястото си, започна да подготвя фалшивите касети, които не съдържаха друго освен въздух — радиоактивен, но никому ненужен.

3.

На няколко хиляди километра от Копеевск, на брега на река Изар в старинния град Мюнхен, се срещнаха в един просторен кабинет двама мъже и една жена. През огромния, простиращ се почти по цялата дължина на стената чисто измит прозорец се виждаха осветените отдолу островърхи покриви близнаци на Фрауенкирхе.

Жената, някогашна красавица, а сега склонна към пълнеене дама на балзаковска възраст, носеше къс черен воал, закрепен върху платиненорусата ѝ боядисана коса с възлилав оттенък. Тя се казваше Лариса Колбина, а воалът имаше за предназначение да показва, че госпожата е в траур по своя преждевременно споминал се съпруг. Впрочем лицето ѝ изобщо не бе съсипано от сълзите и не бе помрачено от предполагаемата скръб, а просто поначало си приличаше на втасало тесто.

Кавалерите на Лариса коренно се различаваха един от друг. Нейният сънародник, бившият съветски гражданин Борис Лазкин, се открояваше с вълчия си апетит, който бе натрупал по женската му

фигура дебел пласт тлъстини и го караше да се поти обилно по всяко време на годината.

Другият мъж беше висок и слаб, но мускулест, с късо подстригана светла коса. Беше облечен скромно и изискано, което свидетелстваше за немския му произход. Казваше се Хелмут Шилер. Дълбоките гънки в ъгълчетата на устата му показваха, че хер Шилер дълбоко презира своите събеседници, а донякъде и самия себе си, задето е принуден да работи с толкова жалък контингент.

И тримата бяха недоволни един от друг и едва ли не се караха. Причина за скандала бе изтеклата информация за очаквания от гълбините на далечна Русия важен и скъп товар. Тези хора бяха третото, заключително звено в операцията за износ на плутоний от Копеевск.

— Хелмут, защо сте толкова убеден, че някой там се е разприказвал? — попита Лазкин, като редуваше думите си с едри и шумни глътки от бутилка с безалкохолна бира. — Същото може да го е направил например и някой ваш приятел.

Шилер поклати глава.

— В тази работа и в този град, Борис, аз нямам други приятели, освен вас. Да не искате да кажете, че сте се разприказвали вие?

— Има си хас! — обади се вдовицата, наливайки си три пръста водка във висока тънкостенна стъклена чаша.

— Стига, Лариска, ще се налюскаш! — предупреди Лазкин.

— Аз не съм ти и не се наливам до посиране! — сръза го Колбина. — Пък и сега си имам мъка...

— Оставете я, Борис. Мисля, че трябва да форсираме събитията, нали така? Когато съумеем достатъчно бързо и прецизно да доставим стоката на местоназначението, конкурентите вече няма да ни тревожат...

— Какво ще рече това „оставете я“? — оскърбено възкликна Колбина. — Вие не можете да вземате решения без мен! Или сте намислили да ме изхвърлите от играта?

— Не се вълнувай, мадам — промърмори Лазкин, докато отваряше капачката на поредната бутилка бира. — Ти си законна наследница на Генерала, лека му пръст, и неговият дял не ти мърда.

— Точно така!

— Борис, не се разсейвайте. Нека проверим цялата верига. Тука нещата са гут, нали?

— Да! — гордо се съгласи Лазкин.

— Какво е положението в Москва? Там са онези... как бяха... джигитите, нали?

— Ъхъ, братя Месхиеви. Оперени момчета, при това не работят за пари, а за идеята.

— Така ли? Не сте ми споменавали за това — заинтригува се Шилер.

— Ама и вие не сте проявявали особен интерес, Хелмут. На тях парите им трябват, за да ги пращат на любимия си генерал Дудаев, а не за лично ползване. Така че тия момчета ще си изпълнят тяхната част от задълженията прецизно. Но е опасно да ги лъжем!

— Ние няма да ги лъжем — леко се усмихна Шилер. — Мен лично ме тревожи положението в Урал.

— И мен — призна мрачно Лазкин.

— Струва ми се, че господин Колбин нямаше особено високо мнение за онзи човек, който остана. Името му беше Лисовски, нали?

— Да. Казваше, че е ни риба, ни рак. А сега вече със сигурност е напълнил гащите и се тресе от страх!

— Това не е хубаво, Борис.

— Ама разбира се, че не е!

— Аз имам такова предложение: вие трябва да отидете там и да помогнете на Лисовски.

Борис Лазкин недоволно въздъхна. Явно идеята хич не му допаднаше.

— Може пък излишно да се паникьосваме, а? Разбира се, Лисо изобщо не може да се сравни с Генерала, но пък, от друга страна, не е допускал грешки, откакто работим заедно. А и Николаев е там, нека си заработи своя дял!

— Това е онзи... — Шилер нетърпеливо щракна с пръсти, — помощникът на господин Тузик, заместник-директорът?

— Да.

— О, за него господин Колбин също ли е казвал, че е риба и рак?

— Нито риба, нито рак! — поправи го Лазкин и прикривайки досадата си, допълни примирително: — Е, добре, нека първо да се обадя на Лисовски и да разбере какво е положението там...

— А Лисовски е говно, и ти, Борка, също си говно! — неочаквано изтърси Лариса Колбина. — Истинските мъже, които останаха в нашата банда, са Хелмут и ония цигани — братя Месхиеви!...

4.

Александър Лисовски се връщаше в офиса си след разговор с полковник Сергеев. Призовката да отиде в милицията не го изненада — водеше се следствие, изникваха текущи въпроси. Той дори допускаше, че убийците изобщо няма да бъдат открити, което всъщност беше и в негов интерес. Иначе те можеха да разкажат за какво са извършили гнусното си престъпление. А тогава вече като втори етап от разследването щяха да се захванат и с него, и с Николаев, при това следствието отново щеше да бъде водено както от оня грубоват хитрец Сергеев, така и от плашещо изискания Турецки. А това не беше желателно. Виж, ако Генерала имаше на служба свестни момчета, а не ония дебеловрати горили, които се разпиляха по други господари, преди още да е изстинал трупът му... Няколко по-оправни момчета можеше да намерят ония нахалници и да ги зациментират в основите на някой строеж. Обаче, уви...

Изненадата днес не бе милиционерската призовка, а предложението, което му направи Сергеев от името на Турецки.

От него се искаше вместо Геннадий Бобров — Секача, да въведе в столичния престъпен елит някакъв си служител от криминалната милиция. Разбира се, Лисовски обеща да си помисли, така че сега вървеше и мислеше. Играта започваше да загрубява, а той трябваше да бъде предпазлив, много предпазлив. Твърде много неприятности му се струпяха на главата, пък и работата стоеше недовършена. От друга страна, да въведеш в общността такъв троянски кон означава да си подпишеш смъртната присъда, в случай че се разбере. Това е много по-страшен грях, отколкото да предадеш на милицията един прост поръчков убиец. Естествено, Сергеев най-разпалено го уверяваше, че операцията ще бъде организирана прецизно, че човекът е опитен и че всичко ще протече под непрестанното наблюдение на

спецподразделенията. Но дали ще вярваш на бандити или на ченгета — все е тая. Работата е опасна.

... И без да взема окончателно решение, Александър Андреевич влезе в офиса. Вътре бе необичайно тихо и пусто. Нито Вася Глупака, нито секретарката бяха на работните си места. „Животни! Като отвързани кучета! Мислят си, че Лисовски е мухльо и могат да го тъпчат както си искат!“ С твърдото намерение да впише в книгата за лишаване от премии двамата си разхайтени служители, той отвори вратата на своя кабинет и се спря като закован.

В креслото му седеше мускулист млад мъж на около трийсет години, който впери в него хипнотизиращия остър поглед на сините си очи. Още един подобен здравеняк, само че с кафяви очи и тъмна коса, беше седнал до масичката пред бюрото и също го гледаше втренчено.

„Нима са от службата за сигурност?!“ — изтръпна от ужас Лисовски. В същия миг иззад вратата изскочи трети неканен гост, който така рязко и неочаквано го блъсна в гърба, че Александър Андреевич едва не падна, притичвайки със ситни крачки до средата на кабинета.

— Е, здравейте, господин Лисовски!

Александър Андреевич стрелна плах поглед към синеокия, който бе произнесъл тези думи, и отговори:

— Здравейте... На какво дължа вашето посещение?

— На плутония — подхвърли синеокият.

— Тъ, не ви разбирам...

— Чул си как трупясаха Тузик и Колбин, нали? Ако ми се правиш на идиот, ще пукнеш още по-страшно!

— Вие да не сте от конкурентната фирма?

— Може и така да се каже.

— Ще разрешите ли да поседна?

— Сядай, че току-виж си припаднал. Разбираш ли, Лисовски, отначало искахме като честни партньори да откупим от вас контракта за плутония и новата технология за неговата обработка. Но се получи малка засечка с парите, после пък Генерала взе нещо да се опъва. А като го клъцнахме, решихме, че изобщо няма смисъл да плащаме — така и така ще си приберем нашето. И ето че дойдохме.

— Значи вие сте ги...?

— Не, Лисовски, не си прави сметката как да ни изтропаш пред властите. Не сме ние. Там работиха други хора, а ние си имаме желязно алиби.

— Разбирам. Срещу ръжен не се рита — въздъхва Лисовски. — Само че с тая касапница вие провалихте всичко...

— Защо?

— Ами погледнете през прозореца. Нали виждате, че е пълно с командоси. Специално ги докараха тук на учение, та да не може пиле да прехвъркне. Ще се наложи да изчакате, докато се успокоят нещата...

— Така било значи?

Вместо отговор Александър Андреевич мълчаливо разпери ръце — сиреч сами трябва да го разберете.

Тъмнокосият се понаведе напред и рязко му залепи шамар с широката си грапава длан, при което Лисовски се сгромоляса на пода заедно със стола.

Здравеният, който през цялото време стоеше отзад, изправи стола, вдигна Лисовски за яката и го сложи да седне.

— Александър Андреевич, още ли не си разбрал, че всичко това не ти се случва насън и че споровете с нас протичат доста болезнено? Оня идиот, дето му викате Вася, е донякъде в течение на нещата. Отначало той също реши да се репчи и да демонстрира карате. А после само плачеше, подпикваше и ни се изповядваше като на Господ Бог. Така че сега знаем и за жълтата гора, и за касетите в железния шкаф, и за това, че ти, общо взето, не си глупак...

Лисовски кимна.

— Разбирам. Поне поцадихте ли Василий?

— А защо? Той не си изпълни задълженията, така че от него няма никаква полза, и за да не се измъчва после от срам, малко го стиснахме за гушката...

Александър Андреевич Лисовски усети как неописуем ужас сграбчва сърцето му с железни пръсти и неволно повтори, едва превъртайки език:

— Л-разби-л-рам...

---

[1] Регионално управление за борба с организираната престъпност. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ВТОРА

Смъртта, която се усмивва злоецо и пристъпва тихо, подобно на крадец, все пак влиза като победител.

Фридрих Ницше

ГЛАВА ПЪРВА

МАЙЕР, НАРЕЧЕН ОЩЕ СЕКАЧА

1.

За известно (и то съвсем неопределено) време капитан Марк Майер се превърна в Генадий Бобров, бивш наемник в няколко кавказки войни с прякор Секача. Подготовката му за тази необичайна роля не беше продължителна — нямаше време, — но Марк се надяваше, че за влизането му в престъпния свят в една от големите столични групировки ще допринесе неговият остър език, наситен с цветиста одеска духовитост, както и придобитата пак оттам безцеремонна самонадеяност — тоест качества, които най-старателно, но напразно се беше опитвал да изкорени, след като облече полицейската униформа.

Сега походката на Марк-Генадий стана малко нахакана и разпусната, нехайна, но не защото искаше да подражава на бандитите, а по простата причина, че обикновено така стъпват хората, свикнали да очакват изненади. Добре, че не му се наложи да заучава съвременния бандитски жаргон и да подновява гардероба си. Истинският Бобров, скрит в следствения изолатор на Федералната служба за сигурност, не спадаше към признатите бандити и не се обличаше като баровец. Той все пак беше само един бивш армейски капитан, пълен несретник и бедняк, който бе повярвал, че парите носят щастие на всекиго и че, най-важното, не миришат. С известни уговорки и Марк смяташе, че парите действително имат голяма сила и власт, много по-силна дори от тази на диктатурата. И ако сега някой го попита: „Защо си се заврял при криминалните?“, Марк би свил рамене и би отговорил: „Кой за каквото е учил, брато!“

Днес му предстоеше първото сериозно изпитание — „сгледа“ при Робинзон, такъв бе прякорът на един от столичните авторитети, който контролираше Медведково. Братя Месхиеви — Алик и Гриша, получеченци с московско потекло — влизаха в групировката на

Робинзон в качеството на кандидати за признати бандити. Те бяха започнали криминалния си стаж преди четири години, но ръката на правосъдието ги бе стигнала само веднъж. Братята избягваха да общуват със своите сънародници от воюващата република, защото смятаха, че в Москва всички кавказци се подвеждат под един общ знаменател заради войната и заканите на Дудаев. Макар че, строго погледнато, политическите делби и ежби бяха само в техен ущърб.

Алик и Гриша не бяха уведомили своя бос, че въртят далавера с челябинския Генерал. В такива сделки, както казват алкохолиците, всяка уста в повече е по-опасна и от нож.

Още преди да влезе в играта, Марк бе принуден да се поразкарва. В началото се предвиждаше той да се присъедини към Лисовски на Московската аерогара, после обаче Лисовски му съобщи, че челябинският признат бандит Глиста се готви да заминава с него към столицата, за да докладва при какви обстоятелства е станало убийството в Копеевск. Очевидно трябваше Марк спешно да замине за Челябинск със специален самолет. После обаче се оказа, че Глиста е решил за по-безопасно да пътува отделно от Лисовски. И изобщо той беше доста зле настроен, заяждаше се и дори неприкрито намекваше, че Лисовски е забъркан в убийството. Така че след всичко това се наложи в рамките на едно денонощие Марк да пътува от Москва до Челябинск и обратно.

Още на аерогарата братя Месхиеви побързаха да предупредят Лисовски и Марк, че на срещата може би ще ги попритиснат. Робинзон и другите бандити подозирали, че под носа им се изплъзва някаква сделка, от която по принцип би трябвало да намажат някои заслужили хора. И, общо взето, всички били в калпаво настроение, защото преди два дни техен добър приятел и достоен бандит, по прякор Костура, е бил прострелян в сауната от непознати мъже с автомати. Именно неговото погребение и поменът след това щели да станат повод за събирането на всички босове, за да обсъдят положението.

След връщането си в Москва Марк нито веднъж не направи опит да се свърже с Турецки или с Олег Величко, а само те двамата знаеха каква е задачата му и защо е необходим този маскарад. Всички останали, които бяха мобилизирани за тази акция, бяха само инструктирани да следят незабелязано придвижването на гостите от Челябинск, но никого да не арестуват, още по-малко — да стрелят по

когото и да било. Но Марк знаеше, че колкото и прецизна и строга да е някоя заповед, тя все пак се изпълнява от хора с присъщите им достоинства и недостатъци. Така че той въпреки всичко се опасяваше за живота си — някак не го напускаше усещането, че ще се окаже между два огъня.

... За да не привличат към себе си излишно внимание, Лисовски и Марк трябваше да отседнат в една жилищна кооперация на „Полярна“, предназначена за слушатели и преподаватели във Военната академия. Навремето Алик бе учил в тая ковачница за генерали. Днес, въпреки че отдавна бе изгонен извън величествените ѝ стени, той не бе загубил старите си връзки там, дори напротив — активно вербуваше сред питомците ѝ един боеспособен и добре обучен отряд. Така че Лисовски и Марк бяха настанени в един от двустайните апартаменти, където бяха на квартира и двама слушатели — единият ерген, а другият женен. Алик увери бившите си колеги, че тези двамата, които им натрапва за гости, са съвсем безопасни хора, а след като изпрати Марк да пийне бира, остана при тях да разговарят насаме.

Александър Андреевич бе много разтревожен и уплашен. Пък и всичко, което му се струпа през последните две седмици, не би вдъхнало оптимизъм на никого. Убийството на шефовете му, появата на Секача, посещението на убийците, а сега и предстоящата среща, на която ще има много недоброжелатели, както го предупреди Алик... И не му стигаше всичко дотук, ами и това ченге, дето му го лепнаха за опашка!... Когато му натрапваше за придружител тоя нахакан момък, полковник Сергеев каза, че истинският Секач бил в пълна депресия, отказвал да отговаря на всякакви въпроси, а в момента им се открива такава чудесна възможност да проникнат в средите на престъпния елит... Александър Андреевич по принцип не вярваше на хората. Знаеше, че всеки лъже за нещо и не би казал дори очевидната истина, ако няма от това някаква изгода. Ето защо подозираше, че мнимият Бобров е осведомен за сделката с плутония и през всичките петнайсет минути, докато разговаряше с Алик Месхиев, Лисовски си задаваше въпроса дали да не му признае що за придагък към стоката е докарал от Челябинск. Но в края на краищата интуицията му подсказа да мълчи. А ако тоя Секач се окаже твърде любопитен и вземе да си бута гагата където не трябва, все ще се намери начин да се отърве от него. При това може да го заплюе в лицето и да му каже: „Гадно ченге

такова!“ Затова, когато Алик го попита що за птица е спътникът му, Александър Андреевич вдигна рамене и отговори: „Незнайна, но опасна.“

Вечерта двамата гости трябваше да отидат при Робинзон, който ги очакваше в резиденцията си.

2.

За срещата тръгнаха поотделно, такава бе желанието на домакина. Марк реши да не бърза много и пристигна три минути покъсно от определеното време. Пред блиндираната врата на апартамента стояха двама от биячите на Робинзон с бръснати вратове и широки рамене. В ярките им вносни костюми и пъстри ризи човек можеше да ги помисли за клоуни, ако не бяха напомпаните им плещи и суровите каменни физиономии.

С известна ленивост, но без излишни думи единият провери документите на Марк, а другият го обискира за оръжие, след което го пуснаха да влезе.

В хола, обзаведен със скъпи мебели и електроника, между другото бяха натрупани и някакви кутии. До богато сервираната маса седяха четирима души. Двата бяха „свои“ хора, ако може така да се каже: Лисовски и Месхиев. А другите двама бяха възпълни, но все още яки мъже с тъмни от „лагерния“ загар лица и сини татуировки по ръцете. Малко припряно Лисовски се вдигна от стола и доста притеснен се обърна към седналия на дивана мъж с думите:

— Това е Бобров, Михал Михалич!

— Здравейте на всички! — учтиво, но с достойнство поздрави Марк присъстващите и погледна под око към домакина.

Той му заприлича на бивш борец, зарязал тренировките. Малките очички на простодушната му, дори леко селяшка физиономия се втрениха в Марк, сякаш искаха да го пронижат. През отворената му разкопчана риза се виждаха космати гърди, върху които като на пухена възглавничка почиваше масивен златен кръст, закачен върху също толкова масивна верижка.

— Ха здравей, здравей, как те казваха...

— Бобров — лаконично отговори Марк.

— Е що си толкова важен бе, Бобров?

— Не съм важен, а сериозен.

— Айде бе?! Ми ако пийнеш, ще се отпуснеш ли?

— Ако ми сипете — ще пия.

— Кво ще кажеш? — обърна се Робинзон към приятелчето си. — Тоя май не е лапацало.

— Това се разбира най-добре, когато го пуснеш под високо напрежение! — мрачно възрази онзи.

— Абе, Глист, що го нервираш човека още от вратата? Я глей, дори Лисо взе да стиска кълки, като че му се допика по малка нужда!

При тези думи на домакина Лисовски пусна една измъчена усмивка.

— Я го дайте насам тоя генератор, дайте тук напрежението! — дръзко заяви Марк, като изгледа с презрение заядливеца пред себе си.

— Да не искаш да кажеш, че ще вдигнеш ръка на един признат бандит? — намеси се Робинзон и чак се наведе над масата, за да го погледне по-отблизо.

— О, в никой случай, бога ми! — възкликна Марк. — Само смятам, че по принцип бандитът не пуска високото напрежение лично, за тая работа си има горили.

— Точно така! — кимна Робинзон, като го разглеждаше с интерес.

— А за тях пък, мутрите де, смятам, че може, трябва и е полезно да се бият, защото стават по-зли, като кучетата! — допълни Марк.

— Голям образ си! — одобрително отбеляза Робинзон. — Дай си лапата! — подаде той ръка през масата.

Марк се поколеба — за да приеме тази особена чест, трябваше да се приближи към масата и да се наведе, при което някой от присъстващите можеше да си помисли, че се кланя и подмазва. Но после реши, че дотук се беше представил достатъчно добре, затова пристъпи напред и сложи едрата си десница в разтворената шепка на бандита.

Робинзон я стисна, но после поразхлаби пръсти и леко я обърна с дланта нагоре, а когато видя гладката ѝ чиста кожа, подхвърли, без да се обръща към никого конкретно:

— Нежна ръчичка, пък и не мирише на барут...

— Не съм някой скапан пролетарий и не млатя с чука по цял ден. При това не всеки ден ми се отваря работа.

— А с кво млатиш?

— С разни фини инструменти.

— Сядай де — покани го Робинзон, — да ти напълня ли чашата?

— А, не догоре. Пия малко. При моя занаят ръката ми не бива да трепери.

— Да бе, нали си бижутер! — отбеляза Робинзон и му наля на дъното една-две глътки. — За кви ли не кристали имам мангизи, ама като съм си свикнал — не мога да се откажа от обикновените чаши — смени темата домакинът, после допълни: — От тях и от цацата в доматен сос! Ха да пием за запознанството. Имаш ли си малко име?

— Генадий.

— А аз съм Михал Михалич Робинзон.

— Много ми е приятно!

— Да не ме занасяш нещо?

— Не — сериозно отговори Марк. — Уважавам хората, които бичат мангизи с главата си.

Несвикнал на завоалирани ласкателства, Робинзон изпитателно го погледна, после мълчаливо вдигна чашата си, с което подкани и другите да пият.

Всички послушно вдигнаха чаши и ги пресушиха до дъно.

Глиста и Лисовски лакомо взеха да замезват, като бучкаха с вилиците из различните чинии и блюда с отбрани деликатеси. Пред домакина имаше консерва с цаца, грубо отворена с нож. Алик Месхиев дъвчеше магданоз, като си отгризваше листенцата едно по едно от всяко стръкче, при това поглеждаше изпод вежди към Марк.

След кратка пауза Робинзон пристъпи към деловата част.

— Как не можахте бе, гълъбчета, да опазите Генерала? — попита той и лапна с вилицата една дребна рибка, покрита с доматен сос.

Лисовски шумно преглътна и внимателно, за да не издрънчи, опря вилицата си на чинията.

— Когато Генерала и директорът имаха да обсъждат нещо, обикновено разговаряха сами и дори мен не викаха на своите съвещания, Михал Михалич! — отбеляза възпитано той, като внимаваше за тона си.

— Я виж ти! „Дори мен“?! Че кой си ти бе? Някой си от някоя си фирма! Защо не изяснихте кой е предал директора на ония бесни касапи? Кой знаеше, че вечерта те ще бъдат само двамата?

Уплашеният Лисовски мълчеше.

Месхиев го изглежда с любопитство.

А Марк спокойно си хапваше. Не можеше да го стресне нищо, дори това избухване на Робинзон. Пък и колегите му от милицията можеха не по-зле от него да разиграват подобни спектакли.

Тогава сприхавият и злобен Глист, изнервен от атмосферата, изведнъж забеляза, че Секача продължава да яде, докато всички, включително самият той, смилено изчакват да отмине бурята. И реши, че това тук не е самообладание, ами простотия и лакомия.

— Що плюскаш бе!? — кресна той. — Тия приказки не се ли отнасят и за тебе? Може пък ти да си ги посякъл, нали ти викат Секача!

— А вие кой сте? — спокойно попита Марк. — Като ви гледам фасадата, нещо ми напомня. Да не би да сте Глиста?

— Е, и? Какво от това?

— Ми това, че няма да ми крещите. Щото, ако беше жив господин Колбин, щяхте да ми прислужвате на масата като истински лакей. Сега крещите, а ни се виждахте, ни се чувахте при нас в Урал, когато Генерала командваше парада...

— Леле, ти си бил много нагъл копелдак бе! — взе да се задъхва от възмущение Глиста.

— Разрешете да го укротя — обърна се Марк към Робинзон. Той прекрасно съзнаваше, че чуждите горили няма да се подчинят на Глиста, ако им нареди нещо. От друга страна, самият Глист не разполага със собствени биячи, тъй като не е от могъщите авторитети.

— Ще разреши, когато потрябва! — изръмжа Робинзон.

— Разкряскал се като обрана търговка на пазара! — ласкаво продължи Марк, като отново се обърна към Глиста. — Щом си пенсиониран бандит, дръж се достойно като Аксакал Саксаулич...

— Михаил, ама кво ми раздава акъл тоя тъпанар бе!

— Когато вземе почетното събрание на босовете да ти дърпа ушите, а ти знаеш защо, аз трябва само да подсказва кво беше мнението на Генерала за тебе. И тогава ще си спомниш и за „тоя

тъпанар“, и за всичко останало. А аз няма да те бия, щото си стар човек. Само ще ти нашибам пъпчивия задник с коприва!

— Охо! Момченце! — обади се Робинзон с известни нотки на уважение. — Че ти си знаел и да хапеш?

— Налага се... — сви рамене Марк.

— А какво толкоз е казал Генерала за него? — кимна Робинзон към Глиста.

— Да му кажа ли? — обърна се Марк към стария бандит.

Той извърна очи и промърмори:

— Няма нужда...

— Е, добре де — съгласи се Марк, — всъщност не е съвсем редно. Кой съм аз, че да правя разбор на вашите взаимоотношения.

Робинзон сурово изгледа притихналия си приятел, след което се обърна към Марк.

— Хубаво е, че го съзнаваш — тежко отбеляза той. — А кво още ти е говорил Генерала, лека му пръст? Кво сте обсъждали с него след работа?

Докато Марк обмисляше как да отговори, Лисовски не издържа и незабелязано го настъпи по крака, за да не се издаде с нещо.

— Ми приказвахме си най-различни неща, повечето си разправяхме спомени... За неговите работи не сме приказвали.

— Не сте ли?

— Не сме.

— А що тогава всички ти викат „наследника на Генерала“?

— Кой всички?

— Аз питам!

— Тая работа не иде от мен. Генерала само ми даде половинката от една паричка и ми рече: ако се случи нещо с мен, ще идеш да я покажеш на колегите и те няма да те оставят да пропаднеш...

— Няма да те оставим — усмихна се Робинзон. — Значи ти си само убиец?

— Само убиец — съгласи се Марк.

— Е, що тогава Генерала толкова те криеше от всички?

Марк сви рамене.

— Не знам, не ми е казвал. Може би чрез мен е искал да си урежда сметките с ония, от които ме е крил.

— И такива неща стават. А Генерала изпробвал ли те е в работата?

— Да. Премагнах двама.

— Чисто ли ги изработи?

— Ми не са се оплаквали.

— А как обичаш повече — с нож или с пистолет?

Марк престорено заскърца със зъби, след което помоли:

— Дай първо да пийна едно.

— Пий колкото ти душа поиска! — разпери ръце Робинзон. — Не сме на банкет, пък и лакеи си нямаме, така че — наливай си!

Марк изпи половин чаша и избърса устните си с ръка, което не беше правил никога през съзнателния си живот.

— Най ми харесва да работя с карабина и с автомат, уважаеми. Ако съм подходящ, кажете ми. Генерала беше доволен от мене. Само че деца и жени не ми предлагайте — не съм някой мръсен задник.

— Хубаво — одобрително кимна Робинзон, след което посочи с пръст Глиста и попита: — А него ще очистиш ли?

Глиста се отдръпна от пръста му, сякаш от дуло на пистолет, и замърмори:

— Ама как тъй бе, Михалич?! Ти какво...

Марк презрително се усмихна:

— Май няма да ми платиш кой знае колко за него!

— А като за приятел?

— Нее, трябва ми по-солиден клиент, за да се чувствам професионалист. А тоя, ако се наложи, и някой от твоите младоци може да потренира с него!

— Само не прекалявай! — беззлобно му подвикна Робинзон. — Все пак той е признат бандит!

— Извинявам се за което — съгласи се Марк. — Само че не е твърде солиден.

— Нищо! Като го пратя при вас на мястото на Генерала, ще стане солиден! А сега вече край на пиенето. Приключваме дотук и с празните дрънканици. Утре след погребението ще се съберем. Алик знае къде. Предстои ни важен и сериозен разговор. А ти, Лисо, май нещо криеш за работите на Генерала. Знаеш нещо! Внимавай! Та значи утре ви чакам — тебе, Лисо, и тебе, Алик. И хич не си мислете да ми изклинчите — ще ви пипна! А ти, Секач, засега си свободен. Когато ми

потрябваш, ще те викна. Но ако излезе, че знаещ нещо повече от онова, което ни изпя...

След като напуснаха градската резиденция на Робинзон, те се качиха в мерцедеса на Алик Месхиев, който потегли към „Полярна“. Лисовски се обърна към Марк:

— Защо му се изежи на Глиста? Какво толкова знаеш за него?

— Нищо.

— Как така „нищо“?! Тогава той защо се гипсира така?

— А ти да не мислиш, че като е авторитет, Глиста трябва да е по-железен и от Феликс? Правят се на велики, ама като ги попритиснеш малко, направо се осират!

— Значи си блъфирал? — обърна към него глава и Алик, който беше на волана, но забрави да си гледа пътя.

— Ами да! Тоя скапаняк го виждам за пръв път през живота си.

— Браво бе, Секач! — искрено се възхити Алик. — Ще ти кажа едно нещо. Не знам как е при вас там, в провинцията, не съм наясно кой поръчва музиката. Но тука вече „сините“ ни писнаха на всички, разбираш ли! Бият се в гърдите... голямата заслуга, няма що — напил се, откраднал и го опандизили! Ами че ти крадни, без да те хващат, или пък ако те пипнат — измъкни се! На това му викам аз заслуга! Сега имаме две мафии — „сините“ и „белите“. И ще ти кажа, че ние незабелязано ги изместваме. И съвсем ще ги изместим, да знаеш!

— Ако преди това утре вечерта тия „сини“ не ни изпоколят — мрачно допълни Лисовски.

— О, пепел ти на устата, какви ги измисляш! — весело подвикна Алик. — Сега ще оставим Гена да спи, а ние с тебе, драги ми Саша, да идем да пием по едно силно кафе, че имаме още работа!

Марк мълчеше и се правеше, че дреме и нищо не разбира, като същевременно си мислеше „дано момчетата от отдела за външно наблюдение да не изгубят тоя тъмносин мерцедес“. Марк, естествено, щеше да поразпита Лисовски какво точно са правили в негово отсъствие, но не беше сигурен дали ще му каже истината.

Александър Андреевич беше толкова съсипан от преживявания, че с огромна радост предостави на Алик Месхиев всички по-нататъшни грижи около приключването на износа на стоката извън границите на Руската империя. А тези граници, ако извадят късмет, изобщо не са кой знае колко далеч — на аерогара Шереметиево...

3.

— Е, кво ще кажеш? — попита Робинзон, когато останаха насаме с Глиста.

— Що не ми го дадеш утре тоя Секач, а? И трима-четирима от твоите момчета!... Трима-четирима души! Така ще духа супата, че ще му се стъжни животът!

— Кви ги съчиняваш бе, глупак с глупак! — скара му се Робинзон. — Ама почвам да си мисля, че наистина нещо си оплескал!

— Абе аз...

— Млъкни и слушай! Ако утре изтървем случая да нанесем удар на Месхиеви — смятай, че вече сме покойници. Той няма да ни цепи басма. Ние трябва да ги изпреварим. Някои от нашите са в същия кюп, но това са близо половината хора, пък на нас ни трябва мнозинство. Значи, хубавичко да очерним групичката на Месхиеви, да стане един приличен скандал. Тогава вече ще ни потрѣбва твоят земяк, стрелеца. Тая вечер ще му пратя жена, тя ще го разприказва, ще го раздвижи, а после, когато ти предаде информацията... чуваш ли, на тебе ще я каже... ти ще ѝ затвориш устата с мойто момче. А утре ще стоварим цялата вина за случилото се върху Секача. Тогава вече ще го имаш на тепсия!

Глиста само кимаше, а по лицето му се изписваше ту възхищение, ту ужас:

— Голям стратег си, Михалич!

— А за да е по-сигурно, че всички на срещата ще бъдат нервирани, при Секача ще иде щерката на Федя Копитото...

На Глиста едва не му падна челюстта.

— Михалич! Не я убивай! Копитото ще ме...

— Не тебе, а Секача! Разбира се, ако свършиш тая работа чистичко. А не се ли согласиш на тоя вариант — на срещата ще трябва да разкажеш всичките си прегрешения, така че със сигурност можеш да си отпишеш ушите, да не говорим за задника!

— Недей бе, Михалич, много си кръвожаден! Та тя няма и шестнайсет години бе...

— И петнайсет няма! — злобно се разсмя Робинзон. — Само че когато се наложи човек да избира кой по-напред да иде в гроба, аз си

имам принцип: днеска — ти, а аз чак утре! Това едно. Второ: още преди помена трябва да хванем Лисо за топките. Колкото и да е алчен, като му опре ножът до кокала — всичко ще си изпее! Голяма далавера е завъртял Генерала! Направо я надушвам. Изпрати жена си в Германия. Не е току-така тая работа! Аз трябва да доведа нещата докрай, защото Генерала беше наш човек, от „сините“. А задето се е забъркал с Месхиеви, щяхме да му дърпаме ушите, ако преди това не му ги бяха отрязали... Нали ти тъй ми рече — отрязали са им ушите?

— Не. Пръстите — с пресипнал от вълнение глас изхриптя Глиста. — Кутретата...

ГЛАВА ВТОРА

ЗЛАТОТО НА ХРАМА

1.

През последните три часа Турецки пиеше кафе, приемаше факсове от Челябинск и размишляваше. На всеки кръгъл час му се обаждаха от регионалното управление за борба с организираната престъпност и му докладваха как върви наблюдението на обекти А и Б. В оперативните съобщения с тези букви бяха означени съответно Марк Майер и Александър Лисовски. Размяната на информация ставаше чрез радиовръзка или по вътрешната линия, а директният му телефон оставаше свободен, в случай че Марк има възможност да се обади отнякъде. Впрочем Турецки не разчиташе много на това, защото още при инструктажа, проведен лично от него, неведнъж му бе повторил, че обажданията в Главна прокуратура или в Московската криминална милиция трябва да стават само при особено екстрени случаи.

В РУОП разполагаха със сведения за групировката на Робинзон. За жалост нямаше възможност да се установи наблюдение над всички, които се бяха раздвижили след убийството на Костура при пристигането на Лисовски и Глиста в Москва. Създаваше се впечатление, че се е разбунил едва ли не целият престъпен контингент на столицата. Турецки се надяваше, че на срещата бандитските босове няма да отминат без внимание убийството на челябинския си колега Генерала, следователно капитан Майер ще има възможност да присъства. Загубил вече надежда да го върне в своето ведомство, началникът му полковник Токарев уверяваше Турецки, че докато е работил в отдела му почти цяла година, Марк Майер се е справял много добре. Разкрил е доста жилищни кражби, дори е заловил на местопрестъплението двама джебчии от старата школа. При последния разпит те заявили, че тъй като са истински професионалисти, никога не са поддържали каквито и да било отношения с мафиотските групировки. Следователно беше малко вероятно на извънредното

бандитско заседание да се появят хора, които познават Марк под истинското му име.

Турецки вече знаеше, че Лисовски и Марк са настанени на улица „Полярна“, че са ходили на гости у Робинзон и засега са живи и здрави...

Телефонът иззвъня.

— Турецки. Слушам.

— Докладва майор Семьонов. Намирам се на стационарния пост за наблюдение на „Полярна“. Обектите Б и М тръгнаха с колата на М към ВДНХ. Обект А остана в квартирата. Лампите са угасени.

— Пое ли някой проследяването на колата?

— Тъй вярно.

— Добре. Но не се разсейвайте. Възможно е и А да тръгне нанякъде. И бъдете предпазливи, може да са пуснали опашка след него.

Когато приключи разговора, Турецки отново се зае да разглежда вещите върху бюрото си, подредени на голям бял лист. Те бяха открити при трупите във вилата на Виктор Тузик и не можеше да се намери разумно обяснение защо са се оказали там. Вдовицата отрече да са на убития, така че имаше вероятност да принадлежат на убийците. Разбира се, преди да му даде „тия вехтории“, полковник Сергеев беше наредил да се заснемат пръстовите отпечатыци, взети от тях, а с дактилокартите разполагаше и Турецки. Но както показаха челябинската и централната картотеки, това не бяха отпечатыци на рецидивисти.

На бюрото имаше малък джобен калкулатор, вносно календарче за текущата година, кръгла значка, която представляваше цветна снимка на мъж със строго лице от източен тип, и черна, вероятно ебонитова пръчица, дълга около двацет и пет сантиметра и заострена в двата края.

Турецки с глухо раздражение разглеждаше вещите пред себе си. Трябваше да се признае, че те не навеждаха на никакви ценни мисли старши следователя по особено важни дела. Всъщност сега рядко се срещаше човек, който да няма калкулатор за разлика от малцината динозаври като Турецки, който криво-ляво можеше да направи с тая машинка някои прости изчисления, но само толкоз. А календарчето беше друго нещо — явно беше предназначено за сексуално

обременени мъже или за привърженици на онанизма по картинки. Но и тези заключения не помогнаха с нищо. Колко хора по света имат такива фантазии... Наистина, едно беше сигурно — че не са принадлежали на Фрол Колбин, защото той е предпочитал живата плът. А значката беше интересна. Такива носеха привържениците на Мао, само че тази не беше с lika на китайския Ленин. А с чий? Сурово изражение, черна коса, вързана в снопче на темето. Някакъв самурай, види се... И все пак Турецки беше почти убеден, че е виждал някъде тоя човек — лично или на снимка. Но къде? Ако е политик, значи — в някой вестник, защото на живо, слава богу, не се е случвало. Е, добре, може да се допусне, че образът му е познат от медиите. Но телевизията отпада, защото Турецки изобщо не помнеше кога за последен път е сядал пред този хипнотизиращ сандък. За вестници също не му оставаше много време. Бившият политически грамотен випускник на юридическия факултет преглеждаше само новините и по професионален навик — криминалните произшествия.

Но за да му е чиста съвестта, че е изпълнил задълженията си прецизно, Турецки повъртя в ръце и ебонитовата пръчица. Реши, че тя не е подходяща за опити в училищния кабинет по физика, където с подобни нещица наелектризираха други нещица. Остави пръчицата настрана, после взе да се рови в малката купчина вестници върху масичката до бюрото. Не намери снимка на човека от значката, но попадна на кратко съобщение в хрониката от чужбина, където се казваше, че японските правозащитни органи са започнали следствие по газовото нападение на супермаркета „Нихон-еноки“. Съобщаваше се още, че те разполагат с информация, че акцията, станала причина за гибелта на много хора, е била инспирирана от ръководителя на сектата „Пътят на истината“ — Тацуо Като.

„Но нали и в Москва скандалът беше пак със същата секта — сети се Турецки. — С този скандал се занимава градската прокуратура и по-специално младият, но перспективен Олег Величко, който вече успя да се докаже в професията...“

— Май напипвам нещо... — измърмори си Турецки.

Погледна часовника си — девет и половина. Едва ли млад и неженен мъж ще остане да работи в кабинета си до толкова късно вечерта. Но защо пък да не опита?

2.

Оказа се, че младият неженен мъж си е още в кабинета.

— Олег? Обажда се Турецки.

— Добър вечер, Александър Борисич! Как сте. Върви ли работата?

— Е, той само главният си е добре, а за нас остава работата... Извинете, че ви безпокоя толкова късно, Олег... Но ми трябва вашата помощ.

— Как да е късно, Александър Борисич, тук работим с пълна пара!

— Искях да ви попитам дали все още се занимавате с японската секта?

— Да, и то съвсем отблизо.

— А ако се отбия за няколко минути, ще ви попреча ли?

— Ни най-малко! Чакам ви...

Турецки прибра значката в джоба си, а в красивото куфарче, подарък от жена му, сложи копията на някои книжа по делото. Слезе в служебния гараж и помоли дежурния шофьор да го откара на „Новокузнецка“.

Величко го посрещна в коридора на следствената служба при Московската градска прокуратура.

— Александър Борисич, нали няма да ви притесни това, че в момента провеждам един разпит?

— Не, разбира се. Но всъщност аз идвам не толкова да разговаряме, колкото да ви покажа нещо...

Турецки извади значката и я подаде на Олег:

— Вижте, дали пък това не е вашият вожд и учител?

Величко взе значката и без да я разглежда много, отсече:

— Да, моят е! Вторият Христос. Откъде я имате?

— Дадоха ми да я понося — промърмори Турецки със задоволство, понеже вече имаше някаква надежда да е попаднал на следа. — А с кого, ако не е тайна, работите в момента?

— С един монах от същата секта. Но не е от редовите — в Московския филиал е бил нещо като ковчежник и счетоводител. Когато се разходихме из всички общини, намерихме няколко папки с

документация за даренията. Та сега сме седнали с него да сверяваме приходната му книга със заявленията и оплакванията, които събират тук прах още от миналата година...

— Какви заявления?

— От родителите, чиито деца са отишли в сектата, като са отнесли там всичките семейни ценности. Заповядайте, елате да послушате какви неща се вършат в „третата Римска империя“ в края на това хилядолетие!

— Да вървим — съгласи се Турецки.

Не знаеше дали ще открие нещо интересно за делото си, но беше свикнал да следва интуицията си, а тя му подсказваше да отиде...

— Запознайте се, Андрей Николаевич, това е Александър Борисович Турецки, отговорен служител в Главна прокуратура на Руската федерация!

3.

Млад, около трийсетгодишен мъж с вид на главен учител стана от масата и пристъпи към Турецки. Косата му беше сресана гладко, почти безупречно, лицето му беше сериозно и всъщност само погледът му издаваше неприсъща на педагозите мекота и колебливост, дължаща се вероятно на умората и на разколебаната, но не докрай угаснала вяра. С лек поклон мъжът се представи:

— Кононов, счетоводител и програмист.

— Много ми е приятно — каза дежурната фраза Турецки.

Но кой знае защо монахът счетоводител се хвана за нея:

— Нима може да бъде приятно на такъв голям началник като вас варварското преследване, на което е подложена религията на бъдещите поколения?

В гласа му се долавяше искрен упрек.

Турецки погледна към Величко с недоумение, а в очите му се четеше въпросът: „Тоя дали е с всичкия си?“

Олег му намигна с ясното послание да не се учудва на нищо и каза на своя събеседник:

— Не бива да възприемате всичко така болезнено, Андрей Николаевич. Господин Турецки движи следствения процес като цяло и

не мисля, че вашето дело го занимава повече от другите. По-добре да продължим с нашата си работа. И така, бяхме стигнали до заявлението на Светлана Викторовна Романова, от което става ясно, че постъпвайки във вашата община на 18 декември миналата година, дъщеря ѝ Вера е взела със себе си три златни пръстена, златна верижка, брошка с диамант и две хиляди щатски долара. Вижте сега какво сте писали...

Кононов послушно отвори папката и започна да прелиства прошнурованите разпечатки.

Междувременно Олег каза на Турецки:

— Странни хора сме това славяните! Например Андрей Николаевич подозира, че цялото ръководство на московския филиал на сектата са мошеници и крадци. Но в учителя Като вярва!

— Забравяте, че Христос също е бил предаден от своите — отбеляза Кононов и победоносно бодна пръст в компютърната разпечатка: — Ето! Прието във фонда за пожертвования на 18 декември 1994 година три пръстена, верижка, брошка и две хиляди долара. И моят подпис.

— Извинете, че се намесвам, но кажете ми какъв е проблемът? Доколкото знам, пожертвованията за църквата винаги са били богоугодни от гледна точка на свещениците. И всъщност на кого му влиза в работата как ще се разпорежи тя със своите средства?

Кононов вдигна глава.

— Мога да ви поясня...

— Ще ви бъда благодарен.

— В Япония църквата „Пътят на истината“ има свои предприятия, магазини, платени учебни заведения. Затова съществува известна бюрократична система за разпределение на доходите. Да речем, московският филиал, като събира пожертвования и се занимава с търговска дейност, получава средства. Определена част от тях си остават за текущи разходи, останалото се превежда в центъра в Япония. Затова, когато ми предложиха да се занимавам със счетоводна отчетност, аз за всеки случай реших да водя счетоводството двойно: да дублирам данните в компютъра по един стар и изпитан метод: чрез документи. Когато новопокръстеният ми донасяше своите скъпоценности и пари, аз ги приемах, записвах ги в компютъра със съответната дата, после правех разпечатка, на нея записвах имената на дарителя и той ми се разписваше.

Кононов подхвърли в ръце огромната папка и продължи:

— Държах тази папка вкъщи, сякаш съм предчувствал нещо!

— А в компютъра значи не фигурира името на дарителя, така ли?
— реши да доуточни Турецки.

— Да. Смята се, че новопостъпилият в общината се разделя с всички мирски суети. Така че защо трябва да се записва кой точно и какво точно е донесъл?

— Но вие сте си отбелязвали...

— Че как иначе? Ето че се започна гонението. И ако аз нямах тия разписки, гражданинът следовател първо мен щеше да окове с вериги. А сега в тая папчица ми е спасението! Да продължа ли по-нататък?

— Да, да, извинете, че ви прекъснах.

— И така, правех разпечатките в офиса, а после ги занасях вкъщи и ги прибирах в папката. По едно време бях взел да се съмнявам дали си заслужава тоя двоен труд, след като за цяла година работа никой от държавните контролни органи не ревизира Фонда за дарения. Всъщност аз не знаех, че в учредителните документи той изобщо не е вписан. А на жалбите на родителите никой не обръща внимание... За всеки случай реших да проверя с едномесечна давност как се съхраняват данните в компютъра. Включих го, влязох в базата данни и... гледам и се чудя: не мога да позная записаните цифри. Не че помнех всичко до запетайката, разбира се. Но със зрителната памет, ако мога така да се изразя, засякох, че на екрана нещо не е наред. Реших да донеса една-две разпечатки и да направя сравнение. И какво излезе? Датите бяха същите, но количеството на скъпоценностите и на парите винаги беше по-малко! Доста умувах как да постъпя. Не знаех, пък и сега не знам кой е откраднал половината от даренията, кой е влязъл в компютъра и ми е променил данните... Като поразмислих трезво, разбрах, че не мога да се доверя на никого от местните, дори на господин Ямада, който е постигнал просветление под личното ръководство на Учителя. А по това време се говореше, че Тацуо Като се готви да ни посети, и реших, че ще трябва да намеря начин да поприказвам с него, когато наоколо няма никой от нашите хора. Но тогава се започнаха гоненията и аз потърсих следователя, гражданина Величко, за да не стоварят после цялата вина на мен!

— Значи вие смятате, че гоненията са несправедливи?

— Всяко гонение е зло — важно заяви Кононов. — А Учителят знае всичко отнапред. Още при миналото си идване той предупреди, че за нашата църква се задават тежки дни, че той ще бъде предаден, а обителите — разграбени. Всичко това са машинации на враговете. Те също са от Япония, сектата „Амида“. Не могат да простят на Учителя, че е привлякъл техните ученици...

Кононов беше на път да премине от свидетелски показания към вдъхновена проповед, затова Турецки побърза да му зададе въпроса, който внезапно му бе хрумнал:

— А не сте ли водили и отчет на разходите?

Монахът счетоводител разбиращо се усмихна:

— Искате да намекнете нещо, няма да споря с вас. Ако е водена някаква отчетност за разходите, то е било без мое знание. Аз се разпореждах с дребни суми, които давах на монасите и послушниците за покупка на дребни неща за бита — бельо, дрехи и така нататък.

— И, разбира се, сте водили отчет?

— Че как иначе? Веднъж месечно се даваше определена сума и аз редовно я отчитах по разходите.

— Тук ли са ви отчетите?

— Да, ето ги. — Кононов му показва тъничка папка с машинка.

— Може ли да надникна в нея?

Монахът мълчаливо му я подаде.

Александър Борисович набързо прелисти десетте листа, изписани със сбит почерк. Най-отгоре на всеки отчет счетоводителят бе написал с печатни букви датата и отпуснатата за месеца сума. След което в колонка бе записвал имената на получателите и размера на сумите. Обикновено за всяка община бяха отпускани по не повече от десет милиона рубли, а на ръка бяха давани максимум от триста до петстотин хиляди. Очевидно за получаването на такава сума е трябвало да се посочат достатъчно сериозни основания.

Особено внимателно Турецки проучи записите от 15 март нататък. И все пак намери онова, което търсеше: на 16 март бяха дадени пет милиона рубли на „Чука“ — така го бе записал счетоводителят, при което получателят дори не си беше дал труда да се разпише.

— Може ли да ви попитам нещо, Андрей Николаевич?

— Да, моля.

— Записът от шестнайсети е съвсем пресен. Сумата е особено голяма, а няма никакъв подпис...

— А-а, това ли... Парите наистина бяха дадени. Имаме в общината един треньор...

— Треньор ли?

— Че как иначе? Монахът трябва да е силен не само духом, но и телом...

— Да, да, ясно!

Кононов го изглежда изпод вежди, но все пак продължи:

— Треньорът се казва Кирил Воробьов, ама фактически никой не го нарича по име, а повечето с прякор — Чука. Дори той самият ми каза тогава: пиши, че Чука ги е взел. Тоя момък не е от вярващите, обича само парите и жените. Та тоя ден дойде при мене още заранта и ми заяви, че трябва да му дам пари, защото заминавал в командировка. Попитах го: колко? А той: колкото може повече. Казах му: повече от онова, с което разполагам, не мога да ви дам. И тогава той отсече: давай всичко! Парите бяха само пет милиона и шестстотин хиляди, а бяхме в средата на месеца, така че не му ги дадох всичките. Тогава той се ядоса и не се разписа. Закани ми се, че горчиво ще съжалявам, защото той ще отрече да е вземал пари от мен. И си тръгна. Подвикнах му: каква е тая командировка с толкова много пари, да не е намислил да ходи чак до Япония? А той ми отговори, че заминава за Урал и доколкото разбрах, нямало да е сам.

— А той после не е ли длъжен да отчете командировката?

— Виж, това вече не знам. Откакто съм започнал работа във филиала, никой не е вземал командировъчни пари от мен. Дори не съм сигурен дали Чука се е върнал.

„Горещо!“, възкликна вътрешно Турецки, докато записваше имената, прякора и евентуалните адреси на монашеския треньор. Но гласът на разума охлади възторга му: не бързай да се радваш, това е само една от възможните версии и не бива да зацикляш на нея.

— А да знаете, Андрей Николаевич, дали вашият учител е искал да разполага с атомна бомба?

— И защо ще му е тая бомба?

— Ами да речем, не само с проповеди, но и със заплаха от адско наказание да води паството си по праведния път.

— Не знам, не ми се вярва...

— Искате да кажете, че той е против насилието над личността?
— попита Олег Величко.

— Поне аз така мисля.

— А може ли да се нарече насилие потискането на волята чрез специални средства?

— Какво точно имате предвид?

— Например „Шлемът на спасението“ или факта, че в общината на „Петрозоводска“ са открити пакетчета бял прах, който се оказва синтетичният наркотик триметилфентанил!

— Може би са нарочно подхвърлени от някого — неуверено предположи монахът.

— И „Шлемът на спасението“ ли? За щастие ние с вас, Андрей Николаевич, се занимаваме с реалните грешки на вашите духовни наставници. Така че няма нужда да се отплесваме в теологични диспути!

4.

Направо от кабинета на Величко Александър Борисович даде указания на Московската криминална милиция да обяви за издирване спортиста каратист Кирил Воробьев, по прякор Чука, а също така да провери кога, за къде и с кого е заминал същият, като е ползвал самолет на 16,17 или 18 март тази година. Разбира се, ако Чука бе тръгнал в командировката с фалшиви документи, тази проверка щеше да удари на камък. Но едва ли имаше такава вероятност, защото той не беше криминално проявен, нямаше досие, така че не му е било необходимо да се крие под чуждо име. Но, от друга страна, щом като не е бил толкоз ревностен почитател на японския Христос, защо, по дяволите, му е било необходимо да носи със себе си значката с неговия светъл лик? А може би тя е на партньора му?

Преди да се прибере вкъщи, Турецки се върна в Главна прокуратура и отиде в кабинета си да провери дали няма някакви новини за капитан Майер. На телефонния секретар имаше запис. Турецки го пусна и чу развълнувания глас на майор Семьонов:

В двайтсет часа и петнайсет минути пред сградата, където се намира обект А, спря бежово волво. От него слязоха обект Г и някакво съвсем младо момиче и влязоха във входа. В квартирата на обект А лампите светнаха. Обект Г се върна и двамата с шофьора седяха в колата петнайсет минути, а после влязоха в сградата. Засега обекти Б и М не са се върнали...

Турецки ядно изключи касетофона и се отпусна безсилно в старото си стилно кресло, което изглеждаше доста по-грубо от лепените и скърцащи столове с пъстра тапицерия, но в него се седеше значително по-удобно, отколкото в продукцията на Обединение „Москвaдрев“. Разбирaше, дори беше стопроцентово сигурен, че Глиста, сам или с помощта на Робинзон, готви на Марк някакъв гаден номер. И още по-лошо — знаеше, че е закъснял и с нищо не може да му помогне.

ГЛАВА ТРЕТА

БОРБА НА ЖИВОТ И СМЪРТ

1.

След като остана сам в чуждата, а може би и ничия квартира, Марк Майер дълго се разхожда из стаята си. Тя приличаше както на жилище за човек от „средна ръка“, така и на временен лагер на офицер, очакващ новото си назначение. Вносна секция, частично сглобена, за да демонстрира на приходящите своето великолепие, а същевременно и за да върши работа на стопанина си. Телевизор, видеокасетофон, компактдиск плейър... И непосредствено до тях, наредени в ъгъла едно върху друго — дървени зелени сандъчета от боеприпаси, съхраняващи за по-добри времена разни сервиси. А върху сандъчетата — картонени кутии, овързани на кръст с капронови въженца...

Марк се чудеше какво да прави. От една страна, не биваше да предприема нищо, което би събудило подозрението у бандитите, а от друга — не можеше да седи със скръстени ръце. Не го бяха внедрили в престъпния свят да разглежда екзотичните московски потайности и забележителности, а за да събира информация.

Всъщност вече имаше какво да съобщи на Турецки. Можеше да му каже за личната гвардия на братя Месхиеви, от какви хора е сформирана, приблизителните координати на нейната дислокация. А и не беше зле да узнае къде ще се проведе утре срещата на босовете. Съдейки по всичко, на нея ще се разгорят силни страсти. Щеше му се да се поогледа и да се поослуша...

Не му се бе наложило да се преструва на уморен, за да приспи бдителността на двамата си приятели врагове. През последните две денонощия направо бе каталясал. Така че след като изпрати Лисовски и Алик до вратата, той си бе разрешил една четиридесетминутна дрямка. Затова беше навил будилника — не разчиташе много-много на биологичния си часовник. Е, в обикновена, а не в екстремна

обстановка той не го подвеждаше, но и механичният часовник не го подведе. Марк стана и веднага въртна стрелката на цифрата, от която я бе превъртял.

Без да пали лампата, предпазливо надникна през пердето. Прозорецът гледаше към двора, но можеше да се види какво става и пред входа на сградата. Там беше тихо и безлюдно. А през процепите между дъските на портиерската барака в двора мъждукаше бледа светлинка. „Явно някакви пияндета са се събрали на чашка“, реши Марк. Той не знаеше, че вътре под прикритието на пиянска компания седяха тримата сътрудници от отдела за външно наблюдение при Московската криминална милиция. Но това беше малко по-рано. Двама от тях бяха тръгнали да проследят колата на Алик, а сега в бараката остана само майор Семьонов. Марк се дръпна от прозореца точно когато в двора влезе едно волво. Реши да поизчака, а после да поизлезе, уж на разходка, и ако му се удаде възможност, да се обади на Турецки от някой уличен автомат. „Но първо не е зле да пийна кафе“ — реши той и отиде в кухнята.

Секунди по-късно на вратата се позвъни.

Чудейки се как да обясни присъствието си тук, ако например е дошла някоя съседка за сол, Марк отиде на пръсти до вратата и погледна през шпионката. Осветлението на стълбището не беше включено. Той смътно различи само някакъв тъмен силует, сравнително дребен, явно на жена. Та затова му стана неудобно да попита: „Кой е?“ Началството със сигурност щеше да го смъмри за това. Отвори, по-точно откряхна вратата така, че ако види пистолет, светкавично да се метне на пода и да се претърколи на достатъчно безопасно място.

2.

Пред вратата стоеше някаква тийнейджърка — от ранозрейките. Не беше красавица, но силно гримирана и с пищни форми по нужните места. На пръв поглед можеха да ѝ се дадат не повече от шестнайсет години. Цялата ѝ разпусната стойка, макар и не без вродено изящество, показваше, че не идва с агресивни намерения. Това Марк Майер, чиито

способности бе подчертал навремето самият Ролф Бранд (айкидо пети дан), успя да долови веднага. Като поотвори вратата, той попита:

— Кво искаш?

— Ми да вляза.

— Айде влизай.

Момичето влезе и взе да го разглежда с безцеремонно любопитство.

Без да я допуска по-навътре от антрето, Марк повтори въпроса си:

— Казвай кво искаш?

— Абе, чичко, дай една вода, че така съм огладняла, чак няма къде да пренощувам!

— Айде, айде — строго прекъсна глупостите ѝ Марк. — Чували сме ги тия. Коя си? Не ми приличаш на циганка?

— Ох, препатихме ние, станахме жертва на пожар...

— И личният ти боинг изгоря, нали?

— Тхъ! — зарадва се тя.

— Я стига! Казвай какво искаш и се прибирай у дома!

— Къде у дома? Ами че аз съм си у дома!

— Така ли? — смути се Марк.

— Ми, че аз тука живея!

— Лъжеш — поклати глава Марк.

— Ако лъжа — да се окендзам и да няма вода да се измия дано!

— Добре де, щом живееш тука, що тогава звъниш? Що не си отключи например?

— Ох, как ги чаткаш само! Ми ако вампирите са ми взели ключовете, за да се прибирам навреме?!

— Кой?

— Вампирите, дъртите, моруците значи.

— Ще рече майка ти и баща ти?

— Да! Да! Абе ти що не си открехнат на нашите лафове? Нали си уж млад?

— От село съм.

— Така ли? А иначе изглеждаш пич, та дрънка!

— Е, добре, стопанке, като не ми вярваш, вземи да почерпиш с кафе родата от село.

— Да бе, ей сега! На село люскат само водка!

— Зависи в кое.

— Не съм дошла аз за тая работа. Забрави!

Неканената гостенка хвърли якето си на шкафчето в антрето, остана по дънки и мъхесто поло и самоуверено тръгна към стаите. Марк я последва, като все повече се съмняваше, че тая хлапачка е посещавала някога това жилище.

Тя влезе в едната, после в другата стая, накрая избра онази, където Марк беше спал — с плюшения диван. Тръшна се на еластичната му повърхност, за която човек трудно би предположил, че служи за сядане.

— Значи можеш да ми викаш Оля.

— Ти на мене — Гена. Кажи все пак защо си дошла?

— Искам да ме любиш.

— Добре де, любя те.

— Е, не, устното творчество не ми къса душата. Люби ме на тоя диван!

— А не е ли по-добре на пода?

— Давай!

— А в асансьора?

— Мм... За там още не съм готова.

— Оля, къде живееш?

— Не е задължително да знаеш.

— А може ли да знам на колко си години?

— Може. Скоро ще навърша петнайсет.

— Тогава си върви вкъщи, Оля. Там ще те оценят много повече, отколкото струваш...

Оля сякаш изтри от лицето си палавата и малко вулгарна, озъбена усмивка, и каза сериозно:

— Хич да не ти дреме за тая работа, крокодилчо Гена. Може да е така, а може и да не е така. Но ако не се чукнеш с мен, ще те пречукат!

— И кой по-точно?

— Който трябва!

Марк се опитваше да проумее кое е това момиче, кой и с каква цел го е изпратил при него. Дали пък не е приятелка на оня курсант, неженения? Но едва ли един слушател във Военната академия ще рискува пагоните и перспективите си заради една намацотена глупачка. Разбира се, ако тук наистина живеят такива офицери, а не

например нечий съмнителен контингент. Трудно беше да се намери логично обяснение на всичко това. Всъщност логиката е нещо съвсем различно от реалния живот, който е алогичен. От друга страна обаче, чак такъв абсурд беше съвсем не на място на двайсетте квадратни метра ведомствена жилищна площ.

— Ако сега беше лято, щях да реша, че си слънчасала. Но щом като е само началото на пролетта, значи ти е кипнала кръвта на порнографска вълна — направи извод Марк. — Тогава първо ще хапнем нещо, а после аз ще те заведа при майка ти и баща ти. Да или не?

— Де! — кокетно се усмихна тя.

Марк с въздишка тръгна към кухнята.

Свари кафе, направи по два сандвича със салам и сирене „Виола“, сложи всичко на един поднос и го понесе към стаята, а когато стигна до вратата, спря, стъписан от изумление.

3.

За тези десет-дванайсет минути, които бе прекарал в кухнята, Олга му бе подготвила страхотна изненада: угасила горното осветление, запалила аплика над дивана, ориентирала се как да включи компактдиска и пуснала тиха, но съвсем не приспивна музика. А тя самата — излегната гола на дивана, сложила ръце под главата си така, че малките ѝ стегнати гърди бяха щръкнали нагоре, откривайки нежната белота на кожата под тях. Краката ѝ с полудетско безсрамие бяха свободно разтворени, показвайки златистото окосмение с полупрозрачни на меката светлина къдрави косъмчета.

В продължение на няколко дълги секунди двамата се гледаха, после Марк внимателно остави подноса върху една картонена кутия и разкопчавайки колана на дънките си, тръгна към дивана.

— Ти кво, миличка, да не искаш да ме увериш, че с тия малки крачета си кръстосвала професионално плаца?

— Квоо? — не разбра Олга.

— Я се обърни с гръб, да видя дали си толкова красива и отзад.

— Уу, перверзен тип! — изкикоти се тя.

Но все пак послушно се обърна с гръб.

С бързо движение Марк изтегли дънковия си колан и силно, но не прекалено болезнено я шибна по нежнорозовите полукълбета.

Олга изписка от неочакваната пареща болка, понечи да скочи, но Марк успя да я притисне с една ръка, а с другата продължи да я налага.

— А-а! — пищеше момичето и бясно се въртеше да избегне ударите. — Копеле мръсно!... Гадняр!... Стига бе, боли...

Като я напляска десетина пъти, Марк я пусна и бързо отскочи, защото тя тутакси бе посегнала да го издере с дългите си лакирани нокти.

— Ооох! — стенеше Олга, като внимателно опипваше болезнените места. — Абе ти или си дошъл от гората, или верно си извратен! Трябваше да ме предупредиш!

— За кво бе?

— Ми, че си болен!

— Я слушай, малката, ако до две минути не чуя кой те праща при мене, ще продължим по-сериозно с интензивния масаж! И тогава вече се моли на Бога в банята да има вода, защото така ще ти пламне дупето, че няма да можеш да седнеш!

— Глупак! — изхленчи Олга и бегло погледна часовника.

Когато до края на двете минути оставаха не повече от десет секунди, тя горчиво въздъхна и измънка:

— Михалич ме помоли... каза, че е пристигнал един страхотен пич, който се чувства самотен и трябва да му се помогне, да си поразхлаби нервите и такива работи. Обеща ми пет стотака в зелено...

— Но ти си малолетна! За тая работа той може да изгърми, а и ти заедно с него!

— Михалич добре се е подсигурил, държи в ръцете си маса хора. А и като мъж го бива още, нали той ме цепна.

— Ти сираче ли си?

— Защо? И татко е авторитет като Михалич, а може би да е дори още по-могъщ...

— Тогава защо се занимаваш с подобни глупости, и то за пари?

— Може пък да не е само за пари. А и татко си е наумил да ме праща да следвам в чужбина, иска да ме прави аристократка, да не приличам на него. И е голям дзифтар, не ми дава мънита. Казва, че живея в комунизъм, каквото поискам, такова ми се поднася на тепсия,

така че нямам нужда от кеш. Разбира се, аз ще ида да следвам, само че ако се справя с изпитите.... Оо, я стига сме говорили за това.

— И що те е пуснал сама по това време? Сигурно живееш далече?

— Доста далече. Но аз съм с кола. Както са ме докарали, така ще ме откарат...

— Значи някой те чака?

Марк все още не можеше да си обясни какво цели с тоя замисъл Робинзон, но усещаше, че искат да го използват като пионка в някаква игра преди срещата на босовете. Дори не точно като пионка, а като мишена.

— Ясно, малката — промърмори той, машинално промушвайки колана си на мястото му. — Ясно, че нищо не ти е ясно...

— Хайде сега, като ти разказах всичко, да ме изчукаш, моля ти се! Ти наистина много ми харесваш...

Марк с ужас усети, че Олга все пак бе постигнала своето — изпитваше силна възбуда. Не, не бива! Пък и не е желателно тя да разбере, че това самоограничение е предизвикано от нравствени причини. Един бандит не може да бъде нравствен. А за нея той си беше бандит...

Марк нежно я погали по главата и по остроото детско рамо, след което каза:

— Виждаш ли, малката, аз си имам принципи. Кога, къде, кого — аз решавам. Ти много ми харесваш, но нека да отложим тая работа за момента, когато ние сами ще го пожелаем, а не когато Робинзон го е намислил. Кой е баща ти? — неочаквано попита той.

— Копитов, Фьодор Фьодорович.

— Тоест Копитото?

— Да, защо питаш?

— Просто така. Трябва да помагаш на татко си, щом си толкова пораснала, а не да се водиш по чужди акъли!

— Абе ти май ми четеш конско?! Дошъл вчера от село и седнал да ме поучава!

— Аз ти желая доброто, глупаче! Сега ще те изпратя до вкъщи, а утре след срещата, ако не си се отказала...

— Ама верно ли?

— Бял свят да не видя...— спомни си Марк старата бандитска клетва.

Тя обаче не направи впечатление на Олга. Очевидно сега се кълняха другояче. Но момичето все пак долови смисъла:

— Значи, утре вечер?

— Да пукна, ако лъжа!

Със същата обезоръжаваща непринуденост Олга се облече, начерви устните си и пооправи целия си грим.

— Да те изпратя ли?

— Няма нужда — отказа тя. — Долу ме чака едно волво с две горили. Те ще ме откарат.

— Сигурна ли си?

— Къде ще ходят? Страх ги е от Робинзон повече и от дявола.

Като любезен, но малко мързелив кавалер Марк я изпрати до асансьора, позволи ѝ да го целуне по бузата в опасна близост с устата, помахаша ѝ за сбогуване и си влезе в апартамента. Но не затвори плътно вратата, сякаш предчувстваше, че толкова безметежна раздяла не би била в стила на Олга Копитова, безпътната щерка на Федя Копитото, способен за един прокъсан чорап да ти отреже ухото. А за дъщеря си!...

4.

Скоро Марк се увери, че не е сбъркал, когато реши да проследи пътя на момичето до колата и кой ще го откара. Очевидно изпратените от Робинзон телохранители имаха други намерения.

— Къде ме влачите бе?! — чу се от долния етаж възмутеният глас на Олга.

— Не вряскай ма! — грубо я прекъсна дрезгав мъжки глас.

Марк веднага го разпозна — Глиста!

— Не вряскай, казах! Следят ни ченгетата! Ще гледаме отгоре кога ще се изметат!

Стълбищното осветление пак не гореше, но сега това бе добре дошло за капитан Марк Майер. Без много-много да се прикрива той успя да проследи как Олга, водена от Глиста и от един млад едър

мъжага, минаха покрай него и продължиха да се качват нагоре. Там беше дванайсетият етаж, а след него — покривът.

С меките си маратонки Марк безшумно излезе на площадката и тръгна след не особено задружната троица.

Беше настъпило такова време, че бандитите нямаха страх от никого. Дори някой от живущите да наблюдаваше през шпионката тази живописна група, щеше да е само за да съобщи на тлъстата си половинка, курдисала се пред телевизора, че проститутките вече нямат ни срама, ни очи, и са готови да легнат направо на площадката, а сетне почтените хора да им дишат СПИН-а!... И нито някой ще излезе да се поинтересува какво става на стълбището, нито дори ще се обади в милицията, даже и през ум няма да му мине. А иначе всеки си знае конституционните права — критика от низините, но да я чуе само булката или в краен случай — тъщата.

— Е, кво, Олка, чукна ли те? — попита с известна завист Глиста.

— Не още.

— А кога? — изкиска се шофьорът.

— Когато къоравият прогледне, а на къосето му порасне брада, тогава! Това не ви влиза в работата.

— А почерпи ли те поне някоя чашка? — не мирясваше Глиста.

— Не сме пили.

— А тогава що писка толкоз?

За да им е по-лесно да убият девойката, шофьорът и челябинският бандит бяха ударили за кураж по половин литър водка, почти на гладно, и сега се надпреварваха да я разсейват с приказки, за да не се досети какво я чака. Същевременно им се искаше да се уверят, че момичето наистина е блудница, парцал, който си заслужава наказанието. Това щеше да подкрепи решимостта им да извършат това, за което са изпратени.

— Защо ли? Защото ми изви ръцете!

— Я виж! А що не почнахте да се чукате ма?

— Ние да не сме клоуни? Не работим по поръчка.

— Квоо? — недоразбра Глиста.

А шофьорът бръкна в джоба си да провери дали въженцето е на мястото си. Заповедта беше да поемат момичето от прегръдката на челябинския глупак, да го задушат леко с въженцето и после да го хвърлят от покрива.

Преизпълнен с, кажи-речи, пролетарска отговорност за възложеното задание, Глиста започна тихо да се съветва с партньора си, защото до вратата за покрива оставаше само половин етаж.

— Серо, кво да я правим тая бе? Та той не я е пипнал. Дай поне нещо да ѝ напъхаме, та оня да мине за извратен тип...

— Ей, ей, къде ме водите? — кресна Олга и рязко спря на площадката.

— Отиваме горе да огледаме дали ченгетата не са наблизно — взе да обяснява шофьорът.

— Абе ти да не си падал от гърнето като малък?! — възкликна Олга. — Върви, щом искаш, а аз оставам тук с тоя вампир — посочи тя с глава към Глиста, застанал зад гърба ѝ.

В същия миг старият бандит я сграбчи през кръста и като притисна силно ръцете ѝ до тялото, заръмжа — било от сладострастие, било от злоба. Шофьорът извади въженцето и започна да я души. Цялата тази хъркаща, пуфкаща и пъшкаща група тромаво се извъртя, тъпчейки по тъмната площадка, при което двамата мъже се мъчеха да завлекат момичето по-близо до стъпалата за покрива. Борбата бе погълнала изцяло вниманието им, затова Марк се приближи почти без да се прикрива и силно изрита Глиста в чатала, както беше с гръб към него. На стария бандит така му причерня от нетърпимата изгаряща болка, последвана от зловещия тъп звук от маратонката, уцелила мъжкото му богатство, че старанието му да се справи с поръчката на Робинзон тутакси се изпари. Той изрева и се тръшна на мръсната площадка, като ръмжеше и се давеше от злоба и сълзи.

Воплите на Глиста стреснаха шофьора и той инстинктивно пусна момичето. Полузамаяна, но не загубила съзнание, Олга меко се свлече на цимента и запълзя към стената, кашляйки мъчително.

Марк се спусна към шофьора и го удари рязко и болезнено по лицето. Младият мъж се дръпна и успя да го сграбчи за ръката. А Марк само това и чакаше. Светкавично вдигна ръката си, при което се завъртя така, че успя да направи крачки встрани, а тежкият здравеняк с вой и изкълчена раменна става се сгромоляса на цимента. А за да не му създава повече неприятности, Марк леко го стисна за гърлото и той загуби съзнание най-малко за двайсет минути.

— Гена, миличък, спаси ме! — скимтеше Олга до стената.

— Тихо! — заповяда ѝ Марк. — Тичай в апартамента, вратата е отворена!

— Добре! — зарадва се тя.

Бързото шляпане на гумените ѝ подметки по стълбите надолу показваше, че Олга вече е станала съвсем послушно момиче.

— А сега дойде ред да се занимаем и с тебе! — обърна се Марк към Глиста, като го хвана за яката и взе да го вдига.

Старият бандит така се превиваше от болка, че изправяйки се на крака, наистина се гърчеше като глист. Поглеждаше към Марк без злоба, дори жално нареждаше:

— Какво направи бе, копеле?! Какво направи!

Марк го завлече към стената, помогна му да седне и като клекна до него така, че да вижда шофьора, каза:

— Ще отговаряш на въпросите ми ясно, бързо и точно! Вземеш ли да го увърташ, бедничкото ти стопанство този път ще го видиш размазано по стената! Чаткаш ли?

— Ма що ме подреди така бе?! Един признат бандит?!...

— Като ти обърша сега лигите, ще спреш да си признат. Искаш ли?

— Нее...

— Правилно, защото съм гнуслив. Е, ще разговаряме ли?

И Глиста му разказа всичко, тъй като болката в слабините започна да поутихва, Робинзон бе далече, а тоя садист го държеше в ръцете си. Пък и още не се знаеше кой ще надделее утре на срещата, а сега още един такъв ритник щеше да го довърши. Старото му разхлопано сърце на лагерник нямаше да издържи.

След самопризнанията на Глиста Марк и него просна в несвяст, после го пребърка за ключовете от колата. Иззад една врата на кротко заспалата сграда някаква неравнодушна възрастна женица изписка с тъничък гласец:

— Ся ши извикам милицията!

— Непременно я извикайте! — подвикна Марк. — Но изчакайте да си отида!

Явно разумното му предложение бе прието, защото никой повече не се обади.

Взел ключовете за колата, пистолетите и един газов спрей, Марк слезе в квартирата.

Олга се беше свила на един стол в кухнята и стискаше здраво сатърчето за месо.

— Всичко е наред, принцесо, хайде да си те вода у дома.

— Добре — кимна тя като кротко и послушно момиче.

За да поддържа легендата, Марк се престори, че не познава Москва. И макар че според московските мащаби Копитов живееше, кажи-речи, в съседство, той се въртя половин час из квартала, за да демонстрира пълен провинциализъм. Това му се удаде така добре, че накрая Олга се развесели и взе да му обяснява откъде и как да мине.

Когато най-сетне пристигнаха, Марк попита, без да става от волана:

— Да те изпращам ли или гуд бай?

— Изпрати ме, моля те.

— А баща ти да не ме сбърка с някого, че да загазя...

— Ти пък — веднага повярвах, че те е шубе!

— За теб се безпокоя!

Марк все пак имаше желание да се запознае с още един от босовете, който вече със сигурност щеше да му е от полза. Но като поразмисли, реши, че е по-добре Оля сама да разкаже всичко на баща си. Няма как да се измъкне, защото Фьодор Копитов я държи строго и непременно ще се заинтересува защо дъщеря му се прибира толкова късно и с тая червена ивица на шията. Така че тя ще му разкаже цялата истина, а на Марк, наречен още Геннадий Бобров, ще му бъде зачетена проявената скромност.

Той изпрати момичето до масивната двойна врата и на сбогуване не забрави да целуне подпухналите ѝ от плач устни.

После потегли обратно към „Полярна“, а когато съгледа един уличен телефон, спря и слезе. Оглеждайки се наоколо, набра номера на Турецки.

— Марк, вие ли сте?!

— Да не очаквахте Месхиев, а? — весело попита младият мъж.

— Само в случай, че ми се обади по ваша препоръка! Как сте? Има ли някаква опасност?

— Засега не се очертава, Александър Борисович, но струва ми се, че Робинзон не ме харесва нещо.

— Да не ви подозира?

— Не, проблемът не е в това. Той търси начин да си разчисти сметките с братя Месхиеви и вероятно на срещата ще сервира някоя изненада.

— Тогава незабавно се връщайте, Марк. Незабавно! Чувате ли?!

— Не се безпокойте, гражданино следовател, още не ми е припарило под краката.

— Съдейки по онова, което ми докладва външно наблюдение, вие се държите доста безгрижно, Марк! Посещават ви разни девойки...

— Е, може ли без някоя мадама от време на време, Александър Борисович!? В случай на нужда кой ще ме прикрие? Утре до обяд ще се постарая да ви съобщя къде ще се проведе тъжният помен, който ще прерасне в буйна и весела среща на интересите!

Марк се сбогува и окачи слушалката. Върна се в бежовото волво и потегли към квартирата, като по пътя си представяше как Лисовски и Месхиев не могат да си намерят място от тревога и подозират какво ли не, дори самата истина. Трябваше час по-скоро да разсее съмненията на Алик и да хвърли в мрачно уиние Александър Андреевич Лисовски, който сигурно се надява, че веднъж завинаги се е отървал от натрапеното му ченге.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

ПАТАКЛАМА В „ПЕТТЕ ЗВЕЗДИ“

1.

Александър Андреевич Лисовски се увери, че Алик Месхиев не само не възнамерява да преклони глава пред авторитета на Робинзон, но дори е готов да го атакува на утрешната среща — както с парламентарни средства, така и с въоръжената си гвардия. Разбира се, ако се наложи. Ето защо все пак реши да сподели с него една от двете си тайни и му разказа за внезапното посещение на убийците на Фрол Колбин. А втората — че е довел със себе си ченге като опашка — Лисо не сподели със своя съдружник. Е, и при първата премълча някои неща. Не каза например, че вместо плутоний е пробутал на наглите разбойници касета, в която освен допълнителния пласт олово няма нищо друго. Не му каза и че вместо техническата документация на новата технология за обогатяване на веществото конкурентите са отнесли със себе си схемата и технологичното описание на вече съществуващия традиционен метод. Александър Андреевич дори на няколко пъти подчерта колко жалко било, че са убили другарите им по бизнес, а тях са ги ограбили.

Двамата седяха в квартирата на „Полярна“.

Още щом се прибраха и не завариха Геннадий Бобров, те решиха да проверят с какво се е занимавал в тяхно отсъствие. Алик веднага разбра, че е идвала жена — долови тежкия аромат на „Поасон“, парфюм, който струва маса пари. Съгледа и подноса, сервиран за двама души.

— Тоя ваш Маугли е същински нерез — отбеляза кавказецът.

Лисовски мълчаливо се съгласи с него, но всъщност не виждаше нищо чудно в това — че какво му пречи на едно ченге да си е женкар?

Когато седнаха на бира и солени ядки, отвориша пак дума за работата и Месхиев попита:

— Как мислиш, дали и тия бандити са тука?

— Може би. Аз им дадох касетата и заявих, че това е всичко, което съм успял да свия...

„Разбира се, Алик ми е съдружник, но не е нужно дори той да знае къде се съхранява стоката и в какво количество е“ — помисли си Лисо. Твърдо бе решил да не издава местонахождението на истинския златен запас на фирма „Тонус“, пък било то на такъв активен съюзник като войнствения Месхиев.

— Страх ме е, Алик. Те ще разберат за връщането ми и ще си кажат: тоя гад не ни е дал всичко...

— Не заминавай тогава — великодушно предложи Алик. — Защо ти е да рискуваш?

— Вероятно имаш право. Но тогава кой ще направи проверката?

— Коя проверка?

— Представи си, че изпращаме боклук? Търговецът не може да иде в лабораторията на предприятието и да каже: абе, моля ви се, проучете тук какво подаръче са ми изпратили...

Лисовски лъжеше най-безобразно, без особено да се тревожи за логиката и последователността на своите измишльотини. От много отдавна подозираше, а сега се бе уверил, че хората, с които се налага да работят, са, общо взето, много прости. Това бяха хора, които добре познават устройството на всяка марка пистолети, на картечници и автомобили, както и на други подобни играчки за възрастни деца, но нямат ни най-малко желание да надничат из дебрите на науката.

От толкова преживени стресове Александър Андреевич бе загубил трезва представа за реалността и смяташе, че Алик Месхиев тутакси ще се разяри, ще събере момчетата си и ще избие неизвестните конкуренти.

Алик обаче не бързаше да проявява буйната си кавказка ярост. И Лисовски се досети защо: в момента за него най-важно беше да вземе връх на мафиотската среща, да постави на мястото им Робинзон и цялата му групировка „сини“ кретени, а тогава вече спокойно, без излишни тревоги и риск, да изпрати стоката по предназначение.

— Сега не можем да се занимаваме с тях, Саша. Бъди спокоен, няма да ни сварят неподготвени. Ако ни нападнат, ще ги избием.

В същия миг рязко иззвъня телефонът. Така рязко, че Лисовски неволно трепна. Впрочем оказа се, че е имало защо.

— Да? — обади се Алик. После доста изненадано повтори: — Да. Кой го търси? Момент...

Направи знак на Лисовски да се обади, след което внимателно вдигна слушалката на втория апарат.

— Слушам — подхвърли Александър Андреевич.

— Лисовски ли е?

— Да.

Той позна гласа и тутакси се изпоти от притеснение. Обаждаше се единият от тримата, които го бяха посетили в Копеевск.

— Лисовски, трябва ни помощ.

— Помощ ли? Каква помощ?

— Ще разбереш. Трябва да дойдеш, ти или някой твой човек, след два часа в нощния клуб „Петте звезди“.

— Но... Аз не мога...

— Каза ти се: ти или твой човек. А за да го познаем, нека си поръча двеста грама „Кремльовска“ с кисели краставички и да пуши „Беломор“. Ясно ли е?

— Да. А къде е този клуб?

Мъжът каза улицата и номера, дори обясни как най-лесно се отива дотам и затвори.

Месхиев дълго време гледа Лисовски мълчаливо, после промърмори полувъпросително:

— Май някой от вас е издал на тия момчета цялата ни верига...

— Защо изведнъж реши, че е някой от нас?

— Защото, ако бяхме ние с Гришата, нямаше да се влачим чак до вашия джендем.

— Логично — принуден бе да се съгласи Лисовски.

При което Алик отбеляза, не без сарказъм:

— А логично ли е да предположим, че ни е издал онзи от Копеевск, който е останал жив?

Лисовски премълча. Алик плесна с ръка по масивното си коляно и заключи:

— Е, добре де, ще отложим разбора за след победата.

— Да ида да полегна, а? — някак жално попита Лисовски. — Нещо ме тресна главата...

— Върви — разреши Алик. — Само не забравяй за оня шибан клуб „Петте звезди“.

2.

Без да се съблича, Александър Андреевич полегна върху застланото с покривка легло. Той беше направо пред нервен срыв, а гримасите, които зловещо се редуваха по лицето му, можеха да се определят само като ридания „на сухо“, без сълзи. Спасителната мисъл — да зареже всичко, да се откаже и да се върне към бедния и почти безгрижен живот отпреди постъпването си в „Тонус“ — бе престанала да бъде актуална. Вече нямаше начин да излезе от играта освен една-единствена възможност — като труп. О, ако някой му бе казал колко трудно, опасно и непредсказуемо ще се окаже всичко това... Нима щеше да се впусне в такава авантюра? Александър Андреевич помисли малко, после въздъхна и си призна: да, щеше. Защото е несравнимо по-лесно да слушаш за опасностите, отколкото да ги преживееш, а и наградата за този риск си заслужава.

Умората надделя и Александър Андреевич задряма, смътно долавяйки глухия глас на Месхиев, който непрекъснато разговаряше по телефона. Но по едно време се хлопна външната врата и Лисовски чу гласа на ченгето, натрапено му в ролята на Секача. Сънливостта му тутакси отлетя като под плашена птичка. Това обаче не го разстрои, защото на нейно място се появи една хубава идея.

Старателно търкайки очи, той отиде в съседната стая. Ченгето жадно пиеше бира, а Алик с любопитство го наблюдаваше.

От своя страна Марк се опитваше да отгатне за какво са разговаряли в негово отсъствие.

— И изобщо бих искал да си седиш вкъщи — обади се Алик. — Защо трябва да се шляеш и да привличаш излишно внимание?

— Абе и на мен ми се искаше да се наспя — отговори Марк, — ама с вас, столичаните, човек не може да скучае.

И разказа за неочакваното си приключение.

— Виждаш ли го какъв е чакал?! — искрено се възмути Месхиев. — А утре, копелдакът му гаден, ще вземе да се завайка, че е поругана бандитската чест! Мисля си, че Копитото ще вдигне голяма пушилка, но и ти, Секач, ще дойдеш на срещата. Без право на глас. Но ако те попитат, ще разкажеш всичко както си е било.

— Ще го разкажа — съгласи се Марк.

— Алик — плахо се обади Лисовски, — може би Секача ще иде...

— Къде? — не разбра отначало Месхиев, но после се сети: — А, за това вече ти ще си водиш с него преговорите. Аз не мога да му заповядвам.

Марк изслуша молбата на Александър Андреевич с видимо равнодушие.

— Прекрасно би било да си направя един персонален купон, само че съм зле с мангизите. А за онова половин доларче, дето Фрол ми го завеща, няма да ме пуснат дори до вратата.

— Аз имам, ще ти дам — побърза да го увери Лисовски и извади от джоба си пачка долари. — Колко ти трябват?

— Абе дай там една хилядарка — каза Марк, — а рестото ще ти върна.

Лисовски колебливо погледна към Месхиев. Той се забавляваше от тая ситуация, но кимна, сякаш всичко е наред: не иска много човекът.

След като получи парите и подробни инструкции, Марк се пошегува:

— А разрешено ли е да изконсумирам поръчката?

— Разрешено е, разбира се — махна с ръка Лисовски. — Само гледай да не вържеш кънките!

— От такава доза?!

— Да те закарам ли? — попита Месхиев.

Марк понечи да откаже, но се сети, че според легендата той не би трябвало да познава Москва:

— Да, ако може натам и обратно.

— Нахалник — добродушно отбеляза Месхиев и добави: — Там има телефон, обади се, ако стане нужда.

Когато двамата излязоха, Александър Андреевич изчака няколко минути и щом видя, че автомобилът на Месхиев, опипвайки с фарове неравния асфалт, излезе от двора, вдигна слушалката и набра номера на милицията.

— Ало? Милицията ли е?... Искам да ви уведомя, че в един часа след полунощ в клуба „Петте звезди“... какво? „Петте звезди“! В този нощен клуб ще се състои среща на престъпна група, която има

отношение към убийството на Виктор Тузик, директора на военния завод в Копеевск!

Лисовски набързо описа външните белези на Марк и на тримата мъже, които го бяха посетили в офиса, и затвори.

Ако всичко мине добре, с един куршум той ще убие два заека: ще се отърве от конкурентите, и същевременно от ченгето. Макар че от тоя нахалник отърваването няма да трае дълго. Но имаше вероятност, докато установят самоличността му и го пуснат, Лисовски вече да е на път за Германия.

3.

Месхиев откара Марк до самата сграда. На височината на първите два етажа просветваха рекламни надписи и изображения, а над тях сияеха пет разноцветни звезди.

— Да ти дам ли патлак, или да не ти давам? — попита Алик, говорейки по-скоро на самия себе си.

— Ако ти е само един — недей — отговори Марк.

— Абе при всички случаи няма да ти дам моя — промърмори Месхиев и му подаде пистолет „Макаров“.

— Вземаш ли го?

Марк посегна, но после поклати глава:

— Благодаря ти, но няма нужда. Всичко се случва. А и щом като ония ме викат за работа, значи няма да се стреляме. Пък и аз не съм Лисо.

Пред входа се тълпяха десетина млади мъже. Марк си помисли, че има опашка за свободни места в клуба, и се разтревожи — току-виж, не успял да влезе навреме! Но опасенията му се оказаха напразни. Това бяха частни таксиметрови шофьори, залостили се за улов на някой по-богат и по възможност пиян клиент. До тротоара в двете посоки на улицата бяха паркирани множество леки коли. Двойната врата на заведението и плътните щори на прозорците не пропускаха навън никакъв шум и дори музика.

Марк отвори вратата и влезе в малък вестибюл, от който се отиваше към гардероба и тоалетните. Посрещнаха го двама снажни здравеняци, явно охраната.

— Добър вечер, господине. Ако носите оръжие, моля ви, предайте го, за да няма вътре неприятни инциденти.

— Че аз да не идвам на лов бе, момчета? — почти искрено се учуди Марк. — Идвам да се веселя все пак!

— Ние сме длъжни да ви предупредим, че ако извадите оръжие в салона, ще бъдете арестуван. Затова сега можете да го предадете на съхранение, а на тръгване ще си го получите обратно.

— Нямам, момчета, можете да ме пребъркате, ако искате. Моето оръжие са ми само зъбите!

След като плати на касата сто долара за куверт, който включваше минималната консумация — петдесет грама коняк и лимон с чашка кафе, — Марк влезе в доста просторния салон на заведението. Той се осветяваше само от разноцветните светлини на малката сцена и от лампионите на всяка маса. Очевидно клубът бе за отбрана публика. Това си личеше и от факта, че на сцената не мятеше крака някоя полусамодейка като Соня Кобилата, а пееше на плейбек самата Лариса Долина, и кършеше снага, заобиколена от полуголи сексапилни партньори.

Към Марк плавно се приближи тантурест и охранен, но иначе млад салонен управител.

— Добър вечер! Къде би желал да седне уважаемият господин? При момичетата или?

— Настанете ме на самостоятелна маса, чакам едни колеги. Възможно е, нали?

— Естествено!

Ловко лавирайки между масичките, келнерите и щъкащите насам-натам клиенти, дебеланкото заведе Марк до една празна маса.

— Само куверта ли ще използвате, или ще си поръчате нещо?

— Непременно ще си поръчам.

— В такъв случай веднага ще ви изпратя келнера.

С лек поклон управителят отплува към летящата врата, зад която очевидно беше кухнята.

След малко дотича пъргав келнер с дежурна усмивка:

— Добър вечер! Слушам ви!

Марк направи странната си за такова място поръчка, която впрочем ни най-малко не изненада сервитьора. Навярно тук идваха клиенти и с по-чудати прищевки.

Когато бързакът отиде да изпълни поръчката, Марк се огледа наоколо. Милионерите, които можеха за една нощ да хвърлят тук годишната заплата на капитан Майер, не изглеждаха кой знае колко баровски облечени. Разбира се, не бяха с анцузи „Адидас“, но и фракове също липсваха. Всички дами обаче бяха с вечерни тоалети, един от друг по-елегантни и скъпи. И това бе напълно обяснимо. За да има добро самочувствие и високо настроение, на мъжа обикновено му стига и само един добре натъпкан портфейл, докато жената търси и външна изява — не ѝ е достатъчно само да се чувства богата, а трябва да го видят и всички наоколо. Е, наистина, една от присъстващите силно гримирани дами беше с дънков сукман и не се държеше така надутото и сковано като деколтираните и отрупани със злато дълговрати гъски. Тя съвсем непринудено и приятелски помагаше на пияния си кавалер да се добере до изхода. Марк веднага забеляза, че го води малко неестествено. Вместо да праметне ръката му през рамото си и да я хване, а с другата ръка да го прегърне през кръста (както е показано на плакатите, издадени по поръчка на Централния щаб за гражданска отбрана), „дънковата“ дама водеше пийналия си партньор, като го крепеше за гърба и за гърдите. Така беше трудно и неудобно, но с набитото си око на оперативник Марк веднага забеляза, че дясната ръка на жената е пъхната под сакото, точно където е вътрешният джоб. „Тършува го — работи — помисли си Марк. — Добре би било сега да я хвана на местопрестъплението...“

4.

— Свободни ли са местата? — чу до себе си Марк.

Много преди този въпрос той бе забелязал периферно трима мъже, които уверено се придвижваха между масите, но наблюдавайки джебчийката, не бе усетил кога са се изправили до него.

— Е, най-послед! — фамилиарно възкликна той. — Сега вече ще мога да си почна питието! Щото аз не съм японец да пия претоплено!

При тези негови думи тримата се спогледаха някак странно, дори объркано, но седнаха.

Марк си наля водка от кристалната гарафа в правата кристална чашка, шумно издиха въздуха от дробовете си и я изпи на една глътка,

след което апетитно захруска парче краставичка, а междувременно незабелязано оглеждаше новите си партньори по маса.

И тримата бяха снажни мъже с добре развито телосложение, но само на единия му личеше, че е спортист. Едрите му юмруци с набити кокалчета красноречиво показваха, че е каратист от тежка категория или кикбоксър. Марк също имаше мазолести кокалчета след дълги и упорити тренировки, но те не бяха така груби.

— Лисовски ли ви изпраца? — попита единият, когато келнерът прие поръчката и се отдалечи.

— Значи той?

Те прекараха в мълчание почти пет минути, докато келнерът донесе и сервира на масата коктейли, салати и бутилки минерална вода.

Марк си наля още петдесетина грама и попита:

— А вас кой ви праца? Да не би вие да сте изкормвачите, обработили на живо Генерала и Тузик?

— Слушай, мой човек, не обичаме да ни водят за носа.

— Че кой обича, но защо говорите така?

Вместо отговор друг, явно главният, попита:

— Кой сте вие? Как се казвате?

— Викай ми Секача и няма да сбъркаш.

— Добре. Само куриер ли сте, или сте в течение на нещата?

— Зависи от нещата — отговори уклончиво Марк.

— Какви инструкции получихте от Лисовски?

— Да си дигна задника дотук, да къркам водка и да замезвам с краставички.

— Добре — уморено каза главният. — А той защо не дойде?

— Явно е напълнил гащите. Я глей кви сте страшни!

— Съветвам те да избягваш шегичките.

— Що? Не оставихте ли патлаците на входа?

— Бива си те да дрънкаш, Секач, но на нас времето ни е скъпо!

— смени тона главният и се обърна към един от другарите си: — Чук, давай куфарчето!

„Чука! — мислено възкликна Марк. — Къде ли съм чувал този прякор? И то съвсем наскоро...“

— На, Секач, вземи!

Марк пое с две ръце тежкото куфарче с шифрова заключалка и попита с опасение:

— Да няма вътре бомба?

— Има — сериозно отговори главният. — Само че е без детонатор. Предай го веднага на Лисовски. Кажи му, че засега не можем да напускаме страната, затова нека изнесе и двете части. Там ще го посрещнат наши приятели, те ще приберат стоката. И да не си крои хитри планове, защото ще пукне по-зле и от Генерала! Стопляш, нали?

— Доста картинно обяснявате.

— И още нещо ще му кажеш. Ние знаем, че не ни е дал всичко и че сега заминава да продаде укритото. Затова нека добре да си направи сметката: ако нашите отгатык получат куфарчето, ще му простим тая малка хитринка. Нека припечели нещо. Но в противен случай ще го удавим в собствените му лайна!

В този миг Чука, който наблюдаваше входа, каза тихо, но зловещо:

— Внимание! Ченгета!...

Всички се напрегнаха, без да обръщат глави. И само Марк, който виждаше от мястото си входната врата и вратата на кухнята, забеляза, че в салона влизат бавно и спокойно млади мъже в свободни якета и сака, които да не притесняват движенията, а зад тях се суетят здравеняците от охраната на заведението.

— Ти ли ги доведе, копеле? — приглушено попита Чука.

— Ако съм аз, да ми умре кварталният! — съвсем искрено отговори Марк.

В момента той нямаше абсолютно никакво желание да общува с милицията. Още повече че в Московската криминална милиция само прекият му началник Иван Иванович Токарев знаеше за отговорната му задача.

— Ей, вие, неуловимите отмъстители! — тихо подвикна Марк на съседите си по маса. — Налага се да решите кое е по-важно за вас: личната ви свобода, или свободата на това куфарче. А?

— Куфарчето изобщо не бива да попада в ръцете на милицията! — бързо изрече главният.

— Тогава ще трябва да се ориентираме как ще действат тия. Ако са новаци, ще тръгнат да проверяват гостите в салона. В такъв случай

ще вдигнем скандал и в суматохата някой ще се покрие с куфарчето. Лошото е, ако са печени и завардят всички изходи. Ще ни измъкват един по един като лалугери.

— Сече ти пипето, Секач! — отбеляза главният.

— Голям праз! — въздъхна уморено Марк, а после в гласа му се прокрадна надежда: — Може пък да не са дошли за нас, а?

— За тебе не знам — отбеляза главният, — но ние при всички случаи ще загазим...

— Тогава ето какво ще направим: аз ще взема куфарчето и бавно ще се придвижа към кухнята. Може би оттам ще успея да се измъкна. А вие наблюдавайте обстановката. Ако видите, че става напечено, предизвикайте скандал или направо се сбийте с някого, за да им отвлечете вниманието...

Главният бързо обмисли предложението и даде благословията си:

— Друг изход явно нямаме. Тръгвай, Секач, и умната. Че от това зависи както животът на Лисо, така и твоят!

— Спокойно бе, момчета!

С тези думи на прощаване Марк стана от масата и бавно тръгна към бара, който беше близо до вратата за кухнята. На високите кръгли столчета седяха двама мъже и жената с дънковия сукман, която толкова грижовно и гальовно бе отвела до изхода богатия гуляйджия.

5.

Марк седна на столчето до нея, но така, че периферно да наблюдава положението в салона. Стараеше се постоянно да е с гръб към оперативниците — за всеки случай. На „дънковата“ дама можеха да ѝ се дадат около трийсет години, не повече. Тя го изгледа с напрегнато безразличие. Значи, също бе забелязала появата на нежеланите гости и това не ѝ харесваше.

— Мадам, често ли идвате тук? — попита я Марк.

— Защо?

— Трябва ми екскурзовод — натърти той.

Джебчийката с недоумение впери очи в него, при което не забравяше да поглежда и към ченгетата.

— Не знам как се чувствате вие, но мен лично ме тревожат ония сака при входа — продължи Марк. — Те така зяпат из салона, че направо ми припари на гърба. Ако ми помогнете да се измъкна, дори през комина, ще ви бъда ужасно благодарен, пък и не само на думи!

Тя го изгледа надменно, сякаш публично ѝ бе направил непристойно предложение, но в погледа ѝ се долавяше голяма доза престорено възмущение.

— И откъде ти хрумна, че аз знам всички изходи? — попита тя. — Защо реши, че точно аз трябва да ти помогна?

— Ми щото, миличка, ти така нежно опипваше по гърдите един дебелогъз баровец, направо като че си му милосърдна сестра и му търсиш пулса! И аз веднага разбрах, че сме сродни души.

Сега вече го изгледа с интерес. Неслучайно народът е казал, че добра дума железни врати отваря.

— Кой си ти? Май не те познавам.

— Пришълец съм, от Челябинск. Хайде по-добре да се изпаряваме оттук, а? Пък после, ако искаш, не само мога да ти разкажа цялата си биография, но дори да ти я изпея!

— Абе на мен няма от кво толкова да ми пука, кефя си се най-културно, ама ти май ще изгърмиш, ако те хванат, а?

— О, и не само аз, сладурано!

Ако досега бе изпитвала известни опасения, те тутакси изчезнаха, защото в сравнение с другите мъже в трудния ѝ апашки живот този приличаше на красив разбойник от някой френски филм. И женското ѝ сърце с нестихващата жажда за романтика омекна.

— Сто гуцера ще намериш ли?

— Ще намеря.

— Дай ги тук.

Не бяха негови и нямаше защо да му се свидят, така че с доста галантен за един бандит жест Марк извади от джоба си смачканите на топка бледозелени банкноти и ѝ ги подаде, без да я гледа.

Джебчийката обаче не искаше да ѝ излиза име на кокошкарка, затова бързо отброи необходимата сума, а останалите банкноти върна с думите:

— Толкова стигат.

После се обърна към бара и повика бармана, едър мъжага с мустаци:

— Борисе!

Той бавно се приближи с известно недоволство и надменност:

— Какво има?

Джебчийката плъзна ръка между чашите на плота и му подаде парите.

— С тоя хубавец искаме коридор.

— Защо? Да не сте нарушили разпоредбата? Внесли сте оръжие...

— Налагаше се! — отговори Марк вместо смутената си помощничка. — Боря, вие можете да видите с просто око, че райският ви кът е пълен с ченгета. А ако ме хванат тук с мойто куфарче, вашият кът ще бъде затворен за доста дълго време...

— Да не сте обрали банка бе?

— Не, задигнахме един ядрен реактор! — отговори Марк. — Е, кво, Боря, вземате ли мангизите, или ще затваряме заведението?

Боря покри парите с пухкавата си ръка и каза нещо по микрофона за вътрешна свръзка. След няколко минути между бара и останалата част на заведението започнаха да се суетят трима келнери — подменяха покривките на масите, разнасяха подноси, шумно и съвсем безпричинно влачеха нови кресла, извиняваха се на клиентите и ги караха да стават от местата си. Така че за известно време Марк и джебчийката имаха сигурен заслон от погледите на оперативниците. Тези няколко минути им бяха достатъчни да минат покрай бара, да влязат в кухнята и оттам да се качат на горния етаж, където бяха сепаретата за богатите клиенти, дошли да прекарат вечерта по пълната програма. Тук джебчийката уверено го преведе по тясното коридорче до една почти незабележима врата с кодово устройство за заключване. Бързо натисна няколко бутона, след което ключалката изщрака и вратата се отвори. Озоваха се на друго стълбище, по което се върнаха на партера. Тук имаше още една врата, която се отваряше само отвътре. Излязоха през нея в тъмния двор на съседната сграда.

Буквално на петдесетина метра от тях, където доскоро Лариса Долина забавляваше публиката, се чуваха вече съвсем други шумове, не толкова благозвучни и ритмични, ако не се брои периодичният писък на сирените от патрулните коли.

Марк и джебчийката минаха през още няколко двора, преди да излязат на една тиха улица.

— Заради тебе ли е тая патаклама в „Звездите“? — с известно уважение попита „дънковата“ дама и сякаш несъзнателно хвана Марк под ръка.

— Включително и заради мен. Така че — благодарен съм ти!

— Няма защо! Името ми е Вера.

— А моето — Гена.

— Виж кво, Гена, аз мислех не само за твоята кожа, когато преговарях с оня дебелак. Мислех и за себе си. Ако е вярно онова, което каза, и ако затворят клуба — къде ще работя, а? По магазините няма вече опашки, останаха само пазарите и градският транспорт, а това си е чиста хамалогия. Затова съм се скатала в клуба — хем топло и уютно, хем хората си пийват, пък и всичко останало...

— А как ти разрешават да работиш? Нали така... как беше... дискредитираш заведението.

— Никой не ми е разрешавал. Ако собственикът разбере с какво се занимавам в неговия клуб, направо ще ме прати в панделата. А Борка и момчетата от охраната ще ги изгони...

— Даваш им процент, а?

— Естествено! Няма да ме търпят заради черните ми очи я! А иначе сладурско местенце. Само че ме е страх да не си загубя квалификацията: колко му е да обереш един пиян глупак? По-лесно, отколкото да го съблечеш. Наскоро в автобуса отмъкнах на една селяндурка парите заедно със сутиена, а тя не усети нищо, дори не трепна! Виж, на това му се вика чиста работа!

Марк изпрати донякъде Вера джебчийката. Тя му предложи да ѝ иде на гости, но той отказа, важно размахвайки куфарчето. Обясни, че имал спешна работа.

Когато остана сам, дълго обикаля в студената и влажна нощ, докато не попадна на един уличен телефон. За всеки случай набра номера на Турецки и за свое удивление го завари в кабинета, явно беше очаквал неговото обаждане. Марк му събщи последните новини, намекна, че открива връзка между убийствата в Копеевск и сектата „Пътят на истината“, защото единият от тримата, дошли на срещата, е бил Кирил Воробьов, по прякор Чука, който доскоро е работил като треньор в московския филиал на сектата. И е много вероятно Чука и двамата му другари да са били задържани при хайката в клуба „Петте звезди“.

След разговора с Турецки Марк понечи да се обади на Иван Иванович Токарев и да му съобщи, че покрай другата си работа е попаднал случайно на наглата джебчийка от автобуса. После реши, че засега няма защо да бърза.

След четиридесет минути енергичен ход стигна до Савеловската гара, намери там един скучаещ частен таксиджия и срещу сто долара го склони да го откара до улица „Полярна“.

ГЛАВА ПЕТА

ЧУКА — КОСТЕЛИВ ОРЕХ

1.

Тежко мина тази нощ за следователя Александър Борисович Турецки. Наложи се да преспи в кабинета си — наистина на огромния кожен диван, който приличаше на полегнал хипопотам. Но на него само седенето беше комфортно, а за спане бе доста неудобен...

Турецки с усилие се надигна: цялото му тяло се беше схванало от това, че в полудрямката си през нощта бе прекарал всеки миг в несъзнателно очакване ей сега да се сгромоляса на пода. Отначало реши да си направи кафе, но когато погледна масичката за вестници и списания, на която обикновено пиеше кафето, направо се отказа от тази идея. Той смяташе, че на света съществуват два особено неприятни вида махмурлук. Първият му се беше случил след няколкостотин грама кубински ром, а вторият — като сега, след изпитите през тази нощ двайсетина чаши кафе. Но ако ромовите пари може да се неутрализират със студена вода и зелева чорба, то при продукцията на фирма „Якобс“ не важеше дори правилото „клин клин избива“. Добре би му подействал може би един силен чай, приготвен както трябва, но сега, в Главна прокуратура, не бе възможно да се проведе тази терапия.

„Ама на какво съм заприличал? — гневно си помисли Турецки. — Та аз нямам още четиридесет години! Какво правя със себе си?!“

Изобщо не се осмели да направи гимнастика. След конската доза кофеин сърцето му и бездруго блъскаше като чук. Александър Борисович се съблече до кръста, взе от шкафчето пешкира, дежурната си четка за зъби и пастата и се отправи по дългия коридор към вратата, означена с буква „М“.

Написка се обилно със студена вода и това имаше по-добър ефект от цял бидон кафе. На два-три пъти кихна, но вече беше бодър и готов за предстоящото сражение. Разбира се, към дванайсет по обяд

тази бодрост можеше да премине към неудържими прозявки и сънливост, но това обикновено се случваше само когато не се очертава битка с противник.

Този път противникът му беше Кирил Воробьов, по прякор Чука, когото Турецки беше търсил, а Майер го бе открил. В момента Чука седеше в предварителния арест на „Петровка“ 38 и обмисляше тактиката си за спасение, като междувременно не се отказваше от удоволствието да дразни своите тъмничари, тромавите и докачливи милиционери.

„Това, че се намери, е добре — разсъждаваше Турецки, — лошото е, че в момента е затворен в предварителния арест. А срещу него нямам никакви други улики освен факта, че в навечерието на убийството в Копеевск е излетял с двамата си приятели за Челябинск и се е върнал след касапницата.“

Интересно би било да се разбере кой умник е предал на Московската криминална милиция цялата тая компания? Кой от всички хора, чиито интереси са заложени твърде близо до подземните цехове на завод „Маяк“, до онези стоки, с които „Маяк“ снабдява тесен кръг потребители? Ако се приложи методът на изключване, какво щеше да се получи? Да допуснем, че Колбин и Тузик са се уговорили да продадат в чужбина малко оръжеен плутоний. С това трябва да се заеме под легално прикритие в Германия съпругата на Генерала — Лариса Колбина. Именно затова е била изпратена там. Тя няма никакъв интерес от това убийство. Остават господата Лисовски, братята Месхиеви и още някой, ако се приеме, че Тузик и Колбин са отстранени от външен човек. Но теоретично погледнато това са могли да сторят членовете на цялата група, за да намалят броя на дяловете от печалбата. Обаче, първо: в средите на Лисо и бандитските среди на братя Месхиеви никой не убива по този начин. От чиста злоба те може да подложат жертвата си на изтезания, но след това ги доубиват, дори само защото спазват максимата „мъртвите не проговарят“. Второ: убийците не са взели под внимание, че някъде в Германия има една жена, която, меко казано, ще бъде недоволна от внезапната и необяснима смърт на съпруга си. Пък и ако това е дело на вътрешен човек, той би се постарал да крие от Лариса колкото се може по-дълго за смъртта на съпруга ѝ, пък и най-вероятно не би го убил, преди да се осъществи сделката. Би го осакатил, би го ранил, като инсценира

поредното бандитско покушение или отмъщение. Да, май сега вече на Турецки му ставаше ясно какъв смислов заряд се съдържа в тези убийства освен баналното физическо отстраняване. Грозната му демонстративност преследваше и друга важна цел — да сплаши онези, които са останали живи засега. Значи по-скоро съществува група лица, желаещи да вземат стоката или парите след нейната продажба.

Така вече можеше да бъде обяснено анонимното обаждане в милицията за уговорената среща на престъпната група в нощния клуб. А като се вземе предвид, че на тази среща е отишъл внедреният в престъпния свят сътрудник на криминалната милиция, то може със седемдесет и пет процента сигурност да се предположи, че анонимният помощник на правосъдието е бил не друг, а господин Лисовски, или поне човек, действал по негово нареждане. „Е, добре — реши Турецки, — ще почакаме господина, докато му се наложи да седне пред мен и да отговаря на въпросите на следствието. Тогава вече ще му припомним и това!“

Какво пък, главата му май работи в нужния режим. Остава да реши какво ще прави с Чука. Дали да го освободи и да му прати „опашка“? Не би имало никаква полза. Ако кръвта на Тузик и Колбин лежи на съвестта му, първото, което ще направи след подобно неприятно приключение като нощувката в предварителния арест, е да залегне на дъното и, по възможност, в чужди териториални води. Следователно Чука не бива да бъде освобождаван. А как да го накарат да проговори?

С новите престъпници се налага и работа по нов начин. Методиката, официално утвърдена за седемдесет години с крехките, наивни интелигенти или пък със закоравелите, но с нищо незащитени престъпници, е вече остаряла. Днешните не можеш да ги заставиш да си признаят, да ги хванеш на въдицата, както се казва. Днешните можеш да ги пречупиш само ако някой от по-старшите им другари ги накара „да минат като локомотив“^[1] или пък ако ги вкараш за два-три дни в „пресата“. Там, по указание на подхранващия ги „кръстник“ от оперативната част пречупените вече крадци и бандити ще строшат рогата на всеки, който им подхвърлят като кокал на гладни песове. Но за жалост този метод е незаконен. Засега Турецки не бе нарушавал мухлясалите закони на правосъдието, но чувстваше, че шансовете му да остане „чист“ до излизане в пенсия не са големи. Я се опитай да

надвиеш с „голи ръце“ един престъпник, който само за едно идване на добър адвокат в затвора му брой петстотин долара!

2.

Петнайсет минути след като започна работния си ден, Александър Борисович се обади на Величко в Градската прокуратура.

— Добро утро, Олег, да не ви събудих?

— Ами — смути се той. — Всъщност не. Защо?

— Вчера аз ви идвах на гости. Днес може да ми върнете визитата. Разбира се, ако нямате никакви спешни дела...

— Нали помните от едно време, Александър Борисович, че при нас всички дела са спешни. Но ще дойда.

— Заповядайте в одинайсет.

Така. А сега трябваше да се обади и на бившия си колега Мойсеев, пенсиониран прокурор-криминалист от Московската градска прокуратура.

— Здравейте, Семьон Семьонич! Как я карате, върви ли пенсионерският живот?

— Че какъв живот е това? Старчески пърдеж! — неочаквано грубо отговори иначе винаги деликатният старец.

Турецки дори се смути.

— Случило ли се е нещо, Семьон Семьонич?

— Случи се я... Дори приказка ми се ще да напиша. Със заглавие: „Преклонните години на пенсионера Буратино“! Цял живот съм мразил старостта, а ето че сега ѝ попаднах в ръцете — разпадам се на съставните си части като дървено човече. Вчера реших да въведа малко ред вкъщи. Когато се качих на една табуретка да поизбърша прахта от бюфета, коляното ми се схвана и полетях към пода... Отървах се с малко, само дето целият се посиних... Но фамилните кристали станаха на сол!... Това го казвам между другото, Саша, та за друг път да знаете — когато ме търсите по работа, не ме питайте за живота. Казвайте сега.

— Ако сте се ударили силно, Семьон Семьонич...

— Че аз не съм паднал на главата си, а на задника! — прекъсна го Мойсеев. — Нужен ли съм ви? Тогава казвайте защо ме търсите.

— Трябвате ми за една деликатна работа.

— В колко да дойда?

— В одинайсет.

Турецки затвори и тъкмо реши да си състави подробен план на акцията, която бе насрочил за одинайсет часа, когато изнасилваният допреди малко телефон неочаквано реши да му отмъсти и зазвъня дълго и настоятелно.

— Турецки. Слушам.

— Как спяхте, Александър Борисович? — хитро попита Марк Майер.

— Точно както и ти — отвратително! — зарадва му се Турецки.

— Тук вече сбъркахте, защото аз спях като студент, избягнал по чудо надяването на брачна халка!

— Само не говори глупости, моля те! Работата е сериозна!

— Докладвам: срещата трябва да се състои в ресторанта на къмпинга, близо до гара Трьохгорка по Беларуската ж.п. линия. Към четири-пет часа подир пладне след погребението на Костура.

— Ти ще ходиш ли?

— Абе не са ме канили, при това Алик и Саша също не горят от желание да присъстват. Подозират, че ще стане горещо.

— Не ходи тогава!

— Ще видя. Имам си нещо наум. Ще се постарая да ви звънна още веднъж...

— Недей да рискуваш, ако не се налага! — подвикна Турецки.

Но това бе чуто само от кратките сигнали за „свободно“.

По спецвръзката Александър Борисович се свърза с ръководителя на Главното управление за борба с организираната престъпност към Министерството на вътрешните работи генерал Котляров.

— Сергей Фомич, обажда се Турецки. Знаеш ли, че днес е срещата на твоите подотчетни?

— Знам.

— А къде ще се състои — знаеш ли?

— Имаме предположения.

— Известен ли ти е точният адрес?

— А защо ти е?

— Имам своя информация по този повод. Хайде да си сверим информациите, за да видим чия ще бъде по-точна.

— Твоя работа ли е да се интересуваш от оперативна информация, драги ми Александър Борисович? Нали си следовател по особено важни дела?

— У нас никога не можеш да разбереш коя информация е по-достоверна — следствената или оперативната. Кажи ми какво знаеш.

— Не, първо ти ми кажи.

— Добре. Къмпингът в Трьохгорка. Харесва ли ти?

— Може би, макар че аз имам малко по-други сведения.

— И какви са те?

— Един от ресторантите в Изложбения център — уклончиво отговори Котляров.

— Боя се, че сведенията ти са неверни. Срещата е важна, а в Центъра ти можеш да набучкаш микрофони под всяка маса.

— Така и ще направя!

— Но напразно. Нашите клиенти го знаят, та затова и няма да отидат там!

— Я чакай, чакай. Ти защо толкова се притесняваш, а? Твоята работа е да се занимаваш с тях, когато вече са окошарени.

— Там ще се обсъждат сериозни въпроси и току-виж се проляла кръв.

— Искаш да ги изловим преди това, така ли?

— Не.

— Искаш само да не им даваме възможност да се избият помежду си?

— Тъй вярно, другарю генерал!

— От генерал го чувам! Това са капризи, Турецки! Не ти ли е все тая? Колкото повече оредят, толкова по-малко работа ще ни отварят, не е ли така?

— Опасна заблуда! Тези поне си ги знаем почти всичките. Можем да ги следим как си припечелват насъщния. Но като се пръкнат нови разбойници? Докато ги разучиш, докато им подготвиш по едно хубаво досие, те вече ще са извършили маса поразии!

— Тук вече маса големци направиха такива поразии, за каквито някой си Робинзон и хабер си няма. А вие във вашата Главна прокуратура защо се правите на къорави по този повод?

— Дай да не обсъждаме кухненските си въпроси — помоли Турецки. — Вземи още веднъж да провериш по своите канали онова, което ти казах. И ако обичаш, сложи обекта под наблюдение, а? Не бива да се стреля, само в краен случай.

Те прекратиха разговора си взаимно недоволни един от друг. Но Турецки знаеше, че генералът ще изпълни неговата молба, макар и без особени старания да му угоди.

3.

В определения час доведоха Воробъов от предварителния арест. Явно там бяха взели под внимание спортните му умения, защото бяха го закопчали с белезници, което навярно предизвикваше възмущението му. Но засега той си мълчеше, само от време на време мрачно и с лека насмешка поглеждаше към не особено внушителния следовател в измачкания му евтин костюм. Впрочем неговият също имаше нужда от една ютия след прекараната нощ в ареста, но поне беше от скъп плат, при това вносен.

Инструктиран от Турецки, Семьон Семьонович Мойсеев чакаше „излизането си на сцената“ в съседния кабинет, убивайки времето в разговори с бившите си колеги. А Олег Величко седеше до Турецки вече в качеството си на негов помощник.

Повече от десет минути продължи мъчителната пауза. Мъчителна най-вече за Кирил Воробъов. Разбира се, той можеше и с оковани ръце да разпердушини тоя мухльо заедно с помощника му. Но само ако имаше шанс да излезе. А от тук човек не можеше да се измъкне лесно. Оня задник с автомата и камуфлажката, който в момента се разхождаше отвън по коридора, е прикрепен специално към него. А той още не е стигнал до такова майсторство, че да хваща куршумите с ръце.

— Защо ми сложихте белезници? — най-сетне попита Чука.

Турецки леко се усмихна.

— Страхуваме се от вас, господин Воробъов.

— Защо се страхувате? Аз не закачам по-слабите от мене и ония, които не ме нападат.

— Имаме към вас няколко въпроса, Кирил, и допускам, че те никак няма да ви харесат. Впрочем да ви се представя: Александър Борисович Турецки, старши следовател по особено важни дела към Главна прокуратура. При разговора ни можете да се обръщате към мен просто с „гражданино следовател“. А това е моят помощник, следователят Величко...

Докато говореше това, Турецки сякаш разсеяно подреждаше книжата по бюрото си и уж някак случайно напипа малката черна пръчица, заострена в двата края. Двамата с Величко скришом, но внимателно наблюдаваха как ще реагира Воробъев при появата на тази вещ. А реакция имаше, в това можеха да се закълнат. Чука бегло погледна какво държи Турецки и нехайно обърна глава към прозореца — със сигурност беше познал пръчицата.

— Намерих я одеve — озадачено промърмори Турецки, като въртеше пръчицата в ръцете си. — А какво представлява, кой и за какво я е направил, не мога да си обясня... Вие, Кирил, не знаете ли случайно?

— Затова ли ми сложихте белезници? — изкриви устни Воробъев. — Нямам представа каква е тая джунджурийка!

— Ето че излъгахте, Кирил! И то още в началото на разговора ни. Струва ми се, че според самурайския морален кодекс лъжата не е хубаво нещо, нали?

— Не разбирам какво искате. Да нямате халюцинации на нервна почва?

— Безсмислено е да ме иронизирате. Добре, да започнем отначало. Вие сте задържан като човек, който е бил в тесен контакт с ръководителя на руския филиал на сектата „Пътят на истината“. А срещу него е възбудено следствено дело по член двеста два и пет и седми.

— Това задържане е противозаконно! Вие можете да забраните дейността...

— Ние не — меко възрази Турецки. — Ние само проучваме въпроса и предлагаме своето мнение. За съжаление днес сме принудени да се занимаваме с вашето религиозно обединение, тъй като дейността му вреди на гражданите. Кажете, Кирил Анатолиевич, какъв интерес имаште, за да оставите спорта и да отидете да работите в тази жестока секта? Вярвате ли, че оня хитър японец е втори Христос?

— Моля ви се, аз съм нормален човек! Постъпих там на работа, защото плащат добре.

— Колко, ако не е тайна?

— Въпросът е некоректен и няма нищо общо с разговора ни! Пък и исках с тяхна помощ да замина за Япония. Това е всичко.

— А не ви ли направи впечатление, че заниманията на сектата не са съвсем църковни?

— Не! Мое задължение беше да тренирам монасите, а с молитвите се занимаваха други.

— Случвало ли се е да изпълнявате някакви специални поръчки от ръководителите на сектата?

— Общо взето — не. Освен за някои дреболии...

— Например?

— Не мога да си спомня веднага... Да речем, охранявал съм вожда и учителя като бодигард, когато е идвал тук на посещения.

— Знаете ли да има още някъде в Русия филиали на сектата?

— Навярно има.

— Не можете ли да ни кажете къде по-точно?

— Не...

— А в Южен Урал има ли?

— Ама нали ви казвам, не знам!

— Там няма филиал — вместо Воробъев отговори на въпроса си Турецки. — Разбирате ли колко жалко е, че там няма филиал. Във връзка с това имам един съвсем основателен въпрос: защо и с кого заминахте за Челябинск на 18 март тази година?

Воробъев бе имал цяла нощ за размисъл и затова отговори веднага:

— Отидохме да навестим бащата на Виктор Балашов! Бяха го откарали в болница! Така че заминахме със самолет — Балашов, аз и Андрей Елисеев.

Имената съвпадаха с тези, записани в компютъра за полет 1216. Освен това нито Балашов, нито Елисеев бяха задържани и не се знаеше дали са заемали някакво важно положение в сектата или и те са „трошачи на кости“ като Чука. Списъците на активните членове на сектата бяха изчезнали безследно. Но Чука не знаеше, че служителите на Главна прокуратура разполагат с много по-големи технически възможности, отколкото областните и градски прокурори.

— Кажете, ако обичате, трите имена на човека, при когото сте заминали, както и неговия адрес — помоли Турецки.

Сега вече Чука се замисли. Ако беше казал истината, изобщо нямаше да се замисля.

— Всъщност какво ви засяга това? Че това е частен повод и вие нямате право да се намесвате в...

— Имената и адреса! — настоя Турецки. — Ако с нещо накърня вашите права, веднага ще ви се извиня и ще отговарям пред началството! И така?

— Константин Николаевич Балашов, Челябинск, улица „Садовая“, номер шест...

Александър Борисович удовлетворено кимна, придърпа към себе си телефона, дълго набира номера, а когато се свърза, заговори:

— Полковник Сергеев? Привет, Михаил! Как е гърбът? Стяга ли те? Значи и ти се стягаш с него! Направи ми една услуга, моля те. Спешно изпрати някое от твоите момчета при Константин Николаевич Балашов... — и той продиктува адреса. — Нека добре да поизтръска стареца и да разбере дали е идвал при него синът му от Москва. Ако е идвал, нека каже с кого и какво са правили. Същевременно нека проверят дали Балашов е бил в болница. Ако вземе да го увърта, нека го постресне. И веднага ми се обадете да съобщите какъв е резултатът. Час и половина стига ли? Много съм искал? Нали знаеш какъв е нашият девиз: кови желязото, докато е горещо! Предварително ти благодаря!

По мъжественото, сякаш изсечено лице на Чука мина сянка на безпокойство.

— Значи имало защо да не ви обичат хората. Вас — ченгетата и прокурорите — каза той с известно разочарование.

— И защо?

— Злобни сте. Сега за ваш хатър ще тормозят болния старец!

— Я виж ти! Филантроп значи? С черен пояс! — възкликна Турецки. — Черен пояс имаш, нали?

— Да, защо?

— Ти трябва да ми благодариш, Воробьов, задето се обадох в Челябинск! Аз пренебрегвам всичките ни методи за работа с хора като тебе. Осигурявам ти алиби, а ти ми се правиш на интересен. Ако се окаже, че вие тримата наистина сте се помотали около стареца,

следователят по особено важни дела лично ще ти свали белезниците и с най-голямо съжаление ще ти се извини за грешката... дори със сълзи на очи...

— Да бе, голям майтап.

— Та, казваш, черен пояс си имал?

— Е, и?

— И не знаеш какво представлява тая джунджурийка, така ли?

— Турецки постави на бюрото черната пръчица.

Загубил самообладание, Чука изрева:

— Не, не знам!

— Както твърдят бившите ви колеги в спорта, Воробьов, тук са посочени имената им — Турецки бавно зачете с монотонен глас, помахвайки листа с печатния текст — ... вие сте майстор във всички видове бойни изкуства. Напоследък сте проявявали голям интерес към школата „Нокътят на каменната птица“. Цитирам: „Кирил сам си направи ебонитова пръчица и пирографира на нея монограма си, буквата «Ч».“ Погледнете, Кирил, тази пръчица, този нокът. За разлика от китайските първоизточници тя не е каменна, а ебонитова, и по средата е отбелязана първата буква от вашия прякор. Така че, както изглежда, пръчицата е ваша, нали?

— Ами да, както изглежда!

Воробьов отговори с предизвикателен тон, макар да съзнаваше, че се сбъдват и най-лошите му опасения.

— И как стана така, че вашият „нокът“ се е озовал при мен?

— Могло е да стане всякак! Отдавна го загубих! Може някой да си го е намерил...

— Тази вещ е била намерена в Челябинск — бавно и едва ли не на срички произнесе Турецки.

— Ами виждате ли — подхвана Воробьов, — там съм го загубил, вероятно когато отидохме при стареца!...

Турецки продължи все така бавно, сякаш не бе чул думите му:

— ... и по-точно не в самия Челябинск, а в Копеевск...

— Така ли?! — някак глуповато изтърси Чука.

— Да. В частната вила на един директор на завод.

— Точно така — отмъкнал го е, или го е намерил. Сега всички са много прибрани, начетени... Успял е да оцени находката си по достойнство!

— Директорът ли? — недоверчиво попита Турецки.
— Е, може и да не е той, може друг да е бил...
— Кой друг? — дори се наведе напред Турецки.
Без да му мигне окото, Чука се коригира:
— Ами някой си, непознат!
— Колко си съобразителен! — искрено се възхити Турецки. —
Човек не може така лесно да те притисне в ъгъла.
Воробъов злобно се усмихна.
— Разбира се! А вие само това гледате — как да ме притиснете!
— Не ние, Кирил, а фактите. Та фактите са такива: ти си изтървал своя „нокът“ в покрайнините на прословутия Копеевск, точно във вилата на някой си гражданин Тузик...
— Отде пък го измислихте сега тоя Тузик?! — прекъсна го Чука.
— Не е нужно да ме свързвате с разни Тузики, тузари, гъзари и тем подобни!
— Е, добре, всъщност не сме се събрали тук, гражданино Воробъов, да ни се зъбите и да ви слушаме измислиците — уморено произнесе Турецки.
— Тогава ме пуснете, ако нямате какво повече да ми казвате!
— Още няколко минути. С вас трябва да изпълним някои процесуални действия, предвидени по член сто шейсет и четвърти от наказателния кодекс, а именно: представяне за идентификация. Трябва да изчакаме и отговора на запитването ми в Челябинск.
Воробъов неспокойно се раздвижи на стола.
— Каква идентификация?
— Ще ви помоля за малко търпение.
В същия миг излезлият преди няколко минути Величко надникна в кабинета и кимна на Турецки — сиреч всичко е готово.
След това влезе омоновецът с автомата, за да придружи арестувания до стаята за идентификация.

4.

Олег бе подготвил всичко, както го беше помолил Турецки. В стаята нямаше нищо излишно. До голата стена бяха наредени пет

стола. А точно срещу тях имаше три мощни прожектора, засега изключени.

— Какво ще правим? — тихо попита Олег. — Да му сваляме ли гривните?

— Струва ми се опасно.

— И на мене — въздъхна Олег.

— Твоите колеги ще се обидят ли, ако се наложи и те да поседят с белезници?

Олег се позамисли.

— Не! Дори ще им е забавно.

Воробъов и четиримата колеги и приятели на Олег Величко, доведени за така наречения „фон“, всичките с белезници и облечени с цивилни дрехи, насядаха по столовете до стената.

Когато включиха прожекторите, петимата опознаваеми бяха ярко осветени, сякаш за телевизионно предаване. Сега вече те не можеха да различават лицата на хората, които стоят зад прожекторите, което всъщност целеше Турецки. В кабинета бавно влезе Семьон Семьонович Мойсеев, приглушено псувайки и себе си, и удареното място.

Турецки се прокашля и каза:

— И така, аз, старши следователят по особено важни дела при Главна прокуратура на Руската федерация, представям за идентификация група лица на свидетеля, който вечерта на двацети февруари тази година е видял хората, влезли във вилата, принадлежаща на гражданина Виктор Николаевич Тузик. Тя се намира на двайсет километра от град Копеевск, Челябинска област, в кооперативното вилно селище „Медное“. Там работи като пазач пенсионираният военнослужещ Семьон Иванович Кузмин. Същия ден по молба на Тузик Семьон Иванович е подрязвал декоративния плет в градината. Свидетелю Кузмин, елате по-близо, ако обичате. Като хонорар за работата сте предпочели половин литър водка със закуска. С каква водка ви почерпиха, Семьон Иванич?

Воробъов различаваше само прегърбен силует в провиснал костюм. Опита се да види лицето, но напразно. Тогава напрегнато се заслуша какво ще каже свидетелят.

Семьон Семьонович хитро се усмихна и каза:

— Абе не беше нашенска, някаква немска беше, и не беше менте... Дадоха ми също салам, рибка пушена... Това е.

— Къде пихте?

— Вкъщи, къде другаде. И както обикновено, преди да си тръгна, се поизкъпах в банята на двора... Мене другарят директор често ме наема... наемаше де. Народен човек беше. И всеки път си пийвахме в кухничката му. Тогаз обаче не беше сам, а с още един мъж, често идваше при него. И като дойде — всеки път се затварят. Седят и явно пият, но без жени. А тоя път май че имаше една... чух женски глас. Та тъкмо се изкъпах и вече да изляза, гледам — идват към къщата още някакви мъже. А аз бях по долни гащи и наметнат с шинелката. Хвана ме срам и притворих вратата, да ги изчакам да се махнат. Те се качиха на площадката пред къщата, сетне светна лампата, излезе някой, явно домакинът, поприказваха си нещо и той ги пусна да влязат...

— Видяхте ли лицата на тези мъже, Семьон Иванич?

— Ами да, горе-долу.

— Погледнете, ако обичате, дали тук има някой от онези, които сте видели пред вилата.

Настъпи мълчание.

Мойсеев се преструваше, че се взира поред във всеки от петимата мъже срещу себе си.

Воробъов не седеше спокойно като другите. Въртеше глава, вдигаше ръцете си, оковани с белезници, за да се почеше ту по носа, ту по веждите. Ако не го правеше толкова често, тези движения биха изглеждали естествени — от силните лампи на прожекторите вече всички се бяха изпотили.

— Ей оня по средата, завърши най-после „идентификацията“ Семьон Семьонич. — Той и тогава все се въртеше, същинска горила, бога ми!

Воробъов рязко свали ръцете си и изрева срещу заслепяващите го прожектори:

— Кой е горила бе?! Задник колхозен!

Мойсеев се скри зад гърба на омоновеца и подвикна оттам с фалцет:

— Я по-кратко! Навремето такива като тебе направо ги деряхме!

— Край, идентификацията приключи — усмихнато прекрати кавгата Турецки. — Всички, освен Воробьов са свободни. Благодаря ви!

След малко двамата омоневци отново доведоха Чука в кабинета на Турецки и се изправиха до вратата.

Междувременно Турецки изпрати Мойсеев до изхода, извика служебната кола да го откара до дома му, най-тържествено обеща още тия дни да му отиде на гости и се върна в кабинета си. Весело изгледа мрачния Воробьов и попита:

— Та какво ви липсваше в спорта, Кирил? Щяхте да си ходите на тренировките, после на сауна, оттам в барчето... Какво не му харесахте толкова на тоя живот?

Извърнал глава, Чука мълчеше, трескаво обмисляйки какво да признае и дали изобщо да признава.

Турецки изпитваше сложно чувство, което най-точно би могло да се определи с шаблонния израз „горчива радост“. Виждаше, че ако още малко попритисне Воробьов, той ще се прекърши. За пръв път му беше да е подследствен, не беше закоравял. Но още по-досадно му беше, че за да накара този новак да проговори, трябваше да наруши установения ред, което граничеше с престъпление. Такова нещо можеше да бъде простено на следовател от районната милиция, но не и на служител от Главна прокуратура. А, от друга страна, ако не беше провел тази фиктивна идентификация, щеше да дотича някой пъргав и оправен адвокат, който ще се намеси в следствието, ще накара клиента си да не отговаря на никакви въпроси, и всичко ще се провали. И все пак това беше коварен спектакъл. Дали да не отиде довечера у Мойсеев и да се напие до забрава?

Чу се сигналът на факса. Александър Борисович вдигна слушалката.

Обади се полковник Сергеев:

— Александър? Изпращам ти факс!

— Давай! — усмихна се Турецки.

Меко засъска излизащата от апарата хартия с текста. Посланието не беше дълго, но както казва народът, и бисерът е малък, ала е на голяма почит.

— Гражданино Воробьов, току-що получих от Челябинск копие на протокола от разпита на свидетеля Константин Николаевич

Балашов, проведен в присъствието на отговорни служители в областното управление на МВР. В показанията си Балашов твърди, че по времето, за което вие споменахте, не е боледувал и не е лежал в болница. Ясен ли съм?

— Да — промърмори Воробьов, без да вдигне глава.

— По-нататък. Той потвърждава, че в посочения от вас ден при него наистина е пристигнал синът му с двама приятели. Балашов-младши, който работи в Японско-руския университет, учреден от някой си господин Тацуо Като, е казал на баща си, че с приятелите идват за зимен риболов, докато още не се е разчупил ледът по езерото от настъпването на пролетта. Вие тримата, Воробьов, сте взели риболовните принадлежности на бащата, качили сте се в колата му „Москвич“ 2141 и сте заминали към Копеевск. След един ден сте се върнали без риба и сте си заминали от Челябинск по отделно и по различно време, сякаш сте се изпокарали. След вашето заминаване, когато Балашов-старши мил колата си, открил в един ъгъл на багажника омаслен парцал с петна от кръв. В момента парцалът се изследва в лабораторията на челябинската криминална милиция. Кажете сега, Воробьов, трудно ли беше да кормиш живи хора, особено когато си загубил своя ебонитов нокът?

Без да вдига очи, Чука глухо отговори:

— Не съм го направил аз...

5.

Разпитът на арестувания завърши с успех. Воробьов призна, че е работил като волнонаемно лице в московския филиал на сектата „Пътят на истината“. Той не знаеше какво е искала сектата от директора на завод „Маяк“, нямаше представа и какво произвежда този завод. Мислел си, че обработва скъпоценни камъни. Най-напред в Копеевск ходили Виктор Балашов и Андрей Елисеев. Те двамата заемали доста високи длъжности в сектата, свързани с осигуряването на нейната безопасност. След първото си пътуване до Урал, което било през февруари, известно време очаквали отговор оттам. Но когато го получили, явно той не им харесал. Ето защо при второто си пътуване взели със себе си и Воробьов като майстор в бойните изкуства. В

Челябинск първо са намерили приятелката на Фрол Колбин, Наталия Фирсова. Поработили с нея и тя признала къде и с кого ще прекара вечерта любовникът ѝ. Взели я в колата и заедно отишли във вилата. Тя повикала Колбин и когато той отворил, те нахлули вътре. Балашов и Елисеев също владеели бойните изкуства, но Чука бил доста по-добър от тях, и затова го взели — да парира бързо съпротивата. И наистина, действайки с вълшебната си пръчица, той веднага натръшкар и двамата. После Чука държал жената, докато Балашов и Елисеев изтезавали мъжете. Колбин се държал твърдо почти до края, а Тузик проговорил бързо, казал къде е стоката и кой друг знае за това място...

Къде са в момента Балашов и Елисеев, Чука не знаеше или се преструваше, че не знае. Турецки реши да не го притиска. Целта беше постигната: той бе направил самопризнания, потвърдени с косвени улики. Изясни се, че мъжете, арестувани заедно с Воробьов в нощния клуб, са колеги на Балашов и Елисеев в сектата, но те явно нямаха нищо общо с убийството. Признаха само, че няколко дни по-късно са ходили в Копеевск, за да намерят единствения човек, който знаел къде е скрита безценната стока.

След като омоновците изведоха Воробьов, за да го откарат в следствения затвор, Турецки се обърна към Олег Величко:

— Как мислиш, дали няма да загазим?

— Не би трябвало. Освен нас и Мойсеев никой друг не знае, че такъв пазач изобщо не съществува.

— Така е, но когато адвокатът прегледа делото, тогава вече ще се разбере, че фактически не е имало никаква идентификация! А това, братле, си е позор, чист позор!

Олег разумно възрази:

— Срамът от нарушението при следствените действия ще премине, а разкритието ще остане.

— М-да — можа само да каже разстроеният Турецки.

---

[1] Жаргон — да поемат вината. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

КЪРВАВ ПОМЕН

1.

— Ало? Търся следователя Турецки!

— На телефона.

— Обажда се майор Николаенко от РУОП. Можете ли да наминете насам?

— Къде?

— На гара Тръохгорка, има един къмпинг...

— Да, знам. А какъв е проблемът?

— От командването получихме информация, че в тукашния ресторант ще се състои бандитската среща...

— Така... — Турецки се усмихна: значи, двамата с Майер се оказаха прави. Или...

— И те действително се събраха за помена на Костура. Но двайсет минути след започването му, или по-точно след като ресторантът бе затворен за други клиенти, отвътре излязоха и си заминаха всички жени и деца, включително вдовицата. Друг път такова нещо не се е случвало.

— Можете ли да вкарате там подслушватели?

— Много трудно. Мястото около ресторанта е голо, не можем да се промъкнем незабелязано.

— И искате аз да се промъкна?

— Не, разбира се — засмя се майорът. — Обаждам ви се, защото командирът каза, че за вас срещата е особено важна. Не ми е за пръв път да наблюдавам „сините“. Но днес тяхното настроение нещо не ми харесва. Да не стане бой...

Турецки се сети, че може Майер да е вътре, а тези закоравели престъпници често пъти са непредсказуеми.

— Да, веднага тръгвам!

Това „веднага“ се проточи почти четиридесет минути, но за щастие междувременно не бяха настъпили никакви промени.

Явно ресторантът не бе избран случайно за тази среща: той се помещаваше в едноетажна сграда с дебели стени и малки, кръгли като илюминатори прозорци, която беше съвсем изолирана от другите постройките в къмпинга. Отпред дежуреха няколко бодигарда с радиостанции в ръце. Така че ресторантът бе наистина непристъпен. Бандитите дори бяха паркирали красивите си вносни коли така, че да са на не повече от петдесетина метра от вратите.

— Генералът не ви ли заръча сутринта да наслагате „бръмбари“? — с надежда се обърна Турецки към майор Николаенко.

— Но ние получихме заповедта да дойдем тук едва преди два часа...

Турецки кимна и горчиво си помисли, че всичко това може да завърши наистина зле. И то заради неоправданите амбиции на шефа на РУОП. А нищо не му пречеше за всеки случай да напъха микрофони и там, и тука, щом като не му е повярвал. Сега вече беше късно. Той погледна плоския покрив, надявайки се да види там тръбата за вентилационния отдушник на шахтата, излизаща от банкетната зала. Ако имаше подобен отдушник, можеше да се рискува и да се пусне „бръмбар“ отгоре. Засега не можеше да си представи как би могло да се осъществи това, но му се щеше да открие и най-малката възможност да разбере какво става вътре. Не, на покрива нямаше отдушници или каквито и да било други пролуки.

2.

Откъм ресторанта долетяха някакви неясни и приглушени звуци и бойците от РУОП ги чуха, може би само защото задната врата на кухнята беше откrehната, за да излиза отвътре парата. Съдейки по тревожните реакции на бодигардовете, които се озъртаха назад, такъв шум не бе предвиден в програмата за помена.

— Да не отварят шампанско? — запита се на глас Турецки.

Майор Николаенко го погледна с известна насмешка и уточни:

— Боя се, че това са гърмежи от оръжие със заглушители.

— Добре би било да се хвърли там сега „Черьомуха-7“ — каза Турецки, без да откъсва поглед от прозорците.

— Нямаше как, всички бяха заминали! — сърдито отговори майорът. — Едва успяхме да си изпросим патрони!

Той даде кратки и резки команди на подчинените си, след което взе от колата мегафона и извика по него:

— Граждани бандити и всички техни придружители! Заведението е обкръжено от специалните части! Молим, прекратете вътре саморазправата или ще превземем сградата със сила. Давам ви срок от една минута да излезете навън спокойно, един по един, с вдигнати ръце!

През това време от храсталаците излязоха бойци, екипирани със специални шлемове и бронежилетки, с автомати и прозрачни щитове в ръце. Няколко души притичаха между колите не само за да се прикрият от евентуалната стрелба на бандитите, но и да отрежат пътя им за бягство.

След няколко секунди мъртва тишина от ресторанта се чува груби мъжки гласове и женски писъци.

— Това да не са сервитьорките? — разтревожи се Турецки.

— Не са — успокои го майорът. — Когато на срещата се обсъждат сериозни въпроси, на масата сервират само техни хора, за да не ги слушат чужди уши. Това ще да са някои от техните ревностни партньорки и приятелки.

Сред бандитите обаче малцина бяха загубили самообладание.

След ултиматума на майора участниците в срещата не тръгнаха покорно да излизат с вдигнати ръце. Напротив — ключалките на всички врати изщракаха, чу се звън от стъкла на счупени прозорци...

Николаенко дръпна Турецки за ръкава, подканвайки го по този неучтив начин да се прикрие зад автобуса. И тъкмо навреме, защото бандитите откриха стрелба от прозорците, и то не само с пистолети и рязани пушки, но дори с автомати.

— Има да си скубе косата собственикът на ресторанта! — промълви майорът, внимателно наблюдавайки действията на бойците си. С къси прибежки те се придвижваха все по-близо до сградата.

— Трябва набързо да ги укротим! — рязко възкликна майор Николаенко. — Стрелят като луди, а наоколо все пак има и други сгради!

— Чакайте, чакайте. Как смятате да ги укротите?

— С огън, как иначе.

— Изчакайте!

— Защо, какво има?! — раздразнено се втренчи в него майорът.
— Ако си въобразявате, че ей сега ще се юрнат при вас на разпит, много се лъжете!

— Проблемът е друг — възрази Турецки. — Там вътре може да има наш човек...

— И защо мълчахте досега? — озъби му се майорът.

— А вие защо гледате само да стреляте? Трябва да се научите да вземате и пленници!

Николаенко му обърна гръб.

— Хайде да не се караме — примирително каза Турецки. — Имам една идея. На вас какво точно ви наредиха да правите?

— Да контролирам положението — промърмори майорът.

— В такъв случай извикайте хората си тук и контролирайте положението. А аз ще поговоря с бандитите. Дайте ми тоя плювалник.

С известна изненада Николаенко му подаде мегафона с черна ръбеста ръкохватка, като на пистолет, и взе да дава заповеди на бойците си по портативната радиостанция.

— Господа бандити! Внимание! — извика Турецки и усиленият му от мегафона глас проехтя на няколко пъти отразен от постройките на къмпинга. — Говори старши следователят по особено важни дела от Главна прокуратура Александър Борисович Турецки! За следствието ми е нужен Геннадий Бобров, по прякор Секача. Ако той се предаде доброволно, аз ви гарантирам, че ще ви бъде предоставена възможност спокойно да си отидете оттук! Давам ви не повече от пет минути, за да обмислите предложението ми.

Щом Турецки свали мегафона от устата си, тутакси при него дотича майор Николаенко:

— Вие давате ли си сметка какво правите?! Вътре се стреляха, навярно има трупове! И сега да пуснем всички? Настоявате, така ли? Държете на това?

— Да. Ще ги пуснем на моя отговорност — твърдо заяви Турецки.

— Добре тогава — с видимо облекчение се съгласи майорът. — На ваша лична отговорност!

След няколко минути от ресторанта някой извика:

— Ей, шефе, а защо ти е Секача?

В рязко настъпилата след стрелбата тишина се чуваше много ясно, затова Турецки също извика без помощта на мегафона:

— Извършил е две убийства, а досега нито веднъж не е бил привличан под съдебна отговорност!

— Значи не е от признатите бандити?!

— Не е.

— Тукашен ли е, или пришълец?

— Пришълец! И е доста... вироглав!

След няколко секунди същият глас отново се обади:

— Тука няма такъв, шефе!

— Да не лъжете?

— Защо са тези обиди? За нас дадената дума е по-скъпа и от златото!

— А кой ми дава тази дума? — попита Турецки.

— Гриша Месхиев! Чувал ли си това име?

— Случвало се е!

— Така че — пусни ни да си вървим! Няма да скрием Секача в джоба си, още повече че тука няма такъв!

— Излизайте тогава един по един и си заминавайте!

3.

Бандитите накараха бодигардовете си да излязат първи. Те предпазливо се заизмъкваха един след друг от ресторанта, криейки оръжието си под якетата, и бързо се отдалечаваха по посока към колите. Омоновците стояха на редици пред докаралия ги автобус с насочени автомати. За първи път им се случваше да пускат престъпници просто така, без бой, и им беше някак неприятно.

След като излязоха „горилите“, сътрудниците на бандитите и две жени, един след друг закрачиха и босовете, старейки се да вървят спокойно и с достойнство, но все пак нервно побързаха да се качат в колите си. При шофьорското място на един бял мерцедес се спусна огледалното стъкло на вратата. Красив brunet подаде глава навън и усмихнато каза:

— Изметохме се, командире! Кръчмата е празна. Остана цяло море от водка, върви да се почерпиш!

Мощните двигатели на чуждестранните коли изреваха и една след друга те бързо се отправиха към Минското шосе.

Без никакви предохранителни мерки Турецки хукна към ресторанта. Опасяваше се, че вътре може да открие в някой килер безжизненото тяло на Марк Майер.

Псувайки полугласно, след него се втурна и майор Николаенко, придружен от петима бойци. Останалите тръгнаха да влизат през задната страна.

За щастие, Месхиев не беше излъгал — Марк наистина го нямаше. Но инцидентът не бе завършил без жертви. Имаше четири трупа, безобразно нахвърляни един върху друг като парцалени кукли. Бяха застреляни професионално — в челото.

Николаенко се изправи до Турецки и мрачно запали цигара.

— Ето на, изпуснахме ги — каза той. — А сега кой ще отговаря за тая камара от трупове?

— Има кой — успокои го Турецки. — Нали знаем кои се бяха събрали да пият за помен, и то така весело.

— Абе знаете, ама те няма да ви чакат по своите резиденции, ще се изпокрят в миши дупки...

— Е, няма да се крият вечно. Нали трябва да печелят пари.

Откъм кухнята някой изрева на Николаенко:

— Другарю майор! Намерихме един жив!

Николаенко, а след него и Турецки забързаха към кухнята.

Тук беше горещо и задушно. Както изглежда, в лъскавите казани още вреше храна за погребалната трапеза. Широко разкрасени на хлъзгавите плочки, трима омоновци стояха с насочени автомати пред един як и мускулист, но много уплашен двайсетинагодишен момък. Дънките и якето му бяха изпоцапани с мазнина. Явно се беше свирал в някой отдавна немит ъгъл.

— Кой си ти? — попита Николаенко.

— Д-дорофеев...

— А с какво се занимаваш?

— Работех при Робинзон като бодигард...

— Защо не си тръгна с него?

Дорофеев нервно се изкикоти:

— Той не си е тръгвал за никъде, ей го къде лежи!...

— Така! — намеси се в разговора Турецки. — Я ние с тебе да идем на някое по-тихо място да си поприказваме!

Дорофеев недоверчиво изгледа широкоплещестия млад мъж, но без напompани мускули като неговите. Сега обаче не му беше изгодно да се съпротивлява, затова кротко последва Турецки в малката стаичка, претенциозно наречена „зеленчуков цех“. Майор Николаенко направи знак на един омоновец и той със скучаещ вид се изправи до отворената врата.

— Как ти е малкото име? — попита Турецки.

— Слава — недоверчиво отрони Дорофеев.

— Виж какво, Слава, нямам абсолютно никакво време. Така че бързичко ще ми разкажеш: кой, кого и защо.

Дорофеев се поколеба.

— Хайде де! — подкани го Турецки. — Сега вече ти е все тая!

— От къде знаете? — удиви се „горилата“.

Засега Турецки не знаеше нищо, но нямаше намерение да го показва.

— Знаем, знаем, бъди спокоен! Нали затова ни плащат заплати!

— Ми таковата... когато пийнаха по три чашки за „Бог да прости“ на Костура, отпратиха роднините му да си ходят и започнаха деловия разговор. Стана Робинзон и взе да напада братя Месхиеви...

— За какво?

— Каза, че са се отцепили и си въртят далаверите отделно от общата каса. Спомена и за оня, когото вие търсехте...

— Секача ли? — удиви се Турецки и наостри уши.

— Да, за него. Упрекваше братята, че са довели тоя неизвестен убиец и кой знае срещу кого ще го задействат... и изобщо много приказва за уралчаните.

— Защо, уралчани не са ли били поканени?

— Не всичките. Повикаха Лисо и Глиста, а Секача не са.

— И дойде ли някой от тях?

— Не, Лисо не дойде и Алик Месхиев също. Робинзон се пеняваше, че били се успали и затова не дошли.

— Ясно, продължавай.

— Ми с една дума, Робинзон каза, че трябва да доведат Алик, Лисо и оня, Секача, за да ги подложат на един хубав разпит, защото

може и те да са пречукали Генерала — да си въртят далаверата без него. После стана Копитото, той пък взе да напада Робинзон. Обвини го, че е искал да пробута петнайсетгодишната му дъщеря на Секача, а после да я убият, да стоварят вината на Секача и така да си разчистят сметките с Месхиев и техните хора. След това притиснаха Глиста, единствен той от уралчаните присъстваше на срещата. И Глиста, ще не ще, си призна, че точно така са искали да направят. Тогава Гришка Месхиев и хората му скочиха и почнаха да стрелят със заглушените пищови! Убиха Глиста, Робинзон, личния му бодигард и шофьора. Това в салона са техните трупове. Мен пък ме хвана шубето и се заврях под масата.

4.

Дойдоха милиционери със специалната кола и откараха труповете в моргата, а Дорофеев — на „Петровка“ 38. Собственикът на ресторанта остана да се тюхка над изпотрошеното си имущество, а всички останали се върнаха в Москва.

Турецки беше в особено добро настроение, тъй като подопечният му Марк Майер е жив и здрав, и продължава да действа. Разбира се, той изобщо не се съмняваше, че непременно ще последва така нареченият „разбор“ на акцията. Допускаше и че майор Николаенко ще се оправдава с него, но не го осъждаше за това. Майорът бе свикнал да се разправя с престъпниците веднага, без много-много приказки. Всичко щеше да бъде много по-просто, ако след недовършената среща не бяха останали трупове...

Впрочем, ако бе съдено да има неприятности, те нямаше да започнат по-рано от утрешния ден. А засега можеше да се поотпусне, да се порадва за късмета на Марк Майер и да пийне чаша кафе. След безсънната нощ и напрежението в Трьохгорка бе започнала неизменната реакция на организма — постоянно го клонеше на сън.

Предупреждавайки за своята поява с кратко почукване на вратата, в кабинета надникна Олег Величко.

— Може ли, Александър Борисович?

— Ходил ли си войник? — с весела агресивност попита Турецки.

— Това щастие не ме е отминало...

— Така, значи знаеш правилото: „може“ да хванеш балдъзата за кълката, а при нас се използва глаголът „разрешете“.

— Че какво ви е влязъл в устата днес речникът на камуфлажните? — попита Олег, а междувременно прецени закачката на по-старшия си колега като покана и влезе.

— Само преди час общувах с едни хора, които бяха в камуфлажки и с много убедителни автомати. Искаш ли кафе?

— Не бих отказал, но...

— Какво „но“?

— Сега ще вземете да ме разпитвате, съответно аз ще се разприказвам и много се опасявам, че когато ви кажа всичко, ще ме треснете с кафеварката по главата.

— Хайде де, започвай. Раздразни любопитството ми!

Турецки подаде на Олег чашата, отпи глътка от своята и се намести по-удобно в черното кожено кресло.

— Александър Борисович, аз съм пълен идиот! — заяви Величко.

— Смело! Чистосърдечно! — одобри Турецки. — И... може би нелишено от основания.

Величко въздъхна и продължи:

— Нали помните Кононов? Счетоводителя на оная шантава секта?

— Да, помня го.

— Очистиха го...

— Така... И как?

— Много културно, интелигентно — със свръхдоза наркотик във вената. От пръв поглед изглежда, че е посегнал на живота си сам, но аз чувствам, че той не е от хората, които са склонни към самоубийство. Впрочем сектантите закъснях, защото той успя да ми каже много неща, дори онова, заради което фактически са го убили.

— И какво е то?

— Разбирате ли, когато се заех да разследвам дейността на „Пътят на истината“, все не можех да се отърва от чувството, че долавям някаква двойственост. Например отивам в някаква община, разпитвам, разглеждам — всичко си е както при всяка нормална източна секта, четат си там сутрите, медитират, заемат разни пози на йога, с една дума — всичко като при индусите. В друга община пък

заварвам съвсем друго — бият се, мърморят заклинания, слагат си шлемове с електроди по главата. И знаете ли какво се оказа? В три от петте общини наставниците са пристигнали не от Япония, а от Щатите. Събраните пари и скъпоценности в трите общини се изпращат не в Япония, а в Щатите. Поинтересувах се, нали и в САЩ има филиал на сектата, в него също работят японци, но там се прилагат съвсем други методи, на богослужение. Да речем, че електронно-психотропната вяра е присъща повече на питомците в американския филиал. Дори подочух, че в японския център, където е седалището на върховния им учител Тацуо Като, се говори за отлъчване на американците от, така да се каже, „истинската вяра“...

— Значи разкол?

— Да, нещо такова. А когато аз попаднах на тази информация, явно съм разтревожил някого, защото тая сутрин имах посетители, които ми предложиха хонорар: следователското ми любопитство да не се простира по-далеч от Москва.

— Така ли мило наричате рушвета, Олег?

— Всъщност това си е чиста проба подкуп, но момчетата ме уверяваха, че никой прокурор не би могъл да се заяде — това щяло да бъде именно хонорар за добре свършена работа.

— И голям ли е хонорарът?

— Пет хиляди долара.

— Трябва да ги вземеш — съвсем сериозно заяви Турецки.

— Шегувате ли се?

— Ни най-малко. Ако подкупът дойде по легален път, никой не ти пречи да вземеш парите, а да си правиш каквото поискаш.

— Колко искате за съвета, Александър Борисич?

— Приблизително толкова, колкото и за мълчанието.

Олег изхъмка:

— Значи все пак се шегувате. Имате много поздравии от Марк Майер...

— Какво?

— Видяхме се преди три часа.

— Къде е той?

— Сега навярно е далече...

— Величко! — повиши тон Турецки. — Слушам ви внимателно!

— Докладвам. Когато вие заминахте по работа, той ми се обади по телефона и каза, че иска да се срещнем, за да ми предаде някаква информация. И така, видяхме се в барчето на „Бауманска“. Поръчахме си по бира. Той ми каза, че днес следобед излита за Германия с чартърен самолет заедно с... ее, чакай малко... Заедно с Лисовски и Алик.

— И за какъв дявол се е юрнал в Германия?!

— Каза, че трябвало да придружи стоката до логичния завършек на това пътешествие, защото не е могъл да изясни кой стои в другия край на веригата... Това са буквално думите му. И още каза, че в сделката с плутония е задействал някакъв немец, при това не полугангстер като нашите, а чиновник.

— Тоя Марк не е никакъв оперативен служител, а хулиганстващ хлапак! — ядно възкликна Турецки. — Там Лисовски на бърза ръка ще се отърве от него! Я чакай, чакай, а как е могъл да замине? Кой ще го пусне?

Олег внимателно постави празната си чаша на масичката и като се загледа мечтателно в тавана, за да не срещне погледа на Турецки, каза:

— Ами когато си получаваше документите от секретната служба, помоли от ваше име да му издадат паспорт за чужбина с изходна виза.

— Така — Турецки нервно забарабани по масичката, — и, разбира се, вие, Олег, одобрявате всичко това, нали?

— Във всеки случай не го порицавам.

— Е, добре, нека само да ми се върне! Ще му дам аз да разбере! — тихо изръмжа Турецки, а след няколко секунди замислено добави: — Разбира се, ако преди това не ме изхвърлят за злоупотреба със служебното ми положение...

ГЛАВА СЕДМА

ЛИСО ПРОМЕНЯ КЛИЕНТА

1.

Александър Андреевич Лисовски не можеше да се отърси от тягостните предчувствия, които го бяха завладели още когато в квартирата на улица „Полярна“ нахълта ухиленият лъже-Секач с куфарчето в ръка. О, това куфарче му бе твърде познато! В него беше празната касета от плутоний, която бе пробутал на ония нагли разбойници с тайната надежда никога вече да не ги среща. И сега може би наистина вече няма да ги види, нали са се покрили нанякъде, ако се вярва на това ченге. Но наоколо сигурно се навъртаха техни хора...

Макар че по-нататък всичко се уреждаше бързо и сполучливо благодарение на енергията и връзките на Алик Месхиев, Лисо все пак тръпнеше от необяснима тревога. Отново го обзе онзи мъчителен страх, който го бе споходил за пръв път, когато Тузик и Генерала бяха убити.

Опита се да намекне на Алик, че няма смисъл да влачат със себе си в Германия този челябински навлек Секача. Но кавказецът го изгледа втренчено и отговори:

— Защо си толкова алчен бе, Лисо? Секача е отличен боец. Трябва да ти призная, че ако ми се наложи да избирам, аз бих предпочел да замина с него, а не с тебе! Така че зарежи тия мераци!

И той си замълча. Сега вече не можеше да му каже, че Секача е подставено лице — това значеше да подпише смъртната си присъда. Алик щеше да го застреля на място.

Оставаше му надеждата, че в старинния замък на купувача Лариска Колбина първа ще повдигне въпроса за излишните съдружници, защото всеки човек в повече е в ущърб на всички останали. Но тогава и другите, заинтересувани от печалбата, ще се съгласят, че Секача трябва да бъде премахнат. Бъдещето му

изглеждаше толкова неясно, несигурно и опасно, че в деня на заминаването Александър Андреевич изпадна в нервна криза.

Опитваше се да се успокои с мисълта, че ще може да сподели тревогите си с Борис Лазкин, без да се опасява за живота си. Смяташе, че хитрият мошеник, който нито веднъж не бе попадал в ръцете на правосъдието, няма да се придържа така стриктно към бандитските принципи като Алик Месхиев. Най-важното беше да издебне момента и навреме да поговори с него на четири очи.

Но в интерес на истината Лисовски имаше и на какво да се радва. Например, че Алик го беше освободил от задължението да отиде на бандитската среща. А и той самият не отиде — промърмори нещо в смисъл, че като се върнат, няма да има на кого да дават обяснения.

Чартърният самолет по маршрута Москва — Берлин бе нает от смесеното дружество „Мирабо“, чийто директор от немска страна бе Борис Лазкин. В салона на авиолайнера, освободен от ловенето кресла, бяха наредени сандъци и кутии с някакви производствени отпадъци, за които имаше съответен лиценз, разрешаващ износа. Един голям сандък все още не бе закован и пломбиран — в него трябваше да скрият контрабандната стока. Той беше подплатен с неръждаема ламарина и запълнен до половината с червеникави медни стружки. Именно в този метален боклук трябваше да бъдат скрити касетите.

„Подгрятият“ от Алик митничар пропусна и тримата към самолета, без да се рови много-много в багажа им.

Когато излетяха, Александър Андреевич мислено си каза: „С бога напред!“. После надяна брезентовите ръкавици и се зае да помага на кавказеца да заравят в медните стружки тежките касети.

— Гледай да не объркаш касетите, нали едната е празна! — предупреди го Алик.

— Няма, белязал съм я...

Марк не бе поканен за тая работа, а пък и той не си предложи услугите — седеше в креслото си и дремеше или се преструваше, че дреме.

Скриха касетите, заковаха сандъка и го пломбираха. Успяха да изпият по една кутийка бира, да подремнат половин час и ето че самолетът започна да се приземява.

Педантичните немци се задоволиха само с това, че документите на пристигналите с чартърния полет руснаци са в ред и товарът съответства на посочения в декларацията. Пък и тези мъже все пак имаха интелигентен вид, не бяха от ония типове с бръснатите вратове и ужасно вонящи чорапи, о майн гот!

Така че пътниците минаха доста леко през граничния и митническият контрол, а при входа на аерогарата ги посрещна дама в разкошно кожено палто и с малък черен воал над буйната руса коса. Беше към четиридесетгодишна или може би малко по-възрастна. Но в лицето ѝ имаше нещо особено, което я състаряваше — вероятно скръбното изражение или пък нездравата руменина на алкохоличка с дълъг стаж. Това беше Лариса Колбина, овдовялата „генералша“.

Като сумтеше и нареждаше, тя се нахвърли да целува Лисовски, при което след третата целувка промърмори почти равнодушно и без сълзи:

— Сашка! Не опазихте Фрол! Не го опазихте...

Подлагайки послушно бузите си под неприятно мокрите ѝ устни, Лисо въздъхна:

— Ех, Лариса, ами че той вървеше по ръба на пропастта...

Като човек, независещ от Генерала, Месхиев малко грубо прекъсна дежурните скръбни излияния:

— Трябваше да дойдеш на погребението, Лорка!

Лариса отлепи устни от бузата на Лисовски.

— Разбира се, Алик, разбира се, сладичкото ми мангалче! Трябваше я! А междувременно някой да ни придуши сделката, нали? Това ли искаш? Ами ей сега ще си купя билет и ще замина, какво ще кажеш, а?!

Пътниците от другите полети внимателно заобикаляха кресливата дама и поглеждаха под око към нейните кавалери.

— Пак си се натряскала! — с досада констатира кавказецът. — Борис ли те изпрати?

— Да речем, че той.

— Не ми отговаряй така, не се намираш на пиацата! Помниш ли поне какво трябва да направиш?

— Недей да ми се дървиш, момченце! Досега Лариска никога не е давала заето! Всичко помня! А тоя кой е?

Тя посочи с пръст младия хубавец срещу себе си.

— Един от горилите на твоя Фрол — лаконично поясни Лисо.

А Марк понаведе глава, вдигна очи към нея и ѝ се представи:

— Бобров, Гена.

— И защо бе, горилчо Гена, не опази мъжа ми от ония касапи?

— Ако ме беше взел със себе си, може би щях да го опазя.

Колбина се опита да го изгледа кокетно, но нищо не излезе, тъй като не можеше да фокусира погледа си.

А инструкцията на Ласкин за пристигналите бе: да отседнат в сравнително евтиния хотел „Бергхаус“, където са резервирани стаи за тях. Там трябваше да изчакат багажа и по-нататъшните указания, а междувременно да си починат.

Тримата изслушаха Лариса и тръгнаха след нея да търсят такси.

Никой, освен Марк не обърна внимание, че някакви мъже ги наблюдават отдалече, но професионално. Също така Марк отбеляза наум, че предавайки ги, образно казано, „от ръка на ръка“, непознатите ги проследиха по целия път от аерогарата до хотела. На никого обаче не каза за това.

2.

Александър Андреевич Лисовски се връщаше от разходка, наслаждавайки се на изобилието, спокойствието и чистотата в една от немските столици. Както изглежда, никой от онези, които го бяха стряскали в среднощните му кошмари, не бе попаднал на следите му. Твърде възможно беше тук изобщо да няма техни хора. А дори и да е дошъл някой, навярно и досега посрещаше пътническите самолети и се чудеше къде ли може да се е дянал Лисо със златното си куфарче!

— ... Господин Лисовски?

Въпросът бе зададен на руски, затова въпреки студеното време Лисовски моментално плувна в пот и се огледа като подгонен звяр.

Двама мъже, облечени съвсем скромно, стояха от двете му страни, но се държаха така, че той веднага разбра: ако им се опъне, ще си изпати.

„Кои са? Дали не са от контраразузнаването?“ — мярна му се тревожната мисъл.

— Да. Какво обичате? — едва успя да изрече с пресипнал от ужаса глас.

— Трябва да поговорим с вас. Незабавно.

— Но за какво? Кой сте вие?

— Чакат ви неприятности, господин Лисовски, и смятаме, че е наш дълг да ви предупредим.

— Но...

— Никакви „но“, иначе тези неприятности ще дойдат от нас, и то на секундата!

— Ами добре тогава — посърна Лисовски. — Къде ще говорим?

Александър Андреевич и двамата мъже, движещи се плътно до него, влязоха в близкото барче. Седнаха на една маса в дъното на полупразния салон. Единият от непознатите на чист немски език поръча три бири.

Като им донесоха поръчката, започна деловият разговор.

— И така, Александър Андреевич, ние знаем всичко за вас, освен може би какви детски болести сте прекарвали в най-ранната си възраст — заговори мъжът отляво, като отпи голяма глътка от халбата си. — Навярно подозирате, че ние сме от хората, които ви спласиха в Урал. И не бъркате. Ние сме представители на църквата „Пътят на истината“. Нужен ни е плутоният, който се готвите да продадете тук.

— Да — позволи си да се пошегува Лисо, — забелязва се от пръв поглед.

— Не мислете, че сме някакви зверове и садисти.

— А какво всъщност трябва да си мисля?

— Вашите шефове — както Генерала, така и Тузик, — не само че отказаха да сътрудничат с нас, но и заплашиха да ни предадат на вашите специални служби. Естествено, ние не можехме да допуснем това. Разбира се, ако разполагахме с повече средства, това сигурно можеше да се избегне... впрочем, сега вече е късно да говорим по този въпрос. И така, искаме да ви направим едно съвсем делово предложение: да купим стоката ви.

— Аз я докарах тук не за да я подарявам — нагло намекна Лисо.

— Ясно ни е. Колко предлагат немците?

— Два милиона марки.

— За сто грама?

— Да.

— Какво е общото тегло?

— Петстотин.

— Значи, вижте какво, Александър Андреевич. Ако дадете стоката на нас, вие самият — разбирате ли? — само и единствено вие ще получите два милиона долара за сто грама.

Лисовски се страхуваше да им повярва, но в същото време много му се искаше да е така.

— Съблазнително предложение... — проточи той.

— Трудно ви е да повярвате — проникателно отбеляза мъжът.

— Дори по американските стандарти това е доста висока цена!

— Навярно ви смущава нашата платежоспособност?

— Защо да ме смущава? Просто ме интересува.

— Напълно резонно. В случай че стигнем с вас до споразумение, вие ще трябва сам да доставите стоката на посоченото място.

— Как сам? Ами митниците?

— Не ме доизслушайте. Ние ще ви придружаваме, осигурявайки във всяко отношение вашето пътуване, но стоката ще бъде при вас.

— А за къде ще пътувам, ако не е тайна?

— За Япония, естествено. Там при разплащането ще получите освен парите и възможност за жителство в Япония или в Щатите, където пожелаете. Не ви блазни мисълта да се връщате в родината си, нали?

— А, и дума да не става!

Лисовски бе готов да приеме сделката веднага, но все още някак се колебаеше, не можеше да събере необходимия кураж.

— Вероятно искате да попитате какви гаранции предлагаме, Александър Андреевич?

— Да, да, ако е възможно.

Единият от сектантите, който приличаше по-скоро на рейнджър във ваканция, отколкото на монах, му подаде някакъв плик.

— Отворете го и вижте — вътре има чек на ваше име за един милион долара. Можете да го предявите за осребряване във всеки клон на банка „Сумитомо“. Това е капарото. Ние играем с открити карти, Александър Андреевич. Срещу този чек само вие лично ще можете да получите парите. А след приключването на сделката ще получите десет пъти по-голяма сума. Когато имаме възможност, ние не се скъпим.

— Добре, съгласен съм — реши Лисо, след като прочете чека и се увери, че сектантите не лъжат. — Само че какво да правя с моите съдружници?

— Уместен въпрос. Хайде да отидем до нашата резиденция, за да обсъдим този проблем и да набележим някои конкретни действия. Тя е недалече от тука...

След два часа Лисовски се върна в хотела преизпълнен с впечатления, инструкции, съвети, сведения и някои сувенири. Сега вече гледаше с други очи на своите съдружници. А за новите си партньори пък мислеше приблизително следното: дявол ги знае какви са монаси, но че са шпиони от суперкласа — това е сигурно!

ГЛАВА ОСМА

ХУЛИГАНСТВАЩАТА ФРОЙЛАЙН

1.

Марк Майер използваше всяка възможност да обикаля из улиците на Берлин, за да почувства атмосферата на страната, която имаше пълното право да нарече негова втора родина, а би могла да бъде първата и единствената. Донякъде впечатленията му бяха помрачени от обстоятелството, че дългите му преходи бяха по принуда. В очакване на новите инструкции от Мюнхен Лариса, Алик и Лисовски се бяха отдали на тих, но продължителен запой. Неизтрезняващата безутешна вдовица недвусмислено досаждаше на Марк със своите ухажвания под поощрителния кикот на другарите си по чашка. И той, принуден да обяснява, че не пие, за да поддържа добрата си форма, излизаше от хотела уж да си търси по-сговорчива женска компания. При това колкото повече наближаваше края на операцията, толкова по-често нейните участници започваха да се замислят, а при по-висок градус — и шумно да изясняват какви са заслугите на всеки един от тях, а съответно — и какъв процент от възнаграждението би трябвало да получи.

Дори Алик Месхиев признаваше, че освен заради личните си отношения с покойния Генерал, Секача няма други права за дял от печалбата. Лисо, който знаеше как ще се развият нещата, обикновено мърмореше, че било рано да се слага тиганът на печката, докато рибата е още в морето. Лариса, която се смяташе едва ли не за най-главния в групата, мъгляво намекваше, че окончателното решение на въпроса за подялбата зависи от светлокосия дявол Гена Бобров.

Марк се забавляваше и с удоволствие се преструваше на тъп и недосетлив.

Към края на третия ден от пребиваването им в хотел „Бергхаус“ зазвъня телефонът в стаята, където се бяха събрали.

Пияната Лариса Колбина предпазливо изрулира до апарата, внимателно вдигна слушалката, сякаш бе от кристал, и се опита да приказва на немски. Но когато чу отговора, направо се разтопи от щастие и дрезгаво замърка:

— Бо-оря, сък-ровище! Ми-личък! Умор-рихме се да ч-чакаме. Ък! Ум-морихме се! Кво? Сега...

Тя повика със знак Месхиев на телефона. Макар че и той беше пил доста, все още се държеше и контролираше действията си. Плътено притисна слушалката до ухото си, отговаряйки бързо и лаконично:

— Да. Да. Не...

Когато приключи разговора, кавказецът погледна компанията и каза:

— Край на купона! Утре сутринта заминаваме, така че е време да спим.

— Къде заминаваме? — попита Лисовски.

— С влак до Хановер, а оттам ще ни вземе самолет, който ще ни откара на мястото.

— А защо онова копеле Борка не иска да говори с мене? — възмутено попита Лариса. — Да не мисли, че като убиха моя Фрол, сега може да ме подритва?!

Тя пиянски изхълца.

— И д-да не ми се ф-фукляви... Последната дума е нах... на Хелмут...

— Да я заведа ли в стаята да си легне? — предложи Лисовски.

— Да, ако обичаш — с облекчение се съгласи Алик и бегло погледна към Марк. — Страх ме е да пращам Секача, току-виж тая стръвница изнасилила момчето!

— И мене ме е страх! — подкрепи го Марк.

Лисовски хвана Лариса под ръка и като ѝ шепнеше нещо на ухо я изведе от стаята.

Върна се след петнадесетина минути, погледна изпитателно Алик и Марк, след което каза:

— Едвам я накарах да си легне...

— Откровено казано, никак не би било зле да си остане в това състояние постоянно — насмешливо каза Алик. — За какво са ѝ пари на тая алкохоличка? Всичко ще пропие!

— Трябва да се разберем с Борис — вяло възрази Лисовски.

Кавказецът погледна към сложените зад гардероба куфарчета със стоката, които вчера бе донесъл направо от аерогарата някакъв мълчалив немец.

— Слушай, Лисо, какво ще правим с тях?

Лисовски рязко се обърна към него.

— Защо?

— Ами доколкото знам, едното е празно, нали?

— Да.

— Е за какъв дявол ни е сега? Да го зарежем тука!

— Може би все пак е още рано?

Марк наостри уши — Лисовски го погледна изпод вежди и сякаш неохотно допълни:

— Разбираш ли, Алик, имам чувството, че ни следят.

— Какво?!

— Да, точно така.

— Че на кой му пука за нас, Лисо? Никъде не сме излизали, никой не ни е виждал! Освен ако Секача...

— Какво Секача?! — възмутено се понадигна Марк.

— Нали скитори по разни публични домове?

— Имах нужда!

Марк не се доизказа. Отново се чу продължителният звън на телефона. Алик и Лисо се спогледаха. Кавказецът вдигна слушалката, но не се обади, чакаше да заговорят от другия край на жицата. Естествено, това можеше да се обясни не само с факта, че не знаеше добре немски. Известно време мълчаливо слуша, после ядно се обърна и каза с подозрение:

— Я ела, Лисо, пак тебе търсят! Ти сигурно и в Израел имаш роднини!

— Какви роднини! — възкликна Лисовски, отивайки към телефона.

Взе слушалката, слуша няколко секунди и без да каже нито дума, я постави на вилката. После отчаяно се отпусна върху неоправеното легло на Алик и захлупи лице в шепите си.

— Ти кво бе? Да не е умряла баба ти? — с известно ехидство, но и с тревога попита Алик.

— Нещо по-лошо! Оказва се, че ония типове, с които Секача се среща, не са блъфирали. Току-що се обадиха някакви от същата

банда, която ликвидира Фрол, само че тукашни. Казаха, че ни държат в ръцете си и сме под денонощно наблюдение. Ако им се опъваме, направо ще ни избият. Наредиха ми тая нощ да им отнеса стоката или да им съобща къде и кога мога да го сторя...

Кавказецът дълго и цветисто изпсува.

Марк с интерес наблюдаваше Лисовски, удивлявайки се на неговото хладнокръвие или хитрост — трудно бе да се определи кое от двете преобладава, тъй като той беше поначало слабохарактерен и страхлив. Всъщност Марк бе допускал, че Лисо ще търси удобен момент, за да му приплаче за помощ, защото бе наясно що за човек играе ролята на тъпия Секач. Но очевидно това не влизаше в сметките на Александър Андреевич. Пък и нищо чудно. Може би пожизненият заместник на убитите разчиташе да се отърве по някакъв начин и от своите преследвачи, и от нежелания телохранител от криминалната милиция.

— За какво сте се затюхкали, братоци? — попита Марк, като се протегна. — Да не ни се дърви някой? Дайте ми едно автоматче, покажете ми леговището и аз ще му спретна една кървава баня за чудо и приказ. Целият Райх ще потрепери!

При тези думи той любопитно следеше каква ще бъде реакцията на Лисовски. Как ли ще откаже такава радикална помощ?

— Добре би било, а? — подкрепи го кавказецът.

— Не мисля — поклати глава Лисовски.

— Защо бе? Страх ли те е?

— Ако ме беше страх, щях да си стоя вкъщи — озъби му се Лисо. — Първо, не знаем колко души са. И второ — не ни трябва излишен шум. Да речем, Секача ще види сметката на петима души, но ако те не са приходящи като нас, а се окажат германски поданици? Знаете ли как ще се разсърка полицията?

2.

В същия миг Лисовски бе осенен от една идея. Бе измислил какво трябва да се направи, но не бързаше да го казва, чакаше да го попитат, а междувременно преценяваше всички плюсове и минуси. Солидният и автентичен чек за един милион долара с ясно изписаното

фамилно име Lisovski, скрит на сигурно място до гърдите му, приятно сгряваше изтормозената му от тревоги душа и му придаваше смелост, граничеща с наглостта.

— Ти какво искаш? — раздразнено го попита Алик. — Да ги вземем за партньори? Тогава с парите няма да можеш да си купиш дори билета за връщане!

— Никакви партньори! Какви ги приказваш? Те не са съгласни да делят!

— Тогава ще ги очистим!

— А аз какво казвам? — учуди се Лисовски. — Само че без шум и пушилки, защото ако не те, то ченгетата ще заграбят всичко.

— Тогава не ми се прави на интересен, ами казвай! По мутрата ти виждам, че си измислил нещо!

— Наистина ми хрумна една идея — съгласи се Лисо. — Ще извъртим нещата така: аз уж ще се съглася да им се продам за някаква дребна сума, колкото да не остана с празни ръце, но ще им кажа, че вие ми нямате доверие и непрекъснато ме държите под око, за да не изчезна със стоката. Те също ще ме следят, но незабелязано, защото и те нямат аванта да се вдига шум. Тогава вече ще ни свърши работа куфарчето с празната касета. Трябва още сега да измислим и да се разберем — кога уж ще ви се изплъзна от ръцете и ще избягам с куфарчето. Ще го изиграем като по ноти. А после, когато се отърва от тях, ще ви намеря...

Месхиев се замисли, но не стигна до конкретно решение и затова благоволително да се посъветва със Секача:

— Как ти се струва?

— Ми става — каза Марк. — Само че за по-голяма убедителност аз бих гръмнал веднъж-дваж след Лисо, без да се целя, разбира се...

— А-а, ще минем и без тия фокуси! — побърза да го прекъсне Лисовски. — И така ще ми повярват.

— А ако вземат да проверят? — попита кавказецът.

— Какво да проверят?

— Оная касета...

— За първи път работя с хора, които нямат никаква представа как се транспортират радиоактивните вещества! — възкликна Александър Андреевич. — Касетите може да се отварят само в специални лаборатории, където се използват защитни средства!

— А стига де, Лисо, важното е, че стигнахме почти до финала. И браво на тебе! Готов си да рискуваш най-много от всички ни! Бих ти дал половината от дела на Лариска!

— Благодаря! — иронично се усмихна Лисовски. — А къде ще отиде другата половина?

— Как къде? При мен, разбира се!

3.

На сутринта времето беше мъгливо, влажно и студено. От вчерашното пиянство Лариса Колбина беше раздразнителна и неразговорлива. А и вероятно не беше забравила, че снощи Борис не бе пожелал да даде инструкциите на нея. Марк също се мръщеше кажи-речи, по същия повод: цялата сутрин, докато Колбина още спеше, а той си подготвяше багажа, Алик и Лисовски си шушукаха за нещо. Грубо казано, на него всъщност не му пукаше, но Секача трябваше да нервничи и да се сърди, защото не бе изключено двамата заговорници да обсъждат как да се отърват от излишните според тях участници в печалбата. Марк знаеше, че крайната цел на пътя им е в Мюнхен и че престъпната верига, започваща от Урал, завършва при някакъв тайнствен немец. И засега това му беше достатъчно, но най-важното в момента бе да си отваря очите и да не позволи на Месхиев и Лисовски тайно да го ликвидират. Основният му проблем беше, че не разполага с оръжие и че освен добре фалшифицираните лични документи нямаше нито значка, нито карта на служител от криминалната милиция, защита в хастара на якето му... изобщо нищо, с което да отиде в първото полицейско управление и да потърси помощ. Оставаше му само надеждата, че следователят Турецки ще се свърже с немските колеги и тогава при руския немец Марк Майер сами ще дойдат помощниците.

Влакът за Хановер потегляше в девет часа. Решиха, преди да тръгнат за гарата, да поизчакат малко, за да проверят дали някой не ги следи.

Лариса бе отказала да участва в този експеримент и затова ѝ извикаха такси. При тръгването ѝ се случи малък инцидент. Простодушният убиец Секача предложи да натоварят в колата и куфарчетата със стоката, за да не ги влачат после на ръце. Лисовски се

притесни, а Месхиев го изгледа с недоумение и размахвайки пред носа му едрия си юмрук, отрязва:

— Няма нужда! Ние ще си ги занесем. Така ще бъде по-сигурно!

Лариса ядно затръшна вратата на таксито, при което шофьорът недоволно я изгледа.

— Дано се затриеш нанякъде, мръсен копелдак... — чу се от купето на отдалечаващата се кола.

Марк отлично знаеше немски, но не бързаше да го показва, а носеше в джоба си руско-немски разговорник.

Лисовски и Месхиев, които бяха подготвяли тази сделка половин година с Генерала, бяха загубили почти толкова време и за усърдното ускорено изучаване на езика. Трудно можеше да се определи кой е по-напреднал, но се оказа, че и двамата разполагат с достатъчен запас от думи, за да стигнат до гарата с градския транспорт.

На гарата имаше малко хора. Немците, тези ранобудни птички, птиченца и птичоци, отдавна се трудеха с пот на челото. Лариса стоеше до един прозорец в огромната полупразна чакалня и пушеше нервно. Изобщо нямаше вид на немкия, макар че бе блондинка и бе живяла в Германия повече от една година. На перваза на прозореца имаше вече пет празни кутийки от бира.

— Ох, преплитате крака като едни жалки недоносчета! — ядно посрещна тя тримата мъже. — Не можахте ли да вземете носач?

— Стига бръмча ма, бабушкero! — срязва я кавказецът, който не бе забравил как тя го нарече преди половин час.

— Засякохте ли някого? — обърна се той към Лисовски и Марк.

Лисовски виновно сви рамене.

Марк бе забелязал един младеж, който се бе „лепнал“ за тях при хотела и ги бе проследил до гарата доста неумело, почти демонстративно.

— Абе влачеше се там един... — каза той на Алик. — Някаква жмичка, не може още да си обърше сопола.

— Постарайте се да не говорите на руски — прекъсна ги Лариса, — правим впечатление и се обръщат да ни гледат...

— Тебе гледат те. Молят се да не им се присъниш довечера! — изхили се кавказецът.

— Я върви... — просъска тя, но не се реши да конкретизира мястото, където би искала да го изпрати.

Това означаваше само едно: че Лариса Колбина — доскоро влиятелната „генералша“ — лека-полека започваше да отстъпва пред младото поколение нагли гангстери, които нямаха нужното уважение към бандитските традиции.

Усетил това, Алик ѝ каза:

— Я давай билетите! Разсмърдяла си се тука като задник!

Лариса чак се задави от дима на цигарата си, но премълча. Съзнаваше, че вече не е от силните на деня. Нервно запрати угарката на пода и зарови в чантата си.

Кавказецът грубо я измъкна от ръцете ѝ и тихо, но заплашително ѝ заповяда:

— Вдигни фаса, кучко! Искаш да се заяде някой полицай ли?! Прибери го, защото ще те удуша!

И Колбина окончателно се предаде. Наведе се и взе полуизпепелената угарка със златист филтър.

4.

Четиримата показаха билетите си на контрольора и излязоха с куфарите на перона. Тук цареше същата съвсем необичайна за руското око чистота, каквато и в чакалнята. Пътниците с леки чанти или без никакъв багаж търпеливо чакаха на сивия асфалт, всеки на мястото, където трябваше да спре вагонът с посочения на билетите номер. Имаше към стотина души, но и това бе достатъчно Марк да изгуби от поглед младежа, който ги бе проследил.

Докараха композицията, чиста и блестяща като самолет.

Немците спокойно започнаха да се качват по вагоните, кимайки за поздрав на шафнерите, които повтаряха като курдисани: „Гутен морген“.

Сякаш спорейки с влаковия персонал, Алик промърмори, когато зае мястото си:

— Ще го видим колко ще е добро.

После се разпореда кой къде да седне:

— Лисо, ела при мен! А ти, Секач, седни до Лариса!

Марк сви рамене, сиреч все му е тая, но същевременно се постара да изобрази на лицето си недоволство от това разпределение.

До него тежко се тръшна Колбина — озлобена, унижена и малко позамайна от изпитата на гладно бира.

Марк се загледа през прозореца. Бързо опустелият, но без излишна суетня и блъсканица перон навяваше тъга. „Интересно — помисли си Марк, — сега ми харесва немската сдържаност, дисциплинираност и чистота. Но ако поживея в Германия примерно половин година, дали няма да се затъжа за мръсотията, блъсканицата и безцеремонната грубост, беззлобна, разбира се, да речем — простодушното грубиянство, характерно за опашките и тълпите в Русия? Кое би надделяло — бащините ми гени, или атмосферата, в която съм израсъл?“

И все пак Марк не успя да се порадва както трябва на безупречния ред, присъщ за втората му родина.

До потеглянето на влака оставаше една минута, дори електрическият локомотив бе изсвирил предупредително. Изведнъж, като изблъска несвикналия на подобно отношение контролър, на перона изскочи някакво същество, развлечено, агресивно и младо. В сини дънки до глезените, с разнищени крачоли и високи маратонки, с черно кожено яке до кръста и къса тъмна коса, а на врата — с ярка и шарена кърпа, каквито обикновено носят палестинците.

Пътниците, които седяха до прозорците, гледащи към перона, с мълчаливо и сдържано неодобрение наблюдаваха тази необичайна сцена. По кратките им реплики Марк разбра, че са взели младия беглец или бегълка за турчин. Но след няколко секунди стана ясно, че случилото се не е плод на някакъв младежки каприз. Когато тъмнокосото създание се скри във влака, на перона изскочиха петима мъже на средна възраст и с обикновена външност. Минавайки покрай контролъора както е редно — един по един, те бързо се разпределиха кой къде да се качи и веднага окупираха средните пет вагона от композицията, а в следващия миг влакът потегли.

— Трябва да е някой наркоман — отбеляза Колбина и равнодушно се извърна от прозореца. Седналите отстрани през пътеката Месхиев и Лисовски тихо си приказваха, свели глави един към друг като влюбени гълъби.

Лариса се разшумоля с някакво илюстрирано списание. Оказа се обаче, че скришом пише бележка, която скоро пхна на Марк, като меко го поодраска с дългите си нокти по коляното.

Без да взема от бедрото си малкото бяло листче, Марк го притисна с пръст и прочете написаното:

„Кво се офлянкваш, те ште ни изхвърлят а може и да свършиме по-лошо“

Марк допускаше, че жената на един бандит няма нужда от висше образование, но тази ужасна неграмотност го потресе.

„Дали пък и аз да не се престоря на върл простак, за да ѝ стана духовно по-близък“, мина му през ум палава идея. Но реши да не преиграва, а само да напише отговора си без препинателни знаци, за по-лесно възприемане на съдържанието. Обърна листчето откъм чистата страна, взе химикалката от Колбина и бързо надраска:

„Що да ги трепя тука на живо“

И помежду им се завърза кореспонденция!

„Загряваш ли кво са намислили“

„Че как“

„Кво ште правиме“

„Ще решаваме на място само че мойта ни на Генерала частта нямам намерение да ги давам на никого“

„А мойта“

„За твойта Генерала нищо не ми е казвал“ — надраска Марк, за да я подразни.

Реакцията ѝ надмина всичките му очаквания. Колбина така се изпъчи насреща му, сякаш я бе заплюл в лицето, и отвори уста, готова всеки миг да закрепци.

Марк долепи пръст до устните си, сиреч „кротувай и мълчи, да не ни разберат“. Не стана ясно дали Лариса щеше да има благодарумието да премълчи, защото в същия миг крилата на

плъзгащата се врата се отвори и във вагона влезе съществото, нарушило сивата утринна тишина на гарата.

Погледнато отблизо, това създание се оказа доста миловидно момиче на не повече от седемнайсет години. Нетипична за немкия тъмна коса, дълга тънка шия изпод извъртялата се арабска кърпа. Би била напълно подходяща при снимането на филм за концентрационните лагери, ако не беше здравият матов тен на лицето ѝ. Обаче изражението на симпатичната ѝ муцунка бе в пълен контраст със здравия ѝ вид. А големите ѝ, малко дръпнати очи крещяха: „Помощ!“

Момичето бързо огледа пътниците във вагона и — дали така се стори на Марк? — когато го погледна, сякаш понечи да се втурне към него, но не се реши да направи първата крачка.

Марк стрелна поглед към седящата до него Лариса. Издула дебело начервените си устни, тя му пишеше поредното послание.

— Я чакай да мина — помоли я той.

Генералшата недоволно се откъсна от така трудното си занимание:

— Защо?

— Отивам да забърша едно маце.

— Намерил време!

— Къде бе? — на свой ред се поинтересува Алик.

— Веднага се връщам...

Марк си даваше сметка, че нарушава всички писани и неписани норми за поведението на оперативен служител, внедрен в престъпна банда. Той беше длъжен да се интересува от операцията и от нищо друго освен нея. Ако се заеме сега с момичето и изтърве товара, и то така, че да не могат дори да открият следите му, в най-добрия случай капитан Майер ще бъде изгонен от милицията поради професионална непригодност. Но... но в момента Марк Майер не беше оперативен служител, а просто един буен двадесет и шест годишен младеж, който искаше да помогне.

Той се приближи до момичето и каза на чист, безупречен немски език:

— Проблем ли имате, мила фройлайн?

Тя го изгледа малко стреснато, но кимна. Трудно ѝ беше да си представи, че един толкова порядъчен на вид немец ще се занимава с

чуждите неприятности.

— Преследват ме...

— Забелязах — кимна Марк. — Къде са?

— Навярно там, отзад...

— Тогава да тръгваме напред. Аз ще вървя пръв, а вие след мен. Ако видите, че някой от тях идва към нас, ще ми кажете. Разбрахте, нали?

— Да.

5.

Тръгнаха по пътеката между седалките, следвани от любопитни погледи. Когато стигнаха до спътниците на Марк, Алик се усмихна и му подхвърли:

— Тлей да не пропуснеш Хановер и да не си лепнеш някой СПИН!

А Лариса ядно просъска след него някаква псувня.

— Какво казаха? На вас ли говорят?

— Да.

— Значи, не сте германец?

— Това има ли значение за вас?

— В момента няма.

— А може ли да знам как се казвате? — попита Марк.

Спътниците му бяха останали далече назад.

Немската дисциплинираност се проявяваше и във влака — всеки седеше на мястото си, забил поглед в някой вестник или в сивия пейзаж зад прозореца. Пътниците ставаха от местата си само при крайна необходимост. Изведнъж Марк съгледа двама мъже, които идваха насреща им, вперили очи в тях. Освен че крачеха съвсем енергично, като не пропускаха да погледнат в лицето всеки пътник, те доста приличаха на онези, които бяха изскочили на перона след девойката.

И се оказа, че това наистина са те. Бегълката възкликна:

— Срещу нас идват двама!

— Разбрах. Вие ще изостанете няколко крачки, а аз ще продължа.

— Но не се бийте с тях!

— Защо? Да не са от полицията?

Марк дори се поспря, а девойката се блъсна в него.

— Не, не са!

— Тогава какъв е проблемът? Я погледнете назад, дали не идва още някой от вашите приятели?

Тя се обърна и промърмори:

— Засега не виждам никого.

— Чудесно!

Срещата беше неизбежна — вървяха двама срещу двама. Всъщност преследвачите още не знаеха, че ще им се наложи да се занимават не само с момичето.

Те бяха в твърде неизгодно положение, защото пътеката между седалките, достатъчно широка за един човек, не даваше възможност на двама души да се движат успоредно. Ето защо, когато забелязаха девойката и хукнаха към нея, те почти се препъваха взаимно: онзи, който беше отзад, припряно се стараеше да не изостава от партньора си и тичаше някак на верев, с което фактически ограничаваше движенията му.

Следвайки нарежданията на неочаквания си спасител, девойката изостана на няколко крачки. Марк спокойно се приближи до първия преследвач и с любезна усмивка му подаде ръка, сякаш да се здрависа:

— Гутен морген! Гутен морген!

Тъй като нямаше намерение да си губи времето с някакъв глупак, мъжът я пое, за да го отстрани от пътя си. А Марк рязко пристъпи напред и така изви ръката му, че я изкълчи в рамото, като същевременно удари втория мъж с юмрук по брадата. После, използвайки че първият му противник се превива от болки, силно го блъсна към седящите наблизо две благообразни старици. Те възмутено и пискливо се разкудкудякаха, опитвайки се да изблъснат от коленете си едрия мъж, с което само му пречеха да се изправи на крака. Марк се дръпна от втория преследвач и нанесе саблен удар по тила на първия, който се бе омотал в полите на бабичките. По този начин го извади от строя за няколко минути. После се остави на втория да го сграбчи и отново, сякаш завъртайки се с валсова стъпка, му изви ръката и я изкълчи, след което го събори на пода така, че да удари главата си в металната ръчка на седалката.

Битката протече почти светкавично и освен стариците никой друг не разбра какво става. Пътниците си помислиха, че с бързането си четирима души не са успели да се разминат.

Марк хвана девойката за ръка и я повлече към следващия вагон, после в следващия, и така до края на композицията, за да не могат преследвачите да ги притиснат от двете страни.

Спряха се на платформата на последния вагон и Марк попита:

— И все пак — как се казвате?

— Кристина.

След известна пауза девойката се усмихна и допълни:

— Демонстрирахте висока класа!

— Така ли мислите? Впрочем няма нужда от комплименти! Всеки миг може да дотичат останалите трима, а с тях има вероятност и да не се справя. Какво ще правим, Кристина?

— Не знам...

Изглежда, тя се обърка при мисълта, че все още не се е отървала от своите преследвачи. Нервно облиза свежите си, неначервени устни.

— Какво искат от тебе?

Кристина не отговори. Огледа се настрани, след което се опита да откърти перилото на вратата за качване във вагона, сякаш искаше с него да залости дръжките на плъзгащата се врата. Очевидно бе на ръба на отчаянието.

— Това няма да ни помогне — каза Марк. — Рано или късно те ще излязат тука.

— Тогава ще дръпна аварийната спирачка и ще скоча от влака!

— И те ще скочат, защото ще се досетят чие дело е непредвидената спирка — безжалостно ѝ възрази Марк.

— Тогава ще скоча в движение!

И за да подсили думите си, Кристина натисна дръжката на вратата. За разлика от руските влакове вратата на този блестящ от чистота вагон се отваряше навън.

Девойката изписка от изненада и без да успее да се пусне от дръжката, полетя след отворилата се врата.

Марк високо изруга на руски и надникна, но не успя да види какво е станало с момичето. Бързо пребърка джобовете си дали ще има достатъчно пари за билет до Мюнхен. После погледна през стъклата на плъзгащата се врата, за да провери какво е положението във вагона.

Засега вътре беше спокойно, но пътниците, любопитно проточили вратове, надзъртаха от местата си към другата платформа, за да разберат кой друг ще влезе оттам.

А Марк прекрасно знаеше. Отново погледна през отвора на вратата към прелитащите пред очите му селски пейзажи на Германия и скочи от влака, мятайки се по посока на движението, сякаш да пресрещне преследвачите. Успял добре да се стегне, той се приземи сполучливо и се скри в близките храсти. Искаше да види дали противниците му ще скочат след него. Те обаче останаха във влака. Значи, отбеляза Марк, това са полицаи, които не искат да рискуват живота си заради едната заплата, или пък провинението на Кристина не е чак толкова сериозно, че да се стремят да я заловят на всяка цена.

Когато последният вагон се изгуби в далечината, Марк тръгна по насипа обратно към мястото, където трябваше да лежи момичето. Наоколо беше равно поле и някъде при хоризонта сред голите клони на високите стари дървета се виждаше червен керемиден покрив. „Ако е жива, ще я занеса там, а после ще избягам — реши Марк, — но ако...“ Не му се мислеше за тази възможност.

По едно време съгледа Кристина, клекнала и трепереща като премръзнало куче, прехапала долната си устна чак до брадата.

Марк претича до нея, разтърси я и извика на руски:

— Добре ли си?

Тя вдигна към него влажните си очи и поклати глава.

— Не разбираш ли? Ох, по дяволите! — и той повтори въпроса си на немски.

— Всичко ли ти е наред?

Кристина кимна.

— Защо не отговаряш?

Тя отвори уста да му отговори, при което от раничката на долната ѝ устна потече тънка струйка кръв. Почти шепнешком обясни:

— При падането си ударих коляното...

— Можеш ли да вървиш?

Тя сви рамене.

— А стани!

Кристина се изправи, пристъпи крачка-две и енергично закима, сиреч — „мога...“

Двамата тръгнаха по правия асфалтиран път към фермата.

— Кой са ония, дето те преследваха?
— Не знам. Татко ги е наел.
— Какво? — спря възмутено Марк. — Баща ти значи! А сега заради вас двамата с баща ти няма да си свърша работата!
— Ти руснак ли си?
— Наполовина.
— А онези хора във влака твои приятели ли са?
— По-скоро колеги.
— Все едно. И жената ли?
— Да.
— Значи, сте пътували за Мюнхен?
— Откъде знаеш? — изненада се Марк.
— Тая жена често идва при баща ми...
— Какво?!
— Да, да. Така че не се безпокой. Аз ще ти помогна да стигнеш до баща ми.
— А той какъв е?
— Не знам точно. Отдавна са разделени с мама. Но щом има вземане-даване с руснаците, значи не му е чиста работата. Ох, да не говорим повече за това! Я по-добре ми кажи, руски мечо, как е твоето име?
Марк се позамисли и отговори:
— Генадий.

ГЛАВА ДЕВЕТА

ДЕВЕТ МИНУТИ НОРМАЛЕН ПОЛЕТ...

1.

Александър Андреевич Лисовски бе подготвил всичко предварително. Само той знаеше в кое куфарче е стоката и в кое празната касета. Ето защо на другата сутрин се получи така, че той носеше куфарчето с плутония, а празното — Алик Месхиев. Всъщност то вече не беше празно.

Всичко вървеше според плана му, освен че онова ченге, което му лепнаха за опашка, постъпи като някакъв пубер. Впрочем нямаше защо да се учудва. Дори му стана жал за този хубав и простодушен млад мъж, който явно имаше успех сред жените, но взе, че хукна подир първата фуста, без да мисли за работата си. И сега кой знае къде върши лудории из тая чужда страна, а може да загуби и главата си или в най-благоприятния случай — пагоните.

Алик прие изчезването на Секача със зле прикрита радост, а Лариса Колбина направо се разстрои. От всичко това Александър Андреевич съвсем резонно стигна до заключението, че кавказецът все пак се е страхувал от тайния бодигард на Генерала. Пък и все повече намаляваха шансовете му да получи дела на „генералшата“.

Още щом пристигнаха в Хановер, Алик се обади още от гарата на Борис Лазкин, за да го осведоми за новата ситуация. Но не му каза, че някой ги следи — такава беше уговорката им с Лисо. Двамата искаха сами да осъществят сделката. А по-късно, след като предадат стоката и получат парите, можеше и да споделят с него дребните си неприятности. Съдейки по всичко, Борис имаше големи връзки и възможности, така че със сигурност щеше да изпрати по дирите на онези изнудвачи и убийци някоя от всемогъщите спецслужби. Алик разпалено обсъждаше това с Лисовски, който усърдно кимаше и току си поглаждаше якето, под което в джобчето на ризата бе скрит в три целофанови пликчета чекът за японската банка „Сумитомо“.

След разговора с Лазкин кавказецът предаде на спътниците си неговото нареждане: да отидат на спортния аеродром в покрайнините на града. Там ще ги чака двумоторна чесна, която ще ги откара направо в резиденцията на купувача.

Междувременно Лисовски се увери, че двамата му партньори не го изпускат от очи. И когато кавказецът попита дали някой ги следи, той кимна.

— Какво ще правим сега? Как се разбрахте? От самолета ли ще вазираш?

— Така ще е най-добре — отговори хитрата лисица.

— Тогава намери начин да им кажеш.

Александър Андреевич на драго сърце се подчини и тръгна към тоалетните.

Алик успя да забележи, че десетина секунди по-късно някакъв тип тръгна след него в същата посока. Значи рибата беше клъвнала!

Когато Лисовски се върна, хванаха такси и потеглиха към посоченото място.

Лариса Колбина намръщено попита:

— Пак ли ще трябва аз да плащам?

— А ти как мислиш, хубавице? Но когато оценяваме приноса на всекиго от нас, ще ти признаем всички разноски.

Въпреки ранната пролет спортното летище зеленееше свежо и ярко под мрачното небе като площадка за голф. Няколкото постройки — двата хангара, административната сграда, барчето, паркингът и складът за гориво — бяха разположени в комплекс и бяха боядисани в ярки цветове, така че отдалече изглеждаха като детски играчки за възрастни. Всъщност те имаха точно такова предназначение. В края на летището бяха наредени един до друг няколко пъстри самолета, накацали като гигантски водни кончета.

След като си получи парите с минимален бакшиш, шофьорът на таксито промърмори под носа си „... швайн!“ и бързо потегли. Малко притеснени, че никой не ги посреща, тримата странници се скупчиха до барчето.

По едно време към тях се приближи висок мускулист мъж в комбинезон.

— Господата от Москва ли са? — попита той с дежурна усмивка.

— Да — отвърна Алик.

— И отивате при господин Лазкин?

— Да.

Немецът се усмихна малко по-радушно.

— Аз съм пилотът, казвам се Курт. Елате с мен.

Самолетът беше доста малък и създаваше впечатление, че има твърде крехка конструкция. Но както се оказа, можеше да вземе на борда си десет души пътници плюс тон и половина товар.

Тръгнаха да се качват. Курт влезе в пилотската кабина, за да провери изправността на всички работни системи. И тогава започна замисленото представление.

Изведнъж иззад хангарите изскочи, ревейки с форсирания си двигател, дълга и черна лека кола, която се закова на около сто и петдесет метра от чесната. От нея излязоха трима мъже с къси автомати в ръце.

Тогава Лисовски, който уж се готвеше да сложи крак на първото стъпало на стълбичката, се обърна и хукна към колата, препъвайки се с тежкото си куфарче.

Курт бе запалил вече моторите, но когато видя случилото се, подвижна на Алик:

— Какво значи това?

— Аллес гут! Форвертс! — успокои го кавказецът.

Пилотът сви рамене и кимна. Самолетът зарулира към пистата...

Експлозията стана на десетата минута от полета, на височина пет хиляди метра. Отначало се чу силен гърмеж в салона на чесната, след което избухнаха бензиновите резервоари — обхванатият в оранжеви пламъци самолет полетя като камък към земята, губейки крилата, опашката си и онова, което допреди секунди бяха неговите пътници и пилотът.

2.

Мургавият, жилест и як като вековен дъб немец гледаше през прозореца. Ниският и закръглен като буре Борис Лазкин с шумно сумтене пиеше бира, а на лицето му бе изписана сложна гримаса, изразяваща, от една страна, удоволствието, с което къпе дебелиите си

устни в халбата, а от друга — отчаянието, което бе дошъл да сподели с хер Шилер.

— Значи, вие смятате, Борис, че всичко е свършено? — тихо попита немецът.

— Да, с тази пратка от стоката!

— А имате ли хора, които ще ни докарат следващата?

— Засега нямам.

— Борис, откъде научихте за катастрофата?

— От вестниците.

— И какво мислите?

— Очевидно е била причинена от бомба.

— А кой я е сложил?

— Същите хора, които убиха Тузик.

— Логично. Но как се е озовала тази бомба в самолета?

— Лепнали са я за корпуса, докато Курт се е мотал насам-натам.

— А сега ме изслушайте внимателно, Борис, защото аз имам попълна и по-интересна информация. Полицията се занимава с катастрофата от едно денонощие и вече е стигнала до някои заключения. Експлозията е станала вътре в самолета, разбирате ли? И до този момент са открити останките само на трима души — двама мъже и една жена.

— Лариса... — шумно издиша Борис.

— Да. Напълно са идентифицирани двама — Колбина и нашият Курт. Отломките на самолета и труповете са били пръснати на сравнително ограничен периметър, което предполага, че ако в самолета е имало и други хора, телата им щяха да бъдат открити. И най-важното: намерени са части от метален съд, който със сигурност може да е бил касетата с плутоний. Но в радиус няколко километра от мястото не са открити следи от радиация, по-висока от съществуващата в природата.

— Какво?!

— Да, Борис, така е, в самолета не е имало плутоний. А това означава, че някой от нашите приятели води нечестна игра. Как мислите, кой би могъл да е?

Лазкин твърде енергично сви рамене, при което разплиска бирата си.

— Впрочем вие направихте ли онова, за което ви бях помолил?

— За какво сте ме молили?

— За антропометричните характеристики на онези, които трябваше да дойдат при нас: господин Лисовски, господин Месхиев и господин Бобров, нали така?

— Да — кимна Лазкин, — всичко е направено. Дори имаме снимките на Лисовски и Месхиев.

— От тези трима мъже двама работят срещу нас. Надявам се, разбирате какво ни заплашва?

— Естествено!

— Следователно ще оставите за известно време бирата и ще се приберете вкъщи, за да обмислите и ми предложите някакъв вариант за действия. И не губете време! Имам чувството, че над главите ни вече се събират буреносни облаци. И не забравяйте, че при всички случаи първата мълния ще се стовари върху вашата глава!...

3.

С помощта на заместник-главния прокурор и стария си приятел Костя Меркулов Турецки съумя да вдигне на крак целия отдел за взаимодействие с полициите в чужбина при Главно управление за борба с организираната престъпност на Руската федерация. Лично началникът на отдела загуби почти цял ден, за да свърже Турецки със заместник-началника на немската криминална полиция Клаус фон Диц, който при разговора по телефона създаде впечатление у Александър Борисович на непринуден и весел човек.

— И така, какво искате, Александър? — попита той на доста добър руски език.

Турецки не пропусна да му направи комплимент по този повод.

Клаус се позасмя.

— За това трябва да благодаря на вашите клиенти, тук те са твърде... как да се изразя... твърде много, да!

— Засега ме интересува само един...

— Кой?

— Искам да ви предупредя, Клаус, че той не фигурира във вашите картотеки. Сега за първи път е минал границата...

— Кога?

— Преди два... или вече три дни.

— Легално ли?

— Че как иначе? — учуди се Турецки.

— О, Александър! От Полша има цял трафик с определена такса на човек...

— Нима?

— Да. Небрежност, ще кажете, нали? Това е отплатата за спокойния ни живот.

— Нека да ти кажа името му, Клаус — Бобров.

— Боброфф — внимателно повтори Фон Диц.

— А малкото му име е Генадий.

— Записвам — каза немецът. — И какво да правим с него?

— Задръжете го на всяка цена и не го пускайте, докато не пристигна.

— Може би ще бъде по-просто твоите момчета да го арестуват, когато дойдат? — предпазливо попита Фон Диц. — А ние ще помагаме.

— Клаус, няма никакъв проблем, ако ставаше дума за обикновен престъпник. Но той е твърде опасен. Сега ще ти изпратя по факса неговата снимка, а после ме питай каквото поискаш, съгласен ли си?

— Гут — кратко отговори немецът.

Докато чакаше, Александър Борисович разсеяно търкаляше моливите по бюрото си. Общо взето, всичко вървеше добре, като се изключи сериозното провинение на Марк Майер. Имената и външните белези на убийците на Тузик и Колбин бяха вече известни, така че работата по делото бе почти приключена. В момента Олег Величко се занимаваше с дебеловратите сектанти, арестувани в нощния клуб. При всички случаи рано или късно те щяха да кажат какво са предали чрез Секача за Лисовски. Макар че като се вземе под внимание към какво така упорито се бяха стремили, не е трудно да се досети човек. Но ако са предали на Марк откраднатия от завода плутоний, защо той е заминал с него в чужбина? Вероятно не е имал възможност да се отърве от така наречените си съучастници? Но той можеше просто да се обади, че стоката е при него. И тогава щяха да намерят начин да арестуват и тримата още на аерогарата. А може би пък е искал да стигне до края на престъпната верига и да открие кой е купувачът?

Добре би било, но каква полза? Ако е немец, така или иначе няма да могат да го арестуват.

Когато изпращаше на Фон Диц снимката на Марк, Турецки отбеляза в единия ъгъл истинското име и длъжността на капитана от криминалната милиция, за да не го застрелят в разгара на някоя гонитба. Руските емигранти доста бяха дотегнали на немците, които и без това си имаха главоболия със собствените престъпници. Човек можеше да ги разбере.

Телефонът иззвъня след един час.

— Фон Диц е.

— Слушам ви внимателно.

— И много добре, че ме слушате внимателно. Господинът, който ви интересува, е пристигнал в Берлин с още двама мъже. Лисовски и... е-е... Мес-хи-еф, който е от Кавказ.

— Да, да!

— Посрещнала ги е една дама. После са прекарали две денонощия в хотел „Бергхаус“. Четиримата. Вчера са заминали с влак за Хановер. Там на спортния аеродром ги е чакал самолет. Самолетът... Александър, е катастрофирал.

— Какво?!

— Не се тревожи, Александър. В самолета е имало само трима души: жената, пилотът и третият — както засега се предполага, — е бил Месхиеф. Самолетът е бил взривен. Не ти ли изглежда странно това?

— Дори много странно!

— Може би човекът, който те интересува, вече не е съвсем твой човек?

— Трудно ми е да го повярвам, Клаус, но при всички случаи Бобров трябва да бъде намерен. Сега ще ти изпратя по факса едно интересно предложение...

Турецки отчетливо написа с черен флумастер краткото си послание и го изпрати по факса на бонския номер на Фон Диц.

Той го прочете и полушеговито, полуразтревожено каза:

— Сега вече разбирам, Александър! Ти си най-големият мафиот в Москва! Искаш да насъскаш срещу мен нашите специални служби, та после никой да не пречи на вашите момчета, прав ли съм?

— Донякъде, Клаус — тъжно се усмихна в телефонната слушалка Турецки.

— Бях забравил, че има „донякъде“, Александър — печално призна Фон Дик.

— А това значи, че в думите ти има известна истина, макар че всъщност...

— Ще изпълня молбата ти, Александър.

— Благодаря!

4.

От известно време Турецки си мислеше, че все пак трябва да се прибере вкъщи и да се наспи, защото нито с усилие на волята си, нито с кофеина можеше да се пребори с тежката умора и мрачното настроение...

В този миг продължително извъня директният телефон... Ох, тая работа! Няма свършване! Но виж, следователят Турецки може и да свърши двайсет години по-рано от това напрежение. Подмами го мисълта, че може да го търсят от къщи, тъй като звънеше директният телефон.

— Турецки, слушам.

— Привет, Саша, как си? Да не те откъсвам от някоя спешна работа?

Унило и с неудоволствие Турецки разбра, че се обаждат банкерът Сергей Бибарцев, чийто глас позна едва след известни усилия.

— Здравей, Серьога, да не се е случило нещо?

— Абе имам да ти казвам някои работи, но не се обаждам само за това. Искам да те покана на сауна, да се понапарим, какво ще кажеш?

Турецки се обърка:

— Ей така, по средата на седмицата?

— Защо не? Когато човек е в стресово състояние, трябва да се отърси от него!

— Но аз не съм подготвен! Нямам нито хавлии, нито чехли...

— Спокойно, всичко има! Да пращам ли колата?

— Изпрати я — съгласи се Турецки. — Защото просто не ми се тръгва.

... Бибарцев се оказа прав: сауната и прохладният басейн превърнаха тежката преумора в приятна отпадналост.

Турецки бе отказал обилната вечеря и студената водка, смяташе да вечеря вкъщи, със семейството си, тъй като започваха вече да му се сърдят. Затова на масата бяха сервирани само бира, ядки и раци.

— Е, благодаря ти, Серьога — с искрена признателност каза Турецки и вдигна халбата си. — Смятай, че вече си ме релаксирал и можем да поговорим по работа.

— Извинявай, Саша, че пак ще те занимавам с проблемите си, но нали знаеш, че винаги човек се обръща към онзи, който вече веднъж му е помогнал...

— Но аз с какво съм ти помогнал? — учуди се Турецки. — Направи го нашият млад приятел. Така че него трябваше да поканиш на сауна за благодарност.

— А защо не? — оживи се Бибарцев. — Хайде да го извикаме?

— Няма да може, в командировка е.

— Жалко... Та ето за какво исках да те помоля, Саша. Искам пак да ми намериш някой енергичен и оправен човек!

— Защо? Всичко наред ли е със сина ти?

— С Едик ли? Слава богу! Сега той ми помага, взе си за известно време отпуска от колежа.

— Отпуска ли? И за какво?

— Не за какво, а защо. Защото иска да изчака цялата тая шумотевица със сектата да отзвучи. Разбираш ли, неприятно му е, че там много хора знаят за посещенията му в тази секта и ще започнат клюки, ще се лепне полицията...

— Ясно. Извинявай, че те прекъснах, разказвай по-нататък.

— Трябва ми човек, запознат със спецификата на нашата работа, който да се помотае из банката, да огледа едно-друго, да се ориентира, така да се каже, какво е положението...

— Защо, да няма нещо гнило?

— Абе на езика на програмистите бих го нарекъл вирус. Някой тайно източва парите ни и си ги превежда другаде.

— Къде?

— Ако знаех къде, щях да знам вече и името на вируса!

— И много ли е източил?

— Зависи от каква гледна точка се преценява, но доста — триста.

— Какво триста?

— Триста хиляди долара.

— Имам предвид един такъв специалист с широка квалификация, ще го попитам дали ще се справи. Но бих те помолил да му дадеш някакво възнаграждение, да речем, по граждански договор или както ти бъде по-удобно. Не защото изпитвам към тебе някаква класова омраза, а просто защото моят специалист е пенсионер и една хилядарка отгоре ще му бъде добре дошла...

— Няма проблем, Саша!

Когато мълчаливият шофьор го докара пред входа на кооперацията, Турецки почти спеше, но с последни усилия на волята си прогони съня, за да пообщува поне един час със семейството си.

ЧАСТ ТРЕТА

*Когато имаш пред себе си два пътя, избери
онзи, който води към смъртта.*

Бушидо

ГЛАВА ПЪРВА

В КЪМПИНГ „ДОМИНО“

1.

Доверчиво, нежно и в същото време малко агресивно Кристина Шилер се отдаде на Марк Майер през втората нощ от пребиваването им в мотела на къмпинг „Домино“. Но преди това се случиха много други събития. След като скочиха от влака, те отидоха в уединената ферма, купиха от мрачния неразговорлив собственик малко хляб и мляко и се подкрепиха. После го разпитаха в околностите на кой град се намират и на колко километра е най-близкото населено място. Намръщеният и неприветлив бюргер, който ги бе помислил за някакви разхайтени пънкари, им обясни, че най-близката аптека, където могат да си купят презервативи, се намира на петнайсет километра в един туристически комплекс с пошлото име „Домино“. А по-наблизо има само ферми като неговата, където безделници, подобни на тях, могат да намерят само парче хляб, и то срещу добро заплащане. Поразвеселени от неговото отношение, Марк и Кристина си тръгнаха и скоро излязоха на широкото право шосе през полето.

През първия половин час се опитаха да спрат някоя кола. Но шофьорите на камиони и собствениците на частни превозни средства ги отминаваха, защото бяха наплашени от публикациите по вестниците, че цялата страна е залята от вълна на насилие, което било неизбежната цена за обединяването на двете Германияи.

Отчаяни, че никой няма да ги вземе на автостоп, Марк и Кристина тръгнаха по банкета на шосето.

По някое време по насрещното платно се зададе фолксваген, който се движеше не особено бързо. Когато ги наближи, той съвсем намали скоростта си. Марк тревожно хвана Кристина за ръка.

— Какво има? — попита девойката.

Марк ѝ посочи с глава бавно минаващата покрай тях кола.

— Защо спира? Да не е твой познат?

Тя се позагледа.

— Не.

— Странно.

Фолксвагенът отмина, без да спре, и после бързо започна да се отдалечава.

Те продължиха да крачат напред.

Но след няколко минути фолксвагенът отново се появи, този път откъм тяхната страна, позадмина ги и спря до банкета. Задната врата се отвори.

Когато се изравниха с колата, Марк надникна в купето с напрегнато внимание. На волана седеше румен и охранен мъж с очила, който им се усмихваше.

— Добър ден! — весело подвижна дебеланкото. — Заповядайте, качете се!

Марк се притесни, но Кристина съвсем спокойно се качи и се разположи на меката кадифена седалка, така че той бе принуден да последва примера ѝ.

— За къде сте тръгнали? — попита мъжът.

— Към къмпинга — отговори Кристина.

— Аз ще ви откарам — кимна той.

— А колко трябва да ви платим? — поинтересува се Марк.

— Николко.

— Странно — промърмори Марк.

— Защо, много ли ви се иска да платите?

— Не, просто аз съм от Одеса.

Добродушният шишко понамръщи чело, опитвайки се да си спомни какво значи това „Одеса“, но не можа, и решил, че няма смисъл да си блъска главата, се обърна към Кристина:

— Много оригинално сватбено пътешествие сте си измислили!

Девојката се изкиска.

— Ние не сме женени. Дори не сме сгодени.

— Но защо?! — искрено се изненада и огорчи дебеланкото.

От възмущение дори поспря колата, за да се обърне назад и да ги погледне.

— Значи бихте искали да сме женени? — на свой ред се изненада Кристина.

— Точно това трябва да направите! — горещо възкликна мъжът.

— Така ли? Ами ако моят спътник е вече женен и си има съпруга?

— Да, ако имам жена? — малко свадливо се обади Марк.

— Ще трябва да се разведете — съвсем сериозно заяви дебеланкото.

— Браво бе! — промърмори Марк, а после попита: — И защо смятате така?

— Защото сте чудесна двойка!

Марк и Кристина се спогледаха, недоумявайки какво да отговорят.

Междувременно бяха минали покрай рекламната табела, която канеше автотуристите в модерния и удобен къмпинг „Домино“, а след минута вдясно от шосето се появиха ниски постройките, облицовани с черно-бели ромбове.

Добродушният чичко спря колата пред входа на администрацията.

— Много ви благодарим! — каза Кристина, освобождавайки се от меките прегръдки на седалката.

Марк повтори като ехо думите ѝ на благодарност.

— Сигурно ме смятате за някакъв стар, изкуфял чудак. Да, да! — обади се дебеланкото. — Но недейте да мислите така. Аз цял живот се занимавам с рекламна фотография и цял живот подбирам хубави двойки. Но за първи път виждам такова идеално съчетание! Да, за първи път виждам нещо подобно — аз, Олгерд Браун...

При тези думи той натисна газта и колата полетя, оставяйки след себе си черни следи от гуми и облаче отработени газове.

2.

Марк и Кристина дълго гледаха след своя познат, а после влязоха в администрацията да си ангажират стаи. Оказа се, че през този мъртъв сезон това не е проблем. И сякаш косвено да потвърди думите на фотографа Браун, регистраторът ги посрещна с широка усмивка и без излишни формалности ги настави заедно в едно бунгало, при което щеше да пропусне дори да им поиска пари за предплата. Добре че Кристина го подсети.

Съвсем миниатюрната на пръв поглед къщичка вътре се оказа доста просторна. Имаше телевизор, телефон, хладилник, климатична инсталация, малък кухненски бокс и баня.

Докато бавно се събличаше, Марк си мислеше с какво удоволствие би заменил московския апартамент за такова самостоятелно жилище — разбира се, ако апартаментът си беше негов и ако се намереше някой луд, който би заменил това тихо кътче в Германия с мръсната и небезопасна за живеене руска столица.

А през това време Кристина захвърли късото си яке на един фотьойл и се изправи пред огледалото.

— Генадий, ела при мене! Искам да проверя дали думите на оня симпатичен дядка имат някакво основание!

— Хайде и ти, Кристина, също като децата си!

Но все пак отиде.

Двамата критично впериха погледи в отраженията си: висок блондин с мъжествено лице и сиви очи, но без стоманен оттенък, и брюнетка, по-ниска с половин глава от него, с кестеняви бадемови очи, скуесто лице, матова, свежа кожа и пухкави розови устни, готови всеки миг да се усмихнат.

— И прав ли е дядката, а? — попита Марк с учтив интерес.

Тя веднага усети фалша в гласа му и въздъхна:

— Мъжката тъпотия е интернационално явление.

— Ти си красива — убедено каза Марк.

— Така ли? Но съм и умна. А ти смяташ, че това е недостатък, нали?

— Ще видим — дипломатично отговори той.

— И все пак си мисля, че хер Браун е прав. Знаеш ли защо? Ти не си чисто северен тип, а и аз не съм съвсем източен. Помежду ни има нещо общо, разбра ли?

— Да. Може ли да пусна телевизора?

— Смешен въпрос! Да не е мой?

— Но ти плати за бунгалото.

— А ти ме защити от ония там!

— Това са несъпоставими неща.

Тя бързо се обърна и пристъпи към него.

— А за тези думи ще те накажа с целувка!

И наистина го целуна, като се присмиваше на смущението му.

После порови в джобовете си и като намери пари, каза:

— Ти гледай телевизия, а аз ще ида да потърся нещо за вечеря.

— Вземи и моите — предложи Марк.

— Колко имаш?

— Стотина марки.

— Пази си ги за краен случай.

Тя излезе, а Марк известно време гледа след нея, после се сепна: „Я по-добре мисли какво ще правиш по-нататък!“. Но не можа да изпълни решението си. В съзнанието му се въртяха спомени за момичетата, с които се бе срещал в Русия. Рядко се случваше някое от тях да отблъсне ленивите му домогвания. След това пък настъпваше най-неприятното за един свободолюбив мъж, за какъвто се смяташе той. Явно партньорките му преувеличаваха своята значимост за него и започваха да претендират за брак или се стремяха по някакъв друг начин да упражняват над него въображаемата си власт. Сега Марк чувстваше, че наистина харесва на Кристина, но хубавата немкиня с бадемови очи не му даваше никакви аванси, за да го подмами в леглото.

Вместо да се замисли как да изпълни задачата, която си бе поставил с идването си в Германия, той си представяше лицето на девойката, ръцете, бедрата, припомняше си, дори отново изживяваше сцената с целувката. По едно време включи телевизора, надявайки се чрез разнообразните програми на многобройните канали да се освободи от тези несериозни мисли.

По един от местните канали тъкмо предаваха новините. Марк разсеяно слушаше и гледаше репортажите за проблемите, с които сега се сблъскват немците, но някаква картина привлече вниманието му и той седна по-близо до екрана, като увеличи звука. Предаваха видеоматериали за самолетната катастрофа, станала недалече от Хановер. На фона на разпилените по голата земя овъглени отломки репортерът разказваше, че по необяснима причина се е взривил във въздуха частен самолет „Чесна“, с бордови номер еди-кой си, собственост на Курт Вайсмюлер. Според получената информация, освен пилота на борда е имало двама пътници, мъж и жена от руски произход. Директорът на спортния аеродром, откъдето е излетяла чесната, твърди, че е трябвало да лети още един руснак, но в последния момент той се е качил в черна лека кола и е заминал в

неизвестна посока. Полицайте, занимаващи се с това произшествие, имат основание да смятат, че в самолета е била поставена бомба...

На екрана се появиха кадри от други катастрофи, но Марк вече не им обръщаше внимание. Отначало само машинално констатира, че Лисовски ги бе излъгал и бе убил всички, от които бе имал възможност да се отърве. И чак след това осъзна, че този хитър страхливец е подготвял същата участ и за него. Само по една случайност, благодарение на Кристина, той се бе спасил...

3.

Тихо хлопна входната врата.

Марк бавно се обърна. На прага стоеше Кристина, притиснала до гърдите си големи кесии с продукти. Очите им се срещнаха и тя попита:

— Какво ти е?

Марк преглътна и отговори с дрезгав глас:

— Гледах новините...

— Нещо лошо ли?

— Не, за мен не особено...

Тя обаче усети, че той наистина е разстроен.

— Ще поприказваме по време на вечерята. Изчакай една минута.

След картофената салата, селските наденички и киселото зеле девойката постави на масата бутилка вино.

— Трябва да полеем нашето запознанство, не си ли съгласен?

— Естествено, че трябва — потвърди Марк.

— И така, ти се казваш Генадий и си гангстер. Нали?

Марк се усмихна.

— Очевидно, да.

— А аз съм Кристина Шилер и съм на двацет и три години...

— Не може да бъде! — възкликна той.

— Защо?

— Изглеждаш на не повече от осемнайсет. Не мисли, че ти правя комплимент. Аз поначало не съм по комплиментите...

— Какво самочувствие! Я кажи, у вас всички гангстери ли знаят така добре чужди езици?

— Не. А тебе защо не те е страх да вечеряш насаме с един руски гангстер?

— Защото нямаш вид на руски гангстер.

— Външността лъже.

— Кажи тогава — според теб каква е моята професия?

— Ами мислех си, че ти си още ученичка или следваш.

— О, не, аз съм журналистка на свободна практика и пиша скандални очерци. Може би ще пиша за руската мафия в Германия...

— Значи за мене, така ли?

— За тебе ще пиша малко и без да споменавам името ти, защото ми харесваш и освен това ме спаси от голяма беда.

— Каква беда? Нали каза, че онези мъже са изпратени от баща ти?!

— Точно там е бедата. Той ще ме заключи между четири стени и ще ме кара да пиша само за изкуство.

— Мисля, че и аз, ако бях твой баща, никога нямаше да ти позволя да се занимаваш със скандални истории.

Тя сви рамене.

— Очевидно е трябвало да се родя момче.

— Колко често дават новинарски емисии у вас?

— На всеки час. Не успя ли да ги изгледаш одеве?

— Сега ще ги гледаме заедно, но най-напред искам да ми отговориш на един въпрос. На железопътния насип ти ми каза, че жената, с която пътувах, често е идвала при баща ти. Вярно ли е?

— Разбира се! Защо ще те лъжа?

— В такъв случай трябва спешно да се срещна с баща ти. Той в Мюнхен ли живее?

— Не. Всъщност нашата къща е недалеч оттук, върнаха я на баща ми едва преди няколко години. А в Мюнхен той си върти бизнеса заедно с най-различни мошеници!

— Сега и аз се числя сред тях.

— Не се съмнявам. Добре, ще ти помогна да се видиш час по-скоро с моето татенце.

— А после ще опишеш всичко надълго и нашироко в някой „Шпигел“, нали?

— Ако темата си заслужава — непременно.

— Ами ако от твоята публикация пострада баща ти?

— Не бой се, няма! — отрязва го Кристина.

— Ти си знаеш най-добре. А сега нека пием за твое здраве, защото аз съм сред живите благодарение на теб!

— Така ли? И каква ми е заслугата?

— Заслугата ти е, че скочи от онзи проклет влак!

После седнаха да гледат новините. Когато отново дойде ред на репортажа за въздушната катастрофа, Марк тихо взе да коментира случилото се и да разказва на Кристина онова, което не беше известно на журналистите. Но към края на репортажа той внезапно млъкна. Цитирайки говорителя на спецслужбите, репортерът каза, че има вероятност самолетът да е бил взривен точно от онези членове на руската мафия, които е трябвало да летят заедно със загиналите, и затова в момента се установява кой и под какво име е пристигнал в Германия заедно с жертвите на престъпното деяние.

Марк реши, че ще се наложи да даде някакви обяснения на Кристина и по този въпрос, но тя се оказа доста съобразителна.

— Значи скоро ще почнат да те издирват, така ли?

Той кимна.

— И значи, ако не бях аз, ти щеше да отидеш в ХанOVER и да се качиш на онзи самолет, така ли?

Той отново кимна.

— Сега разбра ли, че аз съм ти талисманът?

Той обхвана с ръце лицето ѝ и дълго я целува по прохладните пухкави бузи.

След малко, потискайки възбудата, тя се отдръпна с дълбока въздишка и го попита:

— Да не би освен гангстер ти да си и някакъв особняк, а?

В отговор Марк само се засмя, защото си спомни, че същото обвинение му отправи и дъщерята на Копитото, макар и при малко по-различни обстоятелства.

— Слушай сега какво ще ти кажа — решително поде Кристина, — в тоя затънт край никой няма да те търси. Утре сутринта аз ще отида да взема кола, за да те откарам в Мюнхен...

— Но откъде ще я вземеш?

— От къщи. Ще взема на заем татковата кола.

Тази нощ спаха на широкото легло, но под различни одеяла. И двамата бяха твърде уморени, а освен това Кристина трябваше да стане

много рано, за да има време да докара колата. Марк предложи да я придружи, но тя успя да му внуши, че това няма да е хич разумно, след което заспа безгрижно. А той сънува, че седи и се поти пред своя началник Иван Иванович Токарев, който му се кара, защото е изтървал крадлата от нощния клуб „Петте звезди“...

ГЛАВА ВТОРА

ДВАМА ИНДИАНЦИ ПОД ЕДНО ОДЕЯЛО

1.

Измина още един с нищо незабележителен ден, който Марк прекара в самота и скука. Макар безделието му да бе принудително, той все пак изпитваше известни угризения. Знаеше, че има за какво да бъде недоволен от себе си: не бе прозрял планове на Лисовски и в крайна сметка го бе изтървал. Марк редовно гледаше новинарските емисии, но вчерашното събитие на деня днес не представляваше интерес за акулите на ефира, а водеща новина вече бе грандиозният сблъсък между неофашисти и емигранти от Източна Европа, в който имаше жертви и от двете страни. За катастрофата на чесната споменаха бегло, без да се спират върху въпроса за евентуалните виновници, а още по-малко пък — да цитират имена. Но това не успокои Марк, защото той знаеше, че нито една полиция по света не дава на журналистите оперативна информация. Само вестникарите, тези настървени хищници, губят своя интерес към събитието, докато мъжете в униформа продължават тихо и педантично да ровят. И нищо чудно да изровят нещо.

Привечер пристигна Кристина с малка бяла хонда седан, остави я на паркинга и влезе в бунгалото.

— Как прекара днес, Генадий? Не си ли доведе някоя фройлайн от съседното бунгало?

— Не бих си довел, дори там да е отседнала неземна хубавица. А как мина при теб?

— Всичко е окей! Вече имам кола и пари, а татко все още е в Мюнхен, така че не ми се наложи да давам неприятни обяснения. Слушай, а може ли да ти викам за по-кратко Ген?

— Може, разбира се!

— Донесох ти вестници! — подвижна тя от банята. — Виж дали не пише нещо за тебе! Току-виж се наложило да те карам в багажника,

пък при седаните той никак не е просторен!

— Благодаря!

Във вестниците нямаше нищо ново, освен че по липса на някаква ценна информация пишещото братство бе съчинило толкова версии, че за тяхната разработка би се наложило Интерпол да мобилизира всичките си кадри.

След вечеря Кристина мило и възпитано се прозя, а после каза:

— Ген, не ти ли се стори, че миналата нощ бе доста студено?

— Мм... — неопределено измуча Марк, досещайки се накъде бие.

— Знаеш ли, има една поговорка: двама индианци под две одеяла може да замръзнат, но двама под едно — никога!

— Не съм я чувал, но индианците навярно са умни хора — усмихна се Марк.

— Трябва да проверим, нали?

— Щом трябва — съгласи се Марк.

С необичайно, макар и леко вълнение той провери дали е заключена външната врата и не гори ли електрическата печка. През това време Кристина бе съблякла хавлията и скрита под мекото одеяло, мълчаливо го следеше с очи.

С известно стеснение Марк се съблече и посегна да загаси аплика, хвърлящ матова светлина.

— Недей! — спря го девойката. — Искам да виждам всичко!

— Кое „всичко“? — измънка смутен Марк.

— Я идвай тука, дивак такъв! Защото ей сега ще настръхнеш от студ и кожата ти ще стане като на кокошка!

Той легна до нея и усети, че стъпалата му наистина бяха премръзнали. Чувстваше се някак сковано, защото внимаваше да не докосва девойката със студените си крака.

— Страх ли те е от мен? — закачливо попита тя.

— Защо? Не ме е страх.

— Тогава ела по-близо, не оставяй другия индианец да замръзва!

„Ама и аз какви ги върша, като че ми е за пръв път!“ — ядно си помисли Марк и се разположи по-удобно. А после, без да си говорят, те едновременно се обърнаха един към друг.

Кристина го гледаше така, както гледат само влюбените жени, преди да се хвърлят в прегръдките на любимия. Колкото и да е опитна, една проститутка например не би могла да имитира такъв поглед. Радост и закачливост, палав възторг и смущение излъчваха тези големи бадемови очи. Отначало Марк се постресна от този поглед, а после си помисли, изпълнен с щастие: „Колко е хубаво, че не съм женен!“

— Аз не мога да се целувам по немски — пошепна той.

— И аз също. Хайде да се научим!

Отначало Марк лекичко докосна с устни нейните, с намерение да не бърза, а така, леко и нежно... Но когато устните им се срещнаха, сякаш помежду им прескочи някаква искра, буйно се разгоря и пламна огън, който до този миг кротко си бе проправял път в техните сърца.

— Ох!... — изведнъж тихо простена Кристина.

— Какво има? — разтревожи се Марк.

— Ударената устна... Но ти ме целувай!

— Абе усетих аз вкус на кръв, но реших, че това е от престараването ни! — засмя се той.

— Не говори! — прекъсна го Кристина и устреми към него крехкото си красиво тяло, като същевременно изрита одеялото към края на леглото.

... Когато Марк проникна в нея, тя замря, сякаш пронизана от силна болка, но след миг вкопчи пръсти в широките му рамене и се притисна до него. Отначало той се страхуваше, че ако се отпусне върху нея с цялата си тежест, ще я смаже, но после, забравил за всичко, взе да ѝ шепне в ухото гальовни думи на руски. По някое време се опомняше и млъкваше, защото тя не можеше да го разбере. Но през страстните си стенания Кристина бърбореше:

— Говори ми!... Говори!... Това го разбирам!...

Те дълго потръпваха в сладостни конвулсии, а после лежаха изтощени един до друг и прохладният въздух на слабо отоплената стая нежно обвяваше разгорещените им тела.

— Много е лошо, че си гангстер — неочаквано проговори Кристина.

— Лошо ли? За кого?

— За мене. И за тебе. И знаеш ли защо?

— Навярно не.

— Защото искам да останеш тук, при мен, за цял живот. Може би още не е късно, ако от утре престанеш да си гангстер...

— Аз не съм точно гангстер.

— Искаш да кажеш, че няма да те пратят в затвора?

— Мисля, че няма.

— А имаш ли си момиче в Русия?

— Не. А ти имаш ли си приятел?

— Имах няколко връзки в миналото, но съвсем епизодични. И нито една от тях не е била толкова красива, колкото е с теб. Наистина! — възкликна тя, забелязала насмешливата му гримаса.

— Радвам се, че ти харесвам, но аз съм беден — призна Марк. — А бедността е в състояние да заличи и най-силната любов.

— Ти си беден у вас, в Русия. А тука аз ще ти помогна да печелиш добре. Най-важното е, че владееш езика.

„Какво пък — помисли си Марк — може и наистина да взема да остана, поне няма да гледам ония мутри — както бандитските, така и началническите... Само че най-напред трябва да си свърша работата.“

3.

Кристина беше от онзи тип жени, които имат нужда след любовните наслади непременно да побъбрят. Марк си бе отпочинал и затова имаше сили и търпение да я слуша, и дори от време на време да поддържа разговора с някоя кратка реплика.

След като описа най-подробно и картинно колко хубаво ще си живеят двамата, когато Марк изостави опасния си занаят, Кристина неочаквано се сепна:

— Но защо ли говоря всичко това? Може би аз изобщо не ти харесвам! И трябва да ми кажеш честно, ако е така!

— Кристина, нима не почувства? Защо държиш да ти обяснявам с думи?

— Да, прав си — след известен размисъл отговори тя. — Начинът, по който ти ме люби, е по-красноречив от всички думи на света. И ми се ще да изживея още веднъж това...

— Още сега, веднага ли? — с шеговита сериозност попита Марк.

— Нее! — засмя се тя. — Не днес, защото ще ми се пръсне сърцето! Ти си безподобен! Впрочем знаеш ли, че аз бях близка с един руснак? Отдавна, още в началото на зимата...

— Руснак ли? И той ли беше гангстер?

— Не, но мисля, че не беше по-свестен. О, изобщо не бих могла да го сравнявам с теб! — усети се тя. — А с някой истински, тъй гангстер, макар че всъщност той не беше тъй...

— И къде го намери? — попита Марк, като усети лек пристъп на ревност.

— Ах, няма да повярваш! Заради моята любознателност едва не попаднах в лудница. „Шпигел“ ми поръча статия за различните източни секти, които напоследък доста се нароиха у нас. Разните му там кришнари и тем подобни са вече известни и не будят никакъв интерес у читателя. Реших да проуча най-модерната — „Пътят на истината“...

— Знам я. И при нас имаше филиал. Сериозни момчета.

— Съгласна съм с теб. И така, за да я проуча по-добре, аз отидох в сектата не като репортер, а като послушница. Четях писанията на учителя Като, постех, изобщо вършех всичко, каквото трябваше, докато един ден ми писна. Не открих нищо кой знае колко ново, оригинално, всичко беше някаква смес от будизъм и християнство. Но не можех да я напусна, оказа се доста по-трудно, отколкото си представях. Именно там срещнах този младеж. Имаше европейско име — Едуард. И той беше такъв здравеняк като тебе, само дето не беше толкова хубав.

— Еее... — смутено проточи Марк.

И неочаквано го осени една догадка.

— Я чакай, чакай, как го каза? Името на руснака е Едуард, така ли? Един с черна коса, поресто лице, малко по-нисък от мене, мускулист?

— Да — изненада се тя. — Ти откъде го познаваш?

— Срещали сме се.

— Значи все пак е бил гангстер?

— Не, по-скоро жертва.

— Аз не останах с такова впечатление. Той посещаваше сбирките в сектата, но за разлика от другите се държеше някак доста самоуверено. Интересуваха го повече приложните аспекти на това

учение: медитация, разните упражнения с енергийните полета на човека. Имаше широки познания за източната философия и можеше с часове да разговаря за нея. Кой знае защо, аз си внуших, че изцяло е погълнат от измишльотините на учителя Като и иска от свободен слушател да стане монах. Затова си поставих за цел да го спася от тази заблуда. Представи си само — какво благородство! Двамата често се отделяхме в някой ъгъл, далеч от очите на старшите монаси, и тихо спорехме, докато другите четяха молитви и медитираха. Не знам как, но старшите монаси научиха за нашите спорове: или някой ни е подслушал, или те сами са решили да разберат за какво толкова си говорим. А в сектата отделянето по двойки бе забранено: трябва да се отречеш от всички земни наслади, за да се приобщиш към благостта и светостта на учителя, да постигнеш извисеното му просветление. Във всеки случай един ден, когато отидох не толкова да се моля, колкото да се срещна с Едуард, някакъв монах ме отведе в стаята на старшите монаси. Мислех си, че ще започнат да ме обработват, да ми четат морал, както обикновено правят християнските свещеници. Но те се оказаха по-хитри, отколкото подозирах. Един от тях, който беше немец, ми каза приблизително следното: „Както виждаме, сестро, ти си доста по-напреднала от другите по пътя на пречистването и съвършенството и затова сме готови да ти разрешим следващия етап за постигането на истината.“ Изразяваше се наистина внушително и красиво. Ако нямах известни познания, вероятно щях да му повярвам. Смятах, че всичко ще се размине с красивите приказки, и започнах да скромнича: уверих го, че не се чувствам готова за толкова отговорна стъпка, че трябва още да поработя над себе си — и всичко в тоя дух. Но докато аз учтиво спорех с него, други двама монаси бяха подготвили една спринцовка с наркотик. Тримата така ме сграбчиха, че аз не можех нито да помръдна, нито да извикам. Биха ми наркотика във вената и се унесох. Няколко дни след това се усещах между реалността и илюзиите. Струва ми се, че ме дрогираха постоянно, за да не мога да дойда в съзнание. В края на краищата, когато се посвестих, разбрах, че съм в квартирата на Едуард. Опитвах се да си припомня какво са правили с мен, докато съм била замаяна, но не можех, а в същото време се смеех истерично, защото под въздействието на наркотиците възприемах тялото на Едуард като някакво лице. Разбираш ли? Сякаш раменете му са темето и ушите, зърната на гърдите — очите, пъпът —

носът, а слабините — устата. Представяш ли си, виждах пениса му като език!

— Ти си го гледала гол? — ревниво попита Марк.

— Да. И мисля, че наистина беше гол. Аз се смеех и крещях да не ме закача с езика си, защото иначе ще го откъсна. Но той постъпи много некоректно: възползва се от моето състояние на безпомощност... Нима на човек може да му достави удоволствие контактът с един, кажи-речи, труп?

— Значи той е най-долен мръсник!

— Защо? Чисто и просто може да е твърде стеснителен. Но за сметка на това ме измъкна от сектата!

— А в Москва аз го измъкнах от същия капан!

— Така ли? — приятно се изненада Кристина.

— Ако знаех, пръста си нямаше да помръдна!

— Ама ти да не ревнуваш случайно?

— Не знам. Но ми е неприятно, че те е изнасилил.

Тя се понадигна на лакът и тревожно го погледна.

— И ще ме намразиш за това?

Марк нежно я щипна за носа и уточни:

— Няма да те намразя, разбира се, но него ще го накажа при първия удобен случай. Разбираш ли, аз, кажи-речи, го измъкнах от гроба, а сега узнавам какви мръсотии е вършил!

— Знаеш ли, Ген, имам чувството, че той ми е откраднал нещо, докато съм била дрогирана... Но всъщност нищо не ми липсва! Е, недей да ме гледаш така ехидно — девствеността си съм загубила още в училище. Така че не е това, пък и всичките ми вещи си бяха на мястото, но все пак не мога да се отърва от чувството за някаква загуба. Сякаш ме е хванала склероза. Например, както се занимавам с нещо или просто си вървя по улицата, изведнъж се спирам насред път и усилено се мъча да си спомня: Какво все пак ми е задигнал? Какво? А в главата си усещам някаква празнота...

Марк с усилие потисна една прозявка.

Кристина обаче забеляза това и легна на възглавницата си:

— Край, млъквам! Утре ще ставаме рано! Нали ще те вода в Мюнхен при татенцето! Ще се запознаеш със стария авантюрист хер Шилер.

ГЛАВА ТРЕТА

СЕКАЧА ОТНОВО В ДЕЙСТВИЕ

1.

Бяха решили да станат рано сутринта, но вместо в шест, се събудиха в седем и половина, и още щом отвориха очи, се хвърлиха в прегръдките си, а пък после трябваше да гасят огъня по един праисторически, но сигурен, изпитан метод...

Ето защо белият седан плавно потегли от паркинга на къмпинг „Домино“ два часа и половина след пробуждането на прелестната му водачка и нейния мъжествен спътник. А докато спътникът с цялата си присъща мъжественост се бореше с прозявките си, дамата на волана беше енергична и весела.

— Ген, аз знам каква работа имате вие с баща ми! — ненадейно подхвърли тя.

Все още сънен, Марк не можа да съобрази, че Кристина се обръща към него, но след миг реагира:

— Кой „ние“?

— Ами цялата ви банда руски гангстери.

— От нея вече почти никой не остана.

— Така ли? Но аз може би ще напиша за вас серия от репортажи или дори цяла книга.

— По-добре недей.

— Защо?

— Дори само защото е замесен баща ти. А аз не мисля, че на визитната му картичка пише „гангстер“. Навярно той си е подсигурил занимание с добра и солидна репутация. И изведнъж — такива сензационни разкрития! Може да пострада.

— О, няма да пострада.

— Знаеш ли, руснаците имат една такава поговорка: „Ради красивого словца не пощадит родного отца“. Смисълът ѝ е

приблизително следният: вместо да изпиша вежди, изваждам очи. Би могла да се отнася и за тебе.

— Може би. Но за репортажа или книгата ще получа добри пари, а част от тях с удоволствие ще дам на татко като компенсация, ако ми намекне, че е пострадал от моята публикация.

— Колко грижовна дъщеря! — подигравателно възкликна Марк.

— Не разбирам иронията ти — сви рамене тя. — Но със сигурност знам, че сте донесли заряд за атомна бомба!

— Звучи ефектно, но не е съвсем вярно — усмихна се Марк.

Всъщност изобщо не му беше до усмивки. И какво излиза? Случва се наистина да изтече информация, но чак да стигне до ушите на журналистите — това значи пълна катастрофа. Тези досадни драскачи се лепят като пиявици и в най-лошия случай измъкват от някого липсващите им сведения, а в най-добрия — съчиняват такива измислици, че объркват дори онези, от които е изтекла информацията.

— От кого научи това? От баща ти ли?

— Да.

— Трудно ми е да го повярвам, Кристина. Това е просто невъзможно. Впрочем, ако работиш с него, защо ме будалкаш с тези репортажи?

— Ти не ме разбра. Научих за това от татко, но той не знае, че съм го чула от него...

— Изразяваш се много сложно, Кристина. По-добре кажи, че си го подслушвала.

— Не знаех, че владееш немски толкова добре! — изкиска се тя.

— В такъв случай баща ти е опасно безгрижен. Щом като ти си го подслушала, значи може да го стори и всеки друг.

— Друг не може! В мюнхенския му офис мога да влизам само аз без личното му разрешение! Дори мама невинаги я пуска.

— Защо?

— Не знам. Вероятно защото е японка.

— А, значи затова не си светлокоса фройлайн! И кой кого е хванал в мрежата?

— Навярно мама. Двамата са се запознали, когато татко е бил на работа в Япония...

Марк беше готов да поразпита Кристина малко по-подробно, защото, както се оказа, престъпната верига свършваше именно при баща ѝ. Но на двеста-триста метра пред тях на банкета беше спряла кола на пътната полиция с лениво проблясващ буркан на покрива. А до нея стоеше един полицаи, който им сочеше със слънчогледа да се отбият и да спрат.

С ядни проклетия Кристина намали скоростта и натисна спирачките.

— Какво има? Да не сме направили нарушение? — обезпокои се Марк.

— На аутобана правилата за движение се нарушават трудно. Но се сетих, че съм си забравила и шофьорската книжка, и документите за колата...

— И сега?

— Може да си помисли, че сме я откраднали.

В същия миг полицаят се приближи и поздрави, а след като се представи, поиска документите.

С мила усмивка Кристина призна, че не ги носи и че колата е на баща ѝ, който се казва Хелмут Шилер. После подаде на червендалестия страж на движението журналистическата си карта.

Полицаят старателно я прегледа, върна я на притежателката ѝ и като се извини, каза, че трябва все пак да провери дали колата не е открадната. Записа си заводските номера на седана и отиде в полицейската кола.

— Сигурно ще проверява в компютъра дали не е обявена за издирване — предположи Марк.

— Сигурно.

— И вероятно трябва да му дадем нещичко?

— Нямам много пари, а с дребна сума няма защо да се бутаме между шамарите. Може да ни състави акт или да ни арестува.

Полицаят се върна и каза, че автомобилът не е в списъка на откраднатите коли и наистина е регистрирана като собственост на хер Шилер. Но неочаквано добави, че като полицаи той не може да позволи на тази очарователна девойка да пътува без документи. Кристина жално възрази, че още днес ѝ се налага да бъде в Мюнхен — от това зависи семейното ѝ щастие.

Полицаят ѝ се усмихна, после усмихнато намигна на Марк и каза, че щом като и кавалерът не носи със себе си шофьорска книжка, той може да им позволи да стигнат само до най-близкия град, където има аерогара, и оттам те трябва да продължат със самолет, като оставят колата на някой паркинг дотогава, докато в чантичката на уважаемата фройлайн се появят шофьорската книжка и документите на съответната кола.

Кристина му благодари горещо, Марк — също, но само мислено, след което потеглиха.

— Доверчиви са вашите полицаи — отбеляза Марк.

— Невинаги. Сега направи изключение за нас. Така че наистина ще отидем до Франкфурт, а оттам ще продължим със самолет.

— Нима мислиш, че той ще провери дали няма да го излъжем? — поразисе Марк.

— Не. Дори смятам, че до довечера ще е забравил напълно за нас. Но аз съм свикнала да оправдавам доверието.

Марк благоразумно премълча.

3.

В Мюнхен ръмеше ситен дъжд. Късната вечер и бездруго не е най-предпочитаното време по улиците, но тази досадна влага я правеше още по-мрачна и неприятна.

Хелмут Шилер, източен и слаб, с изправени рамене, което го правеше още по-висок, стоеше до огромния прозорец и разсеяно гледаше към светлините на града.

В другия край на кабинета до масичката с напитките се бе разположил на дивана потният Борис Лазкин, който сумтеше и премлясваше. С острия си слух хер Шилер долавяше тези звуци и се дразнеше, но не защото му се свидеха напитките, а защото тази свинщина му действаше на нервите.

— Не пийте толкова много, Борис! Ще си увредите бъбреците.

— О, хер Шилер, кой знае дали ще доживея времето, когато тази благодат ще си прави лоши шеги с мехура ми.

Шилер се намръщи. Чувството за хумор у този неприятен човек беше толкова грозно, колкото и преработената от организма му храна и

течности. Но съдбата го бе събрала с това противно нищожество, за което единствената цел в живота са парите, както впрочем и за всички онези плебеи, успели да се откъснат от веригите си в онази загадъчна и варварска страна.

— Мен не ме интересува вашият мехур, Борис, но пристрастието ви към бирата може да се отрази на главата ви. А тя ми е нужна. Оставете другите си органи на патологоанатомите.

Лазкин избухна в смях и понечи да отговори нещо, но на вратата се почука и в кабинета влезе снажен млад мъж с елегантен костюм, който му стоеше чудесно, като се изключи, че самото под лявата му мишница беше леко издуто. За него Борис знаеше само, че се казва Янус, но подозираше, че той изпълнява за шефа си най-различни „деликатни“ поръчки, сред които и отстраняването на неудобни за Шилер хора.

Янус се приближи до шефа си и тихо му каза нещо, след което Шилер кимна и го отпрати. После се обърна към Борис и подхвърли:

— Оставете засега бирата. Появи се един от изчезналите.

Вратата отново се отвори. Малко нехайно, но и с известно стеснение влезе Марк Майер, Генадий Бобров, по прякор Секача.

— Добър вечер! — поздрави той на немски.

— О, нашият приятел знае чужди езици! — приятно се изненада хер Шилер.

— Кой е той? — лениво попита Лазкин.

— Аз съм Секача, от Челябинск.

Борис се задави с последната глътка от бирата и раздразнено хвърли кутийката в ъгъла до масичката.

— Дръжте се прилично, Борис! — остро го скастри Шилер.

— По дяволите! Съвсем бях забравил, че кошчето ви за боклук е с капак — смутено промълви Лазкин.

— Чух, че вие сте били дясната ръка на господин Колбин. Така ли е, Секач?

— Да, така е.

— Малко се забавихте...

— Някои изобщо няма да пристигнат.

— Може би знаете защо?

Марк усети сарказма в гласа му. Внезапно и съвсем навреме му хрумна идеята да обвини Шилер за катастрофата, колкото и абсурдно

да прозвучи това обвинение. Всъщност подобно нещо би било съвсем естествено за начина, по който разсъждава един наемен убиец.

— Аз не знам защо, но се досещам кой е причината.

— И според вас — кой?

— Ти! — посочи го с пръст Марк. — И ей оня шопар!

— Я по-полека, хубавецо! — неуверено се опита да го сплаши Лазкин.

— Започва да става интересно. А можете ли да аргументирате подозрението си?

— Кво? Кво? Не разбрах! — възкликна Марк.

Той смяташе, че един бандит може наистина да владее сносно някой чужд език, но все пак не и като роден.

— Обяснете ми, защо мислите, че ние сме подготвили катастрофата? — малко по-просто и непохватно формулира въпроса си Шилер.

— Много ясно: не искате да платите за стоката и премахвате всички излишни...

— Заедно с нея? — насмешливо попита Шилер.

— Кво? — пак не разбра Марк, но после, уж доловил смисъла, добави: — А кво ви пречи да я вземете, преди да излети самолетът?

— Но ние не сме я взели — увери го немецът. — Ние доста дълго и търпеливо ви очаквахме тук. И ви дочакахме... едва на третия ден.

— Я ми кажете по-добре кого купихте: Лисовски или оня циганин, кавказец? Защото гледах по телевизора, че са намерили телата само на трима души.

— Допада ми начинът ви на мислене, Секач — одобрително кимна Шилер. — Аз също смятам, че някой от вашите другари се е продал. Но кой именно? Щом като трябва да изключим вас, то кой?

— Ако съм бил аз, ще ви се бутам ли между шамарите, а?

— Логично — съгласи се Шилер. — Макар че в наше време логиката не е така популярна, както при ранния разцвет на математиката.

— Ще ме черпите ли една бира? — попита Марк.

— О, моля за извинение! Заповядайте, вземете си!

Марк си взе една от студените кутийки, отвори я и отпи, но за разлика от Лазкин — без излишни звуци. След това доверително

отбеляза:

— Ако имах възможност да убия безнаказано някой, щях да избира вдовицата на шефа. Не жена, а лайно!

Марк така сочно произнесе немското „шайсе“, че Шилер се засмя и отбеляза:

— Чудесно владеете немския език, Секач! Може би по-добре от господина, който ви прави компания за бирата!

— Значи е нашенец! — възкликна Марк и се обърна към Лазкин на руски: — Абе, що остави този фриц да изпотрепе всичките ни хора, а?

Марк подозираше, че немецът разбира руски и разигра този етюд специално заради него.

— Кого съм оставил? Какви глупости дрънкаш?

— Са кат ти тресна един по мутрата, ще ти вкарам в гърлото тая кутийка, задник такъв! Знаеш ли, че всички тия главоболия ми дойдоха като цирей в гъза! Аз се довлякох чак до тука за мангизи, а не да гледам човешки пържоли!

— Да не си от Одеса? — радостно попита Лазкин.

— Абе аз съм от Одеса, ама ти — едва ли!

— Там имам маса приятели! Разбери бе, Секач, не е при нас стоката! Я ако я бяхме взели — щяхме ли да те пуснем да припариш до прага? Щяхме да те предадем на полицията, ти да опереш пешкира!

— Е, виж, така може — съгласи се Марк след известен размисъл.

Тогава вече Шилер не издържа и се обади, защото му беше омръзнало да се напруга, за да разбере какво толкоз спорят тези отрепки:

— Господи! В края на краищата не е коректно да разговаряте пред мен на чужд език!

— Добре — въртна глава Марк. — Имам един въпрос. Вие проверихте ли дали е била висока радиацията на мястото, където е паднал самолетът?

Шилер го изгледа с уважение и отбеляза:

— Не може да се отрече, че имате ум в главата!

— Опитайте само! — полушеговито изръмжа Марк. — Та какъв е отговорът?

— Отрицателен. Степента на гама-излъчването е нормална.

— Там са намерени части от полуразтопен метален съд — допълни Лазкин, — който със сигурност е бил контейнер за пренасяне на особено опасни вещества. Но радиацията в околната среда е естествена.

— Ясно! Значи е Лисо...

— Сигурен ли сте?

— Сто процента! А аз се разтакавах маса време с онова празно куфарче!

Марк разказа всички перипетии при подготовката на заминаването им, за срещата в нощния клуб и куфарчето с празната касета, за маневрите на Лисовски, който уж се е съветвал с тях как най-добре да излъже конкурентите, а накрая върза тенекия на своите съдружници.

Шилер бе почти доволен: всички въпроси бяха намерили отговорите си, което вече можеше да се смята за успех. Той натисна бутончето на звънеца, скрито под плота на писалището, даде някакви нареждания на появилия се Янус, след което съвсем дружелюбно се обърна към Марк:

— И така, доверието ми към вас нарасна на деветдесет процента, Секач. Нали? Все пак бих искал да се обръщам към вас на име...

— Генадий.

— Много ми е приятно. А вие можете да ме наричате Хелмут. Ако не е особено строга тайна, ще ми кажете ли къде все пак се забавихте и защо?

— Абе не е тайна, но не знам дали ще ви бъде приятно, ако ви кажа...

— И защо? — вдигна тънките си вежди немецът.

— Извинявай, Борис.

След тези думи Марк отиде при Шилер и полугласно му каза на ухо:

— Бях с дъщеря ви.

Очевидно немецът имаше много здрави нерви. Дори Марк му се възхити.

— Сигурен ли сте? — само попита той.

— Ми каза, че е ваша дъщеря, макар че хич не прилича на вас — сви рамене Марк. — Сигурно трябва да е някъде тук, можете да проверите.

Шилер вдигна радиотелефона и попита някого:

— Тука ли е Крис?

Когато му отговориха, каза:

— Нека чака!

После небрежно остави, почти подхвърли крехката пластмасова вещ на писалището, изкашля се, но въпреки това заяви с малко дрезгав глас:

— Господа, ще ви оставя само за десетина минути.

Господата кимнаха разбиращо, без да откъсват очи от масичката с напитки. Шилер се отправи към вратата, като на минаване покрай Марк тихо подхвърли:

— Надявам се, че сте здрав, Генадий!

— Обиждате ме, господин Шилер! — весело отговори той.

Когато немецът излезе, Лазкин шепнешком попита:

— Абе ти да не си лашкал дъщеря му?

— Уф, колко си груб, Борис! Всичко между нас беше много красиво!

— Внимавай! Това може да не му хареса и тогава ще те погребат много красиво в някой голям строеж!...

— Боря, още малко и ще се окондзаш от страх! Сякаш са те хванали в леглото на Мадона! Впрочем и мен не са ме хванали, а доброволното признание смекчава вината. Надявам се още не си забравил родния Наказателен кодекс, нали? Току-виж ти потребвал!

— Ох, пепел ти на езика!

4.

Хелмут Шилер се върна в кабинета след трийсет и пет минути с делова крачка и външно съвсем спокоен. Седна в креслото си и направи знак на Борис и Марк да се приближат.

— Да се заемаме с работа, господа!

Марк бодро тръгна към писалището, а Лазкин бавно го последва, като пристъпваше тежко и несигурно.

— Първо ще ви запозная с информацията, която получих във връзка с нашия случай, а после ще помислим какво да правим по-нататък.

— Разрешено ли ми е да присъствам на разговора? — поинтересува се Марк.

Шилер сухо се усмихна.

— Вие сте честен човек, Генадий, макар и малко влюбчив. Но както показва ситуацията, по-добре е да си имаш работа с честни романтици, отколкото с пресметливи подлеци. При това ще ни трябва и някой физически силен и добре трениран мъж. Нали разбирате, че не мога да възложа сериозна задача на господин Лазкин. Неговото задължение е да мисли, вашето — да действате, а моето — да координирам вашите усилия.

— Ясно — кимна Марк.

— Най-напред искам да ви осведомя, че от всички членове на нашата група сме останали живи само ние тримата плюс господин Лисовски. Предполагам, че интересуващата ни стока е у него или при новите му партньори...

— Помияр! — процеди Лазкин на руски.

— Моля? — недоумяващо го погледна Шилер.

— Нищо, просто изругах.

— Аз обаче не съм ви викнал да ругаете, а да вършите работа — укори го Шилер и продължи: — Успях да науча някои неща за господин Лисовски. Вчера той е заминал от Бон със самолет за Токио. Следователно ние вече знаем, че новите му партньори са от Страната на изгряващото слънце.

— Абе подозирах аз нещо такова — обади се Марк.

— Така, а сега, след като подозренията се превърнаха в реалност, хайде да помислим какво ще правим от тук нататък.

— Вие казахте, че Лазкин има задължението да мисли — напомни Марк.

— На вас, Генадий, не ви предлагам да мислите. Вие присъствате тук само за да разберете каква задача ще изпълнявате.

— Аз съм свикнал да действам с оръжие.

— Ако се наложи, ще получите.

Лазкин изразително втренчи поглед в Шилер. Немецът го усети, но не вдигна очи.

— Аз мисля — задъхвайки се, подхвана Борис, — че трябва да заминем и да го издирим в Япония. Не е толкова трудно да откриеш

там европейец, пък и нашите японски приятели сигурно ще ни помогнат. Най-важното е да го намерим, а после ще видим...

— А стоката? — възрази Марк. — По-добре да вземем нея, па Лисо можем и да го зарежем.

— Не ви е ясна нашата работа, Геннадий — каза Шилер. — Ако държим Лисовски в ръцете си, ще имаме възможност още много пъти да получаваме такава стока...

— Ми конкурентите?

— Тях ще оставим на вашите грижи, Геннадий.

— За всичко си имате отговор! — възкликна Марк.

— Как наричахте господин Колбин?

— Генерала, защо?

— Не е лошо. Значи трябва да знаете, че от сега нататък аз съм вашият генерал.

Разбраха се, че Марк и Борис ще заминат за Япония веднага щом уредят всички формалности около пътуването им. После казаха на Марк, че Янус ще го откара в един малък, но много приятен хотел и му заръчаха да си отпочине добре.

Стаята му беше чиста и уютна. Когато остана сам, Марк основно прегледа помещението дали не са му поставили някои сюрпризи. Откри само един вчерашен брой на вестник „Фьолкишер беобахтер“, паднал между леглото и стената, който камериерката не беше забелязала. От нямане какво да прави Марк започна да го чете и тогава откри сюрприза. На една от вътрешните страници в дебела черна рамка бе напечатано следното съобщение: „Господин Марк Майер! Имате много поздравии от княза. Молим, обадете се на телефон...“ и следваха няколко цифри на съвсем непознат номер.

Още по времето, когато работеше в Московската градска прокуратура, „княз“ наричаха сегашния заместник-главен прокурор Меркулов.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

ПАРИ, МНОГО ПАРИ...

1.

При поредица от щастливи събития някои от клиентите и подчинените на Турецки казваха, че кутсузлукът е минал и се е отприщил късметът. Готов беше да го каже и Александър Борисович, защото за един ден получи няколко приятни известия и побеседва с умен противник.

Най-напред дойде известието от Германия. Беше се обадил на посочения телефон злостният нарушител на дисциплината и инструкциите Марк Майер — Секача. Той доложил, че е жив и здрав, влюбен и преизпълнен с енергия, и заминава за Япония да издирва Лисовски и стоката. Не беше пропуснал тоя калпазанин да се оплаче, че не му стигат парите, което го затруднявало в действията.

После се отби Семьон Семьонович Мойсеев. По молба на Турецки от днес той започваше да проверява работата в търговска банка „Дук“ и идваше да изясни някои подробности.

— Кажи ми, Саша, какво ви интересува в тая банка — да ѝ разкрия спатиите или нещо друго?

— Директорът е мой приятел от университета. Той подозира, че някой по някакъв начин източва пари оттам, и ме помоли да изпратя добър специалист, който да се помотае, да поогледа едно-друго и да разбере кой е крадецът.

— Но навярно те работят само с компютри, а пък аз съм стар човек... — заскромничи Мойсеев.

— Не сте стар, а опитен — коригира го Турецки. — И няма да се взирате по мониторите, а ще търсите да видите какво става зад тях, ще копаете в дълбочина!

— Да, да, разбира се — промълви пенсионираният криминолог.
— Ако междувременно някой не закопае мен!

— Срамота е възрастен човек да се бои от смъртта!

— А как иначе да я възприемаш? — сви рамене Мойсеев.
— Не се безпокойте, Семьон Семьонович, макар това да е лична услуга, Серьога Бибарцев ще ви даде добър хонорар.
— Обеща ли? — пооживи се старецът.
— Дори се закле!
— Е, тогава нищо няма да даде — печално заключи Мойсеев.
— И защо решихте така?
— Защото народът е казал: ако някой търговец те кандърдисва и ти се кълне, значи му е тънка кесията и не му е чиста работата.
— Той е търговец от нов тип и нова генерация.
— Е-е, генерация — прострация^[1]... Човешките пороци и отношението към парите не се променят с времето, Саша. Дай сега да се разберем как ще процедирам в тая работа. На кого първо да докладвам за резултата?
— Вероятно лично на Бибарцев, директора.
— Той е твой приятел, нали така? Значи, първо на тебе ще кажа заключенията си, а ако му се откъсне от сърцето някой хонорар, може да отида и при него.

2.

Мойсеев си отиде, а двацет минути по-късно се обади Олег Величко.

— Александър Борисович, не искате ли да ми погостувате?
— Гостуването е относително понятие, Олег. Ти имаш наглостта да се разполагаш в собствения ми стар кабинет, където преди десетина години аз разгромявах престъпното братство!
— Ласкаете ме!
— Защо? — учуди се Турецки.
— Защото намекувате, че и аз мога да се преместя някъде по-нагоре.
— А ти искаш ли?
— Засега не. Искам само да ви покана на гости.
— Е, защо пък да не дойда? Първия път ми хареса, чакай ме. След малко идвам.

Както и преди Величко го посрещна в коридора на Градската прокуратура и по пътя към кабинета го въведе, така да се каже, в течение на нещата.

— Какво щяхме да правим, ако не бяха всички тези щастливи случайности, а? Мина цяла седмица, откакто обявихме за издирване Елисеев и Балашов, двамата заподозрени за копеевската касапница. А през това време те спокойно заминали от Москва и стигнали до границата с Естония. Там за щастие се намерил един бдителен граничар, който първо се уверил, че това са търсените хора, след което решил да действа... С една дума, стигнало се до стрелба, двама били заловени, а Елисеев бил убит.

— Че кой е третият?

— Господин Сейтъо Ямада, ръководителят на руския филиал на „Пътят на истината“.

— Интересно!

— И още как! Той е напуснал Москва един ден преди градският прокурор да парафира заповедта за неговото арестуване с обвинение за незаконни финансови операции.

— Я гледай ти колко елитна компания са открили! И как ще се оправяме?

— С помощта на великия учител Като! — засмя се Олег.

Седнаха в кабинета.

— Александър Борисович, ще бъде ли нарушение на субординацията, ако ви предложи нещо да пийнете?

— Ще бъде нарушение, ако не ми предложиш! — изръмжа Турецки. — А с какво ще ме черпиш?

— С коняк.

— Да не си го получил като рушвет? — усъмни се големият шеф.

— Той е израз на признателност в предметна форма — каза Олег, вадейки бутилката от шкафа.

— Е, добре тогава, наливай.

— А сега ще се обадя да докарат Ямада с един преводач.

— Ще го притиснеш да проговори ли?

— Най-смешното е, Александър Борисович, че не се налага да ги притискаме. Балашов дори с гордост разказваше как са екзекутирали потъналите в греховна заблуда Тузик и Колбин. Предаде и оръжието. Експертите твърдят, че по всяка вероятност късият самурайски меч е

изработен някъде у нас, но при максимално спазване на класическите канони. Балашов създава впечатлението, че или е ненормален, или направо е зомбиран.

— Това не е едно и също, Олег. Лудият говори каквото му скимне, докато умствено обработеният — само онова, за което е програмиран. Не спомена ли Балашов какви са били греховете на убитите?

— Не. Каза само, че са били наказани по волята на учителя.

— В такъв случай всичко е ясно — наговорил е лъжи по волята на учителя.

В този момент на вратата се почука и влезе един милиционерски старшина, бегло погледна към високата бутилка с ярък етикет и доложи, че японецът и преводачът са вече докарани.

— Нека ги доведат — каза Величко, прибирайки бутилката и чашите в шкафа.

3.

Въведоха двама души — нисък и набит японец с каменно изражение и висок млад мъж с очила, който имаше доста изтощен вид. Въпреки очевидната му преумора, очилатият заговори доста бодро:

— Това е господин Ямада. А аз се казвам Игор Леонидович Краснов и съм на вашите услуги.

Всички насядаха около масата, сякаш предстоеше не разпит, а най-непринуден дипломатически разговор.

— Господин Ямада — започна Олег, — монахът от вашата секта Виктор Балашов призна при разпита, че двамата с Елисеев на дваисети март тази година са убили трима души край град Копеевск, Челябинска област. Той заяви, че са извършили това по нареждане на ръководената от вас секта. Какво ще кажете по този повод?

След като изслуша превода със същото каменно изражение и притворени клепки, сякаш вгълбен в себе си, японецът заговори, а преводачът тутакси започна да превежда:

— Нашето нареждане беше само да ги накажат, а не да ги екзекутират.

— Тоест Балашов и Елисеев са нарушили вашата заповед?

— Не.

— А какво е това, ако не екзекуция? — удиви се Олег.

— Те не са могли да екзекутират. Това е работа на палача.

— Но какво е тогава? — възмути се Величко.

Намеси се Турецки:

— Господин Ямада, вие казахте, че вашите монаси е трябвало да накажат провинилите се, нали така?

— Да.

— А наказанието може ли да доведе до смъртта на виновните?

Ямада привдигна клепки и отговори:

— Да.

— Но това не е било наказание, нали?

— Да — лаконично се съгласи японецът.

— Може би е инсценировка на харакири, ритуално самурайско убийство?

Ямада едва забележимо се усмихна:

— Господин следователят няма никакво понятие какво значи харакири. Само един самурай има правото да го направи, като си разпори корема, след което неговият помощник отсича главата му. Най-напред обаче самураят е длъжен да напише предсмъртното си стихотворение. А онези хора само са хленчили, с което са осквернили своето сбогуване с живота.

— Защо вашите монаси са ги убили така жестоко и са отрязали кутретата им?

— Те са воители и могат да съсекат всеки, който ги оскърби, или просто само да потренират с меча. А отсичането на кутретата е тяхна грешка. Има още дълго да учат, преди да постигнат пътя на истината. Навремето големите майстори на меча са си отсичали кутретата, за да не им пречат при светкавичното измъкване на оръжието от ножницата. Още много имат да се учат нашите монаси...

— Гледай ти какво мракобесие! — не се стърпя и отново изрази възмущението си Олег Величко.

— Хитрувате, господин Ямада — спокойно каза Турецки. — Въпреки развитието на международните отношения и световния прогрес вие, японците, продължавате да криете от чужденците много страни от живота си. В никакъв случай няма да ви повярвам, че ще удостоите със самурайска титла някакви не особено културни славяни.

— Прав сте, господин следовател.

— Тогава какво правите тук?

— Първо искам да знам, господин следовател, дали според вашите закони мога да разчитам да ме освободят?

— Ако имах пред себе си някакъв примитивен убиец, може би щях да му кажа, че неговото самопризнание ще бъде взето под внимание от съда и ще може да разчита на снизхождение. Но при вас този въпрос е твърде сложен. Може и да не ви изпратят скоро в трудовата колония, но на скорошно излизане от следствения арест не разчитайте.

— Благодаря ви, господин следовател. — Ямада леко се поклони. — На откровеността ви ще отговоря с откровеност. За последната битка между доброто и злото трябва да има воители, глухи за лъжата, обхванала цялата планета. А никъде няма такъв потенциал, какъвто има у вас. Засега все още малцина са изкушени от жаждата за печалба и все още има много хора, които не приемат тази алчност. Вие им отнехте Ленин, а на негово място ние им доведохме Учителя Като, който е много по-добър от Ленин и комунистите в своите проповеди. Да, ние прилагаме някои специални средства за въздействие върху разума на вярващите, но това е само нещо като имунитет срещу различните идеологии на злото — било то капитализъм или комунизъм. И едното, и другото водят света към глобална катастрофа.

— Но сега фактически вече няма комунизъм!

— Значи краят ще настъпи по-бързо. Докато властваха и двете идеологии, светът балансираше, макар и опасно, върху люлката на въоръженото равновесие. Сега вече равновесието свърши и светът ще се сгромоляса.

— Щом като и бездруго ще настъпи краят, защо са ви воители?

— Винаги има някакъв шанс. Макар че до катастрофата остават само няколко години, ние трябва да опитаме да се спрем на ръба на пропастта или да подготвим монаси, които най-добре от всички ще понесат последиците от катаклизма и ще възродят цивилизацията на Земята.

— В такъв случай би било по-логично да се подберат японци за подготовката на такива войнстващи монаси. Защо са ви другите хора — сред тях повечето не са способни да усвоят културата, традициите и мисленето на японците?

— Искате да ме направите расист? — леко се усмихна Ямада. — Няма смисъл. За нас е безразлично кой ще се окаже по-способен при усвояването на нашето учение.

— Как мислите, защо ви арестувахме, господин Ямада?

— Навсякъде, дори в Япония, ревностните почитатели на нашата вяра са подложени на гонения. Злото винаги се стреми към надмощие. По целия свят властта е само едно съсредоточие на злото. Вие сте служител на властта, значи сте и проводник на злото. Така че има ли смисъл да ми задавате този въпрос?

— Като проповедник нямате равен на себе си, господин Ямада, но вие сте пренебрегнали нашите закони, направо не сте ги проучили. Знаете ли, че у нас всеки може да изповядва каквато и да било религия, дори такава, при която се потиска волята на гражданина, неговата свобода на действие... И никого не арестуваме за това. Ние можем само да забраним легалната дейност на сектата и нищо повече. Така че вие можете да попаднете зад решетките, да речем, за шпионаж, но тогава с вас биха се занимавали други хора. А щом като ви водят при нас, значи има налице криминално престъпление: убийство, грабеж, бандитизъм и така нататък.

Японецът се усмихна.

— Нима смятате, че аз мога да бъда убиец?

Турецки кимна на Величко:

— Олег, прочети на господин Ямада справката.

— С удоволствие.

Олег извади документа от папката и прочете високо, изразително и бавно, за да може преводачът по-лесно да се справи: „В продължение на година и половина московският филиал на сектата «Пътят на истината» е превел по анонимна сметка в Съединените американски щати четири милиона осемстотин шейсет и пет хиляди долара.“

— Тъй като разполагаме с искиви заявления от някои граждани, чиито синове и дъщери са отнесли в сектата всички пари и скъпоценности от домовете си, ние сме в правото си да поставим въпроса за финансови нарушения във вашето религиозно обединение. Ако сега аргументирано поясните къде по-точно и за какви цели е изпратена гореспоменатата сума, по всяка вероятност ще ви освободим — добави Турецки към прочетеното от Олег и очаквайки японецът да му отговори, го погледна доброжелателно, почти ободряващо.

Но Ямада вече не се усмихваше.

— Това е невъзможно! Аз лично проверявах платежните документи!

— Имате ли представа за двойното счетоводство? — попита Олег и без да дочака отговор, накратко обясни как е ставала злоупотребата с парите.

Ямада беше смутен и объркан и нарушавайки самурайските традиции, дори не се опитваше да скрие чувствата си.

— Моля за извинение, но аз не знам как се е получило това. Аз подписвах документите, които ми изготвяше моят референт. Трябва да попитате него...

— Вие имате референт?

— Да. Един много способен млад човек.

— Къде е той и как се казва?

— Дмитрий Лоев. Не зная къде е в момента. След като започнаха гоненията срещу сектата, всички се изпокриха.

4.

Когато отведоха японеца, Турецки се обърна към Олег:

— Какво мислиш за всичко това?

— Дано Ямада не си направи харакири. Така да го подведат, и кой?

— Наистина — кой? Най-вероятно са крали наши хора. Ако е било за лична облага — пак добре, но ако са били маша в ръцете на други?

— Значи сега ни трябва Дмитрий Лоев, нали?

— Да.

— А бащиното му име да не е случайно Олегович?

— Какво искаш да кажеш? — започна Турецки, но без да дочака отговора, сам се сети. — Искаш да ми подхвърлиш версията, че е син на правителственото лице Олег Лоев?

— Че защо не? Красива версия. Още повече че от самото начало Олег Лоев не е бил равнодушен към тази секта, именно от него са получили разрешение и за университета, и за всички московски обители...

— Е, какво пък, и аз обичам красивите версии. Значи постарай се да изровиш колкото се може повече сведения за този способен млад човек. Кой знае защо аз смятам, че способните младежи може да имат всякакви пороци, но никой не е в състояние да ги накара да вярват на някакви екзотични заклинания, а на всичкото отгоре и да си плащат за това.

— Съгласен съм с вас — каза Величко.

— Тогава действай.

5.

Семьон Семьонович Мойсеев почувства, че банкерът Бибарцев е малко разочарован, задето Турецки му е изпратил за помощник такъв старец. Но бившият експерт и криминолог не беше обезкуражен от това обстоятелство. Всъщност, ако разполагаше с пари, сам би платил на банкера за възможността да се върне в активните си години, когато издирването на улики не беше развлечение, а ежедневие.

— Бихте ли ми казали как изобщо е възможно у вас да се откраднат пари? — попита Мойсеев.

Бибарцев иронично се усмихна:

— Аз ви поканих, защото се надявах вие да намерите отговора именно на този въпрос.

— Но преди това вероятно сам сте се опитвали да установите по какъв начин се източват пари от банката, нали?

— Всъщност, да.

— Тогава споделете с мен опита си, за да не губя време за вече отработен материал.

— Разбирам — кимна Бибарцев. — Нашата банка е компактна както по отношение на помещенията, така и в сферата на дейността си. Предпочитаме дългосрочни и солидни клиенти. Ние сме едни от първите, които въведоха в работата си компютърно управление на операциите и сметките. За тази цел имаме специално помещение, където влизането е строго ограничено. В залата за компютърно управление се провеждат най-важните и крупни сделки с чужбина. Подозирам, че парите изчезват именно чрез този отдел на банката, макар че на практика това е невъзможно.

— Защо?

— Първо, преводът на пари в други градове и страни се осъществява чрез кодирана система. Тя е секретна и кодовете се променят всеки ден. Знаем ги само тримата оператори, аз и моят заместник по валутните въпроси Николай Авдеев.

— Само петима души?

— Да.

— Кого от тях подозирате?

— Никого. Операторите получават добра заплата, каквато не би им предложила дори най-голямата банка. А ние с Коля също нямаме интерес да режем клона, на който седим.

— И все пак?

— И все пак крадат, по американски крадат тия мръсници, грамотно. Прехвърлят парите, без дори да си цапат ръцете да пхат пачките в торби.

6.

В светая светих — залата за компютърно управление — Семьон Семьонович влезе с три дебели папки под мишница и настолен калкулатор „Ситизен“. Придружаващият го Бибарцев обясни на тримата оператори, че господинът е от финансовия отдел на кметството и ще поработи известно време тук, тъй като това е единственото помещение, където е относително спокойно и има свободна маса.

Семьон Семьонович седна и взе да прелиства папките, да пресмята нещо с калкулатора, давайки си вид, че работи, а в същото време наблюдаваше над очилата си, ниско спуснати на носа му, тримата оператори — двама мъже и една млада жена. Той бе почти сигурен, че по време на работа те обикновено си разменят по някоя дума, че си подхвърлят шегички или че пият чай. Но сега присъствието на външен човек, а може би и подсъзнателното усещане за някаква вина и взаимното подозрение ги правеха мълчаливи и необщителни.

Тук не влизаше никой, освен директора и неговият заместник. Когато идваше Бибарцев, Семьон Семьонович виждаше как се вдървяват гърбовете на операторите.

Към дванайсет часа енергично влезе висок и мускулест млад мъж. Когато забеляза непознатия старец, сведен над счетоводните папки, той за секунда се поспря смутено, но после непринудено поздрави:

— Привет на честните труженици!

— Здравейте — отговори един през друг операторите.

— Как върви работата? Открихте ли вируса? — попита той, разхождайки се зад гърбовете на операторите, с демонстративно пъхнати ръце в джобовете и безразличен поглед към екраните на мониторите.

— Не, но засега всичко е нормално.

— Тогава окей!

С тези думи непознатият излезе.

След няколко минути Семьон Семьонович се обади:

— Навремето, когато започнах работа като счетоводител, сметачните ни машини бяха механични, с ръчка отстрани, като мънички латерни. Често се чупеха и трябваше да ги даваме на техника за поправка. Май сега идва и вашият техник, нали?

Дамата дори се обърна, за да огледа по-внимателно тоя толкова изостанал и невеж старец. Навярно ѝ се стори, че външният му вид също напълно отговаря на информационната му изостаналост и затова твърде охотно обясни:

— Той не е техник, а програмист, следи за изправността на компютрите ни! Между другото е и син на нашия директор!

Иззвъня телефонът.

Единият от мъжете вдигна слушалката, слуша няколко секунди, а после, като я притисна с рамо към ухото си, започна да оформя някаква сделка, при което от време на време питаше по нещо абоната при уточняването на номера и сумата.

Семьон Семьонович излезе от общата операционна зала и попита една от касиерките, младо момиче:

— Как мога да намеря програмиста?

— Едик ли? Отиде да хапне нещо в барчето. То е наблизо, зад ъгъла. Скоро ще се върне.

— Благодаря.

Мойсеев постоя до прозореца, за да изчака да се появи Едуард на двора, но после се отказа и отново се върна в компютърната зала.

Операторът, който бе осъществявал превода на пари, вече бе приключил и телефонната слушалка почиваше на вилката.

— Я да ида аз да обядвам — промърмори си под нос Семьон Семьонич.

Беше си набелязал къде ще обядва и предчувстваше, че е близо до разрешаването на проблема.

---

[1] Прострация (от лат.) — угнетено състояние, придружено с пълно отпадане на силите и безразличие. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

„СУМИТОМО“ ВДИГА РАМЕНЕ

1.

През последните шест-седем години въпреки провинциалния си произход и вродената боязливост Александър Андреевич Лисовски бе пътувал много пъти в чужбина — и като турист, и като бизнесмен. Най-често бе обикалял из Европа и само веднъж бе посетил Щатите. В загадъчната Страна на изгряващото слънце изобщо не бе ходил и затова беше много доволен, че пристига в Токио придружен от господин Георгий Назарян, бивш московчанин, по-късно американец със „зелена карта“, тоест с разрешение за работа и перспектива за гражданство. Сега вече господинът, както се определяше сам, бе член на голямото братство последователи на учителя Тацуо Като. Монашеското звание обаче не му попречи да опита в самолета всички налични на борда спиртни напитки. А когато се понапи, Георгий приятелски потупваше по рамото Александър Андреевич и му разказваше колко хубаво ще си заживее в Съединените щати, ако използва умно получения хонорар.

За да не рискуват на митниците, още в Германия те бяха скрили куфарчето с плутония в един товарен контейнер, пълен с дрехи и лични принадлежности, и го бяха изпратили в Токио на името на Алекс Лисовски. Ето защо те се качиха в самолета само с ръчен багаж и за първи път от дълго време насам Александър Андреевич се почувства някак самоуверен, като безгрижен и богат турист. Всъщност не разполагаше с много пари, ако се изключи безполезният в самолета чек за банка „Сумитомо“. Затова пък Назарян имаше добре натъпкан портфейл и никак не се скъпеше. Лисовски прие нетипичната му за капиталистическите цивилизации щедрост като своеобразен израз на носталгия и се черпеше, без да се стеснява.

Летище „Нарита“ по нищо не се различаваше от въздушните порти на столиците, които Лисовски вече бе посещавал. С модерна и

просторна сграда, изобилие от светлинни упътвания и реклами, пъстър калейдоскоп от жълти, бели и черни лица.

Назарян намери две свободни места в чакалнята и остави там Лисовски, след което отиде да се обади по телефона на своите църковни шефове и да им докладва, че са пристигнали благополучно.

Александър Андреевич се усети, че оглежда рекламите наоколо, търсейки с поглед рекламата на банка „Сумитомо“ с указания за нейните координати. С усмивка поглади якето си, под което в закопчаното джобче на ризата бе скрит чекът, но си каза, че трябва да има търпение, търпение и предпазливост. Само тези две качества никога не го бяха подвеждали.

След малко се върна Жора Назарян, разтревожен и угрижен.

— Неприятни новини — промърмори той. — Ще трябва да поизчакаме с нашата работа...

Той млъкна по средата на изречението и нервно се огледа назад.

Александър Андреевич усети как му се обръща сърцето.

— Но какво се е случило?

— Нищо страшно! — овладя се Назарян. — Властите са започнали поредната ревизия на дейността на сектата, така че ще трябва да изчакаме до утре, когато чиновниците ще се махнат от Центъра. Засега ще отидем в някой хотел. И бездруго трябва да отседнем някъде — вие сте външен човек и нямате право да нощувате в общината.

— Изобщо нямам подобно желание! — горещо го увери Лисовски.

Тръгнаха към изхода между сновящите дребни японци с непроницаеми лица, сякаш изработени от старинен порцелан, между шумните и безцеремонни американци и надменните немци и англичани, и накрая минаха покрай набитите мускулести полицаи, взиращи се в пътниците с професионална недоверчивост.

— Ще отидем в американския „Хилтън“ — каза Назарян, когато се качиха в таксито. — Разбира се, там е по-скъпо, отколкото в обикновените японски хотели, но аз така и не можах да свикна с тяхната екзотика и смятам, че вие също няма да се чувствате уютно между хартиените им стени и да спите на рогозки.

— Така е, но аз не знам дали ще имам пари...

— Разходите по пребиваването се поемат от страната домакин. При тази практика в бизнеса японците са достигнали до съвършенство. Дори ако пожелаете, може да получите за сметка на фирмата някое момиче...

— А-а, не — усмихна се Лисовски. — „На първо място самолетите.“^[1]

— Какво? — разсеяно попита потъналият в мислите си монах.

— Нищо, просто цитирам героите от един стар филм.

— Добре, ако имате нужда от нещо, кажете ми, не се стеснявайте.

— Ще ви кажа.

2.

„Хилтън“ наистина се оказа чисто американски хотел, но голямата част от обслужващия персонал се състоеше от японци и най-вече очарователни японки, владеещи перфектно английски език.

Без особени формалности, с хиляди усмивки при регистрацията на престоя им, двамата гости на столицата получиха апартамент на единадесетия етаж, след което побързаха да се качат. С ръчния багаж и безпроблемното настаняване те създаваха впечатление за сериозни бизнесмени. Всъщност с известни уговорки, това беше самата истина.

Още щом влязоха в малкото антре, Лисовски се съблече и закачи якето си в стенния гардероб, а Назарян нервно влезе в холчето и взе да се разхожда.

— Но защо властите се интересуват от вашата секта? — попита Александър Андреевич. — Някакви нарушения ли има?

— Ами, какви нарушения може да има? Тацуо Като не се вретито в политиката, нито в икономиката, на никого не пречи...

— Тогава какъв е проблемът? Да не са узнали за нас?

— О, глупости! Просто в тази страна се развъдиха много светци, които обичат властта и парите, а вярващите не стигат за всички!

— А защо му е на вашия учител плутоний? При това в комплект с технологията за разработката му?

— Виж, това вече ще попитате него! — разсмя се Жора. — Но най-напред си вземете парите!

— Непременно! — сериозно го увери Лисовски.

— А сега се разположете и почивайте, пък аз ще прескоча до Центъра. След час и половина — два ще се върна. Тогава ще отбележим пристигането си.

Лисовски знаеше, че на казаното от Назарян може да се разчита, особено по отношение на времето и точността. Московският арменец страшно обичаше да отбелязва всичко, и то точно, и често пъти сам си търсеше поводи за това. А тази слабост на монаха бе добре дошла за Лисовски.

Когато Назарян излезе, Александър Андреевич разсеяно обиколи двете стаи на хотелския апартамент, без да знае с какво да се заеме. Включи телевизора. Гърленият говор на японските диктори, хрипкавите крясъци на сражаващите се самураи, ръмженето, крякането и пъшкането на борците „сумо“ — всичко това му беше непонятно и безинтересно. Изключи телевизора и реши да се разходи из хотела, като взе със себе си руско-японския разговорник.

Ресторантите бяха на втория етаж и на покрива, но засега той не се интересуваше от тях. Слезе с асансьора на първия етаж, където освен администрацията на хотела имаше още магазини за сувенири, напитки, разни дреболии, а също така и бюро за обмяна на валута. Пред бюрото нямаше никакви хора и прелиствайки разговорника, Лисовски се приближи към гишето, зад което седеше младолик японец с бяла риза, вратовръзка и очила.

— Сумимасен, „Сумитомо“ гинко? — заговори Александър Андреевич, като поглеждаше в разговорника.

Всъщност искаше да попита дали бюрото е на банка „Сумитомо“. За щастие японецът го разбра правилно. Широко се усмихна, оголвайки едри, малко издадени напред зъби:

— Хай! Сумитомо гинко! Нани га хосий дес ка? (Да! Сумитомо. Какво ще обичате?)

— Ейго га декимас ка? — като се позапъваше, но иначе доста бодро попита Лисовски.

А той питаше дали банковият служител говори английски.

— О, да! — отново се ухили момъкът.

Александър Андреевич въздъхна с облекчение и прибра разговорника в джоба си. Доста добре владееше английския.

— Бих искал да проверя дали имате по сметка... — той бавно каза цифрите на номера, за да не сбърка. — Има ли пари на тая сметка?
— Момент, моля.

Служителят завъртя креслото си към компютъра и набра клавишите за съответните данни. Дълго прехвърля по екрана колонките с цифри отдолу нагоре и обратно, накрая се обърна към Лисовски и каза, като повдигна рамене:

— Моля за извинение, но в нашата банка няма такава сметка.

Александър Андреевич изтръпна.

— Вие... добре ли прегледахте?

— О, да!

И японецът набързо отбарабани седемте цифри на номера.

— Може би сте записали погрешно номера? — съчувствено попита той.

Лисовски погледна чека.

— Позволете. — Японецът протегна малката си, но сръчна ръка.

Александър Андреевич нямаше никакво намерение да му показва чека, но смутено пристъпи от крак на крак и не усети как японецът успя да му измъкне гладката, хлъзгава хартийка.

Почти веднага му върна чека и тъжно поклати глава:

— Не, уважаеми господине, ние не издаваме такива чекове. Нямаме и такава сметка. Някой се е пошегувал с вас. Извинете.

3.

Зашеметен от тази изненадваща новина, унизен и объркан, Лисовски слепешком тръгна към асансьорите, слезе по погрешка на друг етаж, след това пък му се наложи да тръгне по стълбите и да се качва не по-малко от половин час.

Най-сетне, разстроен и объркан, той седна на леглото, тъпо гледайки пред себе си. Опитва се да мисли.

Значи го излъгаха. Прекараха го! Но какво може да се очаква от хора, които режат несговорчивите си партньори, кажи-речи, на части, при това — на живо? Какво да прави сега? Може би всички приказки на Назарян за сектата бяха измислици, блъф, а всъщност това са някакви арабски терористи, които ще го очистят веднага щом получат

стоката. Засега все още не са я получили, значи имаше шанс да остане жив. Жора обича да си пийва и ще трябва на всяка цена да отбележат заедно пристигането си тук. Разбира се, ако той се върне. Ще пият много, а междувременно ще му сипе в чашата приспивателно. А после ще избяга. При това всеки момент може да пристигнат Боря Лазкин и немецът. Всякак може да ги метне, а те ще му повярват, защото няма да имат друг изход. Ще им каже, че са го заплашили с пистолет и са го довели насила и едва тук е успял да избяга, за да чака помощ. Ако стоката е при него, те не само ще му простят, но и ще го гледат като писано яйце...

Лисовски се втурна към гардероба, където си бе оставил пътната чанта. Отвори я и взе да ровичка в книжата. Сред различните бумажки с печат на фирма „Тонус“, които нямаха никаква практическа стойност, той откри техническата документация. Върна всичко обратно в чантата, а бланките с описа на най-новата технология за обработка на плутоний напъха в джоба на ризата, където доскоро така уютно си стоеше скътан чекът... Уу, гадове! Дали да не избяга още сега? Не, трябва да остане. Докато Жора не знае, че е разкрил лъжата им, ще го черпи и ще му прави мили очи. Пък и за да избяга, ще трябва да намери някакви пари, така че ще ги вземе от Жора.

Когато се върна, Назарян завари в апартамента почти домашна идилия. Партньорът му Саша бе свалил обувките си, но без да се съблича и да разтребва леглото, спеше, покрил лицето си с един вестник с йероглифи. Когато чу, че вратата на стаята му се отваря, той се събуди, прозя се и като тръсна глава да се разсъни напълно, попита:

— Е, какво стана, Георгий?

— Струва ми се, че вече всичко е наред — бодро съобщи той. Но без да се впуска в подробности, побърза да предложи: — Хайде да отидем в ресторанта, а?

— Можем да отидем там само ако има за какво да пием — отбеляза Лисовски, като придружи думите си с прозявки, за да не издаде чувствата си.

Очевидно Назарян не беше склонен да се заслушва в интонациите и отсенките в гласа на партньора си, защото според него участието на Лисовски в това начинание се разбираше от само себе си. Изчака го да се обуе и попита:

— В какъв стил искаш да се накъркаме — в японски или в европейски?

— За японския ще имам време...

— Тогава ще се качим горе.

Ресторантът беше на покрива, преминаващ в остъклена тераса, откъдето се разкриваше панорама на грейналия в светлини град. Мястото се оказа един европейски остров в сърцето на Югоизточна Азия, класически ресторант по западен образец, а и почти всички посетители не спадаха към жълтата раса.

4.

Назарян не спираше да поръчва пиене и ядене, а Лисовски съсредоточено гледаше в една точка и всячески се мъчеше да намери сили, за да издържи поне още час, час и половина в компанията на този тип, без да се нахвърли отгоре му и да го разкъса с ръце, зъби или с каквото му падне. Трябваше да намери сили да изиграе ролята си докрай — докато Жора не падне мъртвопиян от алкохола, подсилен с приспивателно.

А той се напи бързо, тъй като почти не ядеше, пък и се беше прибрал вече подгрят. Лисовски не бързаше да сипва приспивателното в чашата му, защото Жора изведнъж взе да откровеничи, редувайки думите си с леко похълцване:

— Аз, братле, дойдох тука с един американец, мой приятел. Той има усет за тия неща. Не знам дали тоя Като е светец или смахнат, но обича властта, в това съм сигурен. И баламосва хората с театро, за да им вземе акъла. Истината е, че у нас на това му викат „търчи-лъжи“, ама нейсе. Придушил е за своите молитви и щуротии осем милиарда долара, а колко хора са намазали покрай него — не мога да ти опиша. Но направо не знам защо му е тази бомба!

— По-тихо!... — изшътка му Лисовски, като се огледа.

— Не знам защо му е тая бомба! — с висок шепот повтори Назарян. — Но щом като плаща за нея добри пари, ще му я доставим!

Лисовски кимаше, при което си мислеше: „Използва ме ти, мръсноко, а сега гледаш да се отървеш от мене! А, тая няма да я бъде!“

— ... А на тоя светец долари не му трябват. Повече от това не може да постигне, пък и никой няма да му позволи. Никой няма нужда от бомби, нито японците, нито ние. Но затова пък именно ние трябва да направим големите пари. И ще ги направим!

Назарян се обърна да повика келнера. Лисовски използва момента и му сипа приспивателното в чашата с уиски.

Този път Георгий поръча бира, след което вдигна чашата си:

— Хайде да вдигнем тост, Александър, за успеха на нашето безнадеждно дело!

След като пиха, Лисовски предложи:

— Нека да се прибираме, Георгий, да си починем малко. Нещо се чувствам уморен.

— Д-да, д-да тръгваме, хайде... Но бирата си я вземаме...

Приспивателното действаше бързо. Когато се качваха в апартамента, Лисовски вече бе принуден да влачи Назарян до стаята му. Хвърли го на леглото както си е облечен и за по-сигурно изчака да се увери, че е заспал дълбоко. Разходи се из стаята, на няколко пъти се блъска из мебелите, дори му извика нещо. Назарян спеше и не реагираше на никакъв шум.

Тогава Александър Андреевич пребърка джобовете му. Намери документи, които удостоверяваха, че техният притежател работи в изследователския център на църквата „Пътят на истината“. Реши да ги прибере. После взе всичките му пари — в долари и йени — заедно с кредитната карта.

— Трябва да те удуша, мръсник такъв! — високо извика Лисовски, когато разбра, че сумата не е кой знае колко голяма.

А в отговор Назарян само похъркваше. Александър Андреевич трудно издържаше на изкушението да убие този подлец и да скрие трупа му. Тогава неговите господари нямаше да тръгнат скоро по следите на Лисовски, ще си помислят, че двамата имат да вършат още някаква работа, а междувременно той тайно ще се е върнал в Германия.

Лисовски отиде до прозореца, откряна го и погледна надолу с ясното съзнание, че му се ще да изхвърли Назарян на улицата, но бързо се овладя и излезе от апартамента.

Ако някой беше тръгнал по следите на Александър Андреевич, щеше да му се наложи да пътува с метро чак до възловата станция

Синдзюку. Но този път Лисовски нямаше подире си „опашка“.

---

[1] От филма „Заклети ергени“, музикална комедия, чието действие се развива през Втората световна война. Трима пилоти се заклеват да не се влюбват до края на войната. — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА ШЕСТА

ПРЕЧИСТВАЩАТА КЛАДА НА ВЕЛИКИЯ УЧИТЕЛ

1.

Марк Майер беше чел някъде, че Токио прилича на море от сгради, струпани някак нагъсто и безредно, подобно на мебели, сбутани в някой ъгъл при поредния ремонт и забравени там. Когато погледна от самолета японската столица, Марк с очите си се убеди, че прочетеното наблюдение е вярно. Но въпреки хаотичното застрояване в този град имаше някакво величие. По улиците обаче не се виждаше никаква зеленина.

През целия полет от чистата и спретната Германия към загадъчния Изток Борис Лазкин се наливаше с бира и се тъпчеше с печени пилета, което, според думите му било резултат от силните му преживявания. Той възприемаше командировката като наказание. Беше наясно с много неща, но всъщност не знаеше онова, което бяха съобщили на Марк по телефона и което неотдавна бе публикувано по вестниците. Борис се притесняваше, че преговорите и споразуменията с японци винаги са протичали трудно, особено когато става дума за нещо, което интересува повече теб, отколкото тях. А Марк, който вече бе навлязъл в ситуацията, се готвеше за среща не с обикновените японци, а с онези, които вярваха в собствен бог, при това жив. Трудно би могло да се предположи доколко сговорчив ще се окаже човек, имащ наглостта да обяви себе си за нов Христос.

Всъщност пътуването имаше и един приятен компонент. Зад гърба на Марк седеше Кристина Шилер, която непрекъснато бърбеше и се смееше, развеселена от смущението, изписано на лицето му. А Марк се опитваше да си обясни защо беше тръгнала с тях: дали в изблик на присъщото ѝ вироглавство, или с някаква конкретна задача? Дали от желание да не се разделя с него, или по указание на баща си? Най-вероятно — и по двете причини.

Както се оказа, и Борис Лазкин подозираше, че фройлайн Кристина е изпратена специално с тях. И сподели това с Марк, тихо шепнейки в ухото му. Но като непоправим оптимист допълни, че може би така ще е по-добре, нали Кристина е полуяпонка, говори езика добре, а по майчина линия спада към стар самурайски род.

— Нямам никаква представа къде да го търсим този Лисо! — мърмореше Борис, като разкъсваше със зъби добре препечената на грил пилешка кълка със зачервена кожичка. — Ти имаш ли някаква идея?

— Аз имам конкретен адрес, но няма да ти го кажа.

— Защо?

— Защото ще ми бъде по-интересно да действам сам, щото този гаден мухъл можеше и мене да прати на оня свят с бомбичката си, затова! А ми се води земяк! Направо си представям удоволствието, с което ще му извия врата!

— Но по всяка вероятност те няма да ни го дадат, как мислиш?

— Няма да ни дадат стоката, а той не им трябва. Аз поне така мисля. И вместо да му видят сметката, а после да се чудят къде да даят тленните му останки, ще предпочетат да ни го върнат, защото са сигурни, че ние няма да му простим предателството и ще го накажем.

— Така ли смяташ? Доста интересно разсъждаваш, Гена! Струва ми се, че си много по-интелигентен, отколкото се показва пред Хелмут.

— Щом като си го разбрал, трай си — добродушно го посъветва Марк. — Нали знаеш поговорката: ако попаднеш в глутница, ще виеш като вълк, не съм го измислил аз. И имам силното подозрение, че отсега нататък ще трябва да продължа все в същия дух.

— Продължавай, продължавай — сякаш с безразличие промърмори Борис. — Засега ти се удава!

И в Токио беше пролет, но това се усещаше само по влажния прохладен вятър и белите пухкави облачета, които леко се носеха по небето с пролетно безгрижие. За жалост в бившия град Едо, обявен навремето от император Комей за новата столица на Япония и прераснал в огромния град Токио, нямаше друг начин да се усети пролетта, защото наоколо липсваха каквито и да било зелени насаждения. А по думите на Кристина в Япония най-красивият сезон бил пролетта, а най-красиви — дърветата, когато късите им извити клони срамежливо и същевременно с някаква гордост обсипват

клоните си с нежни цветове, пищни, но лишени от крещящата тропическа обагреност. В Токио обаче това не се забелязваше.

— Та къде отиваме сега? — попита Лазкин през прозявка, уморен от пътуването.

— В Сетагая.

— Аз знам къде е този район — обади се Кристина.

Марк усмихнато я погледна и промълви:

— Знаеш, разбира се. Тая страна така ти отива...

— Хайде, хайде, гълъбчета, стига гукане — намеси се Борис. — Най-напред работата!

— Я не бързай като пале пред майка си! — сръза го на руски Марк. — Не се знае какъв надървен сюрприз ни чака при оня тесноок Христос!

— Е, много важно! Щом като с Като имат вземане-даване не само нашите и немците, но дори и американците, значи там има някаква далавера.

— Неприлично е да разговаряте пред мен на език, който не разбирам! — засегна се Кристина.

— Моля за извинение! — леко се поклони Лазкин. — Ние с нашия приятел само спорим какво следва да предприемем най-напред: да наемем стаи в хотел или да се заемем с работата...

— Край, спорът свърши — намеси се Марк. — Двамата с Кристина отиваме в хотела, а ти върви където щеш.

Марк каза това съвсем тенденциозно, за да види каква ще бъде реакцията на момичето и дали ще се потвърдят подозренията му, или напротив — ще отпаднат.

— Аз тръгвам с Марк — заяви Кристина.

— Тогава поне ми кажи как се стига до Сетагая — помоли я нетърпеливият Лазкин.

След като получи най-подробно упътване, Борис се сбогува и тръгна.

2.

В хотела Марк полугласно попита Кристина:

— Как ще спим? Ние двамата с Борис, а ти в отделна стая, така ли?

— Може и обратното — засмя се девойката, докато попълваше регистрационните бланки. — Аз обаче си мечтая в най-близко бъдеще да пренощувам с тебе в истински японски хотел.

— В гласа ти май долавям някаква зловеща нотка — отбеляза Марк.

— О, нищо чудно. Доста неща от тукашната действителност изглеждат на западниците не само странни, но дори дивашки и плашещи.

— Е, нали и ти ще бъдеш с мен?!

— Да, разбира се. Иначе с тебе ще пренощува някоя друга, а аз не бих искала това да се случва.

Когато влязоха в апартамента, те първо се целунаха, а после Марк каза:

— Знаеш ли какво искам да ти предложа? Защо сега не си полегнеш, а?

Кристина го изгледа изпитателно, после отбеляза:

— Вече никой и нищо не може да ме накара да отида при татко. Като, дори ако ме върже с верига. Но, Ген, струва ми се, че долавям у теб някакво недоверие, защото премълчаваш туй-онуй. Сигурно смяташ, че са ме изпратили да ви следя!

— Да следиш ли? И кого по-точно? — с престорена невинност попита Марк.

— Вас двамата!

Марк бе принуден да признае:

— Е, има нещо такова.

— Ген, не си прав, не разсъждаваш както трябва.

— И защо?

— Не, може би се изразих неясно. Всъщност ти разсъждаваш точно както трябва, но стигаш до неверни изводи. Аз имам за цел да следя не вас, а развитието на нещата и по-точно — да разбера как ще приключи цялата история.

— И кой ти възложи тая задача?

— Първо ми кажи дали твоето отношение към мен зависи от отговора, който ще ти дам!

— От твоя отговор зависи само работата ми. Нищо друго.

Тя хвана Марк за ръцете и притисна дланите му към лицето си.

— Не звучи конкретно!

— А какво всъщност трябваше да кажа? По-интересното е какво правиш ти тука. Това не е най-подходящото място за уикенд с приятел.

— Нито това е уикенд, нито ти си приятел.

— А кой съм? — подозрително попита той.

— Ти си мой съпруг и аз, като смирена японска съпруга, трябва да те следвам навсякъде, където ме заведеш.

— Чакай, чакай! Аз не съм казал, че искам да те виждам тук.

— Значи не искаш... — с убит глас промълви Кристина.

— Ама недей така! — простена Марк, без да я изпуска от прегръдките си. — Готов съм да бъда с тебе навсякъде, но не съм сигурен, че трябва да е именно тук.

— Ген, ще ти кажа цялата истина...

— Добре... — поощрително каза Марк.

— Ген, аз, разбира се, съм една заслепена и оглупяла от любов жена, но недей да забравяш, че иначе съм и нелоша и доста известна журналистка. Когато татко разбра, че сме били заедно преди няколко дни и че аз бих желала да продължа връзката си с теб, той ми каза: тръгвай, но трябва да знаеш, че той ще лежи в затвора.

— А баща ти няма ли да лежи?

— Не спомена нищо конкретно, но доколкото разбрах, не го заплашва затвор. Ако си представим цялата ваша одисея като някой приключенски филм, аз подозирам, че в него той ще бъде и сценаристът, и режисьорът.

— Тоест... Защо мислиш така?

— Защото ми каза: заминавай, а когато се върнеш, ти ще напишеш един потресаващ репортаж, а аз ще съм си изпълнил дълга.

— Добре го е казал, но прибързано и неточно. Подобни думи в подобна ситуация може да каже само един полицаи, а не престъпник. Не съм ли прав? При нас, бандитите, няма такова нещо като „чувство за дълг“.

— Не говори така. Татко каза, че ти изобщо не приличаш на престъпник, а той е умен човек. И мненията ни по този въпрос се покриват. Аз също не те смятам за гангстер.

— А за какъв?

— За мъж, когото обичам. Вярваш ли, че мога да се влюбя в един гангстер?

— Можеш, естествено — искрено отговори Марк.

— Ама не за дълго — кокетно възрази Кристина. — А пък за теб дори искам да се омъжа. Но ти навярно не би пожелал да се венчаем в църква, защото си комунист, а?

— Не, не съм комунист, само бивш комсомолец.

— О, какво значи комсомолец?

— Кандидат за комунист. Но това беше отдавна. А сега трябва да тръгвам.

— Добре, тръгвай тогава.

— Кристина, знаеш ли какви са правилата за престой в хотела, когато си сама?

— Какви?

— Да не излизаш от стаята, никого да не пускаш, освен мене и да не вдигаш слушалката, ако звъни телефонът.

— Ще ги спазя само ако не се забавиш много там, закъдето си тръгнал. Иначе нищо не мога да ти обещаая.

3.

Такова нещо Марк виждаше за пръв път. В модерния небостъргач от стомана, бетон и стъкло имаше грандиозно съоръжение, което напомняше и християнска черква, и будистки храм. Всичко беше някак разточително, пъстро и разкошно, но някак безвкусно и лишено от подobaващата атмосфера, както се стори на Марк. Последното му впечатление се подсилваше и от факта, че тук хората — представители както на жълтата, така и на бялата раса — сноват някак нервно и тревожно.

След малко обаче се ориентира, че всъщност това помещение е само преддверието на храма.

Към него се приближи нисък и набит японец, който остро го попита нещо на японски. Марк му отговори на немски:

— Нихт ферщеен (Не разбирам).

Тогава японецът го сграбчи с едната ръка за рамото, а с другата му посочи изхода: сиреч да си върви по живо и по здраво.

В следващия миг Марк притисна ръката на японеца, както се бе вкопчил с нея за якето му и рязко се завъртя настрани, при което я изкълчи в китката и лакътя. Същевременно с лек тласък на тялото запрати нервния служител на великия Като към някакви сандъци и кутии в един ъгъл.

— Лошо се приземи, явно няма да е на добро — промърмори Марк и притича към една врата, по-точно към единствената врата. Защото мъжете, които бяха минали оттук, бяха излезли някак си през полупрозрачните стени, като ги преместваха по някакъв начин. Марк знаеше, че в традиционните японски къщи няма врати в истинския смисъл на думата, а само плъзгащи се прегради. Той обаче не знаеше как точно да ги задвижи и затова предпочете онова, което му беше добре познато.

Вратата се оказа незаклучена. Озова се в стая, подобна на кабинет от европейски стил. А и тримата мъже вътре, макар че бяха с монашески раса, очевидно не бяха японци. Начинът, по който седяха, качили крака върху ниската масичка за вестници, му подсказа, че са американци.

И тримата впериха очи в него, а един го повика с ръка.

Марк се приближи и поздрави на немски:

— Гутен Таг!

— Желаете да говорите немски?

— Ако е възможно.

— В такъв случай аз ще разговарям с вас. Името ми е Джон.

— А моето Гена — троснато каза Марк, тъй като се сети, че трябва да се представя за бандит, който макар и по някаква случайност да знае чужд език, няма никакво понятие от светски обноски.

— Това не е немско име — отбеляза Джон.

— А защо решихте, че съм немец?

— Защото пристигате от Германия.

— О, вие всичко знаете!

— Доста неща, но не всичко.

В този миг, прекъсвайки започнатия разговор, в стаята надникна негостоприемният японец.

Единият от американците рязко и гърлено му каза нещо на японски и монахът послушно се отдръпна, след което излезе и внимателно затвори вратата от външната страна.

— Доколкото разбирам, искате да ме попитате нещо, така ли? — вметна Марк.

— Струва ми се, че няма да научим много от вас, господин Бобров.

— Оо, не е зле, че знаете кой съм — възкликна Марк.

— Доста по-добре запознат с работите ви е Борис Лазкин.

Марк кимна.

— Напълно съм съгласен с вас. Като изключим онези, които очистихте, единствено той е в течение на нещата.

— А вие? Нима Колбин не ви е казал нищо?

— Каза ми, но не всичко. Например не ми каза, че ще го изкормите като свиня.

— Ние не сме давали подобни заповеди — побърза да възрази Джон.

— В такъв случай какво правите с онези, които нарушават заповедите ви?

— Наказваме ги.

— Отлично! И как точно?

— Те останаха в Русия. В момента са обявени за издирване и затова не рискуват да минат границата.

— Добре. Веднага щом се върна, ще ги накажа от ваше име.

— Ако изобщо се върнете.

— Защо? Няма да ме пуснете ли?

— О, вие не сте много интересен за нас, Бобров.

— Значи мога да си отида?

— А защо дойдохте всъщност?

— Защото при вас дойде Лазкин.

— Да, наистина дойде.

— А защо взривихте самолета?

— Не ние, а господин Лисовски го взриви.

— Тогава дайте ми възможност да го заплюя в лицето!

— С удоволствие бихме...

Джон не успя да се доизкаже.

Остър писък, преминал във вой, накара мъжете в стаята неволно да потръпнат. Някой тихо изруга на английски.

— Какво е това?

— Не „какво“, а „кой“ — поправи го Джон с презрителна усмивка. — Учителят Като се запознава с Лазкин.

— Къде?! — рязко попита Марк.

— Не бързайте за подвизи, Бобров! Ако Тацуо Като ви се ядоса, вие ще умрете трудно, некрасиво и безславно. А процесът ще се нарича „прогонване на бесовете“. Но както виждам, нищо не може да ви спре, нали?

— Да, така е.

— Това прави чест на вашето мъжество, но започвам да се замислям дали сте с всичкия си.

— Така ли? А вие например защо сте станали негов служител?

— Наивен въпрос! Това е работа, Бобров. Точно такава работа, на каквата бяхте вие при оня гангстер Колбин.

— Добре, няма да се препираме. Къде е той?

— Наблизо. Елате, ще ви заведе.

4.

Следвайки Джон, Марк излезе от стаята, сподирен от погледите на белите монаси. Оказа се, че наистина не е далече, но двамата минаха по някакъв лабиринт от коридори, коридорчета и ниши. Влязоха в някакво помещение, където беше доста тъмно, така че не можеше да се преценят неговите размери. В центъра имаше голямо огнище, в което, весело попуквайки, гореше огън.

Чу се мъжки глас, който рязко зададе някакъв въпрос на Джон. Той отговори. Същият мъж му каза още нещо, но все така на японски.

Джон лаконично отсече:

— Хай.

После пошепна на Марк:

— Имате късмет. Горкият Лазкин е готов да говори, но от страх е забравил всички езици, освен руски. Така че вие ще превеждате на мен, а аз на Учителя. Само че не се опитвайте да хитрувате. Всичко ще бъде записано на магнетофонна лента, след което ще бъде проверено от нашите специалисти по руски.

— А те къде са в момента?

— Там, където трябва. Сядайте.

— Къде? — попита Марк, оглеждайки постлания с рогозки под.

Засега нямаше намерение да показва, че навремето доста беше поседял „по японски“ — коленичил, опрян на петите, макар и не точно върху рогозки, а върху тренировъчния тепих. Затова се отпусна на боцкащите остри татами така, както би седнал на някоя ливада.

А когато настъпи пълна тишина, Марк дочу някъде отгоре приглушени стенания и хленч. Вдигна глава. Високо над огнището, в червеникавите отблясъци на огъня, съгледа нещо едро и бяло. После различи, че е гол човек, вързан с четири синджира за ръцете и краката. Това можеше да бъде само Лазкин. Сега вече Марк си обясни оня писък — явно бяха спуснали Борис в огъня.

Подемното устройство меко заскърца. Отново свалиха Борис към огнището.

Светна прожектор. В лъчите му бялото тлъсто тяло на Лазкин приличаше на подготвена за грил кокошка. Стенанията се усилиха и от тялото неочаквано потече надолу прозрачна струйка. Огънят засъска.

Мъжете в помещението грубо и злобно се разсмяха.

После започна разпитът. Вървеше трудно и бавно. Несвикнал с подобна работа, Марк се изпоти, макар че бе отдалечен от огнището и в помещението бе доста хладно. Първо Като задаваше въпроса си, после Джон го превеждаше на немски, Марк задаваше въпроса на руски, а когато получаваше отговора, го превеждаше на Джон. Петнайсетина минути след началото на разпита някакъв мълчалив монах донесе на Марк чашка ароматен чай, който пооблекчи напрежението.

— Кой си ти? — беше първият въпрос на Като.

— Борис Лазкин, немски бизнесмен.

— Защо дойде тука?

— Да търся Лисовски.

— Кой е тоя Лисовски?

— Как кой? Тоя, дето ви донесе стоката и описанието на технологията!... Бобров! Бобров! — трескаво се замоли Борис. — Спаси ме! Всичко ще ти дам! Целият си дял!

— Какво говори? — попита Джон.

— Моли ме да го спася.

— Кажи му, че сам ще се спаси, ако каже цялата истина. Той е бизнесмен, колкото аз съм балерина.

— Чуваш ли, Борис, те казват, че не си никакъв бизнесмен.

В същия миг заскърца лебедката и тялото бързо се запуска към огъня. Борис закрепва и взе да се извива на синджирите, като се опитваше да изтегли нагоре провисналия си задник. Инквизиторите го поддържаха над огъня трийсетина секунди, след което заповядаха да го издигнат.

Гърлено заговори Като. След него Джон, а после Марк:

— Борис, той казва, че не бива да мълчиш, защото иначе жив ще те опека.

И Борис забърбори бързо, толкова бързо, колкото имаше сили:

— Всичко си признавам! Завербува ме един служител на германската федерална служба за разузнаване. Казва се Хелмут Шилер. Аз трябваше да работя сред руснаците, които пристигаха и се заселваха в Германия. Беше ми възложено да откривам представители на криминални структури, по възможност и шпиони. Фактически шпиони нямаше, но аз се запознах със съпругата на един голям руски гангстер — Лариса Колбина. Тя сподели с мен, че търси купувачи за плутония, който съпругът ѝ е взел от някакъв военен завод. По нареждане на Шилер аз ѝ го представих като един от евентуалните купувачи. Цялата банда крадци, които успяха да изнесат плутония от Русия, трябваше да бъдат арестувани в Мюнхен. Но самолетът, с който тръгнаха от Ханوفر, се взриви във въздуха, а единият от бандата, Лисовски, изчезна нанякъде със стоката. По-късно Шилер установи по своите канали, че Лисовски е заминал за Япония!

Марк направо не вярваше на ушите си и не можеше да се отърси от чувството, че Борис Лазкин прави признания не на учителя Като, а на него, капитан Майер.

— Аз не познавам никакъв Лисовски — отсече Като.

Джон продължаваше да превежда за Марк.

— Аз не съм поръчвал на никакви бандити никакви ядрени компоненти. Значи ти лъжеш! Затова ще отидеш в пречистения огън за съжаление — вече осквернен от твоите телесни течности!

5.

— Той е луд! — възкликна Марк.

— Без съмнение — съгласи се Джон.

Междувременно бяха започнали да спускат Лазкин към огнището. Той крещеше и се гърчеше, може би от ужас или от болка.

Марк потрепери при тая гледка. Скочи на крака и притича до ниската метална ограда на огнището и в мига, когато тялото на Борис се изравни с главата му, със саблен удар по тила лиши Лазкин от съзнание...

Настъпи тишина.

Марк се огледа. Той не бе забелязал, че в помещението вече бе запалено централното осветление.

Тацуо Като, дългокос мъж с кръгло лице и в скромно тъмно одеяние, седеше с кръстосани крака, наобиколен от старши монаси, или може би телохранители. Той строго гледаше с немигащ поглед чужденеца, прекъснал наказанието, явно разчитайки да го сплаши.

— Вие ли сте се обявили за нов Христос?! — попита Марк.

Като не го разбра. Обърна се към Джон и той му преведе.

Като започна да говори, а Джон да превежда:

— Христос е казал: не с мир дойдох аз на земята, а с меч.

— Но дори да е така, за меч трябва да се търси достойна жертва. Това, което вършите с този нещастник, дори не е жестоко, а подло. Той е страхливец и каза всичко, което знае. Показа, че не иска и не умее да умре, така че вие сте длъжни да го умъртвите безболезнено. В противен случай не сте никакъв Христос, а по-скоро Хитлер.

Докато Джон превеждаше, Като бавно кимаше, сякаш е съгласен с думите на Марк. После отговори и както се оказа, наистина беше съгласен:

— Да, момко, имаш право. Но ти си лековерен и доверчив. Аз изобщо нямам намерение да изгоря тука тая свиня. А дали Христос или Хитлер... и двамата са пророци. Това е всичко, време е да разговарям с Бога отец. Ти можеш да се запознаеш с нашата вяра в компанията на белите братя. Именно на тях давам тая свиня.

Тацуо Като стана. Оказа се, че не бе седял на рогозката, а на малка плоска възглавница.

Присъстващите, около трийсет души, му се поклониха ниско. Придружен от двама монаси, учителят си тръгна през страничната врата.

Междувременно Борис Лазкин бе свален от синджириите и отнесен нанякъде.

С широка, но равнодушна усмивка Джон каза на Марк:

— Елате сега в нашата стая, искам да си поприказваме.

Когато се върнаха в стаята, там вече нямаше никой.

— Заповядайте, седнете — любезно го покани Джон. — Да ви предложа ли нещо за пиене?

— Нима на монасите е разрешено да пият?

Може би Марк не съвсем уместно се опита да го иронизира, но не му се искаше Джон да забележи как му бе подействала сцената с огнището.

— Нима вие сте монах? — възрази Джон. — Тогава какъв е проблемът?

— Налейте ми нещо по-силно. И ако бъде уиски, моля ви, без вода.

Американецът подаде на Марк чашата, налята до една четвърт с кехлибареножълта, маслена на вид течност, а в своята добави газирана вода от сифона на масата.

После двамата седнаха до нея като двама приятели или поне бизнес партньори, отпиха по глътка и Джон бавно заговори:

— Явно сте изненадан от онова, което каза новият син Божий, нали? И не можете да го проумеете? Впрочем сега ще ви обясня всичко. Понастоящем църквата „Пътят на истината“ е едно голямо и многопрофилно предприятие. Само от разпространението на проповедите и лекциите на Учителя ние получаваме 18 милиона долара годишна печалба. Естествено, за това предприятие работят маса хора, а Тацуо Като, който витае някъде между небето и земята, не е запознат с много неща. И може само да се радва, че нараства броят на вярващите, както и доходите на църквата. Така че всъщност ние имаме нужда от бомбата. А защо — не е ваша работа. По своите канали ние узнахме за намеренията на господин Шилер, и решихме да го изпреварим. Но вашият шеф, господин Колбин, взе, че се заинати и затова комбинацията, която разигравахме, се оцапа с кръв...

Марк понечи рязко да прекъсне многословието на американеца, но се отказа.

— ... А приятеля ви, господин Лисовски, нашите хора успяха да прилъжат едва в Германия. Тук обаче той заподозря нещо или просто

се уплаши. Приспа нашия човек и изчезна заедно с документите.

— Напълно му влизам в положението! — все пак не се сдържа да вметне саркастично Марк.

— Даваме ви една възможност да изкажете комплиментите си лично на него.

— И как по-точно?

— Ще трябва да го намерите, господин Бобров. И да го доведете тук. Нали сте пристигнали в Япония с цел да го откриете?

— Да, но аз не горя от желание да го търся за друг.

— Ами търсете го заради себе си! — възкликна Джон. — На нас ни трябва плутоният и технологията за неговата обработка. Ако се вярва на господин Лазкин, а над огъня човек трудно лъже, в Германия ви е очаквал затвор, а не някакви големи пари от сделката на века. Така че, както излиза, скъпоценната стока на Лисовски няма никаква стойност за вас.

— Че защо да го търся тогава? На вас ви трябва, търсете си го сами!

— Ние го търсим, а вие ще ни помогнете.

— Говорите така, сякаш има с какво да ме принудите.

— Прав сте. Имаме — весело и този път съвсем искрено се разсмя Джон. — Стори ни се, че младата госпожица Шилер пристига тук не по молба на баща си, а да се позабавлява с вас...

Марк пламна:

— Вие не сте монаси, а мръсни гадове!

— Емоции, господин Бобров! Очевидно любовта прави чудеса с хората, а? Вие заряхахте всякаква предпазливост, господин Бобров. Успяхме да ви проследим от аерогарата до хотела. Сега Кристина Шилер ще гостува на нас, докато не ми доведете вашия Лисовски. Ясен ли съм? Впрочем имате пълната възможност да напуснете страната, стига да поискате.

— Не, не искам — намръщено поклати глава Марк.

— Така си и знаех — удовлетворено кимна Джон. — А за да не ме смятате за чак такъв изверг, ще ви дам помощник, който някога е живял в съветска Русия.

Джон натисна един бутон на интеркома и отривисто нареди:

— Да дойде Назарян!

ГЛАВА СЕДМА

МАЙСТОРЪТ НА КОМПЮТЪРНАТА ИГРА

1.

— ... Това е всичко, което мога да ви кажа по въпроса, драги Саша. Налице е противоречие, от което старият Мойсеев няма да извлече абсолютно никаква облага. Ако съм на грешен път, възложителят може само да се радва, още повече че няма да се наложи да плаща. Ако пък моите наблюдения се окажат верни, в което съм почти сигурен... не знам как господин Бибарцев ще се реши да ми плати хонорар. Така че, Сашенка, можем да смятаме моята работа за нещо като културно-просветна дейност на обществени начала, извършвана от пенсионерите в системата на прокуратурата.

С това резюме завърши Семьон Семьонович Мойсеев устния си рапорт за компютърните кражби в банка „Дук“.

Турецки изслуша стария си приятел и бивш колега внимателно, без да го прекъсва. Всъщност нямаше и нужда — Семьон Семьонович излагаше фактите обосновано и с необходимата квалификация. След направения отчет бившият прокурор и криминалист поизплакна пресиленото си гърло с малко чай, примесен с ром и мед.

Известно време Турецки мълча, премисляйки чутото. После ободряващо каза:

— Вие би трябвало да работите още много и много време, Семьон Семьонович. Колко вярно предположихте, че най-напред на мен ще трябва да кажете своите заключения. Аз ще ги предам дословно на Бибарцев и същевременно ще го накарам да ви изплати дължимия хонорар.

— Не, не бива да го карате!

— Защо?

— Разбирате ли, Саша, ако беше отказал да плати, това вече е друго. Сега можете само да му намекнете.

— Да де, ще му намекна, тоест... Как мислите, Семьон Семьонич, защо прави всичко това?

— Въпросът може да бъде поставен другояче — за кого?

— Смятате, че зад него стоят рекетъори?

— Никак не е изключено. Би било прекалено „жестоко“, както казват сега, да обираш родния си баща, за да имаш за джобни разноски. При това Бибарцев-старши е с модерни разбирания, взел го е на работа при себе си, дава му добра заплата.

— Хубаво е — въздъхна Турецки, — когато можеш да вземеш на работа детето си!

— Но невинаги, както се уверихте.

— Ех, Семьон Семьонович, нали знаете — и богатите също плачат! Не сте ли опитвали да пиете рома и чая поотделно?

— Ох, Саша, само газ и кръв не съм опитвал още!

— Значи, ще можем да обърнем по един чист ром, а? Навън е влажно и студено, пък и върлува страх от чеченски терористи...

— Абе то може, разбира се...

— Да не си спомнихте за ролята на пазач, която ви възложихме?

— Да. Свърши ли ви работа?

— И още как!

— Знаете ли, Саша, по какво се различават ромът и водката?

— По градусите?

— Не само. Ромът е тропическа напитка, той не загрява така, както водката.

— Имам и водка.

— Нима? О, бях забравил, Саша, колко много се издигнахте и какъв голям шеф станяхте...

— Хайде и вие, Семьон Семьонич, перестройката ме издигна. А както ме е издигнала, така и ще ме събори...

— Само не казвайте, че не е по заслуги. Това вече ще бъде кокетство от ваша страна.

— Там е лошото, че понятието „заслуги“ се тълкува от всеки началник по различен начин. Но хайде да прием, Семьон Семьонич, за нас и нашите заслуги. Без притеснение!

— За ваше здраве, Саша! Знаете ли, имам чувството, че искате да поприказвате с момчето, преди да отидете при директора на банката.

— Да, интуицията пак не ви лъже. Точно така смятам да постъпя. Но как ви хрумна да наречете „момче“ тоя здравеняк, който с ръка цепи тухлата на две?

— Така ли? Значи старческата дименция още не ме е подгонила.

— Защо?

— Знаех си аз, че този момък има някак твърде високо самочувствие за годините си, че върви през живота си твърде целеустремено...

2.

Турецки лесно измисли начин да бъде привикан в прокуратурата Едуард Бибарцев, който навремето бе членувал в сектата „Пътят на истината“. По негово нареждане Олег Величко, разследващ дейността на тази секта в Москва по член 227 от Наказателния кодекс на Руската федерация, изпрати призовка на гражданина Бибарцев, Едуард С. да се яви като свидетел.

И ето че Турецки отново се озова сред познатите родни стени и неволно започна да вдишва по-дълбоко въздуха, за да усети атмосферата, докато върви по коридорите на Московската градска прокуратура. Разбира се, „родни стени“ е доста пошло определение и звучи глупаво. Как може да се нарекат „родни“, дявол да го вземе!... Макар че, от друга страна, като се сравни къде е прекарал повече време — вкъщи, на дивана, или тук, в следствения кабинет, мръщейки чело от напрежението и тютюневия дим, — ще се окаже, че всъщност човек прекарва живота си в службата, а у дома се връща само да пренощува. В периода, когато следствията се водеха от „големите специалисти“, с този факт бе прието да се гордееш и да се хвалиш: сиреч вижте ме колко съм добър, работя направо денонощно! А кому е притрябвала такава работа? Дали поне някой е изчислил кога свършва ползата от тия бдения, за да не висят тука хората и да се потят напразно? Нещо повече — да съсипват здравето си, да вредят на себе си? А и на Делото — с главна буква!

На скамейката до вратата на Величко седеше едър мускулист младеж, облечен по модата, възприета от новите руски бизнесмени:

елегантни, но непригодни за кишаво време обувки, тъмносин костюм от блестяща коприна под дългото разкопчано палто.

— Едуард Сергеевич Бибарцев? — попита Турецки.

— Да — спокойно и учтиво отговори той, но без да става.

— Заповядайте, влезте.

— Но мисля, че стопанинът на кабинета е вече вътре, а той още не ме е поканил.

— Няма значение, сега вече можете да влезете.

Влязоха.

Олег приветливо кимна и им посочи столовете, с други думи — заповядайте, седнете. После провери дали е прибрал всичко от бюрото си, облече униформеното прокурорско сако с отличителни знаци на юрист втора степен и пристъпи към Турецки с предварително изписана на лицето извинителна усмивка:

— Александър Борисович, с кола ли дойдохте?

— Да, с моята.

— Колко жалко!

— Защо, какъв е проблемът?

— Трябва да прескоча до едно място, а всички служебни коли са в движение. Нямам време да викам такси.

Турецки извади ключовете от джоба си и ги подаде на Олег.

— Вземи моята бричка тогава.

— Но моля ви се!

— Взимай ти казвам! Танто за танто: ти ми даваш кабинета си, а аз — колата.

Олег взе ключовете.

— Ами как, Александър Борисович...

— Лесно ще я намериш — веднага разбра въпроса му Турецки.
— Паркирал съм я до входа. Яркочервена лада...

И като му каза номера, набързо го изпрати до вратата. Беше малко пораздразнен, защото решаването на подобни въпроси в присъствието на външен човек, който най-вероятно ще бъде подследствен, нарушава донякъде създаденото напрежение от бъдещия разпит, което не е желателно. Особено пък ако този човек има какво да крие.

Ето ги вече сами.

Турецки, седнал зад бюрото, Едик — на стола, почти пред него, но само почти. Засега ще бъде разговор, а не разпит, реши Турецки. Той удължи паузата, за да се увери, че напрежението не е спаднало.

— Извинете, може би нещо не съм разбрал — заговори с привидно спокойствие Бибарцев-младши. — В призовката пише, че ме викат при следователя Величко. А доколкото разбрах, той излезе по някаква работа. Вие кой сте?

„Усетила е комшийската котка чие мляко е изпила! — удовлетворено си помисли Турецки. — Ако и съвестта ти беше чиста като тези елегантни обувки, има ли значение кой и къде те е извикал...“

— Аз съм старши следователят по особено важни дела при Главна прокуратура — нехайно се представи той. — Със звание старши съветник от правосъдието. Името ми е Турецки.

Едик преглътна слюнката си.

— А... всъщност по какъв въпрос съм тук?

— Кажете, ако обичате, защо така изведнъж, по средата на семестъра, прекъснахте следването си в такова престижно учебно заведение и се завърнахте в Русия?

— Това важно ли е?

Като не получи отговор, който да го ориентира, Едик се замисли, а след близо цяла минута поде бодро и безгрижно:

— За всяко нещо обикновено има по няколко причини. Но щом толкова ви интересува... Там е по-трудно да се учи, отколкото тук. Просто се чувствах уморен и се уплаших, че без да си почина, няма да се справя. Затова реших да прекъсна за известно време.

— А защо в молбата си до ректора сте писали, че искате отпускат по домашни причини?

„Да, взе да се върти на стола — отбеляза си Турецки, който скришом наблюдаваше всяка реакция на Бибарцев. — А това значи, че се е разтревожил: какво толкова ни интересува неговото пребиваване в Германия?“

Но Едик нямаше намерение да се предава бързо и с широка усмивка отговори:

— Нали разбирате, че не мога да посоча истинската причина? Това би означавало сам да се закопая! Така че писах в молбата си най-

шаблонното у нас обяснение.

— Ясно. И какви са плановете ви за в бъдеще? Ще се върнете ли наесен в Германия, или ще останете тук?

— Такива въпроси ми задавате, сякаш сте решили да ме наемете и сега се пазарите с мен!

— А имате ли цена?

Едуард замълча, а след малко каза:

— Очевидно съм загубил нишката на разговора...

— Разговорът още не е започнал, Едуард Сергеевич, това все още е само за замявка. Сега ще ви разкажа някои неща, а после, ако се наложи, ще ме коригирате. В момента вие работите в банка „Дук“ като програмист на IBM. Управител на банката е вашият баща. Преди известно време той ме помоли за една приятелска услуга. Установил е, че от банката се източват пари. При това кражбата се извършва по толкова прост, колкото и — човек би казал — невъзможен начин. По компютърните мрежи злосторникът прониква в банковия сейф въпреки всички електронни кодове и присвоява стотици хиляди долари. Всичко това е възможно поради, така да се каже, сляпото доверие в компютъра. В банка „Дук“ всички крупни финансови операции се осъществяват по закодирана система. Тоест за да прехвърли парите от една банка в друга, човек трябва да знае кодовете, които се променят всеки ден. А кодовете се променят от управителя и неговия заместник, съответно те ги съобщават на операторите, които от своя страна уведомяват при нужда клиентите, които имат открити сметки в банката. И по този начин се извършват абсолютно всички сделки. Но някъде в тази верига има пробив. Управителят започва негласна проверка на своите сътрудници. Оказва се, че заместникът му и операторите нямат пръст в тая работа. Заместниците просто няма защо да грабят собствената си банка, не са наемни работници, а съпритежатели на контролния пакет от акции на акционерното дружество, каквото всъщност представлява банка „Дук“. Тримата оператори също бяха проверени от нас. И отново се оказа, че за тях е по-изгодно да работят честно за баща ви, поне засега. С други думи, няма конкретен виновник, а нещо като „зъл дух, братлета!“, ако цитирам героя на един стар филм. Та така, баща ви се обърна към мен за помощ. Аз не можех да му откажа и му изпратих един добър специалист. Той поработи при вас един ден и ми донесе доклада си.

Разбирате ли? Не докладва на баща ви, защото това ще го убие, а на мен. А от този доклад става ясно, че паричките от дълбокия-предълбок джоб на татко си измъква не друг, а вие, Едуард Сергеевич...

Външно Бибарцев-младши възприемаше чутото съвсем равнодушно, но твърдят израз на скулестото му лице сякаш се вкаменяваше още повече под тежестта на изказаните обвинения.

— Вие сте действали като прословутия петербургски математик Владимир Левин, който открадна по компютърните мрежи над десет милиона долара от сейфа на американската Сити банк... Известен ми е дори номерът на сметката, по която сте превели по-голямата част от парите. За себе си ли работите, или за някой друг?

След доста дълга пауза Едик попита:

— Може ли чаша вода?

— Моля, сипете си.

Разплисквайки водата, той си наля от гарафата една чаша, изпи я на две-три глътки, върна чашата върху подноса, старателно избърса устните си с голяма белоснежна носна кърпа и едва чак след това попита:

— Мога ли да разчитам, че няма да отидете при баща ми?

— Най-напред трябва да узная причината за тази постъпка.

— Няма никаква причина! Колкото и да ми отпускате старият за лични разходи, според европейските норми това са нищожни пари, седмичната заплата на най-неквалифицираните работници. А човек може да си намери съответните добри приятели и познати не в клас, над учебника, а в елитните клубове и заведения. Наистина баща ми урежда най-различни презентации, но на тях обикновено се събира най-отбрана паплач от журналисти и властници. Навярно той си въобразява, че в Германия всички бачкат като него. Бачкат, само че ония, които са на работа. А другите си гледат само живота! Та ето защо ми трябва тези пари! Вашият спец успял ли е да разбере, че аз ги внасям не по текуща сметка, а на срочен влог, само за лихва? Ето, това всъщност са причините. А, трябва да добавя също, че в никакъв случай не искам да живея и да работя тук. Независимо от всички реформи.

— Разбирам — почти съчувствено произнесе Турецки.

— Значи няма да отидете при стария? — повтори въпроса си Едик.

— За разрешаването на този проблем има няколко варианта. Първият и най-желаният според мен е вие лично да разкажете всичко на баща си. Вероятно той ще ви се накара едно хубаво, но после ще потули работата, като замрази тези пари за известно време, а с тях вие ще започнете самостоятелен бизнес някой ден. Най-напред обаче той ще ми се обади да попита дали не съм открил нещо. Аз ще го уверя, че засега не съм. А той ще ми заяви, че вече няма нужда да разследвам случая... и така баща ви ще бъде спокоен, че никой не е узнал за неговия позор. Вторият вариант, господин Бибарцев, е аз да му разкажа случилото се. Не се знае какъв ще бъде резултатът от този разговор, въпреки нещата може да се развият както и в първия вариант, но вече с цената на загубеното достойнство и доверие. Третият вариант: вие ще измолите от мен честната ми дума, че няма да ви издам. И аз ще удържа на думата си. Но ако продължите да крадете пари, баща ви ще наеме друг специалист и всичко ще свърши пак така, ако не и по-зле. Имате ли въпроси?

— Защо баща ми се обади точно на вас?

— Това не е толкова важно, но ще ви отговоря: защото навремето заедно тренирахме самбо.

— Ясно. А ще ми дадете ли време да си помисля?

— Само до довечера. Иначе от утре сутринта започва вторият вариант.

— А къде мога да ви намеря? Тук ли?

— Не. Кабинетът ми е в Главна прокуратура.

Туреcki му подаде визитната си картичка, на която бяха отбелязани адресът и телефонът му.

— Непременно ще ви се обадя още днес...

Сега вече Едик приличаше на хлапак, смъмрен от кварталния.

— Непременно ми се обадете — кимна следователят.

Бибарцев си тръгна, а Турецки не можеше да се отърси от впечатлението, че младежът си отива не с чувство на благодарност, а по-скоро с някаква притаена злоба към него.

Александър Борисович се разходи из кабинета. По едно време се спря пред бюрото, взирайки се известно време в подноса, върху който бе сложена гарафата с вода и две чаши. Едната беше с дъното нагоре, както я бе оставила чистачката още сутринта, а другата бе още мокра, след като Едуард беше пил от нея.

„Ако тоя момък не е просто някакъв фантазьор — помисли си Турецки, — може би е доста сериозен противник. Това едно. Второ, не ми се ще да се занимавам с него, защото няма да мога да се отърва от Серьога.“

Той отвори елегантното си кожено куфарче, извади целофаново пликче и внимателно прибра в него чашата, която бе докосвал Едуард Бибарцев. Смяташе да я изпрати в лабораторията за снемане на пръстовите отпечатьци.

4.

Остатъкът от деня мина в рутинна работа. Вечерта Турецки се освободи доста рано — в осем часа. Много време му отне изготвянето на прокурорска заповед със задна дата, както и една проектозаповед, която да бъде подписана от шефа на отдела за борба с организираната престъпност при МВР, че капитан Марк Майер е командирован със специална задача в Германия и Япония в качеството си на оперативник, внедрен в престъпна банда. После трябваше да говори с познатите си от министерството, както и със съответните служби в Япония, за да не стане така, че техните оперативници да хвърлят Бобров-Майер в затвора, ако случайно попадне в ръцете им.

Отчайващо учтивите японци изразиха готовност за сътрудничество, особено във връзка със сектата „Пътят на истината“, но на няколко пъти и с хиляди извинения деликатно повтаряха, че не биха искали да приемат служител от руската криминална милиция. Същевременно отрупаха с комплименти московските си колеги, задето по-рано от тях са разбрали сериозната опасност, която крие дейността на новопоявилите се сектанти, и обещаха да поканят на гости представители на руската прокуратура, след като бъде приключено предварителното следствие за дейността на сектата в Япония.

Беше вече тъмно, когато Александър Борисович излезе на страничната уличка, където го чакаше преданата му стара лада. Влажният и неуморим пролетен вятър бе довял до центъра на столицата неизменно вълнуващия мирис на размразяваща се почва и на пробудили се от зимен сън дървета, макар и все още необлечени със зелена премяна. Турецки на няколко пъти жадно и дълбоко вдиша този

коктейл от пролетни миризми, въпреки че вятърът по това време на годината е особено коварен.

Вече беше отключил колата, но все още не му се качваше на нея. Опитваше се да си обясни защо изведнъж го бе обзела някаква тревога. Аха, ето защо! Бе забелязал, че от резервоара на колата към задното колело се бе проточил почти неразличим в мрака тънък прозрачен шнур. Отвори вратичката над капачката на резервоара и видя, че проводникът е в бензина.

— Абе хубаво ми казваха колегите да си купя заключваща се капачка, че иначе всеки идиот може да ми сипе в бензина какви ли не гадости... — промърмори той угрижено.

След известни колебания реши да не рискува и не отвинти капачката. Погледна накъде отива другият край на проводника. Оказа се, че е вързан под таса на задното колело.

— Прилича на взривно устройство — изръмжа под нос Турецки. — Гордей се, мой човек, че дочака и на теб да спретнат атентат!

Огледа се. Наблизо не се виждаха деца. После с въздишка тръгна да се обади в Московското градско управление на МВР, за да му изпратят сапъори.

Взривното устройство, предназначено за някой твърде безгрижен и разсеян човек, беше просто по направа, но с голяма разрушителна сила. Единият край на проводника беше вързан за джантата на колелото, а на другия, който беше потопен в бензина, бяха сложени двеста грама тротил и запалка от граната. Колата потегля, колелото се превърта, дърпа проводника, халката на запалката се изтегля и тя дава искра, която взривява тротила заедно с бензина... И край на досадника Турецки!

Убийците бяха изпипали всичко добре, но очевидно бяха бързали. Цилиндърчето с тротила беше размекнато. Сигурно преди да бъде сложено в резервоара, то е било държано някъде на топло. Ето защо по него личаха два съвсем пресни пръстови отпечатъка, фактически готови за дактилоскопска обработка.

Като пъшкаше и псуваше полугласно, Александър Борисович заедно със сапъорите надникна във всяко ъгълче на колата, но не откри нищо друго опасно. Качи се и потегли към дома си, но този път беше доста нервен на волана.

ГЛАВА ОСМА

ОТНОВО В РЕЗИДЕНЦИЯТА НА УЧИТЕЛЯ КАТО

1.

Марк успя да увери англезичните монаси на учителя Като, че за търсенето на Лисовски трябва да има под ръка жив и невредим Борис Лазкин, тъй като сега недоверчивият беглец би се осмелил да влезе във връзка единствено с него.

Когато Марк се съгласи да търси Лисовски, монасите благоволиха да му уредят кратка среща с Кристина. Тя се стараяше да се държи бодро, но той веднага усети, че е доста уплашена.

— Не губи кураж — каза ѝ Марк. — Още щом го намеря, веднага ще дойда да те взема.

— Добре, Ген, но не бих искала да ми прочистват мозъка с оня „шлем на спасението“, нали?

— Аз ги предупредих за това най-сериозно...

... В хотелския апартамент, където бяха отседнали с Кристина, Марк се срещна с Борис Лазкин и Георгий Назарян, който вече беше придобил нещо като комплекс от факта, че Лисовски бе избягал именно от него. Но той го изживяваше по някакъв особен начин — непрекъснато се заяждаше с Боря Лазкин.

Борис пък страдаше, че най-евтиното питие в тази страна е сакето — слаба оризова ракия, която на всичкото отгоре трябва да се загрева преди употреба. Такава беше ценовата политика на японците — всички вносни напитки, дори безалкохолните, струваха прекомерно скъпо. А монасите му бяха дали съвсем малко пари и затова бе принуден да се лиши дори от бирата. Плюс това вече не можеше да се разположи удобно в някой фотьойл или на дивана: освен че се беше изтормозил от ужаса да виси на ония синджири над огъня, той бе получил макар и не особено сериозни, но иначе доста болезнени изгаряния на седалищните части.

И въпреки всичките му страдания Жора Назарян не спираше да се гаври с него:

— Ей, мама му стара, никога не съм мислил, че ще извадя такъв късмет — да се запозная с истински жив шпионин! Чуваш ли, Борис? Знаеш ли морзовата азбука? А имаш ли си коронка с цианкалий, та в случай на провал да се отровиш? Ами в кладата на учителя Като от бурен протест ли се изпика, а?

— Глупак! — вяло се бранеше Лазкин. — Предпочитам да съм лош агент, отколкото добър монах от свитата на оня смахнат японец!

— Ако обиждаш Учителя, аз ще му кажа, така да знаеш! — заплашваше го през смях Назарян. — Тогава той ще те окачи над млад бамбук!

— Бобров — примоли се по едно време Борис, — кажи му да ме остави на мира!

— Стига вече, Георгий!

— Я не ми се прави на главатар! — неочаквано кипна монахът. — Ти си ни подчинен и трябва да си знаеш мястото, разбра ли!

— Аз мястото добре си го знам — спокойно възрази Марк. — Но ако на теб ти е скучно, ей сега така ще те развеселя, че ще търсиш петия ъгъл на стаята. Искаш ли?

Жора разбра, че трябва да понамали парата.

— Спокойно де! Няма да се караме я!

Марк имаше всички основания да се гордее със себе си. Той бе измислил начина, по който да подмамят Лисовски от скривалището му. Предишната вечер по един от частните телевизионни канали бе излъчен кратък репортаж за бизнесмена Борис Лазкин, пристигнал от Мюнхен да проучи възможностите за привличане на японски инвестиции в германската химическа промишленост. В репортажа бе подчертано, че господин Лазкин е отседнал в хотел „Палас“ и ще приема предложения на еди-кой си телефон.

И ето че вече шести час тримата седяха и чакаха да се обади Лисовски. Отначало Марк си помисли, че малко хора са гледали този така безвкусно скалъпен репортаж, излъчен по най-евтиния и непопулярен канал. Но, от друга страна, се надяваше, че Лисовски ще следи информационните емисии на всички програми. Съмненията му се поразсеяха, когато през относително кратък интервал се обадиха двама души. Те се представиха на Назарян, който добре говореше

английски, като ръководители на посреднически фирми, след което изложиха своите оферти за мистър Лазкин. Но след тези обаждания настъпи дълга пауза.

Лазкин изобщо не беше склонен да разговаря с когото и да било, но Марк реши, че като безскрупулен бандит може да не се церемони с него много-много.

— Слушай бе, Лазкин, що се навря в тяхната система и стана копой, а? Офицерски чин ли ти дадоха или бала мангизи? Като ти гледам честните гладни очи, направо не ми се вярва. Тогава за чий ти трябваше това, а?! Или те спипаха за нещо, хванаха те в крачка?

— Абе — спипали, неспипали — има ли значение сега?

— За тебе може и да няма, ама аз не се чувствам особено гот да седя до човек, който е бил готов с лека ръка да ме изпрати в месомелачката!

— Ами недей да седиш до мене — посъветва го Лазкин и предпазливо се поотмести по-надалеч.

— Сигурно Колбина, лека й пръст, е изпортила нещата, а?

Лазкин изненадано го погледна:

— Да, така е. Оплака ми се, че мъжът й нещо се е разколебал. Не искал да се мести в Германия. Казал й, че в Русия си живее като крал, имал власт, пък и какво щял да прави в чужда страна? А тя пък искаше да живее само в Германия и непрекъснато ми се сваляше, ама аз се страхувах от Колбин и не й давах никакви аванси...

— Това е ясно — нетърпеливо го прекъсна Марк, — но защо ти предаде сделката? Да беше помогнал на своите сънародници да напълнят гушките, па после ставай агент.

— Може пък да съм станал от идейни съображения!

— Задник такъв! — грубиянски възкликна Марк. — И какви са тия идеи?

— Ами Германия се напълни с руснаци! Стана напечено, вършат какви ли не идиотщини! Ако продължават така, ще ни изхвърлят всичките: и нас, и вас! А аз нямам какво да правя в Русия!

Отново иззвъня телефонът. Според уговорката трябваше да отговаря само Борис, за да не се уплаши Лисовски, в случай че се обажда той.

— Ало? — на неопределен език каза Борис и тутакси на лицето му се разля усмивка. — А-а, здравей, здравей! Какво? Ами да не беше

хукнал да гониш вятъра, куче краставо!

Марк и Назарян разбраха, че се обажда Лисовски. И единият, и другият едновременно дадоха знак на Борис да не казва, че са тук.

— ... А ти как мислиш? — продължи разговора Борис. — Шефът ме изпрати да те търся... Абе спокойно, каква му е авантата да те убива? Нали имаме дългосрочен проект, няма да е само тая партида, а може по-нататък да се разплащаме за всяка поотделно... Е, влизам ти в положението, прилъгали те с по-голяма сума, но доколкото разбрах, май се е получил някакъв гаф... Искали да те минат?... Виждаш ли, а се правят иначе на големи светци!... Трябва да си поприказваме за нашата работа, какво ще кажеш?... Абе аз от де да знам?... Ето на, виждаш ли, но аз нямам никакви права! Значи, чакам те да дойдеш!... Какво?... Разбира се, че е чисто! Нали на всичките им видя сметката!

Борис затвори и погледна към Марк.

— Лисо беше, нали? — попита той.

— Да.

— И какво каза?

— Сега ще дойде.

— Откъде?

— Не ми каза. Пази бърлогата си в тайна.

Наложи се да чакат почти два часа. Накараха Назарян да излезе за известно време, за да не разбере Лисовски, че е подмамен в капан.

На Марк му мина през ум да се скрие, защото Лисовски знаеше кой всъщност е Гена Бобров. Но после реши, че няма значение дали ще бъде разкрита конспирацията му: с арестуването на Лисовски можеше да смята задачата си за приключена и да отиде с него до руското посолство, за да напуснат легално Страната на изгряващото слънце. Безупречен план, похвали се той, стига да нямаше в него едно „но“ на име Кристина.

2.

Още от вратата Александър Андреевич Лисовски усети, че всъщност Марк диктува положението, затова, докато разказваше оплетено и несвързано своите преживелици, се обръщаше само към него. Очевидно митарствата в чужбина доста бяха изтощили

изпълнителния директор на фирма „Тонус“. Докато разправяше одисеята си, той непрекъснато подчертаваше, че всичките му действия са били продиктувани от страх за живота. Най-напред бил потресен и уплашен до дъното на душата си от зверското убийство на Тузик и Колбин. А след това пък го преследвали чак до Япония вдъхновителите и съучастниците на убийците...

— Всъщност вие знаете... — постоянно се обръщаше към Марк.

Дори Борис Лазкин се учуди на това.

— Ти що му приказваш на „вие“? — намръщено вметна той.

— Уважава ме — горделиво поясни Марк. — Не е зле и ти да ме четкаш, щото ако не бях аз, досега щеше да приличаш на печен глиган!

Борис премълча.

Преди още Лисовски да е завършил епопеята си, в стаята нахълта Георгий Назарян и веднага се насочи към него с ехидна усмивка.

Александър Андреевич пребледня, погледна умолително към Марк и разочаровано отбеляза:

— Значи сте комбина... Как не ви е срам!

— Ти кого имаш нахалството да обиждаш бе, помияр гаден?! — с кавказки темперамент възкликна Назарян. — Ограби ме до шушка!

— Стой! — заповяда Марк.

— Ти кво се обаждаш?! — обърна се Назарян към него с хищно оголени зъби. Естествено, нямаше намерение да го ухапе, но в ръката му проблесна нож.

— Ти тука нямаш думата, разбра ли? Що не си седнеш на задника и да чакаш, когато те попитат, а? Кво толкова се фуклявиш, да не ти е дал орден татко ти Като?!

Марк съвсем спокойно очакваше Назарян пръв да се нахвърли, сякаш без да обръща никакво внимание на ножа в ръката му. Това хладнокръвие обезкуражи арменеца. Той се спря на две крачки от Марк, размахвайки камата.

— Е, как е, убедих ли те?

— За кво? — попита насмешливо Марк. — Че си страхливец с нож в ръка? Убеди ме, разбира се!

— Ах ти, копеле!

Назарян се втурна към него.

Марк го пресрещна, като се отклони крачка встрани, сграбчи ръката му и бързо се завъртя в широк кръг около себе си. По необяснима за него причина Назарян бе принуден да потича наоколо му. В следващия миг Марк рязко се извърна в обратната посока, извивайки ръката му в китката. Сега вече, принуден от болката и от стремежа да спаси ръката си, Георгий се преобърна и тежко се строполи на пода.

Ножът остана в ръцете на Марк.

За няколко секунди Назарян изгуби съзнание. После със стон се понадигна и седна, като се държеше за навехнатата китка.

— Кво направи бе, копеле?!

— Нищо, ще ти мине. Ако ти бях простил, щеше да ми забиеш ножа в гърба.

Лисовски гледаше Марк с благодарност, а Лазкин — със страх.

— Виж какво, гражданино Лисовски — каза Марк. — Искаме или не, трябва да дадем твоята плячка на ония японски попове, защото са ни хванали за гушата...

С дрезгав от преживените вълнения глас Лисовски предложи:

— Пуснете телевизора да видим новините.

— Защо?

— Да видим новините!

— Не ми ходи по нервите, Лисовски! От японски разбирам само думата „гейша“.

— То всичко си се разбира и без думи.

Марк изпълни молбата му и включи големия „Панасоник“, поставен върху блестяща еднокрака стойка.

Екранът светна. В момента течеше изпълнението на някаква японска рок група. Музикантите се кълчеха и подскачаха по западен маниер, което се стори на Марк някак неестествено.

— И къде са ти новините?

Лисовски погледна часовника си.

— След една-две минути започват.

И наистина, когато рок групата изскимтя финала на песента си, на екрана се появи „шапката“ за информационната емисия и в следващия миг миловидна девойка зачете новините с мелодичен и нежен глас. Човек би останал с впечатлението, че тя разказва за нещо приятно и лирично, ако не бяха репортажните кадри. Девойката

изчезна от екрана, чуваше се само гласът. В момента операторите излъчваха директен репортаж от улицата, на която се намираше центърът на църквата „Пътят на истината“. Платното пред главния вход и всички съседни улици бяха задръстени от тъмни полицейски автобуси и леки коли със святкащи буркани на покривите. Зад автомобилите се криеха въоръжени с автомати и снайпери полицаи и барети от японските специални части.

— Какво е това? — възкликна Марк.

Забравил за болката си, Георгий беше вперил очи в екрана. Когато чу въпроса, машинално отговори:

— Полицията е предявила обвинение на Тацуо Като за терористичния акт с отровен газ в супермаркета. Дошли са да го арестуват, но ония вътре са се барикадирали, дори стрелят...

„Кристина!“ — сякаш избухна експлозия в главата на Марк.

— Лисовски! Трябва да отидем там!

— Какво говориш? — размахва той ръце от ужас. — Ако искате, ме убийте, но аз от тук не мърдам! Там ни чака сигурна смърт! Ще ни гръмнат, без да се замислят!

— А ти какво ще кажеш, Георгий?

— Разбира се, че трябва да се омитаме!

— Тогав да ми бумагите, Лисовски, и изчезвайте.

Напълно объркан, Александър Андреевич смаяно се опули насреща му. По логиката на нещата той внедрен оперативник първи би трябвало да си плюе на петите, а още повече с документацията за технологията... Или и него са подкупили? Но кой? Може би японското разузнаване? „Впрочем, какво ме засяга — реши Лисовски, — щом като не ме арестува! И слава богу!“

Бръкна с трепереща ръка във вътрешния джоб на якето си, доста измачкано и зацапано, извади увития с целофан микрофилм и багажната квитанция и ги даде на Марк с думите:

— Знайте, че отивате на сигурна смърт!

— Ще видим. Значи се разбираме така: ако искате, изчакайте ме тук, а после заедно ще се измъкваме. Ако ли не — пръждосвайте се накъдето ви видят очите...

И той излезе.

Тримата японци в скоростния асансьор се дръпнаха по-надалеч от Марк, сякаш изпитваха неопишимо отвращение от този едър бял

човек. Същото отношение Марк почувства и в метрото, където съседите му при първа възможност отиваха да седнат на друго място, само и само да не са близо до този чужденец. Обикновено Марк се засягаше от подобно държание, но сега нямаше време да мисли за това...

3.

Небостъргачът, в който първите три етажа бяха заети от резиденцията на учителя Като, беше обграден от десетки полицаи. Нямаше никаква възможност да се мине през този обръч. Марк дори не направи опит, за да не го цапардосат с някоя палка по главата. Като се смеси с тълпата любопитни, застанали на достатъчно безопасно разстояние, Марк се опита да открие някаква, дори най-малка пролука в стройните редици на полицаите. Но обсадата бе организирана по всички правила на тактиката. Освен че беше плътно обкръжен, небостъргачът бе осветен от мощни прожектори, а военни хеликоптери патрулираха на нивото на горните етажи. Полицаите предупредително стреляха. Много от големите прозорци бяха изпотрошени от куршумите. Ако оградата беше изолирана и с малко по-друга форма, всичко това много би напомняло за събитията в Москва през октомври деветдесет и трета година. Разбира се, ако имаше и танкове...

Марк се притесняваше, че не разбира японски — не можеше да се ориентира какви действия ще предприемат бойците от специалните части, — затова се налагаше сам да решава какво да направи. Най-напред трябваше да проникне в сградата. Съдейки по това колко смело я обстрелват полицаите, очевидно всички наематели, нямащи нищо общо с учителя Като, са били предварително евакуирани. Вероятно по етажите са оставени патрули, за да не позволят на монасите да се пръснат из целия небостъргач, тогава щеше да бъде много по-трудно да бъдат изкарани навън.

Марк изобщо не се замисляше как ще обясни присъствието си, ако някой от пазителите на реда се заяде с него. Мислите му бяха погълнати само от едно: как да проникне в сградата. Общеизвестно е колко нагъсто е застроена японската столица. Сега това се оказа добре дошло за Марк. До обсадения небостъргач имаше още един такъв

двайсететажен гигант от стоманобетон и стъкло. Деляха ги не повече от три метра празно пространство. Някъде при петнайсетия етаж Марк съгледа един стол-люлка за миене на прозорци. Очевидно набързо бяха прогонили мияча преди обсадата на съседната сграда, без дори да му дадат възможност да спусне долу простото си приспособление.

Марк разчиташе единствено на това, че полицаите по цял свят са еднакви — интересуват се само от обекта, за който са изпратени, и не обръщат внимание на нищо друго.

Той заобиколи тълпата от любопитни и се приближи към небостъргача близнак откъм другата страна. Вече се стъмваше. Уличното осветление и светлинните реклами създаваха впечатление за някакъв фантастичен карнавал. В момента двата небостъргача тънеха в мрак за разлика от другите две сгради.

Тъй като и бездруго не разбираше езика, Марк не се заслушваше в командите, усилен от мегафоните, но по действията на полицията, която явно предпочиташе тактиката на продължителна обсада и преговори, той се досети, че баретите не щурмуват резиденцията на Тацуо Като само защото вътре има много заложници.

Това всъщност му даваше известен шанс. В краен случай, ако не успее да се измъкне навреме, можеше да се представи за заложник. Разбира се, вратата на централния вход на небостъргача близнак беше заключена. Вероятно вътре имаше охрана и почти сигурно японските пазачи не спяха нощем като повечето си руски колеги. Но дори тук да е бил назначен някой поспаланко, той по-скоро би зяпал през прозореца, защото в непосредствена близост се разиграваше истински екшън без изкуствени ефекти и каскади.

При задната част на сградата Марк видя струпани камъни, между които ромолеше изкуствено ручейче, и тънки криви дръвчета. Очевидно това беше малък двор, нещо като лятна градина за почивка и размисъл. Откъм улицата дворът беше заграден от нисък декоративен плет. По задната стена на небостъргача се изкачваше зигзагообразно черна пожарна стълба. Явно той е бил построен доста отдавна, когато още не са били открити модерните начини за бърза евакуация на хората, попаднали в огнен капан.

„Интересно дали ще мога да вляза през покрива“, гадаеше Марк, като същевременно преценяваше как да стигне до първото стъпало на

пожарната стълба. Подсетиха го крехките на вид пластмасови кофи за боклук.

Източният мегаполис, възприел и унифицирал според собствените си нужди западния стил и западните скорости, се бе отдал на шумния си вечерен живот. Автомобилите фучаха по надлезите и естакадите, сякаш набираха скорост да излетят в небето. Долу от многобройните барчета, ресторанти и дискотеки се чуваше музика и човешки гласове. Някъде за кратко време завиваше сирената на полицейска кола или на линейка. И добре, че никой не обръщаше внимание на безумеца, който се качваше по хлъзгавите, мокри от вечерната мъгла тесни железни стъпала на почти стометрова височина.

4.

Най-после Марк излезе на покрива, който се оказа плосък. Но двете железни врати, през които можеше да се влезе в сградата, се оказаха заключени отвътре. Марк намери мястото, където за колоните на вентилационната шахта бе монтирана и закрепена люлката на мияча. Устройството беше с електромотор, за да може люлката да се движи нагоре и надолу. Очевидно командното табло се намиреше в самата люлка, затова Марк не можа да я изтегли нагоре.

Той огледа покрива на съседния небостъргач. Там нямаше никого. Хеликоптерите също си бяха отишли. По всяка вероятност специалните части се бяха подготвили за продължителна обсада. Отдолу се чуваха обичайните при такива случаи отривисти команди и ревящите двигатели на многобройните автомобили. Марк плъзна поглед по отсрещната стена: съвсем гладка и със сравнително малки прозорци без первази. „При това със сигурност са залостени отвътре, така че ще се наложи да разбивам стъклото“, отбеляза си Марк. После провери как са обтегнати гъвкавите стоманени въжета, на които се държеше люлката. Увери се, че макар и трудно, ще може да се спусне по тях. Единственото неудобство беше, че въжетата бяха обилно намазани с грес. Значи ще трябва да се появи пред Кристина черен като коминочистач и лъхащ на смазка, при това доста гранясала.

А и нямаше ръкавици, така че изобщо не можеше да мисли за благополучно спускане. Ако се хване с голи ръце за студеното и

хлъзгаво от греста въже, ще се плъзне надолу толкова бързо, че не само ще разрани дланите си до кокал, но може да стане и нещо по-страшно. Налагаше се да пожертва ръкавите на якето. Свидеше му се, естествено — кой знае кога би имал възможност да си купи ново. Добре поне, че е с гумени подметки и ще се задържа по стената с носовите на обувките, за да позабави хлъзгането надолу.

Марк разкопча якето и изтегли ръкавите върху дланите си, хвана се здраво за въжето и предпазливо спусна крака в пропастта на ръба на покрива. С всички сили се опитваше да се държи за въжето на едно място, но от тежестта на собственото си тяло той все пак се плъзгаше надолу. Спускането въпреки всичко мина удивително благополучно, като се изключат прокъсаните ръкави на якето.

Марк предпазливо се намести на люлката и въздъхна с облекчение, мислено оплаквайки якето. Реши да изчака няколко минути, в случай че някой го е забелязал как пълзи надолу по стената. Но не се чу нищо.

Отсреща се издигаше страничната стена на обсадената сграда с тъмни, слепи прозорци. Но до един от прозорците, може би на осемнайсетия етаж, Марк съгледа спътникова антена. Ако успееше достатъчно силно да се залюлее с люлката, вероятно би могъл да стигне до тази огромна чиния, да се хване за нея, а после да моли Бога скрепителните болтове да издържат тежестта му.

Отблъсна се с ръка от стената. Люлката се раздвижи сравнително леко, но връщайки се в изходното си положение, доста силно се удари в стената. Е, и все пак трябваше да опита отново. Намери командното табло и със затаен дъх натисна два бутона: единия, който включва мотора, и другия, с изрисувана стрелка, сочеща нагоре. Очакваше, че сега моторът шумно ще забръмчи, въжетата ще заскърцат, навивайки се на барабана, а металната люлка ще задрънчи, и тогава вече баретите най-после ще се заинтересуват какво става горе. Но люлката плавно потегли, почти безшумно, а моторът, който беше на покрива, изобщо не се чуваше, дори Марк не го долавяше. Той спря люлката на осемнайсетия етаж и внимателно проучи ситуацията. Стената на съседната сграда изглеждаше доста наблизо, сякаш можеше да я стигне с ръка. Но за жалост до нея имаше не по-малко от два метра и половина. Марк погледна надолу. В тесния проход между небостъргачите имаше петнайсетина души от баретите. Очевидно бяха

започнали поредните пререкания между полицията и обсадените, защото вниманието на баретите беше съсредоточено върху първите три етажа, откъдето някой можеше да скочи, използвайки суматохата.

В яркожълтото метално сандъче с инструменти Марк откри един чук, доста подобрен и приспособен за работа от мияча на стъкла, за което Марк му беше искрено признателен — на дръжката му имаше дупка, през която беше прекарана кожена каишка, така че при нужда чукът можеше да се закачи като гривна и да не пречи при другата работа, а същевременно да бъде винаги под ръка. Марк надяна каишката на ръката си, обърна се с лице към антената и се отблъсна с крак от стената. Но размахът се оказа слаб и не можа да достигне антената. Когато люлката стремително тръгна назад, Марк се хвана с две ръце за страничните пречки и се опита да смекчи с крака удара в стената. Общо взето успя, но люлката все пак се удари. Марк си помисли, че след още два-три подобни опита полицаите долу ще вземат да чуят шума и ще довтасат на покрива, за да проверят кой така хулиганства по висините.

Втория път се отблъсна по-силно, но успя да докосне гладкия ръб на антената само с върховете на пръстите си. Колкото и да се опитваше да удържи връщането на люлката към стената, този път тя се удари доста по-шумно. Докато се готвеше за третия опит, отдолу се чуха тревожни гърлени викове. Изглежда, го бяха открили, но това означаваше, че трябва да успее — сега или никога. Те можеха съвсем лесно да го свалят отгоре като глухар — ще го гръмнат с някой снайпер, и толкоз.

Още едно отблъскване. Марк вече не разчиташе само на силата на краката си. Когато амплитудата на залюляването стигна крайната си точка, за част от секундата точно преди връщането обратно Марк се метна напред, пренебрегнал всичките си опасения, с единствената цел да се хване за антената и да се задържи там, ако ще и със зъби. И когато вече го беше обзел страхът от зеещата под него пропаст, Марк усети, че се държи с ръце и крака за антената. Без да губи нито секунда, той се намести по-удобно върху голямата гладка чиния и разби с чука стъклото на близкия прозорец. После разчисти с крак стъклата, останали в рамката...

Съдейки по високите крясъци, тревогата долу нарастваше. Неочаквано лъч на прожектор се стрелна към празната люлка, която,

удряйки се лекичко в стената, продължаваше да убива натрапените й неправилни движения.

Марк изпревари хищното острие на лъча, който щеше да го направи удобна и привлекателна мишена за някой снайперист. Мушна се ловко през прозореца и потъна в мрака, лъхащ на пластмаса и изкуствена кожа.

ГЛАВА ДЕВЕТА

БЯГСТВО ПОД ЗЕМЯТА

1.

Марк не запали осветлението в стаята, където беше попаднал — японските барети всеки миг щяха да открият прозореца със счупеното стъкло и да разберат каква е работата. Лъчът на прожектора вече опипваше чинията на сателитната антена, блеснала със сребриста светлина, а миг по-късно се спря на счупения прозорец.

Марк се втурна към вратата, но тя беше заключена. Натисна я с рамо само веднъж, езичето на ключалката изскочи от леглото си и вратата се отвори. Светкавично се метна на пода и се претърколи, в случай че има някой в коридора, особено ако той е нервен автоматчик и го дебне. „А аз нямам никакво оръжие“, сети се със закъсняло отчаяние Марк. Единственото, с което можеше да се противопостави на полицейската агресия, беше служебната му карта със снимка, на която е с капитанската си униформа. Но вместо да помогне, това можеше да усложни положението му. Току-виж някой бдителен полицай го помисли за военен шпионин, внедряващ се в отбранителната система на Страната на изгряващото слънце с помощта на великия учител Като.

По дългия коридор не се виждаше никой. Синкавата светлина на кръглите плафони — дежурното осветление, — разсейваше гъстия мрак в двата края на коридора. В единия забеляза асансьорните врати, а в другия — вратата към стълбищната площадка. Реши, че е рисковано да използва асансьор: ако по етажите над резиденцията на Като са оставени патрули, а той беше съвсем сигурен, че това е сторено, направо ще се напъха в ръцете им.

Стълбището бе поддържано в пълен ред, на всяка площадка гореше дежурната лампичка, така че Марк слизаше доста бързо, без да рискува да си счупи врата.

Скоро стигна до третия етаж. Можеше да дойде и по-бързо, но от предпазливост, която в подобни ситуации никога не е излишна, той се бе спирал на всяка площадка, за да се вслушва в шума, който нарастваше със слизането му на всеки по-долен етаж.

Не можеше да се каже, че бойците от специалните части не спазват правилата. Те имаха за задача да не пропускат никого до втория етаж, както и да заловят всеки, който е решил да се измъкне оттам. За тези млади момчета бе съвсем чуждо и старомодно такова понятие като „стълбище“, което не те вози като ескалатор. Та понеже и работещите в сградата не ползваха стълбището, на всеки нечетен етаж вратата на площадката беше заключена. Бойците от взвода, изпратен на третия етаж, не си бяха дали труда да проверят каква е тая врата, на която пише „Без изход“. Щом като е заключена, значи никой не може да мине през нея, ако пък се опита, ще му дадат да разбере!

Марк не можеше да повярва на очите си: зад стъклената врата към фойето на третия етаж високо приказваха и се смееха мускулести тъмнокоси младежи, а отвън на площадката нямаше абсолютно никой! Голям смях ще падне, ако се окаже, че Като и неговите монаси също седят зад заключената врата и не се решават да разбият бравата.

Дебелото сантиметър и половина стъкло беше прозрачно, но долната част на рамката беше доста висока, да не би някой от непредпазливост да го ритне. Откъм фойето падаше широка ивица светлина върху площадката и затова Марк не се осмели да мине на два скока осветеното пространство — току-виж някой случайно се обърне и го забележи. Предпочете да легне и да се претърколи покрай вратата до стъпалата, водещи към втория етаж. И пак така предпазливо, със затаен дъх, стараейки се да стъпва безшумно, продължи по стълбите надолу.

Вратата на втория етаж се оказа забарикадирана отвътре. Очевидно на първия вече се разпореждаха баретите. Нищо не им костваше да предположат, че при непокорния светец може да се стигне и оттук. Така че Марк разполагаше със съвсем малко време. Той забарабани с юмрук по вратата. Отначало никой не го чуваше и когато вече се отчая, че няма кой да му отвори, груб глас извика нещо на японски.

Марк се сети, че японците говорят повече английски, отколкото немски и напругайки паметта си, се опита да обясни с думите, които

можа да си спомни, какво иска:

— Ай ем... аск... брадър Джон!... — което означаваше приблизително, че моли да го свържат с брат Джон.

Макар и трудно, мъжът зад вратата го разбра.

Буквално след няколко секунди Джон дойде и запита на английски кой го търси. Марк позна гласа му и извика на немски:

— Аз съм! Бобров! Отворете ми!

2.

Освободиха вратата толкова, колкото Марк да я откrehне и да се провере през тесния проход, след което отново я забарикадираха.

— Много се радвам да ви видя, господин Бобров!

— Сега нямаме време за светски разговори!

— О, не сте прав, джентълменът трябва да си остане такъв във всяка ситуация!

— Нали сте монах, а не джентълмен.

— Само засега. Нима не сте забелязали, че над църквата на господин Като облаците не само се сгъстват, но вече се разрази и буря!

— Бурята е много сериозна. Не мога да си обясня защо още висите тук. Стори ми се, че полицията е получила разрешение да не проявява особена либералност към нарушителите на реда, най-вече — към опасните за обществото!

И Марк посочи автомата „Калашников“, който Джон държеше в лявата си ръка.

— Щом като сте толкова добре информиран, сигурно знаете, че сме в обсадена сграда и че всички входи се охраняват!

— Но аз съм тук, нали?

— Да, наистина... Но за какъв дявол? Та вие сте самоубиец!

— А вие?

— Я оставете тоя еврейски навик да отговаряте на въпроса с въпрос! Откъде да знам, че не сте агент на японските специални служби и не идвате, за да ни...

— За какво? Знаете ли, че баретите все още не са ви щурмували само защото в полицията смятат, че държите тук заложници? Нима не

водите преговори?

— Японците на първия етаж нещо се разправят, но без наше участие. Ние тука уж ги охраняваме, а междувременно обмисляме как да се измъкнем без много шум.

— И какво измислихте?

— Да си пробием път с оръжие.

— Е, това вече наистина е самоубийство. В никакъв случай няма да успеете. Не видяхте ли колко барети са докарали?

— Предполагам, но не можем да седим със скръстени ръце!

— Няма да седите — съгласи се Марк. — Но ще се измъквате тихо и незабелязано.

— Доста навреме ми давате тоя съвет, но ми е интересно — защо се върнахте?

— Дойдох да си прибера приятелката. Къде е тя?

— О, твърде благородно от ваша страна, господин Бобров! Но с вас имаме една уговорка да ви я върнем при определени условия. Да не сте я забравили?

— Не, не съм я забравил, но ми се струва, че вие сте загубили всякакво чувство за реалността! За вашия учител и вожд в момента се обзавежда килия с решетки. Не знаете ли?

— Знам, разбира се! Но за стоката, която ни дължите, можем да намерим купувачи винаги и навсякъде.

— Имате предвид плутония?

— Не, разбира се. С него нека се занимават други. Аз специално се интересувам от най-новата технология за бърза и евтина обработка на оръжеен плутоний, която Лисовски носеше за вашите немски приятели.

— А, така ли било?! Тогава точно затова трябва да се измъкнете оттук съвсем незабелязано. Защото аз намерих вашия Лисовски чрез оня телевизионен репортаж, за който платихте. Сега седи в хотелската ми стая и потривайки ръце, наблюдава по телевизията каква беда е сполетяла монасите на учителя Като.

— Сериозно ли говорите?

— Съвсем сериозно. Но и да не беше така, аз пак щях да дойда за Кристина, но вече заедно с полицията.

— Логично — съгласи се Джон. — Но как ще излезем оттук?

— Първо ми доведете Кристина.

Джон сви рамене, показвайки му с целия си вид, че не бива да е толкова недоверчив. Отиде при една врата, извади връзка с ключове, намери нужния, отключи и малко театрално, с широк жест покани Марк да влезе.

Той очакваше да завари Кристина разплакана или най-малкото тъжна и уплашена. А девойката седеше пред един компютър и си играеше на някаква игра, доколкото той забеляза — от серията компютърни игри „Тетрис“.

— О, Ген! — възкликна тя и се хвърли в прегръдките му. — Ти дойде да ме вземеш!

— Да, скъпа, дойдох!

Джон седеше до вратата със снизходителна усмивка. След като влюбените си размениха няколко пламенни целувки, той деликатно се прокашля и каза:

— Оставете нежностите за по-удобно време, деца мои, ако не искате в следващия един час да ви разбият зъбите с някой приклад. А тъй като ни чака Лисовски, трябва да вървим. Никак не ми се иска да изпусна тази така жадувана от мен среща. Господин Бобров, ще ни изведете ли оттук?

— Не — поклати глава Марк.

— Защо?! — искрено се изненада Джон.

Марк накратко му разказа как е влязъл в сградата, след което попита:

— Можете ли да си спомните, Джон, дали не сте правили тук някакви строителни преустройства, за които полицията да не знае? Нима никога не ви е минавало през ум, че след като се занимавате с такива фокуси, някой ден при вас ще дойдат не с поклони, а с палки!

— Знаете ли, аз съм тук само от една година. Елате да попитаме лично Като. Кой знае защо, имам чувството, че се готви по някакъв начин да се изплъзне от ръцете на полицията...

Тацуо Като, в скромен тъмносин китайски костюм, говореше с някого по радиотелефона. По интонацията му лесно можеше да се разбере, че води преговори с някой шеф от полицията.

Сега вече Марк беше доста облекчен: Кристина полугласно му превеждаше всичко, което имаше някакво значение за тях.

— Този руснак дойде преди малко отвън — обърна се Джон към създателя на църквата „Пътят на истината“. — И ни донесе доста

тревожни новини. Трябва да се махаме.

Тацуо Като даде радиотелефона на един монах от свитата си, кимна на Марк като на стар познат, след което отговори на Джон:

— За всичко това сте виновни вие. Превърнахте църквата ми в мошеническа корпорация. И заради тая работа сега ще бъдем подложени на гонения. Знам, че трябва да си отида, за да възстановя наново църквата си на друго място.

— Както желаете! — подсмихна се Джон. — Но сега трябва да си спомните дали тук няма нещо, което да не е отбелязано в архитектурните планове?

— Не ви разбирам.

— Правили ли сте някакви преустройства, след като сте купили тази част от сградата?

— Да. Смятахме да прокараме подземен вход.

— И прокарахте ли го?

— Не можахме да го довършим.

— Защо?

— Монасите, които работеха, стигнаха до някаква стена.

— А какво има от другата страна?

— Подземен гараж.

— Далече ли е оттук?

— Под съседната сграда.

— Как мислите, Бобров, ще можем ли да използваме тоя подземен проход? — попита Джон.

— Ако успеем достатъчно бързо да съборим стената — разбира се! Нали оттатък е гараж, значи ще има коли и ще можем да се разкараме бързо оттук.

— Трябва да вземем и малко експлозив, нали? — каза Джон.

— Абе интересна църква сте вие — иронично се усмихна Марк. — Вместо да си носите кръстове и молитвеници, размахвате автомати и бомби.

— Дайте да оставим теологичните спорове за по-късно.

Джон отиде при монасите, които охраняваха половината от първия етаж, и след малко се върна с една малка кутия.

— Това е достатъчно да разрушим всяка стена — със задоволство отбеляза той.

— Можехте да вземете и един автомат за мене — подхвърли Марк.

— А, без тия, приятелю! Ако се наложи, аз сам ще ви браня. Все още сте ми нужен.

3.

Преподобният Като не взе със себе си никого от своите верни последователи. Той пъргаво и най-отпред слизаше по стълбите към мазето, но когато стигна до масивната врата за подземие, бързо се отдръпна да пропусне Джон пред себе си.

На Марк не убягна суетливата припряност, с която новоизпеченият Христос отстъпваше опасния път на другите.

И той пошепна на Кристина:

— Я попитай тоя светец, защо японският Исус Христос, за разлика от юдейския не иска да отиде на кръста заради своето паство?

Когато изслуша въпроса, Тацуо Като лукаво погледна Марк с блеснали очи и отговори:

— В религията хората ценят най-много тържествеността и ритуала, но ако най-напред бъде убит свещеникът, кой ще изнесе за другите траурната литургия?

— Я стига сте шушукали! — обърна се към тях Джон. — Внимавайте, отключвам вече.

Желязната врата се отвори леко, без да скърца, явно някой старателно бе смазал пантите. От черния проход лъхна мирис на влажна пръст, примесен със специфичната миризма на влажен цимент.

— Имаш ли фенерче?

— Разбира се.

— Внимавайте — обади се Като, — наскоро имаше леко земетресение. Да не е станало някъде срутване.

— Защо сте бързали да копаете, без да слагате подпори? — ядно попита Джон.

— След като се натъкнахме на стената, укрепването на тунела бе вече излишно.

Както изглежда, за подземния проход знаеха съвсем ограничен брой хора от самата секта, а какво остава за градските власти и

полицията. Така че тук явно нямаше засада и четиримата бегълци, осветявайки си пътя с фенерчето, слязоха един след друг по меките глинести и хлъзгави стъпала още няколко метра под земята, след което се озоваха в тесен и доста нисък тунел — японците го бяха копали според ръста си. Краката затъваха във влажната земя.

— Добре че съм с ботуши — прошепна Кристина. — Ужасно ме е страх от плъхове, а тука сигурно е пълно...

Впечатлението от пътешествието през тунела не беше от най-приятните. Тежкият и спарен въздух, жвакащата кал и скритите опасности, че стената ще се окаже доста солидна, а експлозивът — недостатъчен, — при което ще се наложи да се връщат обратно, допълнително понижаваша настроението на бегълците. Марк имаше чувството, че се провира по следите на някой гигантски дъждовен червей...

Добре поне, че тунелът не беше дълъг. Скоро стигнаха до стената. Тя се оказа наистина доста солидна, от бетон, така че тротилът, който беше взел Джон, нямаше да е достатъчен за разрушаването ѝ. Но на едно място Марк забеляза, че мазилката е махната заедно с част от бетоновия пласт, при което се образуваше вдлъбнатина, изрязана във форма на квадрат. Дори наблизко се търкаляха строителните отпадъци.

— Но как сте успели? — не се стърпя да не попита той.

— Мен ли питате? — обади се Джон.

— Не, светеца.

След като изслуша превода на Кристина, Като лаконично отговори:

— С японска техника.

— Какво ще правим сега? — попита Джон. — Ще я взривяваме ли, или така ще я избиваме? Някой ходил ли е в гаража? Какво има от другата страна?

— Декоративни плочки, ако не се лъжа — отговори Като.

— Ще се помъчим да я избием — реши Джон. — Жалко, Като, че не сте каратист! Иначе сега съвсем тихо и акуратно щяхте да свършите тая работа...

— Силата на духа е по-важна от юмрука — важно отговори светият отец.

— Много има да чакаме, докато пробие тая стена със силата на духа — въздъхна Джон.

— Добре, дръпнете се назад и осветявайте стената! — заповяда учителят Като.

4.

Тримата послушно изпълниха нареждането му. Джон насочи лъча на фенерчето към гладката кафеникаво сива повърхност с прозираща през хоросана в изрязания квадрат ситна и тънка арматурна мрежа.

Въздревният Като отпуснато и сякаш колебливо застана на шейсетина сантиметра от стената. Няколко секунди остана така, вгълбен в себе си, след което ръцете и краката му се мярнаха в светлината на фенерчето в някакъв бърз танц. Разнесе се глух тропот, сякаш в стената бяха хвърлени тежки камъни. И в настъпилата тишина се чу как се посипа по земята разтрошената мазилка.

— Е, браво! — възторжено възкликна Джон, когато видя, че равната гладка стена, която ги бе посрещнала, сега бе напукана и изкорубена, сякаш в нея се бе блъснал булдозер.

— А, лесно беше — промърмори Като. — Бетоновият пласт е тънък.

После работата тръгна доста по-бодро и весело. Кристина светеше с фенерчето, а тримата мъже бързо къртеха парчета мазилка и бетон, разкъсваха арматурната мрежа, избиваха декоративните плочки.

Колкото повече се разширяваше отворът в стената, толкова по-светло ставаше в тунела. Скоро фенерчето стана излишно.

Първи се провря Джон с автомата и веднага се сблъска с един служител от гаража във фирмен комбинезон „Тойота“. Японецът, който бе на средна възраст и с очила, беше дошъл да провери какви са тези непонятни шумове в поверената му територия. Когато видя дупката в стената и излезлия от нея мъж, служителът понечи да извика, но Джон му показва автомата и долепи пръст до устните си.

Японецът бавно затвори уста и мълчаливо взе да наблюдава как от дупката излизат още трима души един след друг — мръсни и

страшни. Една жена и двама мъже, от които единият беше истински японец с добре познато лице.

— Давате ли коли под наем? — попита го Кристина.

През това време Джон и Марк внимателно оглеждаха гаража.

Кристина завлече очилатия японец в канцеларията, но тъкмо когато привършиха оформянето на документите за колата, в гаража влетя с виеща сирена и скърцащи спирачки един полицейски автомобил. Вероятно преди да погледне какво става при стената, служителят все пак се бе обадил в полицията.

Увлечението по външните ефекти донякъде попречи на пазителите на реда точно и безпогрешно да изпълнят задълженията си. От колата те не можеха да забележат отвора в стената, прикрит от няколко паркирани автомобили. В тези трийсетина секунди, докато полицаите се оглеждаха да се ориентират в обстановката, стана следното: Марк се втурна към Кристина, която излизаше от канцеларията с ключове в ръка, сочейки му малка червена кола. Джон се прикри зад един от паркираните автомобили, стискайки автомата.

Тишината бе нарушена от Тацуо Като, който излезе с един голям джип Нисан и закрепя нещо, сочейки към Джон. Полицаите тутакси се обърнаха към злочестия американец и вдигнаха срещу него късите си черни автомати, при което кратко излаяха някаква команда. Дори изобщо да не знаеше японски, Джон веднага щеше да ги разбере. Бързо хвърли оръжието и вдигна ръце.

... Ниската червена спортна кола безпрепятствено излезе от широкия ярко осветен тунел на гаража и бързо се отправи към район Гиндза.

— Какво изкрещя оня мошеник? — полюбопитства Марк.

— Въоръжен терорист, дръжете го!

Кристина седеше зад волана със зачервено от преживените приключения лице.

— Коварно постъпи, но ни помогна — отбеляза Марк.

— Не ще да е от любов към нас.

— То се знае. А сега къде отиваме, ако не е тайна?

— При майка ми. Тя държи японски хотел и има малка школа за гейши. Там можем да си отпочинем добре и да изчакаме да свърши олелията. Пък и нали обещах да ти покажа как се обичат хората в Япония...

ГЛАВА ДЕСЕТА

СИНЧЕТО ИДВА ПРИ БАЩА СИ

1.

Александър Борисович Турецки отиваше на среща с управителя на банка „Дук“ Сергей Бибарцев. Предстоеше му труден разговор. И тъй като щеше да бъде неприятен и за двамата, но в по-голяма степен за Бибарцев, следователят учтиво отказа да го вземат с банковата лимузина, а тръгна със своята престара лада.

В чантата си, небрежно хвърлена на задната седалка, той носеше документи, с които щеше да се аргументира в разговора си. Искрено съчувстваше на Сергей Бибарцев, но можеше да му помогне само с едно — да отиде лично и пръв да му разкаже всичко.

В стаята за почивка на банковия управител отново бе сервирана богата трапеза.

— А, не, не, Серьожа — още от вратата заяви Турецки. — Този път никакви почерпки! Чака ме още маса работа, пък и няма особен повод да се черпим.

— Защо, още ли не се е справил твоят добър специалист? — с неуверена усмивка опита да се пошегува Бибарцев. — Затова ли идваш лично да ми докладваш? Отрицателният резултат също е резултат, Саша! Ако знам, че вършее някой от моите хора, ще го открия при всички случаи. Ако пък твоят специалист не е могъл да изрови нищо, значи защитната ми система е „бетон арме“! Като в Америка!

— И американските издишат — отбеляза Турецки. — Не си ли чувал, че питерският програмист Левин е влязъл в компютърната система на най-голямата американска банка и я обрулил отначало с три милиона долара, а после с още няколко?

— Абе чувал съм — махна с ръка Бибарцев. — Не можеш да имаш пълно доверие на тия компютри!

— Колко ти отмъкнаха?

Усмивката изчезна от лицето на банкера.

— Към половин милион долара.

— Вече са повече — седемстотин и петдесет хиляди — коригира го Турецки.

— Какво говориш?!

Бибарцев тежко се отпусна в креслото, което се заклати под него, сякаш всеки миг ще се разпадне. Хващайки се с дебелиите си пръсти за плота на масата, той спря клатушкането, наля си чаша водка „Абсолют“ и я изпи. Изяде парченце лимон и дрезгаво попита, като се наведе напред:

— Каж ми всичко, което знаеш, Александър Борисич! Кой иска да ме разори? Конкурентите? Крадци?

Турецки извади от чантата си пластмасова папка и я сложи до себе си на дивана.

— Преди да ти докладвам, дай ми, ако обичаш, бутилка изстудена минерална вода и извикай сина си.

— Едик? Но защо?

— Извикай го, нека да се учи.

— Нещо го усукваш, Саша — въздъхна Бибарцев.

— Ако исках да „го усуквам“, нямаше да дойда.

Бибарцев тежко стана от масата и оставяйки вратата отворена, отиде в кабинета си, а оттам продължи през приемната и излезе в коридора. Пред вратата на кабинета Турецки видя да се разхожда млад и елегантен банков служител, който сегиз-тогиз хвърляше бегли погледи към него.

„Горкият Серьога, хич не му завиждам — тъжно си помисли Александър Борисович. — Дори и на мен вече няма доверие...“

2.

Скоро се чуха тежки стъпки. В рамката на вратата първо се появи масивната фигура на Сергей Бибарцев, а когато той вече бе седнал на мястото си, в стаята бавно влезе и Бибарцев-младши. Щом съгледа Турецки, колебливо се поспря, после без да поздрави, отпусна стройното си мускулесто тяло на стола до вратата.

Сергей извади от хладилника запотена бутилка минерална вода, подаде я на Турецки и каза:

— Надявам се, сега можем да започваме?

— Разбира се. Моля да ме извиниш за капризите, но може би разговорът ни ще бъде дълъг и ще ми пресъхне гърлото. Нали не съм адвокат, не съм свикнал дълго да говоря...

— Добре де — махна с ръка Бибарцев-старши.

— Значи положението е следното. Вие, Сергей Николаевич, се обърнахте към мен с молба негласно да проверя служителите във вашата банка във връзка с изчезването на големи суми от банковите авоари...

— Защо започваш така протоколно?

— За да се записва всичко на магнетофона, Сергей, при положение че е включен в момента.

— Ами, притрябвало ми е да го включвам! Това си е вътрешна работа... или греша?

— Вътрешна е, разбира се... По моя молба при вас дойде един мой бивш колега. Под предлог, че е ревизор от финансовия отдел на кметството, той мина през всичките ви служби, навсякъде си пъхаше носа, особено често се отбиваше в отдела за компютърни операции, където е забранен достъпът не само за клиенти, но и за останалите служители на банката. Освен операторите само вие, Сергей Николаевич, и вашите заместници имате право да влизате там. Нали така?

— Да. Но защо ми разказваш неща, които знам по-добре от тебе, нали аз съм въвел този ред?

— Както се установи, има още един човек, който влиза свободно в помещенията за компютърен контрол.

— Какво?! Още сега ще извивам завеждащ отдела и ако това се окаже вярно, на секундата ще го изхвърля!

— Не се горещи, почакай малко. Първо изслушай всичко докрай — помоли го Турецки и бегло погледна към Едуард.

Той седеше с каменно изражение на лицето и вяло прехвърляше с дългите си пръсти зърната на кехлибарена броеница.

— Моят специалист е наблюдавал известно време този човек и е установил, че в определени дни отива да обядва малко по-рано, отколкото е редно, и то не другаде, а в една скъпа, но доста безвкусно обзаведена закусвалня. Сега е модерно да ги наричат „грил бар“. Там набързо хапва и пийва нещо, флиртува с барманката, а след това се

обажда по телефона от служебната ѝ стая. При това, както заяви в показанията си тази млада жена, която волно или неволно се е вслушвала понякога, всички разговори са били делови — за сметки, суми и всякакви неща, изразени в цифри. Също така ѝ направило впечатление, че нейният постоянен клиент говори с преправен глас, сякаш се закачал с някого или искал да го заблуди. Да знаете случайно, Сергей Николаевич, кой от вашите служители може да имитира гласа ви?

Бибарцев-старши озадачено впери очи в него, гледа го известно време, после поклати глава:

— Нямам представа! Защо?

— Защото операторите от компютърния отдел заявиха под клетва, че всички разпореждания за превеждане на кредити или платежни суми чрез компютърната мрежа те получават само от вас или от вашите заместници. А заместниците ви са длъжни да дават нарежданията си само в писмен вид, тоест оформени като заповед, и то парафирана от вас, господин управител. И само вие единствен, Сергей Николаевич, можете да правите това дори и по телефона. Ползвали ли сте тая своя привилегия?

Бибарцев потърка с длан челото си.

— Фактически не съм. Може да се е случвало веднъж или два пъти...

— Разумно сте постъпили, като не сте злоупотребявали с тази съмнителна привилегия, но грешката е, че тя изобщо е била въведена тук. Именно от това се е възползвал крадецът. Имитирайки гласа ви по телефона, той е давал съответните разпореждания в отдела и е бил толкова сигурен в спазването на банковия режим, че никога не е проверявал дали са изпълнени нарежданията му. Затова пък ние направихме проверката.

— И? — нетърпеливо го подкани Сергей Бибарцев.

Едик бе престанал да се занимава с броеницата и също внимателно зачака отговора.

— Точно в дните, когато вашият артистично надарен служител е ходил в закусвалнята, операторите са получавали нареждане от шефа на банката за превеждане на някакви закодирани суми по не по-малко закодирани сметки. Вие сте станали жертва на собствената си секретност: тъй като всичко е изразено в кодове — цифрени, буквени и

най-различни други, — твърде сложно е веднага да се проследи къде и кога са отивали парите. А тъй като крадецът е обирал своята банка, никой не е повдигал въпрос и затова толкова време нищо не сте знаели. Ние се наехме и с тая работа. Установихме, че сумите са били превеждани в Съединените американски щати.

— Нищо чудно: нашата банка работи с някои големи фирми и банки, които инвестират в Русия... — започна с известна нотка на гордост за своята рожба управителят, но изведнъж се сепна: — Какво?! Да не искаш да кажеш...

— Не, не — бързо го прекъсна Турецки. — Пипалата ми не стигнаха толкова далеч. Ще ти оставя номера на сметката, по която са били превеждани парите в дните, когато твойт служител е обядвал в закусвалнята. Съвкупната сума от направените преводи точно съответства на липсите от твоите авоари.

— Кажи ми кой е? — процеди Сергей Бибарцев, сграбчвайки една бутилка.

— Чакай малко. Всяко нещо с времето си...

— Виждаш ли, Едик, какви неща стават?! — възкликна с дълбоко огорчение бащата. — И после имай доверие на хората!

Александър Борисович с неприкрито любопитство впери очи в Едуард. А младежът запази нехайния си вид, като избягваше да го поглежда, както и да среща погледа на баща си.

— Налага ми се да поизляза, татко — небрежно подхвърли той, прехвърляйки зърната на броеницата си.

— Чакай! — вместо бащата строго му каза Турецки. — Постои още малко, свършвам вече. И така, след като разполагахме вече с цялата гореизложена информация, ние подложихме за един ден вашия крадец на скрито наблюдение. В един от своите определени дни, поредния след последното изпомпване на пари от вашата банка към тази в Америка, нашият обект отиде в централната поща и даде поръчка за телефонен разговор с Лос Анджелис. С кого разговаряхте там, Едуард Сергеевич?

— Какво? Какво? Какво?!...

Втренчил очи в Турецки, потресеният Сергей Николаевич Бибарцев извикваше своето „какво“ всеки път по-високо и по-високо, сякаш участва в някакъв конкурс.

Едуард бавно се надигна от стола, после протегна ръка към дръжката на вратата.

— Слушай, момче, ако сега избягаш от тук, аз ще издам заповед за твоето арестуване — парира замаскирания му порив Турецки.

— Арестуване ли? — уморено и глухо повтори като ехо Сергей Бибарцев.

— Извини ме, Сергей Николаевич, но до последния миг протаках разговора, с надеждата, че той сам ще ти признае, и ще ни избави — както тебе, така и мен — от този неприятен разговор. Онзи ден го извиках в прокуратурата, намерих благовиден предлог за това, разказах му, че по твоя молба сме търсили злосторника и накрая сме разкрили, че това е той. Едуард ми даде покъртителни обяснения защо са му трябвали тези пари и обеща лично да ти разкаже всичко, така че вие двамата помежду си, без чужда намеса, да разрешите семейния си проблем. Но ти разбираш, че моята професия не предразполага към излишна доверчивост. Ето защо когато се убедих на следващата сутрин, че той изобщо няма намерение да ти признае каквото и да било, отново наредих да го наблюдават. И какво мислиш? Вместо да дойде при теб с чистосърдечно признание, вчера той преведе най-голямата сума по американската сметка. Осми поред превод в продължение на три месеца.

— И заради моите пари ли нареди да го следят? — глухо попита Сергей Бибарцев. — Не беше ли по-разумно да ми се обадиш? Тогава нямаше да ми отмъкне тези двеста и петдесет хиляди долара.

— Майната им на парите ти, Серьога, хич не ми дреме за тях! — възмутено възкликна Турецки. — Твоят проблем е, че си отгледал син, който те краде. Но виж, че той се опита да ме убие, като сложи бомба в колата ми — това вече много ме засяга! И когато го изпратя на съд за покушение срещу длъжностно лице, хищните адвокати ще изсмучат от таткото banker два пъти повече, отколкото е отмъкнал синът! И пак нищо няма да постигнат. Държавата би проявила снизхождение, ако беше убил на улицата случаен минувач, но тя не прощава, когато посягат на нейната собственост, респективно — служител. Ти го знаеш много добре!

Бибарцев ровеше нещо в джоба на самото си. Неприятно беше да го гледа човек — така се бе разкривило лицето му, дали от болка, дали от злоба, а може би и от двете едновременно.

— Да не търсиш лекарството си? — разтревожено се надигна Турецки.

Вместо отговор Бибарцев-старши измъкна от джоба си малък черен пистолет, стана и направи крачка към него. Оказа се, че погледът му е вперен в сина му. С мрачен израз на лицето той процеди през зъби, пръскайки слюнки:

— Значи сереш в собствената си чиния, така ли, гадино мръсна?!... Ще те застрелям като куче!...

Турецки сграбчи ръката му с пистолета и се опита да я извие, но и Сергей Бибарцев не беше забравил все още самбистките хватки. Дватама се заборичкаха тромаво над масата, събаряйки бутилки, чупейки чинии и чаши, докато в един момент Турецки успя да извика на Едуард:

— Разкарай се от тука!

Бибарцев-младши не чака да му повтарят. Вратата се хлопна след него, сякаш с голямо удовлетворение.

Сега вече Сергей Бибарцев с известно облекчение остави Турецки да му отнеме пистолета.

— Малко преувеличих, че ще го дам под съд, Серьога. Не съм предявявал никакви обвинения, но всички улики са налице. Нека се вразуми, тогава ще забравя всичко... И... обади ми се, ако ти потрябвам за нещо.

Турецки напусна кабинета, сподирен от любопитни погледи. Беше почти сигурен, че Сергей няма да му се обади. Никога. А на двора най-внимателно огледа колата си, дори отвори капака на двигателя.

3.

Останалата част от деня мина за Турецки в напрегната работа, не в интереса на конкретен човек, а както му се искаше да вярва, за благото на Русия. А ако се вземе предвид, че част от работното му време мина в делови разговор с младия и приятен Олег Величко, можеше да се направи извод, че не всичко на този свят е толкова лошо.

— Какво ново, Олег? Изпрати ли някакво съобщение нашият злостен нарушител на трудовата дисциплина Марк Майер?

— Той е в страната на гейшите! — мечтателно произнесе Величко. — Така че докато не му се изтощи либидото, не чакайте вести. Но, общо взето, скоро ще го разкрият.

— Защо?

— И японците като нас са подгонили църквата „Пътят на истината“.

— Хайде стига, няма да ти издигнат паметник като първооткривател на нейните злодеяния.

— А, хич не ми и трябва! Предпочитам да взема еквивалента му в парично изражение.

— Уви, и това няма да те огрее. Така че кажи ми по-добре откри ли нещо интересно за Дмитрий Лоев. Нали обеща да проучиш въпроса.

— Александър Борисович, вие трябва да оцените моите неуморни старания! — тържествено започна Олег.

— Честно казано, не мога да ги оценя в пари!

— Е, това ми е ясно, разбира се. И така, Дмитрий Олегович Лоев наистина е една изключителна личност, което потвърждава максимата: природни дарби, плюс добро, нека го кажем дори елитно образование — и ние имаме пред себе си един двадесет и пет годишен мъж, който владее отлично английски и немски, доста успешно овладява и японски, а е следвал в едно от най-престижните учебни заведения в Щатите...

Турецки си спомни какъв беше той самият на двацет и пет години. Точно на тази прекрасна възраст постъпи като стажант-следовател в Московската градска прокуратура. И тогава не знаеше добре английски, но сега вече съвсем го беше забравил. Не беше следвал в чужбина, пък и зад граница бе излизал само два пъти.

— Дима Лоев има още едно предимство, Олег: извадил е късмет с баща.

— Вярно, но ако беше просто някакъв дебил с високопоставен баща, едва ли щеше да следва в чужбина.

— Няма да споря с тебе, макар че там с пари всичко можеш да постигнеш. Извинявай, че те прекъснах...

— Известно време Дима е следвал в Щатите, а после се е върнал у нас. Това е било когато баща му дал благословията си за откриването в Русия на филиал от църквата „Пътят на истината“ и Японско-руския университет към нея. И както по-рано правеха князете, Лоев уредил

сина си на работа във филиала, за да се заздравят нашата взаимна дружба и сътрудничество. Там младият Лоев работи при господин Сейтъ Ямада и същевременно усъвършенства японския език. Знаете ли, Александър Борисович, хрумна ми една версия, може ли да ви я кажа?

— Дори трябва.

— Дали Дима Лоев го е намислил сам, или някой му е подсказал, но докато е работел във филиала, той е присвоявал пари от сектата и ги е изпращал в Америка!

— Продължавай — ободри Турецки младия си колега.

Всичко това му се струваше познато, както биха го нарекли психиатрите — „дежа вю“.

— Малко преди ние да се заемем с християнско-будистката църква, Дима заминава в Германия, а по-късно в САЩ, и си остава там.

— Искаш да кажеш, че интересът на нашето ведомство към сектата и неговото заминаване не е случайно съвпадение?

— Имам такова подозрение. Нали бомбардирахме за разрешение всички институции и стигнахме дори до президента. А когато по върховете са решили най-после да ни развържат ръцете, Олег Лоев съвсем спокойно е могъл да предупреди синчето си да се маха от оная дивотия...

— Ти пита ли го дали е така?

— Лоев ли? Макар да не подхожда на служебното ми положение, направих известни опити. Но получих отговор в дежурната канцеларска форма: че както бащата, така и синът не са опетнени с нищо, за което свидетелства дори фактът, че момчето е било взето на работа в един от филиалите на такава престижна американска фирма, каквато е „Микроком“. Дори беше посочен телефон, на който мога да се обадя и да почерпя сведения от първа ръка.

— Ти обади ли се?

— Не още.

— Защо?

— Мисля си, че оттам няма да ми кажат истината, просто така, напук. Пък и ме е страх от началството: когато се получи сметката за разговора с Лос Анджелис, направо ще ми разкажат играта!

— Какъв разговор?

— Ами с Лос Анджелис, това е град в Съединените щати, кой...

— Я стига! Не съм олигофрен! Не се подигравай с висшестоящите!

— Извинете!

— Трябва да добавиш и „ваше благородие“! Я дай номера.

Олег прелисти бележника си, намери визитната картичка със записания номер и му я подаде.

Сега вече Турецки си обясни онова смътно чувство, което го бе тормозило: телефонният номер съвпаднаше с номера, на който се беше обаждал в Лос Анджелис Едуард Бибарцев. Означаваше ли това, че той е имал нещо общо със сектата? Със сигурност. Нали го бяха открили в едно от нейните общежития. А дали Бибарцев и Лоев се познават? Твърде възможно е да са били в Германия по едно и също време и на едно и също място.

Следователят Турецки си набеляза конкретните задачи за следващия ден. На първо място трябваше да се обади в Лос Анджелис, а после да се срещне с Олег Лоев и Едуард Бибарцев.

4.

На другия ден обаче неочаквани събития промениха всичките му планове. До десет часа сутринта той прави опити да си определи среща с Олег Лоев, но неговите помощници така и не благоволиха да го свържат с члена на Съвета за безопасност към Президентството, оправдавайки се, че шефът им е твърде претрупан с работа. Опитът да се обади в Лос Анджелис също не се увенча с успех: след поредица от прашене и писукане на факс, търсеният номер го свърза с телефонен секретар. От банката отсъстваха и двамата Бибарцеви, баща и син. Докато деликатният Турецки се колебаеше дали да не се обади в дома на Бибарцеви, извънния директния му телефон.

— Ало! Слушам.

Високият и ехтящ глас на някаква телефонистка равнодушно се осведоми дали това е еди-кой си номер и дали се обажда еди-кой си човек. След като получи лаконичен, но изчерпващ интереса ѝ отговор, телефонистката каза:

— Момент, сега ще разговаряте с Япония...

Турецки чак се изпоти от вълнение, но вместо очаквания глас на Марк с тъничко гласче се обади някакво момиче:

— Господин Турец... ки ли е?

Съдейки по произношението на „р“, родният език на това момиче беше немският. „Ама какви ги върши тоя Марк в Япония?“, с весело раздражение помисли Турецки и завика в слушалката:

— Да! Да!... На телефона!

— Това е съопчение от господин Марк... Лизо намерен... и сто... ка. Си-га труд-но зами-нава от тука. Тря-бва помогнете...

Явно тя четеше от някаква бележка, написана на руски език от Марк.

— Къде е Марк?

— Ферцайунг... их ферштее зи нихт...

Докато Турецки се мъчеше да разбере какво му казва — извинете, не ви разбирам, — връзката прекъсна.

Впрочем, това вече нямаше значение. Той вече знаеше най-важното — Марк е жив, Лисовски и плутоният са намерени, а тоя калпазанин си е спечелил съучастница, която вероятно е откънал от някое почтено бюргерско семейство.

Турецки отиде при главния прокурор на Русия, готов да спори и настоява, че се налага спешно да замине за Япония, макар че аргументите му да бяха такива, че спорът можеше да приключи само с решението да бъде командирован. За негово учудване и изненада главният веднага се съгласи, нареди да му бъдат изготвени всички документи за командировката в Япония, като добави, че е дошъл точно навреме, защото ще пътува в състава на делегация от юристи, която отива в Япония с цел да изкаже извиненията на руската страна, че хора от правителствените кръгове са допуснали в Русия агенти на онова чудовище Тацуо Като.

Едва в самолета Турецки се сети какво все пак бе забравил да свърши: да пусне заповед за арестуването на Едуард Бибарцев.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

САКУРИ^[1], ОТРУПАНИ С ЦВЯТ

1.

С червената спортна кола те навлязоха в тихите и сънни крайни квартали, Кристина зави по една глуха улица и спря. Няколкото улични лампи пестеливо осветяваха от двете страни огради от жив плет. От ниската кола не можеше да се види дали зад храстите има някакви постройките, или нататък е чисто поле.

— Защо спряхме? — заинтересува се Марк.

— Пристигнахме. Тук са владенията на майка ми, госпожа Кирико Оцука.

— Ами чудесно — неуверено промърмори Марк. — Надявам се, няма да спим в някоя сламена колиба, защото нощите са още студени.

— Откога пък стана толкова префърцунен?! Сигурно откакто ти станах кочияш?! Имай предвид, че майка ми държи най-стилния японски хотел в Токио. И затова цените в него са най-високи. Цялата тая екзотика ти се сервира безплатно, а ти мърмориш!

— Аз не мърморя, но екзотиката все пак е различна...

— Никой няма да те изяде, бъди спокоен! — засмя се Кристина. — И запомни, че на японски хотел е „ръскан“.

— Ръскан — послушно повтори Марк.

— Точно така, като се поупражняваш малко, ще заговориш като истински японец. А сега слушай: когато влезем вътре, ще правиш каквото ти кажат, без да възразяваш и да капризничиш!

— Да не си ме довела тука като пленник? — стреснато попита Марк.

— Дори да е така, това ще е сладък плен, който никога няма да забравиш. В ръскана обслужването е такова, че клиентът да се чувства като у дома си. Дори по-приятно. Сега отивам да предупредя персонала, после ще се приготвя, а ти чакай да те повикам. Когато

влезеш, ще кажеш на японски: „гоменнасай“. Това значи „моля за извинение“. Запомни ли?

— Да.

— А после вече можеш и да не приказваш.

Слязоха от колата и Кристина бързо закрачи по криволичещата пътечка между тревните площи и храсталаци, осветени от причудливи каменни фенери.

Марк остана до входа, където на висок стълб се поклащаше скромна и малка като знаменце фирмена табела с три изящно изписани йероглифа.

Сърцето му тръпнеше от две съвсем противоречиви чувства, които сякаш се преливаха едно в друго — нежна любов към палавата, но вироглава полуяпонка Кристина, и пробудилото се недоверие към нея. Ако Лазкин не лъжеше, а над огъня, както казва Джон, трудно се лъже, оня надут немец баща ѝ изобщо не е никакъв мафиот, а истински германски Щирлиц, който в мирно време се бори против международния тероризъм. Но защо му е притрябвал руският бандит Бобров-Секача? Ако Бобров например беше офицер от контраразузнаването, внедрен като престъпник в ядрената банда, а Шилер го е надушил, това вече е съвсем друго нещо. Може и дъщеря си да му изпрати, още повече че тя е толкова умна и енергична. „А иначе какъв интерес има от мен, нали е сигурен, че съм гангстер?“, мислеше си Марк, като се оглеждаше с любопитство и дълбоко поемаше наситения с непознати ухания въздух на загадъчната страна, където бе мечтал да дойде някой ден, но не при такива обстоятелства.

— Ге-ен!

Марк чу проточения зов, но не съобрази веднага, че викат него. След всички тези предупреждения на Кристина той се чувстваше притеснен и затова неуверено тръгна по пътеката към къщата. Не видя къде е главният вход на този хотел, пък и нали японците не използват врати според европейските понятия. За да влезеш или да излезеш, трябва само да отместиш встрани плъзгащата се стена, която се нарича шоджи.

Марк се спря пред къщата и след известно колебание решително посегна към входното шоджи и влезе.

Озова се в неголямо и почти празно помещение с излъскан дървен под. Отстрани бяха наредени десетина чифта пантофи. Очакваше да го посрещне Кристина или поне някой служител от рецепцията, който да го запише в дневника, да му вземе парите и да му даде ключовете от стаята. Тук обаче нямаше дори рецепция и табло с ключове, отсреща видя само някакъв параван.

В дъното на помещението се чуваше тиха струнна музика и мелодичен женски смях.

Марк си спомни инструкциите на Кристина и като се прокашля, високо произнесе:

— Гоменнасай!

Малко се постресна, когато чу в отговор три звънливи гласчета, които едно през друго изчуруликаха:

— Ирашшиямасе!!!^[2]

В същия миг иззад паравана грациозно и бързо излязоха три девойки в класически японски кимона, превързани с широки пояси — оби, — с високи прически и напудрени лица, с ярък руж на бузите. Те тутакси се хвърлиха в краката му.

От изненада и притеснение Марк понечи да отстъпи, като напразно се оглеждаше да види къде се е скрила Кристина, която навярно си правеше шеги с него. Момичетата обаче го сграбчиха за краката.

— Е-е, по-полека, какво правите?! — възкликна той на руски, като се мъчеше да запази равновесие.

Оказа се, че те искат да го събуят. Пламнал от стеснение и ругаейки полугласно, той им помогна да му свалят обувките и надяна пантофи. Като продължиха весело да чуруликат, момичетата го поведоха към вътрешните помещения, ситно-ситно пристъпвайки с изящните си малки крачка.

Спряха се пред някаква стая. Едно от момичетата се наведе и отвори плъзгащата се врата. После с учтив жест помоли Марк да си сваля пантофите и бос да влезе вътре. Марк видя, че на вратата не е отбелязан номер, както по хотелските стаи в Европа, а само някакъв сложен йероглиф. Помисли си, че може би това е цифра, но нямаше как да попита.

Щом пристъпи навътре в стаята, Марк се закова от изненада — беше абсолютно празна. Освен рогозките татами на пода нямаше нищо

друго. В отсрещната стена видя декоративна ниша. Спомни си, че на японски тя се казва „токонома“ и обикновено в нея се поставя красиво подреден букет-икебана или някоя красиво изписана мъдрост в класическия стил на японската калиграфия. Този път в нишата имаше мъдрост.

Марк направо изпадна в ужас, когато двете момичета си отидоха, а третото започна да му съблича ризата, след което посегна и към панталоните. Но после се сети, че може би редът е такъв, и се примири, дори започна да го смята за забавно. След малко остана без чуждите за този дом дрехи и беше облечен в чисто кимоно, лъхащо на свежест. Дори съжали, че тази приятна материя се докосва до тялото му в момент, когато то вече е забравило какво значи една хубава баня.

После се поклони малко тронаво на момичето и реши да застане в някой ъгъл и да изчака Кристина. Навремето, когато тренираше айкидо, се бе научил да седи в любимата поза на японците — сейдза, на пети, и затова отсъствието на столове не го притесняваше. Но момичето го хвана за ръка и понечи да го изведе от стаята.

— Какво, има? Защо? — поопъна се Марк.

Но то му се усмихна и многозначително каза:

— О, фуру!

„Пак добре, че няма да е харакири“, помисли си Марк и със стегната душа бавно тръгна накъдето го водеха.

3.

Оказа се, че го водят в банята. С изключение на потилнята, която е непозната за японците, тук всичко съответстваше донякъде на традиционната руска баня: курни с течаща вода, мраморни пейки, тасове, сапун.

Марк се досети, че ролята на сауна изпълнява малкият облицован с мрамор басейн. Водата в него бе очевидно много гореща, защото над него се вдигаше пара, въпреки че в помещението беше доста топло. А когато видя излегналата се в него Кристина, понечи да отиде при нея. Момичето обаче леко, но настойчиво го затегли към пейките, като междувременно чевръсто сваляше от този толкова едър гост трите части на кимоното — горницето, пояса и панталоните.

Накрая Марк престана да се съпротивлява и с най-голямо удоволствие се остави да го изкъпят. Докато търкаше гърба му с насапунисания сьонгер, момичето весело подвижна нещо на Кристина. Тя се усмихна и преведе:

— Ген, знаеш ли какво ми каза? Съжалява, че си безплатен гост на хотела, защото иначе щеше да включи в сметката някакъв процент отгоре — налага й се да мие необичайно големи площи! Как ти се вижда тука?

— Отначало се притеснявах, ама сега вече свикнах!

— Тогава ела при мен!

Момичето тъкмо го бе поляло с таса, за да го изплакне от сапунената пяна, така че при жеста на Кристина то го побутна към басейна.

— Абе много гореща ми се вижда тази вода — отбеляза Марк с известно опасение.

— Я идвай бързо! Трябва да влезеш. Още ли не си усетил, че тука няма отопление? Трябва да поседиш във ваната, та после да не ти е студено поне един-два часа.

— А когато минат тия два часа?

— Тогава ще се греем със саке и любов.

Отначало водата се стори на Марк направо вряла, дори му мина през ум учтиво да откаже този жесток вариант на руската парна баня, но се обади честолюбието му: как може това нежно създание да седи вътре, дори с голямо удоволствие, а той да не може!

Но докато се натопи, трябваше доста да попръхти и да пъшка!

— Знаеш ли, че тая вода не се загрева специално?

— Ами как тогава?

— Тя е от горещи минерални извори с много лечебни свойства. Затова майка ми забогатя толкова бързо, след като се установи тука. И продължава да трупа пари.

— А ти си наследница на хотела?

— Не. Мама казва, че аз вече не съм японка, макар да съм родена и израсла тук. Навремето се смяташе за престижно японците да изпращат децата си да учат в чужбина. Изпращаха ги да получат висше образование в известни европейски или американски университети, та когато се върнат, да работят за икономическия просперитет на страната си. Мама също ме изпрати, първо, защото имаше при кого да живея в

Европа, и, второ, както се изрази тя — защото момичетата, завършили в Япония, си остават жени, с всички произтичащи от това последици. А когато получа в Европа добро образование, винаги мога да разчитам на хубава работа в някоя добра фирма. Майка ми е много мъдра и предвидлива жена: с хотела човек винаги може да се разори, току-виж минералните извори пресъхнали... Аз обаче се оказах тъпа дъщеря на умни родители, хич не ми вървяха точните науки, а милият ми татко, вземайки под внимание колко ми се удават езиците, реши да ми даде хуманитарно образование. След това почти нищо японско не остана в мен, освен външността ми. Така че вече не ставам за съдържателка на японски хотел...

Когато се загряха добре, прислужниците ги отведоха в стаята на Марк. Там той разбра от превода на Кристина, че йероглифът на вратата не означава номерът на стаята, а нейното име — „явор“. После пи саке и намери вкуса му доста особен. Опита да се храни с пръчиците, като непохватно бучкаше с тях в купичката с някакво странно ястие и това много забавляваше Кристина, която непрекъснато се шегуваше с него.

После момичетата отнесоха софрата, извадиха от стенните ниши постелки и завивки и си отидоха, за да ги оставят насаме.

— Знаеш ли, аз малко те поизлъгах — смутено подхвана Кристина.

— Само малко?

— Даа. Аз не зная много начини за...

— За съжаление и аз не съм професор по сексуалните науки.

— И какво ще правим?

— Ще експериментираме.

Удивителна беше тази нощ. Марк се изненада от своите възможности и ненаситност. По-късно Кристина му призна, че докато са вечеряли, момичетата са им слагали в храната отвара от стимулиращи билки, а и басейнът с горещата вода също им е действал възбуждащо. Но Марк беше сигурен, че не само това е причината. През кратките почивки, докато лежаха прегърнати с Кристина, тръпнещ от любов и страх, че ще умре от това неземно щастие, той често бе повдигал глава от разпиляната ѝ копринена коса, за да се увери, че всичко това е действителност, и гледайки как потрепват от силния пролетен вятър тънките, облепени с хартия стени,

си даваше сметка, че в едно толкова крехко убежище, на такъв малък остров на любовта човек може да обича само така — буйно и страстно, защото всяка нощ може да се окаже последна...

4.

И накрая, изтощени от любов, те останаха да лежат прегърнати, заслушани в поривите на вятъра, който идваше ту от планините към морето, ту от морето към планината.

— Страхувам се от Япония — прошепна Кристина, като се притисна към Марк.

— Защо? Мислех, че я обичаш.

— Обичам я, разбира се, нали ми е родина. Но все пак ме е страх. Аз обичам живота безумно, с всичките му радости и страдания, а тук ни възпитават още от малки как красиво и достойно да умираме!

— Тогава остани да живееш в Германия, а тук идвай само на почивка.

— С тебе мога да живея навсякъде, но както ми се струва, ти не искаш да се ожениш за мен...

— Какво?!

Марк дори се понадигна на лакът.

— Виждаш ли? Дори самата мисъл те хвърля в ужас!

Марк тихо се засмя и отпусна глава на тънката възглавница.

— Не говори глупости! Баща ти никога няма да допусне да се омъжиш за мен!

— Но аз имам и майка.

— Тя ще разреши ли?

— Да. Ти ѝ хареса.

— И кога съм успял да ѝ харесам? — отново се учуди Марк.

— Още когато дойде. Тя скришом те наблюдаваше...

— И в банята ли?! — ужаси се Марк.

— Нее — засмя се Кристина. — Тя цял живот работи с хора и е добър психолог, малко време ѝ трябва, за да разбере що за човек си. Дори ми каза, че не те заслужавам, но само на шега, защото те одобрява.

— Значи трябва да се оженим?

— Разбира се, че трябва.

— Знаеш ли какво си мисля постоянно и все ми се ще да те попитам. Какви бяха онези мъже, които те преследваха, когато се запознахме във влака?

— А-а, те са неонацисти. Публикувах една статия за тях, а когато за втори път отидох в Берлин по друга работа, някой ме е познал...

— Ако искаш да се оженим, ще трябва да оставиш тая работа.

— И с какво ще се занимавам?

— Ще водиш курсове по японски език.

— Пълна скука.

— А след часовете ще ми помагаш.

— Да крадем?

— Аз не съм крадец.

— Винаги съм смятала, че не приличаш на гангстер.

— Знаеш ли какво работи баща ти?

— Конкретно не знам, но се досещам, че работата му е свързана с някакви секретни задачи.

— Е, смятай, че и аз се занимавам със същото. Истинското ми име е Марк.

— Марк — повтори тя. — Сега вече съвсем ще се объркам! Не, няма нужда да ти помагам!

— Защо?

— Веднъж вече подведох татко. Аз съм неблагонадежден помощник! Но той не знае това.

— И кога си могла да го подведеш? Нали не работиш за него?!

— Разбира се. Той изобщо не би ме допуснал до работите си. Веднъж отидох при него в Мюнхен. Честно казано, отидох да му искам пари. А той имаше съвещание с оня дебелак Лазкин и с жената, която беше с теб във влака. Аз нямах търпение да разговарям с него и затова се мотаех пред вратата, не да подслушвам, разбира се, но все пак чух, че приказват нещо за Русия, за някакъв ур-ал, правилно ли го казах?

— Да има такава планина.

— Разправяха се, че някакъв човек оттам ще докара плутоний и трябвало да го посрещнат и да осигурят преминаването му през митницата. Чух това, но когато получих парите от татко, веднага си заминах и забравих за всичко... А откакто бях в оная секта, „Пътят на истината“, и монасите ме дрогираха, не мога да се отърся от мисълта,

че нещо са ми откраднали. Но всичките ми вещи и пари си бяха на мястото и аз реших, че това е някаква психоза, получена от наркотиците... Съвсем наскоро си дадох сметка, че те са изцедили от мен всички сведения — както за самата мен, така и за баща ми. Очевидно съм разказала и за плутония, та затова се провали тази ваша операция, нали?

Марк мълчеше.

— Кажи ми, моля те? — настоя Кристина.

— Да, но в тази операция претърпя провал само баща ти, а Лисо не можа да избяга от мен, така че не можем да я смятаме за неуспешна — само за променена донякъде. Кристина, не помниш ли кой беше с теб, когато си била дрогирана?

— Нали ти казах по-рано. Беше оня Едуард, който после ме изнасили...

— Ето каква била работата! — несъзнателно възкликна Марк на руски.

— Ругаеш ли, Ген? — разтревожи се Кристина. — О, извинявай, Марк... сигурно съм предизвикала големи неприятности, а?

— Не, не. — Марк я целуна, за да бъде по-убедителен. — Напротив, много добре стана, че си спомни за това. Сега вече могат да бъдат обяснени много неща....

Заспаха призори и се събудиха чак на обяд, а когато станеха, изтичаха в градината, за да се полюбуват на разцъфтелите декоративни вишни. Бледорозовите цветчета, отрупали голите причудливо разкривени клони, изглеждаха още по-крехки и нежни на фона на виолетово-кафявата кора.

— Те не чакат да увяхнат — тихо произнесе Кристина. — Стоят само няколко дни и отлитат млади и свежи, затова цъфтежът на сакура е толкова кратък и прекрасен.

Следобед Марк легна да поспи, а неуморната Кристина отиде в Токио, за да се обади на някакъв си „Турецки“ в Москва и да му прочете бележката, която той набързо написа на руски с латиница.

---

[1] Японска декоративна вишна. — Б.пр. ↑

[2] Заповядайте (яп.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

РАЗКРИТИЯТА В ХОТЕЛ „ПАЛАС“

1.

В конферентната зала на хотел „Палас“ се събраха на съвещание представители на правоохранителните органи от четири държави — Япония, САЩ, Германия и Русия. Сред поканените присъстваха и шефове от централата на Интерпол.

Турецки пристигна в Токио в състава на руската делегация, водена от един заместник-министър на вътрешните работи с генералски чин. Генералът — едър мъж с малко лукава физиономия час по час пышкаше, че бил толкова претрупан с работа, пък трябвало да се влачи накрай света, за да дава обяснения и да се оправдава. Но всъщност беше доста доволен и очевидно кроеше някакви свои планове за тази командировка, защото най-внимателно проучи програмата на пребиваването, като пресмяташе колко време би могъл да отдели за обиколка из магазините. Неговият адютант или ординарец — Турецки така и не можа да се ориентира в приумиците на висшето командване на вътрешните сили — искрено се радваше и не криеше задоволството си, че ще посети Япония.

Преди заминаването Турецки бе направил постъпки да вземе със себе си Олег Величко, макар да не се надяваше много, че ще го пуснат. Но дори и най-скромните му надежди за успех не се бяха оправдали. Величко не бе командирован, въпреки че именно той водеше делото за японската секта.

Турецки неволно си спомни срещата с Марк Майер на аерогарата и се усмихна. В огромната зала руската делегация се бе спряла на гишето за информация, за да дочака чиновника от японското Министерство на вътрешните работи, който трябваше да ги посрещне и откара в хотел „Палас“. Междувременно генералът хукна със своя помощник из магазинчетата в просторната аерогара, за да проучи

цените, като преди това накара Александър Борисович да му обещае, че няма да мърда от мястото си и ще изчака техния посрещач.

И точно в този интервал от време Турецки съгледа Марк Майер. Той идваше насреща му — висок и светлокос, но някак променен, може би защото следователят го помнеше с други дрехи от последната им среща в Москва. Тъй като отначало лицето на Марк не изразяваше нищо и той го гледаше съвсем равнодушно, Александър Борисович разбра, че не е желателно да проявява някакво отношение към него. После Марк се приближи с любезна, но хладна усмивка и поздрави:

— Добър ден! От Русия ли пристигате?

— Да.

— И откъде по-точно?

— От столицата.

— От Москва?!

— Да.

— По работа ли идвате?

— Да.

— Как е там положението?

— Ами горе-долу добре.

— А Чечня?

— Сега е настъпил период на Брестки мир — нито война, нито примирие, уж се водят преговори, но военните са в безпътица.

— Кога се връщате?

— Ако всичко мине добре — утре вечер.

— О, дали не би могло и аз да замина с вас?

Турецки разбра подтекста на въпроса му: Марк искаше да се легализира, но за да не го подгонят спецслужбите, му трябваше поддръжка на висшестоящи инстанции. Турецки се бе погрижил за тази работа още в Москва и затова твърдо му отговори:

— Мисля, че можем да го уредим. Елате утре към обяд в хотел „Палас“.

— Благодаря ви!

Марк му подаде малка лакирана кутийка.

— Заповядайте, искам да ви подаря за спомен от срещата ни този малък сувенир. Той е от храма „Мейджи“. Кой знае дали ще имате възможност да го посетите.

— Благодаря.

Марк тръгна към изхода. Турецки успя да види, че на паркинга той се качи в бяла тойота, а на волана... разбира се, седеше някакво момиче.

Александър Борисович знаеше, че този подарък не е обикновен. В изящната кутийка намери микрофилм, квитанция за багаж и доста лаконичен, но обстоен доклад за извършената работа от капитан Марк Майер. Задачата беше изпълнена докрай и фактически без никакви загуби... Турецки се сепна, плюна три пъти и почука на дърво — да не чуе дяволът. Всъщност не би било зле да върнат в Москва окован с белезници Александър Лисовски, но както изглежда, тая работа щеше да поизчака. Тъй като е доведен тук от членове на сектата „Пътят на истината“, Лисовски при всички случаи няма да се измъкне от ръцете на японската полиция. По-късно обаче тя с удоволствие ще върне на колегите си от Русия подобна долнокачествена стока като Лисовски.

Турецки бе доволен от капитан Майер още и за това, че благодарение на получените от него данни Русия щеше да се представи на съвещанието с достатъчно достойнство. В изказванията си членовете на делегацията нямаше само да отбелязват факта, че на територията на страната са установени едни-какви си закононарушения от сектантите, а ще посочват конкретни разкрития и ще правят съответните предложения.

Тъй като съвещанието беше закрито, на него не бяха допуснати вездесъщите и нагли репортери, които, разбира се, бяха надушили за предстоящото събитие и сега се тълпяха във фоайето с надеждата да изкопчат от някого поне най-обща информация.

Ето защо в конферентната зала бе тихо, чуваха се само приглушени разговори и съскането на наливаните в чашите напитки.

2.

Една от страничните врати се отвори и влезе среден на ръст широкоплещест японец в граждански костюм и с очила. Той отиде на председателското място на голямата елипсовидна маса, леко се поклони и започна да говори.

Всички присъстващи можеха спокойно да го разбират, защото прославените със своята техника японци бяха осигурили за гостите си

синхронен превод, предаван по малките слушалки, надянати на ушите им.

— Преди всичко искам да ви благодаря, господа, че въпреки своята заетост вие уважихте с присъствието си нашето съвещание. Аз съм помощник на господин министъра на вътрешните работи и се казвам Дзютаро Михара. Тъй като проблемът, който ще обсъждаме, води началото си от Япония, ние се осмелихме да ви поканим тук, в нашата страна. Независимо от днешното ни събиране нашата всекидневна работа по случая продължава и за щастие са постигнати вече някои резултати. И така, господа, позволете от встъпителното слово да пристъпя към доклада си.

Турецки огледа присъстващите, търсейки с очи къде седят представителите на Германия. Беше сигурен, че Хелмут Шилер е пристигнал за съвещанието, защото в Япония се намира не само откраднатият под носа му плутоний, но и родната му дъщеря, за която сигурно се тревожи. От рапорта на Марк Турецки вече знаеше кое момиче го е взело под свое покровителство. „Ще ми се да видя как ще се запознае таткото с нашия хулиган — помисли Турецки — всъщност, не би било зле да се оженят — поне момъкът ще види свят.“

— Господа! Църквата „Пътят на истината“ съществува в Япония от шест-седем години. Ние сме толерантни към всички религии и затова тук представителите на различни вероизповедания се чувстват свободни да изповядват вярата си. Още от първите дни на своето съществуване сектата, създадена от Тацуо Като — малка група хора, повярвали в светостта на този господин, — се радваше именно на такава свобода. Всъщност трябва да се отбележи, че Като е необикновена и силна личност. Добър спортист, с медицинско образование и както показва времето — с талант на водач — той може да въздейства на големи групи хора. Дори ние допускаме, че в началото Тацуо Като искрено е вярвал в своето предопределение и е бил решен да се бори за доброто на хората. Ето защо, по наше мнение, се случиха две неща: това религиозно обединение започна да носи добри доходи на своя основател и неговите, да ги наречем „първосвещеници“, а големият брой последователи накараха Като наистина да повярва в своята изключителност. Той се обяви за втори Христос, а обединението се превърна в голяма бизнес корпорация с разностранна дейност, в по-голямата си част забранена от закона.

Преди три-четири години Тацуо Като предприе експанзията на своята църква в другите страни. Както сами сте забелязали, неговият избор падна не на страни, в които вероятно има нужда от мисионерска работа, а на големи и богати държави. И така, освен в Япония филиали на църквата се появиха в Съединените американски щати, Германия и Русия. Сега вече свещениците на Като разполагат и работят не само с проповеди, медитация и хипноза, но и с различни начини за електронно въздействие върху мозъка на вярващия. В някои случаи, както беше установено, са били използвани и наркотични средства. Човек би се запитал, защо е нужно това на една толкова могъща църква? Ами защото, господа, в Америка и в Европа вярващите, привлечени от екзотиката на новата вяра, невинаги са били съгласни да отдадат на църквата, освен душата си и всички ценности от дома си. След електронната обработка обаче вярващият е бил готов не само да ѝ подари всичко, което притежава, но и да убива в името на учителя. Засега не знаем дали е имало подобни случаи, но фактът, че под хипноза това е напълно възможно, не можеше да не ни безпокои. Навярно мнозина от вас, уважаеми господа, знаят, че именно трагедията в супермаркета „Нихон-еноки“, станала през март, ни накара да обърнем по-сериозно внимание на тази църква и да разследваме нейната дейност. Неизвестни засега престъпници затвориха всички изходи на магазина и пуснаха в помещенията му отровен газ. Имаше доста човешки жертви. Докато изпадналите в паника хора се мъчели да излязат, по високоговорителите било обявено, че това е терористичен акт на църквата „Пътят на истината“. Нашите органи веднага направиха обиск в резиденцията на Тацуо Като, но там не бяха открити никакви улики. Върховният жрец категорично отрече да има нещо общо с този терористичен акт и се опита съвсем убедително да докаже, че това може да е било извършено от конкурентната секта „Белият лотос“, защото голяма част от нейните последователи са преминали към църквата „Пътят на истината“. Направихме проверка и в „Белият лотос“, там също не се намериха улики, но изслушахме какво мислят нейните ръководители за „Пътят на истината“. И така, без да разполагаме с достатъчно сериозни улики, ние не можехме да предявим на Като каквито и да било обвинения. Продължихме да държим под контрол дейността на сектата. Напоследък около водача ѝ се бяха появили твърде много чужденци.

Моля да ме извинят уважаемите господа, но това не можеше да обезпокои само нас, заинтересуваха се и специалните служби. Накрая се появи прецедент. Към нас се обърна с официално заявление един голям индустриалец. Синът му, който бил студент, искал да постъпи в сектата на Тацуо Като, занасяйки обичайната сравнително неголяма вноска. Но служителите на църквата го задължили да донесе със себе си всичко земно, с което разполага, тъй като бил от заможно семейство. Момчето отказало да направи това. Тогава те го подложили на електронна обработка, внушавайки му да убие баща си и да вземе от домашния сейф всички налични пари и скъпоценности. Очевидно въздействието с електронните импулси се е оказало недостатъчно силно, но с достатъчно трагичен ефект: момчето предпочело да се самоубие, оставяйки прощално писмо, от което узнахме тази история. И така, имавме вече всички основания да прекратим за известно време дейността на църквата за едно по-сериозно разследване. Монасите не пожелаха доброволно да ни пуснат в резиденцията на Тацуо Като, оказаха въоръжена съпротива, с което фактически ни дадоха доказателства, че това обединение е престъпно по своята същност. Докато обсъждахме как да протече днешното ни съвещание, ние решихме, че най-напред би трябвало всички присъстващи да разкажат какви са били проявите на църквата „Пътят на истината“ в техните страни. Във всеки случай ние разполагаме с информация за подобни конфликти и в Русия и знаем, че руските ни колеги първи са обърнали внимание на това религиозно обединение и първи са прекратили неговата дейност...

Михара леко се поклони към мястото, където седеше делегацията от Москва. Генералът важно се поизпъчи, а Турецки си помисли — дали пък реверансът на японца към неговата страна няма да бъде последван от неочаквана нападка, както се случва обикновено при общуването с хора от Изтока?

— ... Наложил се да щурмуваме сградата и да разоръжим монасите. Засега Тацуо Като се укри, но ние успяхме да арестуваме неговия помощник — Джон Гордън Смит, който е американски гражданин. Отначало той отказваше да отговаря на въпросите ни, но когато променихме малко методиката при разпита, той проговори и ни съобщи такива неща, които просто ни изумиха...

— Естествено, ако сте го подложили на изтезания, той е могъл да ви наприказва какво ли не! — рязко се обади водачът на американската делегация.

— Не, не сме го изтезавали — усмихнато поклати глава Михара. — Можете сам да се уверите, когато получите разрешението за свиждане със Смит. А сега с ваше позволение ще ви предложа да се запознаете с видеозаписа от разпита на Смит.

Млади цивилни мъже енергично спуснаха щорите на всички прозорци. Зад гърба на Михара се плъзна встрани част от декоративната облицовка на стената и се откри бял екран.

3.

След секунда на екрана се появи изображението на широкоплещест мъж, около четиридесетгодишен, с очертаваща се плешивина на челото, едра брада и волеви гънки при устните. Очевидно беше силна и енергична личност, но от помръкналия му поглед личеше, че е сломен. С втренчени очи в обектива на камерата той заговори:

— Името ми е Джон Гордън Смит. От хиляда деветстотин деветдесет и трета година досега аз работих като съветник по търговските въпроси при ръководителя на църквата „Пътят на истината“ Тацуо Като. Не съм негов последовател и не вярвам, че е нов Христос, но бях принуден да се преструвам и маса време да губя в четене на молитви и опити да медитирам.

Зад кадър се чу гласът на следователя, водещ разпита.

— А защо беше необходимо да се преструвате? За да имате възможност да печелите пари ли?

— Не само заради това. Макар че повечето европейци и американци, които постъпиха в сектата през последните години, преследваха чисто меркантилни цели, лично аз изпълнявах задача, поставена ми от моето ръководство.

— Разкажете по-подробно, ако обичате, за кого работите всъщност? Каква по-точно беше задачата ви?

— Работя в информационния отдел на американската корпорация „Микроком“, чиято дейност е в областта на електрониката. Преди

няколко години узнахме, че сродната ни японска корпорация „Ябушита Денки“ има намерение изцяло да ни измести от световните пазари, включително и да се настани на нашия пазар. Ние се уверихме в това малко по-късно, когато у нас, по-точно у някои наши чиновници се появиха евтини и много по-съвременни модификации на компютрите на фирма „Ябушита“. А когато се сдобиха и с нови скъпи автомобили, пък и с крайградски къщи, ние вече си обяснихме защо молбите ни за подкрепа от властите остават без последствие. Нашите чиновници бяха подкупени, за да спъват бизнеса ни, а това е нелоялна конкуренция. Ето защо бе взето решение да се борим с японската експанзия, и то невинаги с коректни средства и „кадифени ръкавици“. Дълго обмисляхме как да дискредитираме корпорацията „Ябушита“ на световния пазар. По същото време у нас се появиха монасите на учителя Като. Ние разработихме план за операция под кодовото название „Уайт брадърс — Белите братя“. Тя беше доста мащабна. При това, вземайки под внимание тежкото финансово положение на „Микроком“, ние се заклехме, че ще се самофинансираме при нейното осъществяване. Доста ни облекчи фактът, че Тацуо Като, който си въобразяваше, че е нов Христос, не се интересувахе от нищо друго, освен от броя на своите последователи. А по-голямата част от неговите монаси и послушници фанатично вярваха в него и се отдаваха на изтощителни пости и молитви. Макар да се интересувахе само от собственото си боготворене, Тацуо Като веднага схвана и възприе нашите предложения за набиране на средства и ни предостави пълна свобода на действие. И така, ние се заехме с финансовото състояние на сектата и, естествено, не пропускахме възможността да заделяме определена част от парите за свои нужди. В Лос Анджелис регистрирахме фирма „Белите братя“ и открихме банкова сметка, по която превеждахме определени суми от вноските на вярващите, от продажбите на съчиненията на Като и от печалбите при някои странични дейности.

— Каква част от общата сума сте превели във вашата сметка?

— Трудно е да се каже с точност, защото парите идваха от всички филиали: в САЩ, в Германия, Русия. А що се отнася до Япония, тук вземахме около една трета от постъпващите средства. С останалите пари, като се изключат онези, които отиваха за поддръжка на църквата, ние закупувахме най-различни съоръжения. Може да се каже, че

всичко освен хранителните продукти се купуваше от магазините на „Ябушита“. Бяхме си поставили за цел да превърнем църквата в един гигантски постоянен клиент на всички стоки на „Ябушита“. И японската корпорация се хвана на тази въдица. Защото всички филиали трябваше да се обзавеждат само с изделията на „Ябушита“: офис мебели, техника и други изделия. И така, вече ги държахме в ръцете си!

Смит буйно удари с юмрук дланта си и продължи възбудено:

— Те започнаха да ни цитират в рекламите си. Оставаше само да дискредитираме самата секта, а заедно с нея отиваше по дяволите и „Ябушита Денки“. Всъщност всичко трябваше да приключи именно така, както и приключи, но ние допуснахме грешка, като решихме да ускорим събитията. Идея за това ни даде проповядваната от учителя Като тема за апокалипсиса. В неговата интерпретация всичко звучи така: ще настъпи последната битка на доброто със злото и на планетата ще останат само малка част от посветените, които ще създават нова цивилизация през следващите хиляда години. Може и нещо да съм пропуснал, защото е много трудно да навлезеш в учението на този самозванец. Във всеки случай той твърди, че световният катаклизъм ще започне от два конфликта: американско-японски и руско-турски, и то през деветдесет и седма или деветдесет и осма година. И трябва да ви кажа, че мнозина от така наречените здравомислещи хора вярват на тези пророчества и доволно потриват ръце.

— Какво имате предвид?

— Производителите на оръжие. Достатъчно беше така, просто на шега, да пуснем слух, че църквата иска да купи оръжие, и тутакси получихме маса предложения!

— Колко голяма беше вашата агентурна мрежа в сектата?

— Не повече от трийсет души, но всички те имаха сериозно влияние върху ръководителите на филиалите.

— Ваше дело ли е терористичният акт в супермаркета „Нихон-еноки“?

— Не съвсем. Решаваща роля изигра фактът, че работниците от магазина не разрешаваха на монасите да продават в търговските помещения на супермаркета книги, плочи и други култови вещи. Най-фанатизираните последователи на Като настояваха тези хора да бъдат

наказани някак. Ние сме виновни дотолкова, доколкото не им забранихме това, макар че имахме тази възможност.

— Как смятахте да продължите по-нататъшната си работа?

— Под формата на случайно изтекла информация трябваше да пуснем съобщение по световните медии, че компютрите на фирма „Ябушита“ се използват за антихуманни експерименти над хора, които впоследствие се превръщат в биороботи, готови да изпълняват всякакви заповеди. И че с така наречените „шлемове на спасението“ се изземват парите и скъпоценностите на новопокръстените. И за още много други неща. Вие навярно знаете всичко, за наркотиците също.

— И какво още смятахте да правите?

— Наскоро ни се удаде възможност да допълним цялата тази картина с един ефектен щрих: наши колеги в Русия и Германия успяха да отнемат от едни престъпници половин килограм оръжеен плутоний, както и технологията за неговата по-евтина разработка. Доколкото знам, немските специални служби са искали да заловят тези престъпници, но нашите агенти подкупиха куриера и го доведоха в Япония.

— Значи документацията и плутоният са тук?

— Да, ние вече трябваше да ги получим, но започна обсадата на нашата централа.

— Как се отнесе Тацуо Като към възможността да получи такъв подарък?

— Та той беше във възторг!

— Вашите действия може да се квалифицират като промишлена диверсия. Не ви ли смуцава моралният им аспект?

— Бизнесът е война. И автор на този афоризъм, тръгнал по света, е именно японец. Но кой знае защо колегите от „Ябушита“ предпочитат да купуват нацяло нашите политици, за да им съдействат в машинациите. При това положение е смешно от нас да се иска богобоязлива честност.

Екранът угасна.

4.

Няколко минути в залата продължи да цари тишина.

После стана и взе думата един немец.

— Хелмут Шилер, Федерална служба за разузнаване — представи се той. — Трябва да призная, че кражбата на контрабандната стока от Русия действително стана на германска територия, но не смятам, че изтичането на информация е станало в нашето ведомство. Вероятно престъпникът, който трябваше да докара стоката в Германия, сам е потърсил по-богат купувач и е попаднал на тези монаси. Във всеки случай той трябва да бъде изпратен и съден в Германия за бомбен атентат. Той предизвика самолетна катастрофа, при която загинаха членовете на неговата банда и немският летец. Разбира се, сега плутоният трябва да се търси.

Веднага след него думата взе Александър Борисович и като се прокашля, започна:

— Турецки. Главна прокуратура на Руската федерация. Ще се осмеля да възразя на уважаемия господин Шилер. Може би не ви е известно, господине, но контрабандата, за която споменахте, бе обект на изключителното ни внимание още от град Челябинск. Дори наш сътрудник я придружи до Германия, натоварен с конкретна задача. Буди удивление лекотата, с която такава стока е минала през германския митнически и граничен контрол. Това не можеше да не ни обезпокои. Ние проведохме щателно разследване и установихме, че идеята за открадването на плутоний и продажбата му в Германия е на някоя си Лариса Колбина и Борис Лазкин. Колбина е загинала при самолетната катастрофа, за която благоволихте да напомните, а Борис Лазкин е ваш агент за работа сред емигрантските среди от бившия Съветски съюз. Ние разполагаме със сведения, че изтичането на цялата информация за стоката е станало именно от вашата конспиративна квартира в Мюнхен. От всичко това би могло да се предположи, че операцията с плутоний е провокация на немските специални служби. А колкото до самия плутоний и документацията за технологията на неговата обработка, мога да съобща на уважаемото събрание, че са намерени и в най-скоро време ще бъдат изпратени в Русия!

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

ПОСЛЕДЕН СКОК

1.

— А твоите родители защо не живеят заедно? Разведени ли са?

Кристина караше колата, без да откъсва очи от пътя. Вече приближаваха хотел „Палас“. И двамата знаеха, че скоро ще трябва да се разделят, може би за дълго, и бяха тъжни. Марк се опитваше да разсее любимата си с разговор.

— Не, не са разведени, но се виждат доста рядко. Навремето, когато се запознали, баща ми работел в германското посолство, а мама била студентка. Имали голяма любов, баща ми бил направо луд по мама, но нейните родители не й разрешавали да се омъжи за него, защото не искали да я пуснат да замине в Германия, пък татко не можел да остане в Япония. Двамата така и не намерили изход от положението. А когато попреминали първите най-силни трепети на любовта, баща ми изведнъж решил, че за него кариерата е по-важна.

— Осъждаш ли го?

— Никого не осъждам. Знам, че и двамата много ме обичат. Но с известно състрадание, сякаш съм недоразвита... Всъщност то си е така — аз не се чувствам изцяло европейка, нито пък японка, а нещо неопределено, по средата.

— За мен това няма значение. И не мисля за никаква кариера, така че съм готов да живея с теб, където пожелаеш.

— Така ли? Но в Япония не можем да останем. Като чужденец ти няма да можеш да си намериш хубава работа и да постигнеш някакво положение в обществото.

— Тогава в Германия.

— Да...

Марк бе изпълнил задачата си и вече спокойно носеше в джоба си служебната карта. Може би затова тръгна така безгрижно с

Кристина по стъпалата към централния вход на хотел „Палас“, без да забележи, че от тълпата журналисти един мъж не ги изпуска от поглед.

Кристина го бе докарала навреме.

Вратите на конферентната зала се отвориха и отвътре започнаха да излизат за почивка участниците в съвещанието.

— Татко! Татко! — неочаквано се провикна Кристина с радостно удивление и помаха с ръка, за да привлече вниманието на баща си.

Шилер с бързи крачки се отправи към тях.

— Кристи?! Какво правиш тук?

— Я виж кой е с мене! — подръпна тя Марк за ръкава.

Хелмут Шилер погледна към младия мъж и веднага го позна.

— А, значи това си ти... — бавно произнесе той.

Марк се почувства неудобно и кратко отговори:

— Да.

— Значи все пак си ти! — натъртено повтори Шилер. — И затова още от пръв поглед не те възприемах като гангстер. Ето с какви дреболии се издънваме...

— Но какво е станало? Защо говориш така? — попита Кристина.

— Кристи, този момък съсипа кариерата ми, без дори да го усети — унило отбеляза разузнавачът.

— Е, нищо де! Сега ще работи на твоето място!

— О, навярно ще преуспее! Но доколкото разбирам, Кристи, ти се опитваш да ми го представиш като свой годеник, така ли?

— Може би.

— В такъв случай кажете ми как е истинското ви име, млади момко?

— Марк Майер.

— Нима сте немец?

— Наполовина.

— Е, какво пък, няма да е толкова болезнен погромът ми, все пак е дело на сънародник. А сега ще позволите ли, Марк, да ви отнема за малко дъщеря ми?

— Но моля ви, разбира се — смути се Марк.

2.

Баща и дъщеря се отдръпнаха встрани да поприказват, а през това време при Марк дойде Турецки.

— Какво става? Наред ли е всичко?

— Общо взето — да.

— Сериозни ли са отношенията ви с нея?

— Да, поне така мисля.

— Е, bravo, Майер, значи не изневеряваш на своето амплоа! Кръстосваш от континент на континент, сякаш си на работа в Интерпол, при това отмъкна дъщерята на един от шефовете на вражеското разузнаване!

— Вражеско ли?

— Хайде, друг път ще се разправяме. Намери ли Лисовски?

— Не, покрил се е нанякъде.

— Да върви по дяволите!

— Александър Борисович, ще мога ли да замина с вас?

— Нали ти обещах. Но съм уредил нещата още преди това. Да беше видял само лицата на твоите началници, докато ти подготвях документите да напуснеш Токио!

— Защо, какво толкова има?

— Ами тия заплеси бяха твърдо убедени, че си го ударил на живот и се шляеш някъде из околностите на Москва!

По недоглеждане на портиерите във фоайето бяха нахълтали група журналисти. За свое голямо съжаление те не познаваха в лице никого от участниците в конференцията и затова крадешком се промъкваха да заемат позиция по-близо до съвещателната зала.

Онова, което стана малко по-късно, след това бе разказано от всеки очевидец по различен начин. В огромното фоайе бе доста оживено — напред-назад се разхождаха участниците в съвещанието, забързано сновяха и хотелските служители. По едно време се чу вик, който малцина разбраха за какво се отнася. Беше на руски език.

— Турецки! Турецки! Ела бързо!

После на мястото, откъдето се чу викът, хората уплашено се дръпнаха встрани, вследствие на което се образува празен полукръг. Когато, разблъсквайки тълпата, Марк се провря най-отпред, той видя срещу себе си смътно познат млад широкоплещест европейец, който бе сграбчил с една ръка Кристина през врата, а с другата бе насочил нож към гърдите ѝ.

— Едуард, не върши глупости! — високо каза Турецки.

Марк се сети, че това е оня нещастник, банкерският син, когото бе намерил в общежитията на сектата. Види се, за свое нещастие!

— Дай ми технологията, Турецки!

От новините по Би Би Си Едуард Бибарцев бе узнал още същия ден, когато бе започнала обсадата, че империята на Като се разпада. Той веднага бе съобразил, че може да продаде неизползваната документация за плутония на японските специални служби и после с тяхна помощ да замине за САЩ при своите пари и приятеля си Дима Лоев. Негов познат, син на влиятелни родители и шеф на международния отдел в едно издание, го бе включил срещу три хиляди долара в списъците на руските журналисти, заминаващи да отразят закритата конференция по дейността на сектата „Пътят на истината“. Репортерите бяха разузнали кой от руска страна ще отиде на тази конференция и Едик тутакси прецени, че тоя досадник Турецки вероятно пръв ще се добере до пляката на Лисовски.

— Едуард — тихо продължи Турецки, — Едуард, успокой се. Опомни се, всичко вече е свършено...

— Нищо не е свършено! Стоката си е стока! Дай ми я, иначе ще убия това момиче!

— Добре де, добре, но изчакай само да се кача в стаята си и да взема документацията!

— Ще чакам само две минути, нито секунда повече!

Бибарцев понечи да засече времето, но не можеше да погледне часовника си. За няколко секунди отмести очи от пленницата си, за да погледне стенния часовник във фойето.

В този миг Шилер тихо заповяда на дъщеря си:

— Бягай!

За жалост той не можеше да знае, че Едуард владее немски език добре и разбира думите му.

Все пак Кристина използва удобния момент. Като сграбчи с две ръце ръката с ножа, тя прилекна и успя да се измъкне от прегръдката на Едуард, след което се втурна към тълпата. Но Едик, който беше каратист, и то доста добър, светкавично реагира на станалото, като я настигна с един скок и заби ножа в гърба ѝ. По инерция момичето притича няколко крачки и падна в ръцете на баща си.

Марк мълчешком се метна към Бибарцев. Той обаче успя да посрещне атаката му с красив и ефектен като по филмовите екшъни ритник в главата, с който се опита да го повали. Марк леко отскочи и избягна удара на тежката подметка, като едновременно с това вдигна крак и изрита момъка между краката. Но Едуард успя да се извърне и тутакси замахна да му нанесе саблен удар по ключицата. Марк отскочи и с почти неуловима бързина направи с краката си „ножица“, с която прихвана ръката на Бибарцев, стегна я и я изви, а после се метна на пода, повличайки го със себе си. Изненадан от всичко това, Бибарцев се сгромоляса на пода и болезнено си удари главата в мраморните плочи. Без да му дава възможност да се опомни, Марк с рязко движение му изкълчи ръката и единия крак, за да не може да избяга. После бързо стана на крака и се втурна към мястото, където лежеше Кристина, заобиколена от тъпна хора — любопитни или желаещи да помогнат с нещо...

Хелмут Шилер, целият опръскан с кръв, силно притискаше с носната си кърпа раната на гърба на дъщеря си, а с другата ръка придържаше главата ѝ. Момичето дишаше начесто и на пресекулки, не можеше да си поеме дъх. Очевидно ножът бе засегнал белите ѝ дробове.

Марк се отпусна на колене до нея и започна да я гали по мократа от пот буза.

Кристина отвори очи, погледна го и с мъка прошепна:

— О, Ген... ужасно боли...

Дойде лекарят и когато погледна раната, безнадеждно поклати глава, но все пак енергично се зае да оказва първа помощ. Хелмут Шилер упорито не искаше да се отдели от дъщеря си, като непрекъснато бършеше сълзите си, толкова неуместни на това тъмно и сурово лице.

Санитарите деликатно, но настойчиво отведоха Марк настрана. Младият мъж отчаяно се зае да кръстосва из фойето, докато в един момент се озова до окования с белезници Бибарцев. Спря се до него и без да каже нито дума, започна да го души. Турецки, генералът и някакъв як японец едва успяха да го отдръпнат от убицеца.

Виеха сирени на полицейски коли и линейки, във фойето на хотела цареше тревожна суматоха.

И само хищните репортери щракаха с фотоапарати, въодушевени, че неочаквано са попаднали на сензационна новина...

ЕПИЛОГ

Тацуо Като, великият учител, основателят на църквата „Пътят на истината“, бе арестуван в една отдалечена обител сред рудниците на остров Кюшю. Неосъществилият се Христос отхвърли всички обвинения, а на репортерите заяви, че е прекарвал дните си само в молитви и медитация, след което строго предупреди, вдигайки показалец: „Гответе се за последната битка!“

Американският концерн „Микроком“ публикува в медиите декларация от името на съвета на директорите, в която се заявяваше, че Джон Гордън Смит никога не е работил в информационния отдел на концерна и не е бил упълномощаван за каквито и да било акции срещу корпорацията „Ябушита Денки“. Съответно — че не е била учредявана дъщерна фирма „Белите братя“. Според съвета на директорите подобни инсинуации се правят, с цел да опорочат безупречната репутация на концерна „Микроком“ в полза на конкуренцията. Някои от по-упоритите журналисти отидоха чак до Лос Анджелис да проверят истинността на заявлението, но там не откриха никакви следи от съществуването на посредническа фирма на име „Белите братя“.

Координаторът на германските специални служби Бернд Шмид и ръководителят на Федералната служба за разузнаване Конрад Горецнер, обвинени от списание „Шпигел“, че са инсценирали контрабанда с руски оръжеен плутоний, бяха изправени пред контролната комисия на Бундестага, наблюдаваща дейността на спецслужбите. Прекият ръководител на операцията Хелмут Шилер подаде оставка и бе освободен без служебно разследване, тъй като бе взета под внимание личната му трагедия.

Борис Лазкин изчезна безследно.

В токийския клуб за хомосексуалисти „Елизабет“ бе открит мъж с отрязани ръце и крака, с извадени очи, пробити тъпанчета на ушите и отрязан език. Този мъж бе идентифициран като руския гражданин Александър Лисовски, който три дни по-късно умря. Бе установено, че

начинът, по който е убит, е заимстван от китайците — бавна екзекуция, наречена „човекът свиня“. Извършителите на това жестоко убийство не бяха открити.

Едуард Бибарцев бе върнат в Москва и затворен в следствения изолатор. В показанията си при разпитите той заяви, че бил завербуван в групата „Белите братя“ от Дмитрий Лоев. Също така призна, че докато се е забавлявал с дрогираната Кристина Шилер, е узнал от нея всички подробности от разговора, който тя е чула в кабинета на баща си. Бибарцев разказа, че по-късно е получил предложение от Лоев да отиде със свои другари от групировката „Белите братя“ в Копеевск, за да получи с преговори или насила оръжейната суровина и технологията за нейната обработка. В последния момент обаче той се уплашил и избягал в Москва. На аерогарата го посрещнал Чука с няколко приятели и го откарал в общежитието на „Петрозаводска“, където монасите го обработили — без наркотици и електроника — за да му влеят сили и увереност. Но не успели да довършат внушенията си, тъй като в общежитието нахлули служители от прокуратурата и милицията със заповед за обиск.

Директорът на банка „Дук“ Сергей Николаевич Бибарцев скоропостижно почина от остър и масиран инфаркт. Неговото място в банката бе заето от първия му заместник. След тържествения погребален ритуал и кремацията на покойния новият директор на банката посети вдовицата и ѝ съобщи, че е открита липса на големи суми от банковите авоари, които някой трябва да покрие.

В забранената зона край военния завод „Маяк“ — заразената от радиоактивни вещества гора — бе заловен от военен патрул московският жител Григорий Месхиев. На въпроса какво търси в гората, Месхиев отговорил, че дошъл да си потърси нещо, което бил заровил тук преди много време. Гражданинът Месхиев се уплаши и разтревожи не толкова от факта, че разговаря с военен патрул, колкото от думите им, че ако дълго е обикалял да търси из гората това заровено нещо, то вече няма да има нужда да търси девойки за земните си радости. А касетите с плутоний, грижливо скрити още от Тузик и Колбин, така и си останаха в скривалището — сега вече можеха да бъдат намерени само случайно.

Журналистът, който беше уредил Едуард Бибарцев срещу пари в репортерския екип, заминаващ за Токио, тутакси изхвъркна от работа

въпреки влиятелните си родители. Срещу него бе възбудено наказателно дело, но следствието го задържаше под всевъзможни предлози, докато накрая случаят се забрави.

Следователят по особено важни дела Турецки трябваше да се заеме с новата си задача, възложена му по поръчение директно на правителството: с позволени или непозволени средства, изобщо на всяка цена да открие улики за извършено престъпление от създателите на телевизионното предаване „Кукли“, което хвърляло кал по държавните мъже на Русия. Но находчивият Александър Борисович се оплака от силна преумора и нервен стрес, взе си медицинско за отпускат по болест и замина за едно селце край Смоленск, по-далеч от очите на шефовете си.

Капитан Марк Майер също излезе в отпускат. След като приключи служебното разследване на несанкционираните му със заповед действия при изпълнение на възложената задача, той получи строго мъмрене, а след него и предложение да постъпи на работа в Регионалното управление за борба с организираната престъпност. Марк обеща да си помисли, но по цели дни само лежеше вкъщи на дивана и гледаше окачената на стената увеличена фотография, на която бяха снимани заедно с Кристина на търговската улица с увеселителни заведения „Гиндза“ в Токио. Под фотографията бе закачено в рамка парче бяла коприна с черни блестящи йероглифи — това беше онази мъдрост, изписана в стила на японската класическа калиграфия, която бе поставена в стаята, послужила им за убежище в последната неповторима нощ с Кристина. Тя му го бе подарила за спомен от Япония, но не бе успяла да му преведе какво пише там. Марк узна това едва когато Турецки му изпрати един свой познат японоведа. Той дълго цъка с език, докато разглеждаше това изящно произведение на изкуството, след което каза, че на коприната е изписано последното стихотворение на един средновековен монах и поет. И със задавен от възмущение глас го преведе:

„Какво ли ще остане след мен?

През пролетта — цветя, в гората — кукувичка.

През есента — посърнали листа на клен.“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.